

Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2013–2014

Posiedzenia od dnia 13 do dnia 16 stycznia 2014 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 464 z 23.12.2014.

TEKSTY PRZYJĘTE

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

2016/C 482/01	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie inteligentnej specjalizacji: tworzenie sieci doskonałości na rzecz skutecznej polityki spójności (2013/2094(INI))	2
2016/C 482/02	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie sprawozdania z realizacji za rok 2013: rozwijanie i stosowanie technologii wychwytywania i składowania dwutlenku węgla w Europie (2013/2079(INI))	9
2016/C 482/03	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie planu działania w dziedzinie e-zdrowia na lata 2012–2020: innowacyjna opieka zdrowotna w XXI wieku (2013/2061(INI))	14
2016/C 482/04	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie kryzysu żywnościowego, oszustw w łańcuchu dostaw żywności i nadzoru nad nimi (2013/2091(INI))	22
2016/C 482/05	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie skutecznych inspekcji pracy jako strategii poprawy warunków pracy w Europie (2013/2112(INI))	31
2016/C 482/06	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie partycypacji finansowej pracowników w dochodach spółek (2013/2127(INI))	41
2016/C 482/07	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie ochrony socjalnej dla wszystkich, w tym dla osób samozatrudnionych (2013/2111(INI))	48

2016/C 482/08	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie gotowości państw członkowskich UE do skutecznego i terminowego rozpoczęcia nowego okresu programowania polityki spójności (2013/2095(INI))	56
2016/C 482/09	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie europejskiej strategii dotyczącej odpadów z tworzyw sztucznych w środowisku (2013/2113(INI))	64
2016/C 482/10	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie znakowania produktów regionalnych: w kierunku najlepszych praktyk w gospodarkach wiejskich (2013/2098(INI))	70
Środa, 15 stycznia 2014 r.		
2016/C 482/11	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie przyszłości stosunków UE-ASEAN (2013/2148(INI))	75
2016/C 482/12	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie (2013/2747(RSP))	83
2016/C 482/13	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie reindustrializacji Europy z myślą o promowaniu konkurencyjności i trwałego rozwoju (2013/2006(INI))	89
Czwartek, 16 stycznia 2014 r.		
2016/C 482/14	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie wprowadzenia do obrotu w celu uprawy, zgodnie z dyrektywą 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, kukurydzy (<i>Zea mays</i> L., linia 1507) zmodyfikowanej genetycznie w celu uzyskania odporności na niektóre szkodniki z rzędu Lepidoptera (łuskoskrzydłe) (2013/2974(RSP))	110
2016/C 482/15	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie respektowania podstawowego prawa do swobodnego przepływu w UE (2013/2960(RSP))	114
2016/C 482/16	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie obywatelstwa UE na sprzedaż (2013/2995(RSP))	117
2016/C 482/17	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego postępów Serbii w 2013 r. (2013/2880(RSP))	119
2016/C 482/18	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie procesu integracji Kosowa z Unią Europejską (2013/2881(RSP))	127
2016/C 482/19	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sprawozdania o postępach Islandii w 2012 r. oraz perspektyw powyborczych (2013/2932(RSP))	135
2016/C 482/20	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sytuacji w Sudanie Południowym (2014/2512(RSP))	137
2016/C 482/21	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie strategii UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności (2013/2994(RSP))	141
2016/C 482/22	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sytuacji obrońców praw człowieka i działaczy opozycji w Kambodży i Laosie (2014/2515(RSP))	145
2016/C 482/23	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie niedawnych wyborów w Bangladeszu (2014/2516(RSP))	149
2016/C 482/24	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie ostatnich działań mających na celu kryminalizację lesbijek, gejų, osób biseksualnych, transpłciowych i interseksualnych (LGBTI) (2014/2517(RSP))	152

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- 2016/C 482/25 Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku o skorzystanie z immunitetu i przywilejów przez Larę Comi (2013/2190(IMM)) 155
- 2016/C 482/26 Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie zmiany artykułu 81 Regulaminu Parlamentu Europejskiego dotyczącego procedury zgody (2012/2124(REG)) 157

Środa, 15 stycznia 2014 r.

- 2016/C 482/27 Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie uprawnień stałych komisji parlamentarnych (2013/2996(RSO)) 160

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

- 2016/C 482/28 Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie zmiany Regulaminu Parlamentu Europejskiego dotycząca uchylecia i skorzystania z immunitetu (2013/2031(REG)) 169

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- 2016/C 482/29 P7_TA(2014)0004
Emisje CO₂ z nowych lekkich pojazdów dostawczych ***I
Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 510/2011 w celu określenia warunków osiągnięcia docelowego zmniejszenia emisji CO₂ z nowych lekkich pojazdów dostawczych przewidzianego na 2020 r. (COM(2012)0394 – C7-0185/2012 – 2012/0191(COD))
P7_TC1-COD(2012)0191
Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 510/2011 w celu określenia warunków osiągnięcia docelowego zmniejszenia emisji CO₂ z nowych lekkich samochodów dostawczych przewidzianego na 2020 r. 176
- 2016/C 482/30 P7_TA(2014)0005
Program ochrony konsumentów na lata 2014–2020 ***I
Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie programu ochrony konsumentów na lata 2014–2020 (COM(2011)0707 – C7-0397/2011 – 2011/0340(COD))
P7_TC1-COD(2011)0340
Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 w sprawie wieloletniego programu na rzecz konsumentów na lata 2014–2020 oraz uchylającego decyzję nr 1926/2006/WE 178

2016/C 482/31

P7_TA(2014)0006

Wspólnotowe kontyngenty taryfowe na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszanę żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 774/94 otwierające i ustalające zarządzanie niektórymi wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszanę żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości (COM(2011)0906 – C7-0524/2011 – 2011/0445(COD))

P7_TC1-COD(2011)0445

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 774/94 w odniesieniu do uprawnień wykonawczych i delegowanych powierzonych Komisji 179

2016/C 482/32

P7_TA(2014)0007

Przywóz oliwy z oliwek i innych produktów rolnych z Turcji ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 2008/97, (WE) nr 779/98 i (WE) nr 1506/98 w zakresie przywozu oliwy z oliwek i innych produktów rolnych z Turcji w odniesieniu do uprawnień delegowanych i wykonawczych, które zostaną przyznane Komisji (COM(2011)0918 – C7-0005/2012 – 2011/0453(COD))

P7_TC1-COD(2011)0453

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2008/97, (WE) nr 779/98 i (WE) nr 1506/98 w zakresie przywozu oliwy z oliwek i innych produktów rolnych z Turcji w odniesieniu do uprawnień delegowanych i wykonawczych, które zostaną przyznane Komisji 181

2016/C 482/33

P7_TA(2014)0008

Oznaczenia geograficzne aromatyzowanych produktów sektora wina ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów sektora wina (COM(2011)0530 – C7-0234/2011 – 2011/0231(COD))

P7_TC1-COD(2011)0231

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów sektora wina, uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91 183

Środa, 15 stycznia 2014 r.

2016/C 482/34

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie projektu decyzji Rady uchylającej decyzję Rady 2007/124/WE, Euratom ustanawiającą na lata 2007–2013, jako część ogólnego programu w sprawie bezpieczeństwa i ochrony wolności, szczegółowy program „Zapobieganie, gotowość i zarządzanie skutkami terroryzmu i innymi rodzajami ryzyka dla bezpieczeństwa” (15187/2013 – C7-0418/2013 – 2013/0281(APP)) 184

2016/C 482/35	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej odnowienia Umowy w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Federacji Rosyjskiej (13152/2013 – C7-0370/2013 – 2013/0282(NLE))</p>	185
2016/C 482/36	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie nominalów i parametrów technicznych monet euro przeznaczonych do obiegu (przekształcenie) (COM(2013)0184 – C7-0132/2013 – 2013/0096(NLE))</p>	186
2016/C 482/37	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. dotyczące stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym i uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (11532/4/2013 – C7-0410/2013 – 2011/0196(COD))</p>	188
2016/C 482/38	<p>P7_TA(2014)0024</p> <p>Udzielanie koncesji ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielania koncesji (COM(2011)0897 – C7-0004/2012 – 2011/0437(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2011)0437</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/.../UE w sprawie udzielania koncesji</p>	189
2016/C 482/39	<p>P7_TA(2014)0025</p> <p>Zamówienia publiczne ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zamówień publicznych (COM(2011)0896 – C7-0006/2012 – 2011/0438(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2011)0438</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/.../UE w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE</p>	190
2016/C 482/40	<p>P7_TA(2014)0026</p> <p>Zamówienia przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (COM(2011)0895 – C7-0007/2012 – 2011/0439(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2011)0439</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/.../UE w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylającej dyrektywę 2004/17/WE</p>	191

2016/C 482/41	Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 15 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dostępu towarów i usług z państw trzecich do rynku wewnętrznego Unii w zakresie zamówień publicznych oraz procedur wspierających negocjacje dotyczące dostępu unijnych towarów i usług do rynków zamówień publicznych państw trzecich (COM(2012)0124 – C7-0084/2012 – 2012/0060(COD)) 192
2016/C 482/42	Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 15 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 2001/110/WE odnoszącą się do miodu (COM(2012)0530 – C7-0304/2012 – 2012/0260(COD)) 227
2016/C 482/43	P7_TA(2014)0029 Program Herkules III i ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego programu Herkules III na rzecz wspierania działalności w dziedzinie ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej (COM(2011)0914 – C7-0513/2011 – 2011/0454(COD)) P7_TC1-COD(2011)0454 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego program na rzecz wspierania działalności w dziedzinie ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej (program Herkules III) i uchylającego decyzję nr 804/2004/WE 234
2016/C 482/44	Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 15 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 638/2004 w sprawie danych statystycznych Wspólnoty odnoszących się do handlu towarami między państwami członkowskimi w odniesieniu do powierzenia Komisji uprawnień delegowanych i wykonawczych do przyjmowania niektórych środków, przekazywania informacji przez organy celne, wymiany poufnych danych między państwami członkowskimi i zdefiniowania wartości statystycznej (COM(2013)0578 – C7-0242/2013 – 2013/0278(COD)) 235
Czwartek, 16 stycznia 2014 r.	
2016/C 482/45	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie zalecenia Rady dotyczącego powołania na stanowisko członka zarządu Europejskiego Banku Centralnego (N7-0002/2014 – C7-0010/2014 – 2014/0801(NLE)) 244
2016/C 482/46	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady upoważniającej Francję do stosowania obniżonej stawki niektórych podatków pośrednich na rum „tradycyjny” produkowany na Gwadelupie, w Gujanie Francuskiej, na Martynice i na Reunion oraz zmieniającej decyzję 2007/659/WE (COM(2013)0839 – C7-0488/2013 – 2013/0413(CNS)) 245

Skróty i symbole

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytluszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślone, zaznacza się za pomocą symbolu **■** lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytluszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2013–2014

Posiedzenia od dnia 13 do dnia 16 stycznia 2014 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 464 z 23.12.2014.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P7_TA(2014)0002

Inteligentna specjalizacja: tworzenie sieci doskonałości na rzecz należytej prowadzonej polityki spójności

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie inteligentnej specjalizacji: tworzenie sieci doskonałości na rzecz skutecznej polityki spójności (2013/2094(INI))

(2016/C 482/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego tytuły XVII, XVIII i XIX,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2006/702/WE z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie piątego sprawozdania Komisji w sprawie spójności oraz strategii w dziedzinie polityki spójności po 2013 r.⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie aktualnej sytuacji i przyszłych synergii na rzecz większej skuteczności EFRR i innych funduszy strukturalnych⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie polityki spójności i polityki regionalnej UE po 2013 r.⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wkładu polityki spójności w osiągnięciu celów lizbońskich i celów „UE 2020”⁽⁶⁾,
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wdrażania synergii funduszy przeznaczonych na badania naukowe i innowacje w rozporządzeniu (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz siódmego programu ramowego w dziedzinie badań i rozwoju w miastach i regionach, jak również w państwach członkowskich i w Unii⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

⁽²⁾ Dz.U. L 291 z 21.10.2006, s. 11.

⁽³⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 21.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 390 E z 18.12.2012, s.27.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 371 E z 20.12.2011, s. 39.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 120.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 104.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 6 października 2011 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego objętych zakresem wspólnych ram strategicznych oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności, oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 (COM(2011)0615),
 - uwzględniając wniosek Komisji z dnia 6 października 2011 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i celu „Inwestycje na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia” oraz w sprawie uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 (COM(2011)0614),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2010 r. zatytułowany „Europa 2020. Projekt przewodni: Unia innowacji” (COM(2010)0546),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 listopada 2010 r. zatytułowany „Wnioski z piątego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej: przyszłość polityki spójności” (COM(2010)0642),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2010 r. zatytułowany „Polityka regionalna jako czynnik przyczyniający się do inteligentnego rozwoju w ramach strategii Europa 2020” (COM(2010)0553),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając wytyczne Komisji z marca 2012 r. zatytułowane „Wytyczne dotyczące strategii badawczych i innowacyjnych na rzecz inteligentnej specjalizacji (RIS 3)”,
 - uwzględniając sprawozdanie OECD dotyczące wzrostu regionalnego napędzanego innowacjami i roli inteligentnej specjalizacji („Report on innovation driven-growth in regions: the role of smart specialisation”) z grudnia 2012 r.,
 - uwzględniając studium Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Wewnętrznej zatytułowane „Uwarunkowania ex ante w polityce spójności” opracowane w grudnia 2012 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 marca 2013 r. zatytułowany „Stan Unii innowacji na 2012 r. – przyspieszenie zmian” (COM(2013)0149),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 września 2013 r. zatytułowany „Mierzenie poziomu innowacyjności w Europie: w kierunku nowego wskaźnika” (COM(2013)0624),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0462/2013),
- A. mając na uwadze, że właśnie w tych czasach kryzysu gospodarczego, finansowego i społecznego UE musi zwiększyć starania mające na celu zakończenie procesu tworzenia Unii innowacji, a także zapewnienie zrównoważonego wzrostu gospodarczego, oraz że środki dostępne na ten cel są ograniczone ze względu na napięte budżety w wielu państwach członkowskich i regionach, a także na poziomie UE i dlatego należy je wykorzystywać szczególnie efektywnie;
- B. mając na uwadze, że „strategia inteligentnej specjalizacji” oznacza krajowe lub regionalne strategie innowacyjne ustanawiające priorytety w celu uzyskania przewagi konkurencyjnej poprzez rozwijanie i łączenie swoich mocnych stron w zakresie badań naukowych i innowacji z potrzebami biznesowymi do wykorzystywania pojawiających się możliwości i rozwoju rynku w sposób spójny przy jednoczesnym unikaniu podwajania i fragmentacji wysiłków, które to strategie mogą funkcjonować jako krajowe lub regionalne strategiczne ramy polityczne w dziedzinie badań naukowych i innowacji lub są w nich zawarte⁽¹⁾;

⁽¹⁾ Art. 2, procedura ustawodawcza 2011/0276(COD), na podstawie wniosku dotyczącego rozporządzenia COM(2011)0615, teksty przyjęte, P7_TA(2013)0482.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- C. mając na uwadze, że wspieranie badań naukowych, rozwoju technologicznego i innowacji to jeden z celów polityki spójności objętych obowiązkową koncentracją tematyczną w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) na lata 2014–2020;
- D. mając na uwadze, że w okresie programowania 2014–2020 państwa członkowskie będą po raz pierwszy zobowiązane do opracowania strategii badawczych i innowacyjnych, za pomocą których regionalne zdolności innowacyjne mają zostać zwiększone, a wydatki w dziedzinie badań, rozwoju i innowacji mają być bardziej skoordynowane ⁽¹⁾;
- E. mając na uwadze, że regiony powinny przy tym skoncentrować się tylko na kilku priorytetach, które uwzględniają ich słabe i silne strony i powinny zadziałać jako motory innowacji, które w trwały sposób napędzą koniunkturę lokalnej gospodarki lub ją pobudzą;
- F. mając na uwadze, że regiony powinny wypracować strategię inteligentnej specjalizacji poprzez proces krytycznej autoanalizy i w ścisłej współpracy ze społeczeństwem obywatelskim i z zainteresowanymi stronami takimi jak centra badawcze, uniwersytety, szkoły wyższe, a także przedsiębiorstwa ⁽²⁾;
- G. mając na uwadze, że celem strategii jest uzyskanie jak największego efektu synergii wszystkich instrumentów i inwestycji w dziedzinie badań, rozwoju i innowacji, w szczególności jednak pogłębienie efektu synergii między programem „Horyzont 2020” a funduszami strukturalnymi, aby zasypać przepaść innowacyjną między regionami;
- H. mając na uwadze, że regiony również muszą przygotowywać plan inwestycyjny dla wszystkich dostępnych regionalnych, krajowych i unijnych funduszy przeznaczonych na działania w dziedzinie badań, rozwoju i innowacji, w którym to planie muszą także wykazać, w jaki sposób należy pobudzać i wykorzystywać inwestycje prywatne, aby w najbliższych latach realizować priorytety unijne w dziedzinie badań, rozwoju i innowacji;
- I. mając na uwadze, że podsumowanie takiej strategii lub przynajmniej odpowiedni plan realizacji muszą być zawarte w umowie o partnerstwie oraz w programach operacyjnych;
- J. mając na uwadze, że przy niedotrzymaniu uwarunkowania ex ante Komisja Europejska może wstrzymać wypłaty z EFRR na cel tematyczny polegający na umocnieniu badań, rozwoju i innowacji;
- K. mając na uwadze, iż ze względu na wielopoziomowy charakter zarządzania w polityce regionalnej należy pozostawić regionom pewną swobodę w określaniu sposobów spełniania uwarunkowań ex ante;
- L. mając na uwadze, że regiony nie tylko powinny mocniej integrować się wewnętrznie, lecz także pogłębiać współpracę między sobą, aby stały się bardziej konkurencyjne w skali światowej;

Uwagi ogólne

1. zauważa, że strategia inteligentnej specjalizacji jest dynamicznym i długotrwałym procesem, którego uczestnicy stale się doksztalcają i który powinien być kontynuowany także w przyszłym okresie programowania oraz po nim;
2. jest zdania, że poza koniecznością spełnienia tego uwarunkowania ex ante rozwój takiej strategii, ze względu na związane z nim skoordynowane podejście i intensywne badanie potencjału innowacyjnego, może oferować regionom duże średnio- i długoterminowe korzyści pod względem skuteczności prowadzonych przez nie działań z dziedziny badań, rozwoju i innowacji;
3. apeluje do wszystkich regionów o traktowanie takiej strategii nie tylko jako prawnego zobowiązania, ale także o dostrzeżenie szans, jakie niesie ona ze sobą; dlatego wzywa wszystkie regiony i państwa członkowskie do przyśpieszenia opracowywania strategii inteligentnej specjalizacji, o ile jeszcze tego nie zrobiły, tak aby oddalić ryzyko opóźnień w otrzymywaniu środków unijnych na odpowiednie programy operacyjne, do których mogłoby dojść z powodu braku tego typu strategii;

⁽¹⁾ Załącznik V, wykres 1, uwarunkowania ex ante, procedura ustawodawcza 2011/0276(COD), na podstawie wniosku dotyczącego rozporządzenia COM(2011)0615, teksty przyjęte, P7_TA(2013)0482.

⁽²⁾ Zob. definicję strategii inteligentnej specjalizacji, art. 2 akapit drugi ust. 2b (nowy), procedura ustawodawcza 2011/0276(COD), na podstawie wniosku dotyczącego rozporządzenia COM(2011)0615, teksty przyjęte, P7_TA(2013)0482.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

4. dostrzega potrzebę informacji w regionach i w związku z tym podkreśla znaczenie doradztwa i wsparcia zapewnianego przez DG REGIO i DG RTD oraz inne właściwe dyrekcje generalne, a także przez platformę w Sewilli ⁽¹⁾ oraz wzywa te ostatnie do dalszego wzmocnienia działalności; apeluje do wszystkich regionów o lepsze wykorzystanie platformy; zaleca opracowanie szeroko zakrojonych kampanii lokalnych w celu rozpowszechniania informacji o strategii inteligentnej specjalizacji, tak aby umożliwić zainteresowanym podmiotom i społeczeństwu obywatelskiemu uczestnictwo w niej;

5. wzywa Komisję do udzielania wsparcia regionom w procesie tworzenia przewidzianego systemu monitorowania, tak aby był on skuteczny i by przebiegał z wykorzystaniem klarownych wskaźników, a przy tym w szczególności do dostarczania danych do dokonywania porównań na poziomie unijnym i międzynarodowym;

„Właściwe” priorytety

6. podkreśla, że między regionami istnieją istotne różnice w poziomie rozwoju, oraz że regiony mają bardzo różne słabe i mocne strony; w związku z tym wzywa regiony do dokonywania własnych stosownych wyborów dotyczących podejmowanych działań raczej poprzez koncentrowanie się na wzmocnieniu swoich regionalnych cech, potencjału i przewagi konkurencyjnej niż ograniczanie się do kopiowania pomysłów strategii innych regionów;

7. podkreśla, że aby pozyskać nowe rynki, regiony mogą dążyć do bycia liderami w zakresie nowych technologii, ale mają też możliwość oparcia się na już posiadanej wiedzy, umiejętnościach i zdolnościach w powiązanych działalnościach, a tym samym urozmaicenia ich, jeśli w takich przypadkach transfer wiedzy jest największy („powiązana różnorodność”);

8. podkreśla, jak duże znaczenie dla wzmocnienia regionalnej koniunktury gospodarczej ma skupienie się nie tylko na poszczególnych obszarach przewagi konkurencyjnej, ale również stworzenie łańcucha wartości łączącego wszystkie etapy rozwoju i produkcji, od badań podstawowych poprzez badania nastawione na zastosowania i badania transferu technologii na rzecz specjalnych, możliwych do wykorzystania produktów gospodarczych i zakładania nowych przedsiębiorstw;

9. zachęca regiony do inwestowania w działalność międzysektorową łączącą różne technologie, która może przynieść skutki przekrojowe dla całej regionalnej gospodarki, aby jak największa liczba przedsiębiorstw mogła przyczynić się do pobudzania wzrostu i tworzenia miejsc pracy, a także by mogła korzystać ze skutków takich zmian; w tym kontekście zachęca w szczególności regiony do wykorzystywania i wspierania potencjału wszystkich rodzajów MŚP – które z definicji są mikro-, małymi i średnimi przedsiębiorstwami ⁽²⁾ – gdyż stanowią one regionalne motory innowacji i w związku z tym mają podstawowe znaczenie dla gospodarki we wszystkich regionach;

10. jest zdania, że wybierając swoje priorytety, regiony – poza umacnianiem swoich systemów innowacyjności z myślą o zwiększeniu konkurencyjności i wartości dodanej – powinny podejmować także działania ukierunkowane na wyzwania strukturalne i społeczne w społeczeństwie, takie jak bezrobocie, ubóstwo, bezpieczeństwo energetyczne lub zmiany demograficzne;

11. wzywa regiony do tego, aby nie koncentrowały się tylko na innowacjach ukierunkowanych na technologie, lecz także opierały swoją strategię na możliwie jak najszerzej definicji innowacji; zachęca do uwzględniania nie tylko innowacji zaawansowanych technologicznie, lecz także innowacji niezaawansowanych technologicznie, a nawet innowacji nietechnologicznych, takich jak optymalizacja procesów lub zmiany w organizacjach; zwraca w związku z tym szczególną uwagę na innowacje społeczne i ekologiczne; podkreśla, że celem strategii innowacyjnych powinno być pobudzanie innowacyjnych praktyk;

12. ma świadomość, że ustanawianie priorytetów jest dla regionów newralgicznym procesem; w związku z tym uważa, że dzięki wprowadzeniu systemu przeglądu regiony będą miały możliwość ponownego przemyślenia swoich strategii; jest zdania, że dokonywany na początkowym etapie wybór klarownych wskaźników zorientowanych na wyniki, a także jakość wkładu wnoszonego przez zaangażowane podmioty są podstawowymi wskaźnikami sukcesu strategii inteligentnej specjalizacji oraz zmniejszają ryzyko powstania nieprawidłowości przy ustanawianiu priorytetów;

⁽¹⁾ <http://s3platform.jrc.ec.europa.eu/home>

⁽²⁾ Zalecenie Komisji z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikro, małych i średnich przedsiębiorstw (2003/361/WE).

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

Większe zaangażowanie podmiotów w ramach regionów

13. jest zdania, że jakość współpracy administracji z zainteresowanymi podmiotami z regionu ma decydujący wpływ na powodzenie strategii RIS 3 i znacząco zmniejsza ryzyko nieprawidłowego wyboru priorytetów;
14. podkreśla przy tym znaczenie konsultacji z przedsiębiorstwami, w szczególności MŚP, ponieważ „wizja innowacyjna” może zostać z powodzeniem zrealizowana tylko wtedy, gdy przedsiębiorstwa także będą dysponować odpowiednim potencjałem wdrażania jej w praktyce;
15. podkreśla przy tym potrzebę dokonania przeglądu i ewentualnie uzupełnienia dotychczasowych sposobów konsultacji i kręgów odbiorców, aby nie przeoczyć motorów innowacji w przyszłości; zachęca w związku z tym zwłaszcza do zaangażowania przyszłych przedsiębiorców;
16. podkreśla przy tym, że z przyczyn związanych z własnością i zwiększaniem świadomości jak największe zaangażowanie lokalnych i regionalnych decydentów, uniwersytetów, centrów badawczych, centrów innowacji, przedsiębiorstw, podmiotów społeczeństwa obywatelskiego i podmiotów społecznych ma podstawowe znaczenie w procesie tworzenia wspólnej wizji;
17. kładzie nacisk na znaczenie dla transferu wiedzy ścisłej współpracy w ramach trójkąta wiedzy, jak przykładowo ma to miejsce w ramach Europejskiego Instytutu Badań i Innowacji lub w regionalnych klastrach innowacyjnych czy centrach innowacji; podkreśla w związku z tym znaczenie „inwestowania w ludzi”;
18. wzywa podmioty publiczne i prywatne do wykorzystania różnorodnych dostępnych możliwości do finansowania tych działań w ramach EFRR na lata 2014–2020, w tym poprzez wspieranie tworzenia regionalnych inkubatorów innowacyjności oraz poprzez rozwijanie powiązań i synergii między uniwersytetami, innymi instytucjami badawczymi i instytucjami szkolnictwa wyższego, innowacyjnymi i kreatywnymi przedsiębiorcami i przedsiębiorstwami, a także podmiotami oferującymi usługi wsparcia dla przedsiębiorstw i inwestorami, jak np. w sektorze kultury i sektorze twórczym;
19. jest zdania, że w celu przeprowadzenia tego procesu niezbędne są odpowiednie struktury i skuteczna administracja, a organy administracyjne i ministerstwa muszą wypracować nową kulturę współpracy między sobą, a także kulturę kontaktów z przedsiębiorstwami i innymi podmiotami; wzywa krajowych decydentów i władze do modernizacji ich wewnętrznego trybu pracy odpowiednio do wymagań wobec nowego „procesu odkrywczej przedsiębiorczości”, w szczególności do prowadzenia bardziej intensywnego i trwałego dialogu z odpowiednimi podmiotami; zachęca MŚP, zwłaszcza w regionach o znacznej liczbie tego typu przedsiębiorstw, do współpracy poprzez odpowiednie platformy w celu wzmocnienia roli tych przedsiębiorstw w procesie inteligentnej specjalizacji; zaleca, by w razie potrzeby dostępne środki na budowanie potencjału były wykorzystywane do dalszego wzmocnienia pozycji administracji i właściwych podmiotów;
20. uważa, że wszystkie zainteresowane organy i podmioty na szczeblu regionalnym powinny, w razie potrzeby, mieć dostęp do wysokiej jakości szkoleń i seminariów koncentrujących się na kwestiach związanych z przygotowaniem i wdrażaniem strategii inteligentnej specjalizacji;

Dążenie do efektu synergii programów wsparcia

21. z zadowoleniem przyjmuje sukcesy Komisji i prawodawcy UE w staraniach zmierzających do ulepszenia warunków ramowych uzyskiwania synergii między europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi oraz innymi programami UE takimi jak COSME i w szczególności „Horyzont 2020”, na przykład dzięki zharmonizowanym stawkom jednostkowym lub wsparciu połączonemu⁽¹⁾;
22. wzywa regiony do korzystania w pełni z możliwości w zakresie finansowania, współpracy i inwestycji, w tym działań oddolnych i odgórnych⁽²⁾, w celu propagowania synergii między europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi oraz programem „Horyzont 2020”, a także do dążenia w ramach tych działań do zniwelowania przepaści innowacyjnej między regionami;

⁽¹⁾ Art. 55 ust. 8 i art. 57, procedura ustawodawcza 2011/0276(COD), na podstawie wniosku dotyczącego rozporządzenia COM(2011)0615, teksty przyjęte, P7_TA(2013)0482, art. 17a, procedura ustawodawcza 2011/0401(COD), na podstawie wniosku dotyczącego rozporządzenia COM(2011)0809, teksty przyjęte, P7_TA(2013)0499, i art. 31, procedura ustawodawcza 2011/0399(COD), na podstawie wniosku dotyczącego rozporządzenia COM(2011)0810, teksty przyjęte, P7_TA(2013)0500.

⁽²⁾ Załącznik I, punkt 4.3.2, procedura ustawodawcza 2011/0276(COD), na podstawie wniosku dotyczącego rozporządzenia COM(2011)0615, teksty przyjęte, P7_TA(2013)0482.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

23. wzywa z tego względu zapóźnione regiony do nadrobienia zaległości w odniesieniu do tworzenia infrastruktury badawczej i potencjału badawczego w celu promowania współpracy z instytucjami badawczymi charakteryzującymi się doskonałością poprzez tworzenie zespołów/partnerstw na rzecz doskonałości (ang. „teaming/twinning for excellence”), aby w przyszłości regiony same mogły stworzyć centra doskonałości, które przyniosą korzyści całej regionalnej gospodarce;
24. apeluje do regionów, aby w ramach strategii intensywnie podejmowały kwestię dotyczącą możliwości pobudzania inwestycji w sektorze prywatnym, gdyż jego potencjał inwestycyjny w obszarze badań, rozwoju i innowacji jest wart rozwinięcia;
25. wzywa wszystkie regionalne i krajowe podmioty, którym powierzono opracowanie i wdrożenie strategii RIS 3, listy Europejskiego Forum Strategii ds. Infrastruktur Badawczych (ESFRI), europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych i programu „Horyzont 2020”, do ściślejszej współpracy przy planowaniu i koordynacji, a w razie potrzeby do tworzenia odpowiednich struktur⁽¹⁾, które umożliwią połączenie płaszczyzn działania państwa w sieci; wzywa państwa członkowskie do wymiany najlepszych praktyk dotyczących takich struktur;
26. wzywa DG REGIO i RDT do nieustawiania w staraniach o zapewnienie zgodności programów, tak aby mogły powstać synergije; podkreśla, że wspólne wsparcie należy udzielić krajowym i regionalnym władzom z myślą o udzieleniu pomocy w opracowywaniu i wdrażaniu ich odpowiednich strategii; oczekuje, że DG REGIO i RTD wzmocnią współpracę w tym zakresie, zwłaszcza poprzez wydawanie dokumentów zawierających wytyczne dla zaangażowanych podmiotów;
27. z zadowoleniem przyjmuje wszelkie starania mające na celu rozszerzenie usług doradczych; jest zdania, że korzystne byłoby włączenie do tej wymiany we właściwy sposób beneficjentów środków z programu „Horyzont 2020”, jak i odpowiednich organów doradczych;

Ścisła współpraca regionów: wymiar zewnętrzny

28. wzywa regiony nie tylko do poprawy stosunków wewnętrznych między instytucjami edukacyjnymi i naukowymi, przedsiębiorstwami a administracją, lecz także do podejmowania współpracy z innymi regionami w celu uzupełnienia łańcucha wartości;
29. podkreśla, że możliwości będą wspierane, jeśli nawiązana zostanie bliska współpraca między partnerami wspólnot wiedzy i innowacji (WWiI) w regionach a władzami i organizacjami zaangażowanymi w tworzenie i dostarczanie strategii RIS3 opisanych w załączniku IV dokumentu COM(2011)0615, 2011/0276(COD), C7-0335/2011, z uwzględnieniem partnerstwa z regionami zawierającymi istniejące i potencjalne centra kolokacji, takie jak regionalne wspólnoty wdrożeniowo-innowacyjne;
30. uważa, że istotne znaczenie ma to, że strategię specjalizacji regionalnej pomagają w tworzeniu nowych europejskich sieci doskonałości w rozmaitych sektorach, jako że przyczyniają się do zwiększenia konkurencyjności Unii Europejskiej oraz umocnienia jej pozycji na arenie międzynarodowej;
31. jest zdania, że ze współpracy regionalnej mogą w olbrzymim stopniu skorzystać zarówno regiony w odniesieniu do ich miejscowej koniunktury gospodarczej, jaki i cała UE dzięki mającemu miejsce transferowi wiedzy i technologii; wskazuje z tego względu na bardzo udaną współpracę, która miała miejsce na przykład w ramach „inicjatywy regionów wiedzy”;
32. zwraca uwagę na fakt, że wiele regionów obawia się jednak dużych nakładów pracy związanych z analizą i uzgodnieniami; w związku z tym zachęca regiony do skorzystania z opcji przewidzianej przez ustawodawcę, polegającej na zainwestowaniu 15 % środków programowych poza obszarem programu⁽²⁾;
33. podkreśla, że obszary przygraniczne często stają przed wyzwaniem tego samego rodzaju ze względu na ich wspólne cechy terytorialne; wzywa Komisję, państwa członkowskie oraz władze lokalne i regionalne do opracowania transgranicznych strategii inteligentnej specjalizacji oraz transgranicznych klastrów z wykorzystaniem środków unijnej współpracy międzyregionalnej;

⁽¹⁾ Załącznik I, punkt 4.1.2 b, procedura ustawodawcza 2011/0276(COD), na podstawie wniosku dotyczącego rozporządzenia COM(2011)0615, teksty przyjęte, P7_TA(2013)0482.

⁽²⁾ Art. 60 ust. 2, procedura ustawodawcza 2011/0276(COD), na podstawie wniosku dotyczącego rozporządzenia COM(2011)0615, teksty przyjęte, P7_TA(2013)0482.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

34. z zadowoleniem przyjmuje warianty, które przewidziano we wspólnych ramach strategicznych w dziedzinie współpracy terytorialnej ⁽¹⁾; z zadowoleniem przyjmuje również inne prowadzone na małą skalę działania w dziedzinie wymiaru międzynarodowego prowadzone przez regiony oraz przez podmioty działające w ich imieniu;

o

o o

35. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także państwom członkowskim.

⁽¹⁾ Załącznik I, punkt 7.2, procedura ustawodawcza 2011/0276(COD), na podstawie wniosku dotyczącego rozporządzenia COM (2011)0615, teksty przyjęte, P7_TA(2013)0482.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0009

Technologia wychwytywania i składowania dwutlenku węgla

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie sprawozdania z realizacji za rok 2013: rozwijanie i stosowanie technologii wychwytywania i składowania dwutlenku węgla w Europie (2013/2079(INI))

(2016/C 482/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dyrektywę 2009/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniającą dyrektywę Rady 85/337/EWG, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 ⁽¹⁾ (dyrektywa w sprawie CCS),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 marca 2013 r. w sprawie przyszłości wychwytywania i składowania dwutlenku węgla w Europie (COM(2013)0180),
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 27 marca 2013 r. zatytułowaną „Ramy polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030” (COM(2013)0169),
 - uwzględniając pakiet klimatyczno-energetyczny UE z grudnia 2008 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając art.48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0430/2013),
- A. mając na uwadze, że wychwytywanie i składowanie dwutlenku węgla (CCS) to obiecująca technologia, która może być jedynym sposobem na znaczną redukcję CO₂ pochodzącego ze źródeł przemysłowych i która może istotnie zmniejszyć emisję CO₂ pochodzącego z elektrowni zasilanych paliwami kopalnymi; mając na uwadze, że technologia ta wymaga inwestycji sektora prywatnego i wykazania jej skuteczności na skalę przemysłową w celu promowania innowacji, zapewnienia bezpiecznej redukcji kosztów i potwierdzenia jej bezpieczeństwa dla środowiska naturalnego;
- B. mając na uwadze, że Międzynarodowa Agencja Energetyczna przewiduje, iż udział paliw kopalnych w światowym koszyku energetycznym do roku 2030 w dalszym ciągu będzie kształtował się na poziomie 75 %, sugeruje, że wychwytywanie i składowanie CO₂ jest niezbędne do zmniejszenia o prawie 20 % emisji CO₂ do roku 2050 i stwierdza, że jeśli technologia CCS nie będzie dostępna, konieczne będzie zwiększenie inwestycji w energię elektryczną o dodatkowe 40 %, by nie dopuścić do wzrostu temperatury przekraczającego 2 °C;
- C. mając na uwadze, że CCS jest jedyną technologią, która może zapewnić znaczne zmniejszenie emisji CO₂ pochodzącego z głównych sektorów przemysłowych, w tym z sektora stalowego, cementowego i chemicznego oraz rafinerii ropy naftowej, a w połączeniu z wykorzystaniem biomasy do wytwarzania energii elektrycznej może wspierać redukcję emisji CO₂ netto;
- D. mając na uwadze, że przy obecnym poziomie i zgodnie z przewidywanym w przyszłości poziomem zużycia paliw kopalnych wykorzystanie technologii CCS jawi się jako fundamentalne dla utrzymania globalnego wzrostu temperatur na poziomie niższym niż 2 °C;
- E. mając na uwadze, że rozwój CCS powinien być traktowany jako strategia uzupełniająca dla rozwoju energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych na drodze do gospodarki niskoemisyjnej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114.

⁽²⁾ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 75.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- F. mając na uwadze aspiracje szefów rządów UE wyrażone w 2007 r., które dotyczyły uruchomienia do 2015 r. 12 elektrowni demonstracyjnych CCS, jednak ze względu na to, że ich rentowność zależy od wysokich cen dwutlenku węgla ambicji tych nie można obecnie zrealizować;
- G. mając na uwadze, że rozwój tej technologii nie powinien stanowić zachęty do zwiększenia udziału elektrowni wykorzystujących paliwa kopalne;
- H. mając na uwadze, że UE traci pozycję lidera technologicznego w CCS – obecnie tylko jeden projekt jest brany pod uwagę w ramach finansowania ze środków NER300, a projekty w ramach Europejskiego programu energetycznego na rzecz naprawy gospodarczej zostały zakończone lub zawieszono – i nie posiada obecnie skutecznej strategii promowania rozwoju projektów przewodnych CCS;
- I. mając na uwadze, że społeczeństwo powinno zawsze otrzymywać pełny i jasny obraz zalet i potencjalnych zagrożeń wynikających z CCS, zanim jakiegokolwiek projekty zostaną opracowane na skalę handlową;

Rosnące ambicje

1. uznaje, że wdrożenie CCS może pozwolić UE zrealizować jej aspiracje związane z przejściem jak najmniejszym kosztem na gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. oraz że wdrożenie CCS jest niezbędne zwłaszcza do dekarbonizacji sektorów przemysłu charakteryzujących się wysoką emisyjnością CO₂; jest zdania, że CCS może również przyczynić się do różnorodności i bezpieczeństwa dostaw energii, przy jednoczesnym zachowaniu i stwarzaniu nowych możliwości zatrudnienia; potwierdza pilną potrzebę opracowania szeregu projektów przewodnych obejmujących pełny łańcuch CCS w celu określenia najlepszych i najbardziej korzystnych z ekonomicznego punktu widzenia rozwiązań; wzywa Komisję do wyznaczenia celów związanych z realizacją tego założenia; uznaje, że biorąc pod uwagę wymagany znaczny wkład inwestycyjny, konieczne są instrumenty stanowiące uzupełnienie systemu handlu uprawnieniami (ETS) w UE, aby wspierać badania, realizację techniczną i bezpieczeństwo CCS;
2. uważa, że chociaż CCS może stanowić częściowe rozwiązanie umożliwiające osiągnięcie celów dotyczących ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, jeszcze lepszym wyjściem byłoby osiągnięcie tych celów przez państwa członkowskie bez wykorzystania CCS;
3. wzywa Komisję do wsparcia wdrażania CCS nie tylko w odniesieniu do wytwarzania energii w oparciu o węgiel i gaz, lecz także w odniesieniu do szeregu sektorów przemysłu, takich jak sektor chemiczny, metalurgiczny, żelaza i stali, cementowy oraz rafineryjny; domaga się, by Komisja rozwiązała kwestię wdrożenia CCS w ramach strategii w dziedzinie klimatu i energii na okres do 2030 r. oraz by przedstawiła propozycje dotyczące wspierania wczesnego opracowywania projektów przewodnych CCS;
4. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia szeroko zakrojonych działań na rzecz stymulowania międzynarodowej współpracy oraz promowania wykorzystywania technologii CCS do łagodzenia zmian klimatu, aby wskazać gospodarkom rozwijającym się alternatywne ścieżki rozwoju, takie jak technologia CCS, które w mniejszym stopniu opierają się na wykorzystaniu węgla;
5. uważa, że w planie działań dla przemysłu stalowego należy uwzględnić konkretne odniesienie do konieczności rozwoju projektów przewodnych CCS w tym sektorze;

Wiodąca rola państw członkowskich

6. uznaje, że wdrożenie CCS nie zostanie zrealizowane bez wsparcia państw członkowskich i prywatnych inwestorów oraz że państwa członkowskie mają pełne i suwerenne prawo, by wspierać wdrożenie technologii CCS lub nie dopuścić do jej stosowania; zauważa, że mimo iż niektóre państwa członkowskie zaznaczyły, że nie spodziewają się, aby technologia CCS odegrała rolę w ich strategiach dotyczących ograniczenia emisji, nie powinno to powstrzymywać realizacji inicjatyw w tych państwach członkowskich, które uważają, że technologia CCS może skutecznie wpłynąć na ich przejście na gospodarkę niskoemisyjną;
7. przypomina Komisji, że Parlament wezwał do ustanowienia przepisów zobowiązujących każde państwo członkowskie do opracowania strategii niskoemisyjnej obejmującej okres do 2050 r.; zaleca aktualizowanie takich krajowych planów działania co pięć lat; oczekuje, że zostanie w nich określone, czy i w jaki sposób technologia CCS zostanie wdrożona przez dane państwo członkowskie;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

8. wzywa Komisję do przedstawienia propozycji objęcia państw członkowskich wymogiem przygotowania i opublikowania krajowych planów działania na rzecz gospodarki niskoemisyjnej przed Konferencją Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu w 2015 r.;

9. podkreśla, że ze względu na niskie ceny dwutlenku węgla państwa członkowskie, które chcą wspierać wdrażanie CCS, powinny odgrywać kluczową rolę w kontekście zapewnienia przejrzystych źródeł dochodów oraz innego wsparcia finansowego, które może być niezbędne do zapewnienia tworzenia i realizacji projektów przewodnich, przy jednoczesnym zapewnieniu operatorom, którzy ponoszą wysokie pionierskie koszty, zwrotu z inwestycji; zauważa, że wymagane mogą być także odpowiednie rozwiązania regulacyjne, jeśli CCS ma mieć charakter handlowy; podkreśla konieczność wypełnienia norm bezpieczeństwa z zakresu ochrony środowiska;

Przepisy i finansowanie UE

10. wzywa Komisję, aby rozważyła utworzenie unijnego funduszu inwestycji dla innowacji w przemyśle w celu wsparcia rozwoju innowacyjnych technologii przyjaznych dla klimatu, w tym projektów przewodnich CCS, innych innowacyjnych technologii niskoemisyjnych oraz środków ograniczania emisji CO₂ pochodzącego z przemysłu energochłonnego i ze stosowanych w tym sektorze procesów; sugeruje, że fundusz ten mógłby być finansowany ze sprzedaży uprawnień do emisji w ramach EU ETS; podkreśla, że nie powinno to spowodować dodatkowego obciążenia budżetu UE; uznaje, że przy określaniu parametrów wykorzystania takiego funduszu należy wziąć pod uwagę doświadczenie uzyskane na podstawie ograniczeń i braku elastyczności mechanizmu finansowania NER300;

11. uważa, że opracowując strategie polityczne dotyczące CCS, należy opierać się na solidnych podstawach świadczących o ich potencjalnym korzystnym oddziaływaniu na środowisko, stabilność europejskiego przemysłu, zatrudnienie w UE, a także na przystępność cen energii zarówno dla społeczeństwa, jak i dla przemysłu;

12. uważa, że długoterminowe wsparcie CCS powinno wynikać głównie z zasygnalizowania odpowiedniej ceny CO₂; sugeruje, że Komisja powinna ułatwić debatę dotyczącą możliwych opcji, dokonując analizy systemów obowiązkowego zakupu certyfikatów CCS potwierdzających emisje uniknięte dzięki składowaniu lub oczyszczaniu CO₂ proporcjonalnie do CO₂ zawartego w paliwach kopalnych wprowadzanych na rynek;

13. domaga się, by Komisja opracowała wytyczne dla państw członkowskich odnośnie do różnego rodzaju mechanizmów finansowych i innych mechanizmów, które państwa członkowskie mogłyby wykorzystać do wsparcia i pobudzenia wdrażania CCS oraz do uzyskania dostępu do funduszy wsparcia z budżetu UE;

14. przyjmuje do wiadomości decyzję Europejskiego Banku Inwestycyjnego zakazującą udzielania kredytów na budowę elektrowni węglowych emitujących powyżej 550 g CO₂/kWh; podkreśla, że bez wsparcia finansowego dla rozwoju CCS zasadnicze znaczenie będzie miało wprowadzenie bardziej rygorystycznych norm emisyjnych;

15. proponuje, aby Komisja rozważyła możliwe sposoby wykorzystania unijnego Funduszu Badawczego Węgla i Stali do wsparcia działań demonstracyjnych w odniesieniu do CCS na etapie poprzedzającym zastosowanie tej technologii na skalę handlową w tych sektorach przemysłowych;

16. docenia poparcie projektów CCS w UE przez rząd norweski i chciałby, aby w ramach negocjacji w sprawie następnego okresu programowania wystąpiono z wnioskiem o wsparcie finansowe dla projektów przewodnich CCS;

17. zwraca się do Komisji o dokonanie oceny korzyści wynikających z przyjęcia i rozwoju projektu pilotażowego Ciuden dotyczącego CCS w Hiszpanii, na który przeznaczono około 100 mln EUR w ramach wsparcia finansowego ze źródeł UE, jako europejskiego narzędzia badawczego w zakresie technologii wychwytywania i składowania CO₂ na lądzie;

Transport i składowiska

18. uznaje, że możliwe jest osiągnięcie znacznych oszczędności finansowych dzięki tworzeniu klastrów CCS zakładów przemysłowych obsługiwanych przez wspólne rurociągi lub inne systemy transportu CO₂; sugeruje, że od operatorów zakładów nie można ogólnie oczekiwać, iż będą oni uwzględniać przyszłe wymogi innych obiektów, a zatem główne inwestycje, takie jak rurociągi zbiorcze, stworzone ostatecznie z zamiarem przesyłu CO₂ z różnych źródeł, mogłyby powstawać w ramach partnerstw publiczno-prywatnych; podkreśla, że państwa członkowskie, które chcą wdrożyć CCS, mają do odegrania bezpośrednią rolę, jeśli chodzi o zapewnienie infrastruktury transportowej związanej z CCS i określenie dostępności infrastruktury przeznaczonej do składowania;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

19. w świetle działań dotyczących CCS, podjętych w ramach dialogu kanadyjsko-amerykańskiego w sprawie czystej energii, wzywa do bliższej współpracy ze Stanami Zjednoczonymi i Kanadą poprzez wymianę wiedzy i dobrych praktyk;
20. domaga się, by technologie niskoemisyjne były postrzegane jako wzajemnie uzupełniające się, a nie konkurencyjne względem siebie; podkreśla fakt, że zarówno odnawialne źródła energii, jak i CCS odegrają rolę w przyszłym koszyku energetycznym UE oraz że technologia CCS nie powinna opóźniać osiągnięcia obligatoryjnych celów UE w zakresie rozwoju energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych; domaga się, by w ramach strategii w dziedzinie klimatu i energii na okres do roku 2030 zaproponowane zostały środki na rzecz wspierania wykorzystywania obu technologii;
21. zauważa, że struktura geologiczna Europy może zapewnić wiele potencjalnych miejsc trwałej sekwestracji dużych ilości CO₂, zwłaszcza pod Morzem Północnym z dala od terenów zamieszkiwanych przez ludzi; popiera wykorzystanie środków unijnych oraz funduszy w celu przyjęcia wspólnej definicji cech miejsca składowania, zidentyfikowania odpowiedniego potencjału geologicznego miejsc składowania w całej Europie, opracowywania projektów pilotażowych oraz przygotowania miejsc składowania na skalę handlową na terytorium państw członkowskich, które wyrażą na to zgodę;
22. wzywa Komisję do promowania opracowania atlasu potencjalnych miejsc składowania CO₂ w Europie;
23. uznaje, że art. 6 protokołu londyńskiego został zmieniony, aby jego treść nie stanowiła już przeszkody dla transgranicznego transportu CO₂ w celu sekwestracji; zauważa jednak, że ratyfikacja tej zmiany może zająć kilka lat; wzywa Komisję do wyjaśnienia, czy istnieją okoliczności, w których Komisja wyrazi zgodę na transgraniczny transport CO₂, zanim protokół zostanie ratyfikowany;

Odpowiedzialność za składowanie

24. zauważa zaniepokojenie niektórych potencjalnych podmiotów zaangażowanych w CCS wyrażające się w tym, że nałożone na te podmioty wymogi i zobowiązania dotyczące geologicznego składowania CO₂ w miejscach zatwierdzonych przez państwa członkowskie są wygórowane i niemożliwe do określenia; przypomina jednak zasady dotyczące odpowiedzialności za składowanie CO₂ ustanowione w dyrektywie w sprawie geologicznego składowania CO₂ (dyrektywa w sprawie CCS) i obowiązki spoczywające na posiadaczach zezwolenia na składowanie;
25. w pełni zgadza się, że należy zapobiegać wszelkiemu przypadkowemu uwolnieniu CO₂ ze składowiska oraz że integralność środowiskowa projektu musi być chroniona zgodnie z art. 1 dyrektywy w sprawie CCS; wzywa Komisję, by zaproponowała wytyczne dotyczące zakresu, w jakim szczegóły ustaleń dotyczących zgodności mogły zostać z wyprzedzeniem określone w negocjacjach między potencjalnymi operatorami oraz właściwymi organami zainteresowanych państw członkowskich;
26. wskazuje, że dyrektywa w sprawie CCS daje państwom członkowskim znaczną elastyczność co do sposobu zapewnienia bezpieczeństwa finansowego przez operatorów CCS oraz co do okresu poprzedzającego przejście odpowiedzialności za zamknięte składowisko przez właściwy organ; sugeruje, że państwa członkowskie, które pragną promować rozwijanie CCS, będą musiały odegrać bardziej aktywną rolę i zaakceptować odpowiedzialność większą niż w obecnym rozumieniu;
27. wzywa Komisję do weryfikacji wytycznych dotyczących dyrektywy w sprawie CCS w celu doprecyzowania tych kwestii;
28. sugeruje, że zawarty w dyrektywie w sprawie CCS wymóg rezygnacji z uprawnień przez operatorów w razie wycieku CO₂ nie uwzględnia wysokich kosztów działań naprawczych; obawia się, że zobowiązanie to stanowi dodatkową przeszkodę dla rozwoju CCS; wzywa Komisję, by zaproponowała przegląd swojej oceny dotyczącej dyrektywy w sprawie CCS;

Stan gotowości do wychwytywania i składowania

29. podkreśla, że niedopuszczalne jest już inwestowanie w elektrownie lub zakłady przemysłowe, w przypadku których istnieje prawdopodobieństwo emisji znacznych ilości CO₂, bez względu na to, w jaki sposób emisje zostaną zmniejszone w przyszłości;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

30. podkreśla, że według badania Eurobarometru znaczna część europejskiego społeczeństwa nie zna technologii CSS, jednak ci, którzy ją znają, są bardziej skłonni do jej wspierania; wzywa Komisję i państwa członkowskie do poprawy komunikacji w celu szerzenia wśród społeczeństwa wiedzy dotyczącej CCS; uważa także, że szersze zrozumienie CCS ma zasadnicze znaczenie dla akceptacji społecznej i jednocześnie dla wdrażania CCS.

31. zauważa, że państwa członkowskie mogą na różne sposoby oceniać postanowienia dyrektywy w sprawie CCS, zgodnie z którymi przed udzieleniem elektrowniom licencji na działanie wymagane jest przeprowadzenie oceny możliwości wychwytywania, transportu i składowania CO₂;

32. wzywa Komisję do zaproponowania, aby w państwach członkowskich, które postanowiły wykorzystać technologię CCS, warunkiem budowy wszystkich nowych elektrowni zasilanych paliwami kopalnymi i wysokoemisyjnych zakładów przemysłowych przekraczających określone rozmiary – z wyjątkiem obiektów zaspokajających szczytowe zapotrzebowanie na energię lub przypadków, w których państwo członkowskie spełniło wymóg prawny dotyczący opublikowania planu działania określającego, w jaki sposób zrealizowane zostaną cele w zakresie ograniczenia emisji CO₂ do 2050 r. bez wykorzystania CCS – były należyte przygotowania do wdrożenia CCS lub innych środków na rzecz znacznego ograniczenia emisji CO₂;

33. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie analizy i przedłożenie sprawozdania na temat zakresu, w jakim technologia CCS powinna zostać wdrożona w określonych kluczowych terminach, tj. do 2030 r., aby stanowiła znaczący wkład w realizację celów ograniczenia emisji do roku 2050.

Wychwytywanie dwutlenku węgla i jego wykorzystanie

34. z zadowoleniem przyjmuje różne inicjatywy dotyczące wykorzystania CO₂ w sposób, który ogranicza ogólny poziom emisji do atmosfery i umożliwia tworzenie alternatywnych produktów, takich jak przyjazne dla środowiska paliwa transportowe; w szczególności wzywa Komisję, aby pilnie dokonała oceny potencjału bezpiecznego wykorzystania CO₂ do lepszego odzysku ropy naftowej i gazu w UE;

o

o o

35. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0010

Plan działania w dziedzinie e-zdrowia na lata 2012–2020

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie planu działania w dziedzinie e-zdrowia na lata 2012–2020: innowacyjna opieka zdrowotna w XXI wieku (2013/2061(INI))

(2016/C 482/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 grudnia 2012 r. zatytułowany „Plan działania w dziedzinie e-zdrowia na lata 2012–2020 – Innowacyjna opieka zdrowotna w XXI wieku” (COM(2012)0736),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 kwietnia 2004 r. zatytułowany „e-Zdrowie – poprawa opieki zdrowotnej dla obywateli europejskich: plan działania w europejskim obszarze e-zdrowia” (COM(2004)0356),
 - uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie transgranicznej interoperacyjności systemów elektronicznych kart zdrowia (2008/594/WE),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 listopada 2008 r. w sprawie korzyści telemedycyny dla pacjentów, systemów opieki zdrowotnej i społeczeństwa (COM(2008)0689),
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/24/UE z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji ze stycznia 2011 r. dotyczące strategii w dziedzinie e-zdrowia, zatytułowane „Państwa europejskie na drodze do krajowych infrastruktur e-zdrowia”⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Rozwoju Regionalnego oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0443/2013),
- A. mając na uwadze, że równy dostęp do powszechnej opieki zdrowotnej wysokiej jakości jest podstawowym prawem uznanym na arenie międzynarodowej, a w szczególności w UE;
- B. mając na uwadze, że dostęp do systemu opieki zdrowotnej jest w wielu przypadkach ograniczony ze względu na restrykcje finansowe lub regionalne (np. na obszarach słabo zaludnionych) oraz że systemy e-zdrowia mogą odegrać ważną rolę w niwelowaniu tych nierówności w zakresie opieki zdrowotnej;
- C. mając na uwadze, że zaufanie pacjentów do świadczonych im usług zdrowotnych ma istotne znaczenie dla zagwarantowania opieki zdrowotnej wysokiej jakości;
- D. mając na uwadze, że art. 168 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stanowi, że działanie Unii, które uzupełnia polityki krajowe, ukierunkowane jest na poprawę zdrowia publicznego, zapobieganie chorobom i dolegliwościom ludzkim oraz usuwanie źródeł zagrożeń dla zdrowia fizycznego i psychicznego;
- E. mając w związku z powyższym na uwadze, że działania Unii Europejskiej w dziedzinie elektronicznych usług zdrowotnych (e-zdrowie) polegają na udzieleniu wszystkim właściwym organom na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym lub państwowym pomocy w koordynacji wysiłków podejmowanych w skali kraju lub w wymiarze transgranicznym oraz wspieraniu ich działań w obszarach, w których wkład UE może przynieść wartość dodaną, w celu poprawy jakości życia obywateli;
- F. mając na uwadze, że pogorszenie koniunktury gospodarczej pociąga za sobą cięcia w krajowych budżetach przeznaczonych na opiekę zdrowotną, co z kolei stwarza konieczność znalezienia rozwiązań mających służyć zwiększeniu skuteczności systemów opieki zdrowotnej, a tym samym zapewnieniu ich trwałości;

⁽¹⁾ http://www.ehealth-strategies.eu/report/eHealth_Strategies_Final_Report_Web.pdf

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- G. mając na uwadze, że system e-zdrowia powinien być opłacalnym i efektywnym sposobem zapewnienia pacjentom opieki zdrowotnej mającej na celu zmniejszenie ich wydatków na leczenie bez nakładania nadmiernych obciążeń na obecnie funkcjonujące krajowe systemy opieki zdrowotnej;
- H. mając na uwadze, że nierówności wynikające z przepaści cyfrowej obejmą nierówności w zakresie opieki zdrowotnej, jeżeli wraz z poszerzeniem oferty usług e-zdrowia nie zostanie usprawniony dostęp do szybkiego internetu;
- I. mając na uwadze, że odmienne podejścia organizacyjne i kulturalne związane ze świadczeniem usług opieki zdrowotnej w poszczególnych państwach członkowskich stanowią istotną wartość, zwłaszcza w zakresie zachęcania do innowacyjności;
- J. mając na uwadze, że stoimy w obliczu licznych niepokojących kwestii zdrowotnych o charakterze transgranicznym;
- K. mając na uwadze coraz większą mobilność obywateli wewnątrz systemów opieki zdrowotnej w państwach ich pochodzenia oraz coraz powszechniejsze korzystanie przez niektórych pacjentów z leczenia poza granicami państwa, w którym przebywają;
- L. mając na uwadze, że art. 4 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/24/UE z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej stanowi, że działania Unii nie naruszają przepisów ustawowych ani wykonawczych państw członkowskich dotyczących stosowania języków;
- M. mając na uwadze, że byłoby korzystne, aby pacjenci nie musieli powtarzać badań klinicznych, które są już zawarte w dokumentacji medycznej, i aby mieli do nich dostęp pracownicy służby zdrowia pracujący w różnych miejscach;
- N. mając na uwadze, że technologie informacyjno-komunikacyjne (TIK) są już wystarczająco rozwinięte, aby mogły zostać wykorzystane w systemach e-zdrowia, oraz że poszczególne państwa członkowskie UE i różne kraje na całym świecie mają już zadowalające doświadczenia w tym zakresie, gdyż wiążą się one z wieloma korzyściami na szczeblu krajowym, zwłaszcza w zakresie poprawy bezpieczeństwa pacjentów, promowania holistycznego podejścia do opieki nad pacjentem, przyspieszenia rozwoju spersonalizowanej medycyny oraz poprawy skuteczności, a co się z tym wiąże, trwałości systemów opieki zdrowotnej;
- O. mając na uwadze, że konieczne są jednak dalsze inwestycje w badania, rozwój, ocenę i monitorowanie w celu dopilnowania, aby systemy e-zdrowia (w tym aplikacje mobilne), prowadziły do pozytywnych rezultatów;
- P. mając na uwadze, że konieczna jest współpraca specjalistów w dziedzinie TIK, konsumentów, pacjentów, nieformalnych opiekunów, ogółu pracowników służby zdrowia, a w szczególności lekarzy, a także administracji publicznej zajmującej się opieką zdrowotną;
- Q. mając na uwadze, że zakończone sukcesem inicjatywy i projekty w dziedzinie e-zdrowia, takie jak projekt ePSOS czy inicjatywa „Wirtualny model fizjologii człowieka”, ukazały ogromną wartość rozwiązań w zakresie e-zdrowia;
- R. mając na uwadze znaczenie, jakiego należy nadać bazom danych (jak przetwarzanie w chmurze), ich lokalizacji i utrzymaniu, a także mając na uwadze, że bezpieczeństwo takich baz danych musi stanowić priorytet;
- S. mając na uwadze, że należy potraktować priorytetowo kwestię ochrony prawnej i ochrony danych w odniesieniu do usług e-zdrowia, a ponieważ dane dotyczące stanu zdrowia pacjentów są wyjątkowo wrażliwe, istnieje potrzeba zrównoważenia ochrony danych z dostępem do danych oraz zapewnienia jasności w odniesieniu do zagadnienia odpowiedzialności;
- T. mając na uwadze, że istnieje potrzeba wprowadzenia ram regulacyjnych dotyczących e-zdrowia we wszystkich państwach członkowskich;
- U. mając na uwadze, że potrzebne są wytyczne UE dla pracowników służby zdrowia dotyczące sposobów właściwego wykorzystywania danych o pacjentach;
- V. mając na uwadze, że należy promować przestrzeganie standardów w całej UE przy projektowaniu systemów e-zdrowia oraz zadbać o ich współdziałanie w różnych państwach członkowskich, tak by zapewnić ich skuteczność w wymiarze europejskim i ponadgranicznym, upewniając się jednocześnie, że celem działań standaryzacyjnych jest jedynie zapewnienie interoperacyjności i że ich wynikiem nie będzie stworzenie jednego podmiotu zajmującego pozycję monopolisty;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- W. mając na uwadze, że nie wszyscy obywatele i pracownicy służby zdrowia mają możliwość korzystania z narzędzi informatycznych lub posiadają umiejętności niezbędne do tego, by móc korzystać z elektronicznych usług w dziedzinie zdrowia;
- X. mając w związku z powyższym na uwadze, że aby wszystkie podmioty dysponowały wiedzą i umiejętnościami niezbędnymi do podjęcia działań w ramach e-zdrowia:
- pracownikom służby zdrowia należy zapewnić szkolenie zawodowe (w tym w ramach ustawicznego kształcenia zawodowego) w zakresie korzystania z TIK stosowanych w służbie zdrowia oraz
 - pacjentom i nieformalnym opiekunom należy zapewnić pomoc w korzystaniu z TIK stosowanych w służbie zdrowia;
- Y. mając na uwadze, że ze względu na dłuższą średnią życia i podatność na niektóre schorzenia, kobiety są w większym stopniu niż mężczyźni narażone na choroby przewlekłe i prowadzące do niepełnosprawności;
- Z. mając na uwadze, że pacjenci przewlekłe chorzy potrzebują podejścia wielodyscyplinarnego;
- AA. mając na uwadze, że rozwiązania w zakresie e-zdrowia mogą potencjalnie zwiększyć dobre samopoczucie pacjentów, zwłaszcza przewlekłe chorych, ponieważ łatwiej jest prowadzić ich leczenie w domu;
1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie planu działania w dziedzinie e-zdrowia na lata 2012–2020 – innowacyjna opieka zdrowotna w XXI wieku, który uaktualnia plan działania w dziedzinie e-zdrowia przyjęty w 2004 r. poprzez wprowadzenie dalszych działań, w szczególności dotyczących poprawy dostępu do usług zdrowotnych, zmniejszenia kosztów opieki zdrowotnej i zapewnienia większej równości obywateli europejskich; nawołuje Komisję do działania na rzecz upowszechnienia elektronicznych usług w dziedzinie zdrowia w całej UE;
 2. uważa, że pomimo wszystkich wad, rynek e-zdrowia ma ogromny potencjał i może przynieść korzyści pracownikom służby zdrowia, pacjentom, nieformalnym opiekunom oraz właściwym w tym zakresie organom publicznym;
 3. zwraca uwagę na możliwości, jakich dostarczają aplikacje e-zdrowia w zakresie tworzenia zdecentralizowanych strategii w dziedzinie opieki zdrowotnej na szczeblu regionalnym lub lokalnym oraz dostosowywania tych strategii do lokalnych potrzeb i różnic;
 4. uważa, że należy zapewnić narzędzia niezbędne do wykorzystywania danych publicznych w czasie rzeczywistym, aby lepiej zrozumieć korzyści i zagrożenia, przewidywać niepożądane skutki i z większą efektywnością oceniać technologie medyczne;
 5. podkreśla, że aplikacje w zakresie e-zdrowia muszą być powszechnie dostępne oraz że podczas opracowywania jakiegokolwiek produktu lub oprogramowania informatycznego dostępność powinna być obowiązkowym wymogiem, aby zapobiec wystąpieniu nierówności w dostępie;
 6. zaleca, aby podjąć środki niezbędne do zlikwidowania przepaści cyfrowej między poszczególnymi regionami państw członkowskich oraz do zapewnienia, by dostęp i możliwości korzystania z elektronicznych usług w dziedzinie zdrowia nie stały się przyczyną nierówności społecznych lub terytorialnych, aby zapewnić wszystkim obywatelom UE takie same korzyści, docierając do pacjentów, którzy nie posiadają umiejętności informatycznych oraz tych, którzy w przeciwnym wypadku byłiby wyłączeni z krajowych systemów opieki zdrowotnej lub niewystarczająco w nich obsłużeni;
 7. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie równego dostępu kobiet do usług w zakresie e-zdrowia, nie tylko jako pacjentek, lecz również jako opiekunek (profesjonalnych lub nie), specjalistek ds. TIK i osób podejmujących decyzje polityczne; podkreśla, że kobiety są przez całe życie obecne na wszystkich poziomach sektora opieki zdrowotnej;
 8. wzywa Komisję, by wspierała i propagowała usługi e-zdrowia przeznaczone dla (nieformalnych) opiekunów-członków rodziny, by wesprzeć ich w trudnych często obowiązkach opiekuńczych i umożliwić im świadczenie jak najlepszej opieki;
 9. zwraca uwagę, że przyjęcie „kultury e-zdrowia” przez pracowników służby zdrowia ma znaczenie nadrzędne, podobnie jak stworzenie warunków umożliwiających zaangażowanie pacjentów w e-zdrowie oraz zapewniających ich zaufanie do tego rozwiązania;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

10. w tym kontekście podkreśla znaczenie wzmocnienia roli pracowników służby zdrowia, samych pacjentów oraz organizacji pacjentów w opracowywaniu i wdrażaniu planu działania w dziedzinie e-zdrowia;
11. podkreśla w szczególności, iż należy zadbać o to, by pacjenci mieli możliwość konsultowania i korzystania z informacji dotyczących ich zdrowia, w związku z czym zwraca się do Komisji i państw członkowskich o to, by zwróciły uwagę na kompetencje zdrowotne pacjentów z myślą o skutecznym wdrażaniu narzędzi z zakresu e-zdrowia;
12. apeluje do Komisji i państw członkowskich o zwrócenie szczególnej uwagi na umiejętności cyfrowe i szkolenia techniczne, aby zapewnić faktyczną skuteczność narzędzi e-zdrowia, a zwłaszcza telemedycyny, a także dostęp do tych narzędzi dla całego społeczeństwa;
13. głęboko ubolewa nad proponowanymi cięciami w instrumencie „Łącząc Europę” odnośnie do szerokiego pasma i usług cyfrowych, w szczególności zważywszy na obecny kryzys konkurencyjności w Unii; ma nadzieję, że finansowanie tej dziedziny w ramach programu „Horyzont 2020” zostanie utrzymane; zachęca lokalne i regionalne organy do wykorzystania funduszy unijnych w celu finansowania e-zdrowia, bez ograniczania środków na konwencjonalne usługi zdrowotne, np. poprzez zamykanie szpitali komunalnych, oraz do dzielenia się wiedzą w zakresie zdrowia;
14. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o przeznaczenie koniecznych zasobów gospodarczych, materialnych i ludzkich, by zagwarantować, że dostęp do elektronicznych usług w dziedzinie zdrowia i ich wykorzystanie nie spowodują zwiększenia się nierówności terytorialnych pod względem dostępu do już świadczonych usług w zakresie TIK;
15. wzywa w szczególności właściwe organy państw członkowskich do pełnego wykorzystania funduszy strukturalnych UE w celu usprawnienia łączności internetowej i zmniejszenia przepaści cyfrowej;
16. nawołuje Komisję do wspierania tych wysiłków za pośrednictwem Europejskiej agendy cyfrowej, aby ułatwić wykorzystanie funduszy przeznaczonych na ten cel, a jednocześnie do przedstawienia jasnych wytycznych dotyczących finansowania, aby bezpośrednio wesprzeć sektor technologii komunikacyjno-informacyjnych oraz sektor zdrowia, a także do podjęcia dalszej współpracy z operatorami sektora telekomunikacji w celu zachęcania ich do zwiększania zasięgu sieci szerokopasmowych;
17. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania nowych narzędzi w zakresie e-zdrowia, które będą dostępne i łatwe w obsłudze dla osób starszych i niepełnosprawnych;
18. wzywa Komisję, by sprzyjała rozwiązaniom z zakresu e-zdrowia dla kobiet żyjących w izolacji, nie tylko mieszkających na odległych obszarach, ale również kobiet nieopuszczających domu z powodu braku mobilności lub (społecznych) sieci wsparcia, których potrzebują, by utrzymać dobry stan zdrowia i dobre samopoczucie;
19. wzywa Komisję i państwa członkowskie do odgrywania głównej roli w zbliżaniu różnych zainteresowanych stron do siebie w celu wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk;
20. w związku z powyższym apeluje o ustanowienie platformy współpracy w zakresie badań między pacjentami, środowiskiem naukowym, przemysłem i pracownikami służby zdrowia w celu zapewnienia realizacji skutecznej i kompleksowej strategii w dziedzinie e-zdrowia;
21. zaznacza, że rozwój aplikacji w zakresie e-zdrowia, w tym wykorzystywanie i ponowne wykorzystywanie danych dotyczących zdrowia, wymaga środków w zakresie poufności, ochrony danych, odpowiedzialności i zwrotu kosztów, aby zapewnić ochronę wrażliwych danych przed działaniami hakerów, nielegalną sprzedażą danych i innymi nadużyciami; wyraża w związku z powyższym zadowolenie, że Komisja ma zamiar przeprowadzić badanie dotyczące aspektów prawnych usług e-zdrowia;
22. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o przedstawienie wytycznych i wniosków ustawodawczych, które wypełnią istniejącą obecnie lukę prawną, szczególnie w odniesieniu do zakresu obowiązków i odpowiedzialności, a także umożliwią skuteczne wdrożenie tego systemu w całej UE;
23. nawołuje Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia wytycznych i przepisów dotyczących aspektów prawnych i ochrony danych w dziedzinie e-zdrowia, zwłaszcza przepisów umożliwiających zabezpieczenie wymiany, przetwarzania i analizowania danych, tak by zapewnić równowagę ochrony danych i dostępu do nich;
24. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia dobrej administracji i operacyjności w zakresie informacji o zdrowiu w internecie;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

25. podkreśla, że lekarze i inni pracownicy służby zdrowia, pacjenci i nieformalni opiekunowie powinni korzystać ze stałej specjalistycznej pomocy i szkoleń w zakresie e-zdrowia, które pomogłyby im rozwijać umiejętności informatyczne, a w konsekwencji pozwoliły skorzystać w jak największym stopniu z usług e-zdrowia, bez pogłębiania nierówności społecznych i terytorialnych;
26. jest zdania, że pomoc i szkolenia powinny koncentrować się na:
- 1) szkoleniu w zakresie korzystania z narzędzi informatycznych i narzędzi w dziedzinie cyfrowego zdrowia, doskonalącym odnośne umiejętności pracowników służby zdrowia; w tym celu studenci i nowi pracownicy muszą otrzymywać zaktualizowane programy dotyczące e-zdrowia;
 - 2) na szczeblach krajowym i transgranicznym, na umiejętnościach z zakresu technologii informatycznych i uświadomieniu pacjentów na temat usług e-zdrowia;
27. zaleca, by zarówno przy opracowywaniu aplikacji elektronicznych, jak i przy ich ocenie i stosowaniu brać pod uwagę opinię lekarzy i pozostałych osób zawodowo zajmujących się opieką zdrowotną, a także stowarzyszeń pacjentów;
28. podkreśla znaczenie zachowania ludzkiego wymiaru opieki zdrowotnej, zwłaszcza w kontekście starzenia się ludności i wynikających z tego częstszych trudności z rozróżnieniem medycznego i społecznego aspektu opieki; dlatego też wzywa Komisję do zadbania o to, by technologie e-zdrowia nie stały się substytutem opartych na zaufaniu kontaktów między pacjentami a osobami świadczącymi opiekę (zdrowotną);
29. zwraca się do państw członkowskich i Komisji o przeprowadzenie kampanii szerzących znajomość usług z zakresu e-zdrowia oraz kampanii szkoleniowych w zakresie technologii informatycznych (z uwzględnieniem nierówności społecznych i terytorialnych) w celu uzupełnienia braków w wiedzy i zwiększenia stopnia zaufania wśród pacjentów, obywateli i pracowników służby zdrowia; uważa, że kampanie te powinny być dostosowane do profilu każdej grupy społecznej, do której są skierowane, gdyż informowanie obywateli i ich czynny udział są kluczowe dla skutecznego rozwoju nowych modeli świadczeń zdrowotnych;
30. nawołuje państwa członkowskie do zacieśnienia współpracy w dziedzinie e-zdrowia, zarówno na szczeblu krajowym i regionalnym, jak i w wymiarze transgranicznym, tak by kraje, w których system ten jest bardziej rozwinięty, mogły przekazywać swoją wiedzę państwom mniej doświadczonym;
31. zwraca się do państw członkowskich o dzielenie się doświadczeniami, wiedzą i dobrą praktyką oraz o współpracę z innymi państwami członkowskimi, z Komisją i z zainteresowanymi stronami, aby w ten sposób osiągnąć większą skuteczność ukierunkowanych na pacjenta systemów e-zdrowia;
32. podkreśla, że w tym celu państwa członkowskie powinny nadal współpracować ze sobą za pośrednictwem platform elektronicznych, które pozwalają im dzielić się dobrymi praktykami w zakresie systemów i rozwiązań e-zdrowia, a także, że zarówno Komisja, jak i państwa członkowskie powinny wspierać powiązania między różnymi przedsięwzięciami w zakresie e-zdrowia w UE;
33. podkreśla potencjał aplikacji przeznaczonych na urządzenia przenośne w zakresie pomocy pacjentom, zwłaszcza pacjentom przewlekle chorym, oraz zachęca do opracowywania specjalnych aplikacji przeznaczonych dla służby zdrowia, zawierających wyłącznie treści zweryfikowane przez specjalistów w dziedzinie medycyny;
34. wzywa Komisję do przedstawienia „planu działania w dziedzinie m-zdrowia” dotyczącego urządzeń przenośnych, który powinien zawierać wytyczne dotyczące nadzoru rynku aplikacji w zakresie m-zdrowia w celu zapewnienia ochrony danych i rzetelności prezentowanych informacji o zdrowiu, a także w celu zagwarantowania, że aplikacje te opracowywane są pod odpowiednią kontrolą specjalistów w dziedzinie medycyny;
35. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o przyjęcie przepisów w sprawie aplikacji informatycznych w zakresie zdrowia dostępnych na urządzeniach przenośnych, aby zapewnić wiarygodność przekazywanych informacji i rozwiązać problem braku jasności prawa i przejrzystości w kwestii wykorzystywania danych gromadzonych przez takie aplikacje;
36. domaga się, by Komisja i państwa członkowskie nadal prowadziły prace w ramach projektów pilotażowych, takich jak epSOS i „Renewing health” oraz inicjatywa „Wirtualny model fizjologii człowieka”, z myślą o rozwoju ogóдноeuropejskiej interoperacyjności, a także by wspierały innowacyjne rozwiązania w zakresie opieki skoncentrowanej na pacjencie, w tym zaawansowanego modelowania i symulacji niezbędnych do osiągnięcia celów medycyny spersonalizowanej i predyktywnej;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

37. podkreśla, że organizacja systemów opieki zdrowotnej należy do kompetencji organów państw członkowskich; jednakże apeluje do Komisji o dalszą współpracę z pracownikami służby zdrowia, stowarzyszeniami pacjentów i innymi zainteresowanymi podmiotami oraz właściwymi organami przy nakreślaniu ram polityki oraz ustalaniu priorytetów w dziedzinie e-zdrowia, pamiętając o tym, że głównym priorytetem jest dostęp pacjentów do skutecznego i przystępnego cenowo systemu opieki zdrowotnej;
38. podkreśla, że e-zdrowie tworzy nowe miejsca pracy w sektorze usług medycznych, badawczych i zdrowotnych oraz w tym kontekście wzywa Komisję, aby zachęcała władze krajowe do wykorzystywania funduszy UE na potrzeby finansowania programów dotyczących e-zdrowia i transgranicznych zagrożeń zdrowotnych;
39. apeluje do państw członkowskich, aby – uwzględniając fakt, że plan działania w dziedzinie e-zdrowia służy stworzeniu nowych możliwości pracy w sektorach badań naukowych, zdrowia, medycyny i TIK – zwracały szczególną uwagę na równowagę płci w szkolnictwie, szkoleniach i przy rekrutacji we wszystkich tych sektorach;
40. wzywa Komisję i państwa członkowskie do współpracy w zakresie opracowania zrównoważonych modeli finansowania usług e-zdrowia w ramach krajowych budżetów przeznaczonych na służbę zdrowia oraz do przeprowadzania w trakcie tych prac konsultacji z innymi zainteresowanymi stronami, takimi jak fundusze ubezpieczenia zdrowotnego, pracownicy służby zdrowia i organizacje zrzeszające pacjentów;
41. zaznacza, że innowacje w obszarze e-zdrowia tworzą możliwości biznesowe i przyczyniają się do przyszłego wzrostu;
42. podkreśla, że należy zintensyfikować badania w dziedzinie systemów e-zdrowia, jednocześnie dbając o to, by koszty tych badań nie miały bezpośredniego wpływu na koszty usług;
43. wzywa Komisję do przeznaczenia na potrzeby e-zdrowia zasobów w ramach przyszłych programów ramowych w dziedzinie badań i rozwoju;
44. podkreśla potrzebę zagwarantowania MŚP właściwego wsparcia, aby zapewnić równe warunki prowadzenia działalności w sektorze e-zdrowia, poprawić dostęp MŚP do rynku w tej dziedzinie i zapewnić ich wkład w dążenie do spójności społecznej i terytorialnej;
45. wzywa Komisję do wspierania i ułatwiania realizacji przez MŚP projektów w zakresie e-zdrowia poprzez ustalenie wytycznych dotyczących rynku e-zdrowia oraz usprawnienie współpracy między MŚP i zainteresowanymi stronami, jednostkami badawczymi i systemami ubezpieczeń zdrowotnych w celu tworzenia innowacji dla podmiotów świadczących usługi opieki zdrowotnej;
46. podkreśla, że w przypadku MŚP rozwijających narzędzia TIK istnieje potrzeba przejrzystości oraz konkurencji, aby zapewnić przystępne ceny narzędzi w zakresie e-zdrowia;
47. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania norm odnoszących się do zbierania i wymiany danych, a także sprawozdawczości dotyczącej kwestii o charakterze transgranicznym związanych ze zdrowiem;
48. nawołuje Komisję i państwa członkowskie do współpracy z pacjentami i innymi właściwymi podmiotami w dążeniu do wskazania narzędzi i modeli e-zdrowia mogących stanowić wsparcie dla stosowania, a nawet zwiększenia zakresu art. 12 dyrektywy 2011/24/UE dotyczącego rozwoju europejskich sieci referencyjnych między podmiotami świadczącymi usługi opieki zdrowotnej i centrami wiedzy specjalistycznej;
49. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o dalsze starania zmierzające do wprowadzenia w życie art. 14 dyrektywy 2011/24/UE w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej, który przewiduje utworzenie sieci e-zdrowia;
50. wzywa Komisję do umożliwienia wszystkim organom regionalnym, które są właściwe w odniesieniu do aplikacji w zakresie e-zdrowia, członkostwa w sieci e-zdrowia utworzonej na podstawie dyrektywy 2011/24/UE;
51. podkreśla potrzebę opracowania etycznego kodeksu postępowania w odniesieniu do działalności transgranicznej, bez uszczerbku dla zasady pomocniczości;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

52. podkreśla, że dla pacjentów zasadnicze znaczenie ma możliwość dostępu do własnych danych osobowych dotyczących ich zdrowia; podkreśla, że pacjenci, którzy uprzednio wyrazili zgodę na wykorzystywanie tych danych, powinni być każdorazowo informowani w jasny i przejrzysty sposób o tym, jak są one wykorzystywane;
53. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o wdrażanie przepisów dotyczących przetwarzania danych osobowych w odniesieniu do zdrowia, proponowanych we wniosku dotyczącym rozporządzenia w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i swobodnym przepływem takich danych z chwilą wejścia w życie tego rozporządzenia;
54. wskazuje, że należy stosować standardy międzynarodowe zarówno w modelowaniu informacji, jak i ich wymianie we wszystkich państwach członkowskich, aby opracować międzynarodowe kodeksy dla zawodów związanych z e-zdrowiem oraz zharmonizować odpowiednie definicje;
55. z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście trwającą współpracę międzynarodową z WHO i OECD;
56. z zadowoleniem przyjmuje współpracę między UE i USA w zakresie e-zdrowia, którą charakteryzują trwające wspólne działania, w tym te zainicjowane w kontekście protokołu ustaleń w sprawie współpracy dotyczącej informacji o zdrowiu i technologii komunikacyjnych, obejmujące zwłaszcza sporządzony wspólnie przez KE i amerykański Departament Zdrowia i Usług Społecznych plan działania na rzecz opracowania uznanych na szczeblu międzynarodowym norm w zakresie interoperacyjności oraz specyfikacji dotyczących jej wdrożenia w odniesieniu do elektronicznych systemów informacji o zdrowiu;
57. podkreśla potrzebę zagwarantowania technicznej standaryzacji i interoperacyjności rozwiązań wykorzystujących technologie informacyjno-komunikacyjne oraz wymiany danych na wszystkich szczeblach europejskich systemów opieki zdrowotnej, jednocześnie przyjmując wytyczne w zakresie ogólnounijnej interoperacyjności tych systemów;
58. podkreśla znaczenie zapewnienia interoperacyjności między oprogramowaniem stosowanym przez pacjentów i oprogramowaniem stosowanymi przez lekarzy, aby uzyskać lepsze rezultaty i usprawnić komunikację;
59. pochwała zamiar Komisji, aby do 2015 r. zaproponować interoperacyjne ramy e-zdrowia, oraz widzi w tym bardzo ważny krok w kierunku wzmocnienia pozycji pacjentów w ramach e-zdrowia; uważa, że ważne jest, by ramy te obejmowały utworzenie systemu znormalizowanej sprawozdawczości dotyczącej dokumentacji medycznej, a także wsparcie opracowywania urzędów medycznych z funkcją automatycznego elektronicznego przechowywania dokumentacji medycznej;
60. podkreśla konieczność dopilnowania, aby standaryzacja techniczna i interoperacyjność europejskich systemów zdrowotnych realizowane były z pełnym poszanowaniem różnorodności kulturowej i językowej Unii Europejskiej;
61. domaga się, aby rozwój narzędzi w zakresie e-zdrowia nie był powodowany jedynie interesami technologicznymi i gospodarczymi, lecz aby opierał się na skuteczności tych narzędzi i ich przydatności w zakresie poprawy wyników zdrowotnych i jakości życia oraz aby głównym celem ich rozwijania był interes pacjentów, w tym pacjentów starszych i niepełnosprawnych;
62. wzywa również państwa członkowskie, by propagowały ten plan, kładąc nacisk na konieczność dążenia do równowagi płci;
63. apeluje do Komisji i państw członkowskich o wspieranie opartego na równouprawnieniu podejścia do opieki zdrowotnej i medycyny oraz o uwzględnienie przy wdrażaniu planu działania w dziedzinie e-zdrowia szczególnych potrzeb kobiet i dziewcząt jako beneficjentek opieki zdrowotnej;
64. podkreśla znaczenie badań globalnych dla gromadzenia danych dotyczących e-zdrowia;
65. zwraca się do państw członkowskich i Komisji, aby przy wsparciu Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn gromadziły dane segregowane według kryterium płci dotyczące wstępnych wyników w zakresie dostępności i wpływu systemów i narzędzi e-zdrowia, a także wzywa do podjęcia działań w celu wymiany najlepszych praktyk w dziedzinie wdrażania e-zdrowia;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

66. przypomina, że przyszły plan działania w dziedzinie e-zdrowia powinien gwarantować następujące kluczowe zasady:

- optymalizację wydatków na opiekę zdrowotną w czasach kryzysu gospodarczego;
- usprawnienie i promowanie zastosowań i rozwiązań służących rozwojowi rynku;
- zapewnienie interoperacyjności opieki zdrowotnej i systemów informacji szpitalnej;

67. wzywa Komisję do publikowania co dwa lata przeglądu postępów we wdrażaniu planu działania w dziedzinie e-zdrowia w poszczególnych państwach członkowskich, w którym to przeglądzie wskazane zostanie, jak w innowacyjny sposób zmieniono to narzędzie, aby zapewniało obywatelom charakteryzujące się wysoką jakością i niezawodne systemy opieki zdrowotnej, a także w związku z tym wzywa Komisję do określenia na szczeblu krajowym i unijnym skutecznych wskaźników do pomiaru postępów i oddziaływania planowanych działań, ze szczególnym uwzględnieniem potencjalnej dyskryminacji lub nierówności w dostępie, których mogą doświadczać konsumenci i pacjenci.

68. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Komitetowi Regionów i rządów państw członkowskich.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0011

Kryzys żywnościowy, oszustwa w łańcuchu dostaw żywności i nadzór nad nimi

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie kryzysu żywnościowego, oszustw w łańcuchu dostaw żywności i nadzoru nad nimi (2013/2091(INI))

(2016/C 482/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pięciopunktowy plan działania ⁽¹⁾ przedstawiony przez Komisję w marcu 2013 r. po odkryciu rozległej sieci oszustw polegających na sprzedaży mięsa końskiego jako mięsa wołowego,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 178/2002 z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004,
 - uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego, zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin, materiału przeznaczony do reprodukcji roślin i środków ochrony roślin (COM (2013)0265),
 - uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Trybunału Obrachunkowego z dnia 11 października 2012 r. dotyczące zapobiegania konfliktom interesów w czterech agencjach Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art.48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0434/2013),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z ogólnymi zasadami prawa żywnościowego UE wynikającymi z rozporządzenia (WE) nr 178/2002 obowiązuje zakaz handlu niebezpieczną żywnością, a także oszustw, fałszowania żywności oraz wszelkich innych praktyk, które mogą wprowadzać konsumenta w błąd;
- B. mając na uwadze, że rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności oraz rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności określają szczegółowe przepisy dotyczące zakazania wprowadzających w błąd: reklamy oraz etykietowania produktów;
- C. mając na uwadze, że obowiązujące ramy prawne dotyczące bezpieczeństwa żywności oraz łańcucha dostaw żywności do tej pory zapewniały konsumentom w UE wysoki poziom bezpieczeństwa żywności; mając jednak na uwadze, że obowiązujące przepisy nie są stabilne i nie zawsze można się na nich opierać, dlatego też istnieje potrzeba udoskonaleń w terenie;

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/food/food/horsemeat/plan_en.htm.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- D. mając na uwadze jednocześnie, że przypadki oszustw w branży spożywczej zniszczyły zaufanie konsumentów do łańcucha dostaw żywności, wpływając negatywnie na sektor rolno-spożywczy, ze względu na to, że skandale takie niszczą ogólny wizerunek tego kluczowego sektora gospodarki UE; mając na uwadze, że odzyskanie zaufania konsumentów europejskich produktów rolno-spożywczych w UE i poza jej granicami jest kwestią najwyższej wagi; podkreśla jednak, że ogromna większość europejskich produktów rolno-spożywczych to produkty najwyższej jakości i dlatego zasługują na międzynarodowe uznanie;
- E. mając na uwadze, że przejrzystość stanowi kluczowy element podejścia przyjętego przez Komisję i państwa członkowskie dotyczącego kontroli bezpieczeństwa żywności;
- F. mając na uwadze, że sektor rolno-spożywczy jest jednym z największych sektorów gospodarki UE, zapewniającym 48 mln miejsc pracy i osiągającym wartość 715 mld EUR rocznie;
- G. mając na uwadze, że pojedyncze przypadki oszustw w branży spożywczej negatywnie wpływają na wizerunek całego sektora rolno-spożywczego;
- H. mając na uwadze, że prawo żywnościowe UE jest bardzo szczegółowe w zakresie bezpieczeństwa żywności oraz zakłada kontrole i testy na obecność pozostałości oraz innych zanieczyszczeń żywności i pasz, jednak mając na uwadze, że nie istnieją żadne ramy określające postępowanie w przypadku oszustw w branży spożywczej, poza ogólnym zastrzeżeniem, że konsumenci nie mogą być wprowadzani w błąd;
- I. mając na uwadze, że problemy dotyczą również wdrażania aktualnego prawodawstwa, w związku z czym istnieje potrzeba przeprowadzania bardziej skutecznych kontroli urzędowych obejmujących żywność pochodzenia zwierzęcego na każdym etapie łańcucha dostaw żywności;
- J. mając na uwadze, że nie istnieją statystyki dotyczące występowania oszustw w branży spożywczej w UE oraz mając na uwadze, że Komisja dopiero niedawno uznała oszustwa w branży spożywczej za nowy obszar działania;
- K. mając na uwadze, że ostatnie przypadki oszustw obejmują na przykład sprzedaż mięsa końskiego jako wołowiny oraz mięsa koni wyścigowych leczonych fenylbutazonem jako mięsa końskiego zdatnego do spożycia, sprzedaż mąki zwykłej jako mąki ekologicznej, jaj z chowu klatkowego jako jaj z produkcji ekologicznej, soli drogowej jako soli spożywczej, wykorzystanie alkoholu metylowego w napojach spirytusowych, stosowanie tłuszczów zawierających dioksyny do produkcji pasz oraz nieprawidłowe etykietowanie gatunków ryb i produktów żywnościowych pochodzących z morza;
- L. mając na uwadze, że oszustwa w branży spożywczej występują na ogół w przypadku gdy korzyści i szanse z nimi związane są wysokie, a ryzyko ich wykrycia oraz sankcje – niskie;
- M. mając na uwadze, że łańcuch dostaw żywności jest często długi i złożony, i obejmuje liczne podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze oraz inne strony; mając na uwadze, że konsumenci coraz mniej zdają sobie sprawę z tego, jak wytwarzana jest żywność, którą jedzą, a podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze nie zawsze mają, i nie wymaga się od nich tego, kontroli nad całym łańcuchem produktu;
- N. mając na uwadze, że oszustwa związane z mięsem końskim występujące na masową skalę w całej Europie wynikają z braku możliwości kontroli globalnego systemu dostaw, opartego na cięciu kosztów w sektorze rolno-spożywczym produktywności oraz niedociągnięć systemu oznaczania;
- O. mając na uwadze, że przedsiębiorcy i pośrednicy w łańcuchu dostaw żywności nie zawsze są zarejestrowani oraz certyfikowani jako podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze; mając na uwadze, że Komisja oraz państwa członkowskie nie mają często pewności co do liczby aktywnych niezarejestrowanych przedsiębiorców;
- P. mając na uwadze, że po wykryciu poważnych oszustw w branży spożywczej właściwe organy państwowe niekiedy zamykają skazane podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze, mając na uwadze, że przedsiębiorstwa te wkrótce później rejestrują się gdzie indziej i prowadzi działalność; mając na uwadze, że wymiana informacji pomiędzy państwami członkowskimi na temat skazanych przedsiębiorstw dopuszczających się oszustw poprawiłaby proces monitorowania tych przedsiębiorstw w celu powstrzymania ich przed prowadzeniem nowej oszukańczej działalności;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- Q. mając na uwadze, że odpowiedzialność za wdrożenie i egzekwowanie prawa żywnościowego UE leży po stronie państw członkowskich oraz że tym samym egzekwowanie prawa oraz kontrola są przeważnie ograniczone do poziomu krajowego, w rezultacie czego transgraniczny i obejmujący całą UE przegląd jest ograniczony lub niemożliwy;
- R. mając na uwadze, że organy krajowe podczas swoich kontroli zazwyczaj skupiają się na bezpieczeństwie żywności, a oszustwa w branży spożywczej nie stanowią dla nich kwestii priorytetowej, często ze względu na brak odpowiednich możliwości i zasobów;
- S. mając na uwadze, że właściwe organy niektórych państw członkowskich posiadają wyspecjalizowane jednostki policji zajmujące się zwalczaniem oszustw w branży spożywczej; mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich kontrolę częściowo sprawują prywatne jednostki kontrolne; mając na uwadze, że w innych państwach członkowskich kontrolę w całości sprawują właściwe organy;
- T. mając na uwadze, że system wczesnego ostrzegania o niebezpiecznej żywności i paszach jest użytecznym narzędziem służącym szybkiej wymianie informacji między państwami członkowskimi i Komisją, na przykład w przypadku niedawnego oszustwa związanego z mięsem końskim;
- U. mając na uwadze, że Biuro Komisji ds. Żywności i Weterynarii (FVO) jest odpowiedzialne za sprawdzanie przestrzegania wymogów dotyczących bezpieczeństwa i jakości żywności oraz mając na uwadze, że zazwyczaj audyty FVO ogłaszane są z wyprzedzeniem oraz przygotowywane wspólnie z właściwymi organami; mając na uwadze, że liczba przeprowadzanych rocznie audytów jest dostosowywana do ograniczonych możliwości FVO; mając na uwadze, że FVO wskazuje, że nie jest obecnie odpowiednio wyposażone ani przeszkolone, aby móc skupić się na oszustwach w branży spożywczej;
- V. mając na uwadze, że ostrzeżenia dotyczące wzrostu uboju koni w niektórych państwach członkowskich zostały przez właściwe organy, szczególnie FVO, zupełnie zignorowane;
- W. mając na uwadze, że Europol dostrzega zwiększenie liczby przypadków oszustw w branży spożywczej oraz spodziewa się, że ta tendencja utrzyma się, wraz ze zwiększającym się udziałem organizacji przestępczych w oszustwach w branży spożywczej;
- X. mając na uwadze, że państwa członkowskie mogą korzystać z systemu informacyjnego Europolu w celu wymiany informacji na temat dochodzeń transgranicznych; mając na uwadze, że pomoc, jaką Europol może udzielić państwom członkowskim, ograniczona jest wyłącznie do przekazania wiedzy fachowej, narzędzi analitycznych oraz baz danych, na żądanie takich państw; mając na uwadze, że w przypadku oszustwa związanego z mięsem końskim państwa członkowskie początkowo były niechętne współpracy z Europolem;
- Y. mając na uwadze, że od 2011 r. Europol z powodzeniem przeprowadził kilka operacji OPSON obejmujących podrabiane i niespełniające norm produkty żywnościowe; mając na uwadze, że w ramach tych operacji Europol współpracuje z Interpolem, organami państw członkowskich oraz państw trzecich, a także partnerami z sektora prywatnego;
- Z. mając na uwadze, że samo oznaczanie kraju lub miejsca pochodzenia mięs i produktów mięsnych nie zapobiega popełnianiu oszustw; mając na uwadze, że w niektórych przypadkach pochodzenie produktu żywnościowego częściowo wpływa na jego cenę;
- AA. mając na uwadze, że zawarcie rozważanych przez Unię Europejską porozumień o wolnym handlu może doprowadzić do osłabienia europejskiego prawa z zakresu bezpieczeństwa żywności;
- AB. mając na uwadze, że oszustwo musi być rozpatrywane w kontekście gospodarczym naznaczonym przez światowy kryzys i dumping socjalny w Unii Europejskiej i poza jej granicami;
- AC. mając na uwadze, że praktyka tradingu jest przyczyną najtańszych rozwiązań w zakresie jakości, bezpieczeństwa, przejrzystości i wpływa na łączne marże całego sektora;
- AD. mając na uwadze, że praktyki dystrybucji i pośredniczenia w dystrybucji destabilizują rynki produkcji poprzez redukcję marży producentów;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

Oszustwa w branży spożywczej: zakres i definicja

1. ubolewa, że zwalczanie oszustw w branży spożywczej jest stosunkowo nową kwestią w europejskiej agencji oraz że w przeszłości nigdy nie było kluczowe dla ustawodawstwa i egzekwowania prawa na poziomie UE i krajowym;
2. wyraża zaniepokojenie z powodu potencjalnego oddziaływania oszust w branży spożywczej na zaufanie konsumentów, bezpieczeństwo żywnościowe, funkcjonowanie łańcucha dostaw żywności oraz stabilność cen produktów rolniczych, oraz podkreśla znaczenie szybkiego przywrócenia zaufania konsumenta europejskiego;
3. wzywa zatem Komisję, by skierowała na oszustwa w branży spożywczej całą uwagę, której te zjawiska wymagają oraz podjęła wszelkie niezbędne działania, by zapobieganie oszustwom w branży spożywczej i zwalczanie ich stało się integralną częścią polityki UE;
4. podkreśla potrzebę bliższego przyjrzenia się skali, częstości występowania oraz elementom przypadków oszustw w branży spożywczej w UE; wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do systematycznego gromadzenia danych na temat przypadków oszustw oraz do wymiany najlepszych praktyk dla celów identyfikacji oraz zwalczania oszustw w branży spożywczej;
5. zauważa, że prawo UE obecnie nie zawiera definicji oszustwa w branży spożywczej oraz że państwa członkowskie przyjmują różne podejścia do definicji takiego oszustwa; uważa, że jednolita definicja jest kluczowa dla opracowania europejskiego podejścia w kwestii zwalczania oszustw w branży spożywczej; podkreśla potrzebę szybkiego przyjęcia zharmonizowanej definicji na poziomie UE, w oparciu o dyskusje z państwami członkowskimi, zainteresowanymi stronami i ekspertami, z uwzględnieniem elementów takich jak 1) niezgodność z prawem żywnościowym i/lub wprowadzanie konsumenta w błąd (w tym zatajenie informacji o produkcie), 2) zamiar i potencjalna korzyść finansowa i/lub przewaga konkurencyjna;
6. podkreśla, że w związku z charakterystycznymi cechami jednolitego rynku europejskiego oszustwa w branży spożywczej przekraczają granice państw członkowskich i stanowią zagrożenie dla zdrowia wszystkich mieszkańców Europy;
7. zauważa, że ostatnie przypadki oszustw w branży spożywczej ukazały istnienie różnych rodzajów oszustw w branży spożywczej, takich jak zamiana kluczowych składników na tańsze odpowiedniki lub odpowiedniki gorszej jakości, nieprawidłowe oznaczenie gatunków zwierząt użytych w produkcie mięsny lub pochodzenia morskiego, nieprawidłowe oznaczenie wagi, sprzedaż zwykłej żywności jako żywności ekologicznej, nieuczciwe wykorzystanie znaków jakości oznaczających pochodzenie lub dobrostan zwierząt, znaczenie ryb z akwakultury jako dziko odławianych ryb lub sprzedaż gorszych odmian ryb jako lepszych odmian albo też sprzedaż tanich gatunków ryb jako gatunków droższych oraz podrabianie i sprzedaż żywności po terminie ważności do spożycia;
8. zauważa, że żywność, która często jest przedmiotem działań oszukańczych to między innymi oliwa z oliwek, ryby, produkty ekologiczne, zboża, miód, kawa, herbata, przyprawy, wino, niektóre soki owocowe, mleko i mięso;
9. jest zaniepokojony sygnałami wskazującymi, że liczba takich przypadków rośnie oraz że oszustwa w branży spożywczej wykazują tendencję wzrostową, odzwierciedlając słabość strukturalną łańcucha dostaw żywności;

Czynniki sprawcze

10. zauważa, że oszustwo w branży spożywczej występuje na ogół w przypadku, gdy potencjalny zysk finansowy jest wysoki, natomiast ryzyko wykrycia jest niskie; stwierdza, że nie można dłużej tolerować faktu, że popełnienie oszustwa w branży spożywczej w UE jest bardzo dochodowe, a szanse na wykrycie oszustwa są stosunkowo niewielkie;
11. zauważa złożoność oraz transgraniczny charakter łańcucha dostaw żywności, w połączeniu z przede wszystkim krajowym charakterem kontroli, sankcji i egzekwowania prawa, które uważa się za czynniki zwiększające ryzyko wystąpienia oszustwa w branży spożywczej; uważa, że możliwość lepszej identyfikowalności składników i produktów w całym łańcuchu dostaw żywności pomogłaby w zwalczaniu oszustw;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

12. podkreśla potrzebę poświęcania dużej uwagi kontrolom towarów importowanych z państw trzecich i ich zgodności z normami UE w zakresie bezpieczeństwa żywności i pasz;
13. zwraca również uwagę na inne czynniki wskazywane często jako okoliczności przyczyniające się do występowania oszustw w branży spożywczej, takie jak obecny kryzys gospodarczy, środki oszczędnościowe wpływające na agencje kontroli oraz presja ze strony sektora detalicznego oraz innych podmiotów odnośnie do produkcji jeszcze tańszej żywności;

Wdrożone doświadczenia i wnioski oraz zalecenia

Ramy instytucjonalne

14. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji w sprawie utworzenia zespołu ds. oszustw w branży spożywczej oraz dostrzega wysiłki podejmowane przez Europol w walce z oszustwami w branży spożywczej; zachęca Komisję do poddania pod rozważę rozwoju laboratorium referencyjnego UE zajmującego się autentycznością żywności;
15. z zadowoleniem przyjmuje plany Komisji dotyczące zorganizowania konferencji na temat oszustw w branży spożywczej w 2014 r. w celu podniesienia świadomości wśród odpowiednich podmiotów;
16. jest przekonany, że niezapowiedziane niezależne kontrole są niezbędne do zapewnienia skutecznego wdrażania norm dotyczących bezpieczeństwa żywności i oznaczania, uważa zatem, że takie kontrole powinny być normą;
17. wzywa Komisję do zwrócenia większej uwagi na to, by audyty przeprowadzane przez FVO obejmowały również oszustwa w branży spożywczej; uważa, że FVO i państwa członkowskie powinny przeprowadzać regularne, niezależne i obowiązkowe niezapowiedziane kontrole mające na celu identyfikację przypadków umyślnych naruszeń, aby zapewnić stosowanie najwyższych standardów bezpieczeństwa żywności; uważa, że w celu odzyskania i utrzymania zaufania konsumentów istotne jest kierowanie się zasadą przejrzystości w ramach przeprowadzania urzędowych kontroli i inspekcji oraz publiczne udostępnianie sprawozdań/wyników kontroli i inspekcji dotyczących podmiotów z sektora spożywczego;
18. wyraża ubolewanie z powodu ograniczonej widoczności sprawozdań i audytów FVO, a także z powodu ograniczonego odnoszenia się do nich przez Komisję i państwa członkowskie; wzywa Komisję do podejmowania działań następczych w związku ze sprawozdaniami i zaleceniami FVO w bardziej zdecydowany sposób;
19. wzywa władzę budżetową do zwiększenia możliwości oraz zasobów FVO oraz zespołów ds. oszustw w branży spożywczej działających w ramach Komisji;
20. wyraża zaniepokojenie redukcją środków przeznaczonych na finansowanie w UE tych istotnych misji kontrolnych;
21. wzywa państwa członkowskie i regiony europejskie do udostępniania organom kontroli wystarczającej ilości zasobów ludzkich, finansowych i technicznych;
22. podkreśla, że skuteczne kontrole i inspekcje powinny być przeprowadzane tak, by nie tworzyć niepotrzebnych obciążeń administracyjnych dla MŚP;
23. sugeruje zwoływanie dorocznego posiedzenia FVO w ramach Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności w celu omówienia przeprowadzonych oraz przyszłych audytów przed przyjęciem przez FVO programu prac na kolejny rok;
24. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia, aby właściwie zajmowano się kwestiami poruszonymi przez FVO i aby podejmowano w związku z nimi odpowiednie działania;
25. zwraca uwagę na fakt, że wszelkie zmiany w procesie przeglądu i priorytetyzacji programu prac FVO nie powinny wpływać na proces prawny związany z przyjmowaniem programów prac FVO;
26. w szczególności wzywa Komisję i państwa członkowskie do podejmowania działań w związku z wnioskami wynikającymi z audytów FVO dotyczących sfałszowanej dokumentacji leczenia zwierząt przeznaczonych na ubój w celu wywozu do UE oraz do niedopuszczania do wprowadzania na rynek UE mięsa i innych produktów pochodzenia zwierzęcego przywiezionych z państw trzecich, co do których to produktów nie ma pewności, czy spełniają one unijne wymogi w zakresie bezpieczeństwa żywności;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

27. zauważa, że ze względu na kwestie dotyczące jurysdykcji państwa członkowskie często mają trudności w skutecznym ściganiu, działających poza granicami UE, podmiotów prowadzących przedsiębiorstwa spożywcze, które dopuszczają się oszustw; żałuje, że państwa członkowskie nie współpracują systematycznie z Europolem w zakresie transgranicznych przypadków oszustw w branży spożywczej, ale pracują dwustronnie;

28. uznaje znaczenie osób zgłaszających przypadki naruszenia dla wykrywania oszukańczych praktyk w sektorze spożywczym; wzywa państwa członkowskie do stworzenia odpowiednich warunków umożliwiających osobom zgłaszającym przypadki naruszenia przekazywanie informacji na temat nieuczciwych praktyk w sposób bezpieczny oraz anonimowy;

29. uważa, że właściwe organy krajowe powinny informować opinię publiczną, na ile to możliwe i stosowne, na temat wycofanych produktów oraz innych działań podejmowanych przez właściwe organy w przypadkach oszustw w branży spożywczej;

Ramy ustawodawcze

30. uważa, że kontrole urzędowe powinny koncentrować się nie tylko na kwestiach dotyczących bezpieczeństwa żywności, ale również na zapobieganiu oszustwom oraz ryzyku wprowadzania konsumentów w błąd; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wniosek Komisji w sprawie przeglądu kontroli urzędowych obejmuje dodatkowe kontrole w zakresie oszustw w branży spożywczej, w przypadku gdy właściwe organy mają podstawy podejrzewać nadużycie po stronie podmiotu gospodarczego;

31. zauważa, że niektóre państwa członkowskie częściowo powierzają kontrolę prywatnym jednostkom kontrolnym; podkreśla, że właściwe organy państw członkowskich powinny zawsze sprawować nadzór nad systemami kontroli oraz sprawdzać, poświadczać i analizować wszystkie prywatne systemy kontroli w celu zapewnienia ich zgodności ze standardami krajowymi oraz międzynarodowymi, aby wnioski z tych kontroli były udostępniane agencjom państwowym;

32. odrzuca wszelkie plany powierzania zadań kontrolnych przez organy państwowe podmiotom gospodarczym;

33. uważa, że należy wyjaśnić rolę przedsiębiorców oraz ramy prawne mające zastosowanie do sprzedaży między przedsiębiorstwami;

34. uważa, że wszyscy operatorzy komercyjni zajmujący się przetwarzaniem lub magazynowaniem surowców, składników żywności lub produktów spożywczych należących do łańcucha żywnościowego człowieka lub handlem nimi, w tym przedsiębiorcy i właściciele chłodni, powinni być zarejestrowani jako podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze oraz podlegać kontrolom;

35. uważa, że podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze powinny być w stanie określić, skąd pochodzi wykorzystywana przez nich żywność lub składniki; oznacza to, że każdy podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze w ramach jednego łańcucha produkcyjnego ponosi częściową odpowiedzialność za produkt końcowy;

36. dostrzega znaczenie stosowania jasnych i przejrzystych oznaczeń pomiędzy przedsiębiorstwami oraz pomiędzy przedsiębiorstwami a konsumentami oraz wzywa Komisję do dokonania przeglądu prawa żywnościowego UE w tym zakresie, w celu obniżenia ryzyka wystąpienia oszustwa w branży spożywczej;

37. wzywa do większej świadomości i poprawy procesu monitorowania oznaczania żywności mrożonej pomiędzy przedsiębiorstwami oraz pomiędzy przedsiębiorstwami a konsumentami; wzywa Komisję do przedstawienia wniosku dotyczącego obowiązkowego oznaczania mięsa i ryb wskazującego, czy produkty te zostały zamrożone, ile razy i przez jak długi czas;

38. uważa, że pomimo iż oznaczenie pochodzenia nie jest bezpośrednim narzędziem służącym zwalczaniu oszustw w branży spożywczej, przyczyni się to do zapewnienia lepszej identyfikacji w obrębie łańcucha dostaw żywności, do stabilniejszych relacji między dostawcami a podmiotami przetwarzającymi żywność, większej staranności przy wyborze dostawców i produktów przez podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze oraz bardziej wiarygodnych informacji dla konsumentów, co przyczyni się do odzyskania ich zaufania;

39. przypomina, że rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 określa, że do grudnia 2013 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze dotyczące obowiązkowego oznaczania kraju pochodzenia mięsa ze świń, owiec, kóz i mięsa drobiowego oraz dobrowolnego oznaczania po przeprowadzeniu oceny skutków;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

40. wzywa Komisję, aby bezzwłocznie przygotowała akty wykonawcze dotyczące oznaczania kraju pochodzenia mięsa ze świń, owiec, kóz i mięsa drobiowego, wzorując się na zasadach dotyczących oznaczania kraju pochodzenia świeżej wołowiny i cielęciny, gwarantując, że konsumenci są informowani o miejsca urodzenia, hodowli i uboju zwierząt oraz uwzględniając istniejące systemy krajowe i regionalne oznaczania pochodzenia mięsa;
41. przypomina ponadto, że Parlament wzywał już do oznaczania pochodzenia mięsa zawartego w żywności przetworzonej oraz że Komisja pracuje nad sprawozdaniami dotyczącymi obowiązkowego oznaczenia pochodzenia mięsa będącego składnikiem produktu; wzywa Komisję do szybkiego przedstawienia swojego sprawozdania i działań następczych w związku z wnioskami ustawodawczymi oraz do wprowadzenia obowiązku wskazywania pochodzenia mięsa zawartego w żywności przetworzonej, uwzględniając ocenę skutków i unikając nadmiernych kosztów oraz obciążeń administracyjnych;
42. wzywa do dokładniejszego oznaczania ryb wchodzących w skład przetworzonych dań, szczególnie do informowania o pochodzeniu ryb i technikach połowu;
43. wzywa Komisję do przyspieszenia działań, wraz z zainteresowanymi stronami oraz państwami członkowskimi, w celu zbadania zakresu oraz potrzeby wprowadzenia systemów elektronicznej certyfikacji w łańcuchu dostaw żywności, które mogłyby zmniejszyć prawdopodobieństwo wystąpienia oszustwa na podstawie papierowych świadectw;
44. wzywa Komisję do ustanowienia zcentralizowanego europejskiego rejestru paszportów końskich w celu zapobiegania oszukańczemu wystawianiu duplikatów paszportów;
45. wyraża zaniepokojenie brakiem europejskich ram prawnych dotyczących mięsa ze sklonowanych zwierząt;
46. wzywa Komisję do opracowania metody śledzenia i identyfikowania mięsa ze sklonowanych zwierząt, na przykład poprzez stworzenie międzynarodowej genetycznej bazy danych zawierającej informacje na temat sklonowanych zwierząt;

Odpowiedzialność przedsiębiorstw

47. uważa za cenne, że oprócz systemu kontroli urzędowym w sektorze spożywczym i nie zastępując tego systemu, sam sektor aktywnie opracowuje i wykorzystuje inicjatywy zwalczania nadużyć w sektorze prywatnym, takie jak kontrole integralności produktu, autokontrole, analizy, monitorowanie produktu, audyty czy certyfikacje, oraz z zadowoleniem przyjmuje bieżące inicjatywy, takie jak Globalna Inicjatywa Bezpieczeństwa Żywności oraz Inicjatywa Przeciwko Oszustwom w Branży Spożywczej na Uniwersytecie Stanowym w Michigan;
48. wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do rozważenia nałożenia na podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze zobowiązania prawnego do zgłaszania właściwym organom przypadków wystąpienia oszustwa w branży spożywczej;
49. uważa, że sektor detaliczny ma szczególnie obowiązek zagwarantowania integralności produktów spożywczych oraz żądania od swoich dostawców bezpiecznego łańcucha dostaw; uważa, że podmioty prowadzące handel detaliczny powinny być odpowiedzialne przynajmniej za sprawdzenie zgodności formalnej z przepisami dotyczącymi oznaczania; ubolewa nad presją wywieraną na producentów surowców przez przedsiębiorców detalicznych oraz inne podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze odnośnie do produkcji jeszcze tańszej żywności, często ze szkodą dla produktów spożywczych lub ich składników;
50. zwraca uwagę na fakt, że obecnie podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze nie zawsze wiedzą, skąd pochodzą wykorzystywane przez nie składniki; zauważa w związku z tym, że krótkie łańcuchy dostaw (lokalne i regionalne) mogą zagwarantować większą przejrzystość i zastąpić długie i skomplikowane łańcuchy dostaw, które odgrywały główną rolę w wywołaniu kryzysu związanego z oszustwami w branży spożywczej;
51. wzywa Komisję do wystąpienia zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych z wnioskami ustawodawczymi w sprawie znaczenia dotyczącego wprowadzania produktów na rynek lokalny i sprzedaży bezpośredniej, aby pomóc w promowaniu tych rynków oraz aby wesprzeć rolników w zakresie nadawania wartości dodanej wytworzonym przez nich produktom;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

Egzekwowanie prawa i kontrole

52. wzywa Komisję, aby zgodnie z art. 7 i 17 rozporządzenia(UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności podjęła się ścigania oraz zapobiegania sprzedaży produktów wprowadzanych do obrotu pod celowo niewłaściwą bądź wprowadzającą w błąd nazwą, ponieważ sprzedaż takich produktów uznaje się za jedną z form oszustwa w branży spożywczej;

53. jest przekonany, że konieczna jest zmiana podejścia właściwych organów, przejście od podejścia administracyjnego i weterynaryjnego do podejścia nadzorczego, w oparciu o doświadczenie „lotnej brygady” Duńskiej Administracji ds. Weterynarii i Żywności oraz Arma dei Carabinieri i Guardia di Finanza we Włoszech; jest przekonany, że warunkiem wdrożenia takiego sposobu postępowania jest obsadzanie wyznaczonych sądów sędziami posiadającymi wiedzę fachową w zakresie prawa żywnościowego;

54. podkreśla, że przeprowadzanie kontroli powinno opierać się na analizie ryzyka oraz obejmować opracowanie profili ryzyka oraz oceny podatności na zagrożenia w stosunku do każdego łańcucha dostaw i produktu spożywczego, w oparciu o prowadzone obecnie badania akademickie, które łączą wiedzę w zakresie autentyczności żywności oraz kryminologii, w tym badania prowadzone przez Wolny Uniwersytet Amsterdam oraz Uniwersytet w Wageningen;

55. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dalszego stymulowania badań naukowym na szczeblu europejskim i krajowym oraz do rozwoju programów mających na celu rozwój i wdrażanie technologii i metod wykorzystywanych do wykrywania oszustw w branży spożywczej, takich jak technologia czujników, analiza danych i zdejmowanie odcisków palców z produktów, a także do umożliwienia komercyjnego udostępnienia testów w niedługim czasie; wyraża uznanie dla aktualnych europejskich projektów badawczych dotyczących integralności i autentyczności żywności, takich jak TRACE czy Authentic Food;

56. zaleca, aby FVO oraz organy krajowe zawarły w swoich audytach tak zwane kontrole bilansu masowego na temat przepływu substancji i odpadów;

57. sugeruje poprawę koordynacji i komunikacji między organami krajowymi odpowiedzialnymi za badanie oszustw w branży spożywczej w celu wsparcia wysiłków państw członkowskich na rzecz walki z problemem; wzywa zatem Komisję do niezwłocznego wprowadzenia elektronicznego systemu w oparciu o istniejący system wczesnego ostrzegania o niebezpiecznej żywności i paszach (RASFF), aby, jak sugerowała Komisja, umożliwić szybką wymianę informacji pomiędzy państwami członkowskimi a Komisją w przypadkach oszustw w branży spożywczej; wzywa do publikacji sprawozdań rocznych wskazujących na przypadki wykrytych oszustw w branży spożywczej, analogicznie do sprawozdań RASFF;

58. wzywa do utworzenia sieci zajmującej się zwalczaniem oszustw w branży spożywczej, która usprawniłaby koordynację między różnymi organami europejskimi (Europolem, Eurojustem, FVO) w celu skuteczniejszego zapobiegania oszustwom w branży spożywczej i szybszego ich wykrywania;

59. sugeruje, aby wprowadzono testy DNA jako standardową procedurę określania gatunku, w szczególności odnośnie do produktów mięsnych i rybnych, oraz aby w tym celu ustanowiono zcentralizowaną bazę danych DNA;

60. wzywa Komisję do zajęcia się kwestią luk w istniejących przepisach dotyczących identyfikacji i bezpieczeństwa żywności związanych z przywozem żywności z państw trzecich, które są bardziej narażone na ryzyko oszustw w branży spożywczej;

61. domaga się, by negocjowane przez UE porozumienia o wolnym handlu nie spowodowały zmian prawa europejskiego w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony żywności lub umniejszenia możliwości kontroli stosowania tego prawa;

62. uważa, że wyniki kontroli powinny być publikowane w sposób przystępny i zrozumiały dla konsumentów, np. w postaci schematu oceniania; wyraża przekonanie, że pomogłoby to konsumentom w podejmowaniu decyzji, a jednocześnie byłoby zachętą dla podmiotów prowadzących przedsiębiorstwa spożywcze do uzyskania dobrych wyników;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

Sankcje

63. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie zaostrzenia kar, aby przynajmniej zrównoważyć szacowaną korzyść gospodarczą możliwą do uzyskania w wyniku naruszenia, jednak uważa, że nie są one wystarczająco odstrasżające; uważa, że państwa członkowskie powinny określić kary za oszustwa w branży spożywczej, w wysokości odpowiadającej przynajmniej dwukrotnej szacowanej wartości korzyści gospodarczej możliwej do uzyskania w wyniku działań oszukańczych; uważa, że niezbędne jest wprowadzenie przez państwa członkowskie, jako dodatkowego środka odstrasżającego, jeszcze poważniejszych sankcji, w tym sankcji karnych, za przypadki nadużyć, w których dochodzi do celowego narażenia zdrowia publicznego lub za przypadki oszustw dotyczących produktów przeznaczonych dla konsumentów szczególnie wrażliwych; proponuje ponadto, aby w przypadku wielokrotnego naruszenia przepisów przez podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze następowało ich wycofywanie z rejestru;

64. wyraża ubolewanie, że Komisja nie posiada wyników przeglądu różnych krajowych systemów sankcji nakładanych w przypadku przestępstw związanych z oszustwami w branży spożywczej oraz sposobów funkcjonowania tych systemów sankcji w oparciu o przepisy unijne; wzywa Komisję do uzyskania wyników takiego przeglądu w jak najszybszym czasie;

65. wzywa do szerszego uwzględnienia warunków dobrostanu zwierząt i stosowania wyższych kar w przypadku nieprzestrzegania zasad;

66. wzywa Komisję do gromadzenia danych od państw członkowskich oraz przekazywania sprawozdań na temat różnych systemów obowiązujących w państwach członkowskich odnośnie do rodzaju oraz poziomu sankcji za oszustwa w branży spożywczej oraz funkcjonowania systemu sankcji;

67. zachęca Komisję i państwa członkowskie do poddania pod rozagę również innych metod mających na celu zapobieganie oszustwom w branży spożywczej oraz hamowanie ich, takich jak stworzenie czarnej listy w postaci rejestru skazanych podmiotów prowadzących przedsiębiorstwa spożywcze dopuszczających się oszustw;

68. domaga się wzmocnienia dotychczasowych systemów monitorowania oraz konsekwentnego wdrażania możliwości ciągłego monitorowania żywności, pasz, zwierząt hodowlanych oraz wszelkich substancji przeznaczonych do dodania do żywności lub pasz, bądź które można do nich dodać, przewidzianej w podstawowym tekście rozporządzenia (WE) nr 178/2002; domaga się, aby cały ogólnoeuropejski łańcuch dostaw żywności na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji był w pełni czytelny i przejrzysty dla inspektorów w celu szybkiego identyfikowania oszukańczych produktów na wszystkich etapach produkcji.

69. proponuje nałożyć na laboratoria analityczne i personel laboratoriów działających w przedsiębiorstwach obowiązek zgłaszania bezpośrednio właściwym organom nadzoru wszystkich wyników badań żywności i pasz, które wskazują na wystąpienie oszustwa lub dotyczą zwalczania oszustwa;

o

o o

70. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0012

Skuteczne inspekcje pracy jako strategia na rzecz poprawy warunków pracy w Europie**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie skutecznych inspekcji pracy jako strategii poprawy warunków pracy w Europie (2013/2112(INI))**

(2016/C 482/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego preambułę oraz art. 3 i 6,
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 6, 9, 145, 151, 152, 153, 154, 156, 159 i 168,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 1, 3, 27, 31, 32 i 33,
- uwzględniając Europejską kartę społeczną z dnia 3 maja 1996 r., w szczególności jej część I oraz art. 3 jej części II,
- uwzględniając podstawowe normy w dziedzinie pracy ustanowione przez Międzynarodową Organizację Pracy (MOP), konwencje i zalecenia MOP dotyczące administracji pracy i inspekcji pracy (konwencje nr 81 i 129), które stanowią punkt odniesienia, na poziomie międzynarodowym, w dążeniu do zagwarantowania stosowania przepisów prawnych w zakresie warunków pracy i ochrony pracowników,
- uwzględniając konwencję MOP nr 143 dotyczącą pracowników migrujących (1975 r.) i postanowienia uzupełniające MOP w sprawie pracowników migrujących, które przewidują przyjęcie wszelkich koniecznych i stosownych środków, aby wyeliminować nielegalną imigrację mającą na celu znalezienie pracy oraz nielegalne zatrudnianie pracowników migrujących, jak również uwzględniając przepisy wykonawcze do sankcji administracyjnych, cywilnych i karnych w dziedzinie nielegalnego zatrudniania pracowników migrujących,
- uwzględniając program godnej pracy MOP,
- uwzględniając konwencje i zalecenia MOP w dziedzinie zdrowia i bezpieczeństwa w pracy,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1338/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie statystyk Wspólnoty w zakresie zdrowia publicznego oraz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (dyrektywa ramowa)⁽²⁾ oraz jej dyrektywy szczegółowe,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/88/WE z dnia 4 listopada 2003 r., dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady i przedstawicieli państw członkowskich, przyjętą na szczycie Rady z dnia 22 kwietnia 1999 r., w sprawie kodeksu postępowania w zakresie skuteczniejszej współpracy między organami państw członkowskich w walce z nadużyciami w zakresie świadczeń i składek społecznych na szczeblu międzynarodowym i z pracą nierejestrowaną, jak również czasowego międzynarodowego udostępnienia pracowników⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 1999/85/WE z dnia 22 października 1999 r. zmieniającą dyrektywę 77/388/EWG w odniesieniu do możliwości stosowania na zasadzie eksperymentu obniżonej stawki podatku VAT od usług pracochłonnych⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 70.⁽²⁾ Dz.U. L 183 z 29.6.1989, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 299 z 18.11.2003, s. 9.⁽⁴⁾ Dz.U. C 125 z 6.5.1999, s. 1.⁽⁵⁾ Dz.U. L 277 z 28.10.1999, s. 34.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/52/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. przewidującą minimalne normy w odniesieniu do kar i środków stosowanych wobec pracodawców zatrudniających nielegalnie przebywających obywateli krajów trzecich ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 października 2007 r. zatytułowany „Zaostrzenie walki z pracą niezgłoszoną” (COM(2007)0628),
- uwzględniając Komunikat Komisji z dnia 24 października 2007 r. w sprawie wyników publicznych konsultacji w sprawie zielonej księgi Komisji zatytułowanej „Modernizacja prawa pracy w celu sprostania wyzwaniom XXI wieku” (COM(2007)0627),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. pt.: „EUROPA 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020) oraz główny cel strategii, jakim jest zwiększenie poziomu zatrudnienia w Unii Europejskiej do 75 % do końca obecnego dziesięciolecia,
- uwzględniając rezolucję z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie śródkresowej analizy europejskiej strategii na lata 2007–2012 na rzecz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 października 2008 r. w sprawie zaostrzenia walki z pracą niezgłoszoną ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie upowszechniania godnej pracy dla wszystkich ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie modernizacji prawa pracy w celu sprostania wyzwaniom XXI wieku ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 października 2006 r. w sprawie stosowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności podwykonawców w łańcuchu produkcji ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 23 maja 2013 r. w sprawie warunków pracy oraz norm bhp w związku z niedawnymi pożarami zakładów i katastrofą budowlaną w Bangladeszu ⁽⁸⁾,
- uwzględniając zintegrowane wytyczne w sprawie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia (2008-2010) (COM(2007)0803),
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie harmonizacji narzędzi walki z nielegalną imigracją i nielegalną pracą ⁽⁹⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 27 września 1996 r. w sprawie walki z nielegalną pracą obywateli państw trzecich ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound) dotyczące walki z pracą nierejestrowaną w Unii Europejskiej,
- uwzględniając specjalne wydanie Eurobarometru na temat pracy nierejestrowanej,
- uwzględniając badanie pt. „ICENUW – Implementing Cooperation in a European Network against undeclared work” (Realizacja współpracy w ramach sieci europejskiej przeciwko pracy nierejestrowanej) (2010),

⁽¹⁾ Dz.U. L 168 z 30.6.2009, s. 24.

⁽²⁾ Dz.U. C 168 E z 14.6.2013, s. 102.

⁽³⁾ Dz.U. C 9 E z 15.1.2010, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 321.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 401.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 313 E z 20.12.2006, s. 452.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 176.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0230.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 5 z 10.1.1996, s. 1.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 304 z 14.10.1996, s. 1.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- uwzględniając badanie pt. „CIBELES: Convergence of Inspectorates building a European Level Enforcement System” (Konwergencja inspektoratów podstawą systemu egzekwowania przepisów na szczeblu europejskim),
 - uwzględniając badanie dotyczące metod pośredniego pomiaru pracy nierejestrowanej w UE (2010),
 - uwzględniając badanie dotyczące wykonalności ustanowienia europejskiej platformy współpracy pomiędzy inspektoratami pracy i innymi właściwymi organami odpowiedzialnymi za monitorowanie i egzekwowanie przepisów w celu zapobiegania i zwalczania pracy nierejestrowanej (2010, Regioplan),
 - uwzględniając wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 grudnia 2012 r. w sprawie C-577/10, Komisja przeciwko Królestwu Belgii,
 - uwzględniając art.48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0458/2013),
- A. mając na uwadze, że inspekcje pracy odgrywają istotną rolę w zakresie ochrony praw pracowników poprzez zapewnianie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy, zwalczanie niebezpiecznych środowisk pracy, zapobieganie naruszeniom ochrony pracowników oraz wspieranie sprawiedliwego i społecznego wzrostu gospodarczego, ponieważ przyczyniają się do tego, że wynagrodzenie jest faktycznie wypłacane, a składki na ubezpieczenie społeczne są odprowadzane, przez co zwiększają się dochody z podatków i dochody kas ubezpieczenia społecznego, a przy tym zapewniają pracownikom dostęp do ubezpieczeń społecznych, takich jak ubezpieczenia chorobowe, wypadkowe i emerytalne;
- B. mając na uwadze, że państwa członkowskie stosują szereg modeli przeprowadzania różnych określonych inspekcji w miejscu pracy;
- C. mając na uwadze, że inspekcja pracy jest coraz bardziej potrzebna w kontekście delegowania pracowników w całej Europie;
- D. mając na uwadze, że inspekcje pracy odgrywają kluczową rolę w zakresie zapewniania, że prawa są wcielane w życie poprzez zapewnianie przestrzegania przepisów, znajomość praw i obowiązków wśród podmiotów, a także poprzez możliwości zapobiegania wypadkom i nadużyciom;
- E. mając na uwadze, że konieczne jest wzmocnienie inspekcji pracy w MŚP i na małych placach budowy;
- F. mając na uwadze, że odpowiedzialność przedsiębiorstw wielonarodowych za warunki pracy, życie oraz zdrowie pracowników, którzy produkują towary i świadczą usługi, nie kończy się za drzwiami zakładu ani za bramą fabryki, jak również nie można jej zapewnić wyłącznie w ramach porozumień w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw;
- G. mając na uwadze, że outsourcing w drodze podwykonawstwa i pracy tymczasowej oznacza często mniej wykwalifikowanych pracowników i luźniejsze stosunki pracy, przez co trudniej jest ustalać odpowiedzialność w odniesieniu do przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (BHP);
- H. mając na uwadze, że nierejestrowana praca negatywnie wpływa na gospodarkę państw członkowskich i na stabilność finansową europejskiego modelu społecznego oraz zakłóca finansowanie i podział świadczeń społecznych i usług publicznych, a osoby wykonujące taką pracę muszą zmagać się z niepewnością, brakiem ochrony i ubóstwem zarówno obecnie, jak i już jako osoby w podeszłym wieku;
- I. mając na uwadze, że inspektorzy pracy odgrywają istotną rolę w zakresie ochrony praw pracowników, zapobiegania nadużyciom oraz wspierania rozwoju gospodarczego i społecznego;
- J. mając na uwadze, że w wyniku kryzysu gospodarczego obciążenie pracą oraz presja wywierana na pracowników uległy zwiększeniu, co wpływa w szczególności na wydłużenie czasu pracy, oraz że w związku z tym należy podejmować więcej inicjatyw w zakresie inspekcji ukierunkowanych na warunki pracy;
- K. mając na uwadze coraz nowsze formy zatrudnienia, które jest coraz trudniej uwzględnić w obowiązujących przepisach;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- L. mając na uwadze, że zatrudnieni nielegalnie pracownicy odczuwają wtórne negatywne konsekwencje, takie jak brak dostępu do informacji, usług ochrony zdrowia w miejscu pracy i szkoleń, ograniczenia psychologiczne wynikające z obawy, że mogą ulec wypadkowi lub zostać złapani, co z kolei ma wpływ na wydajność przedsiębiorstw i na całą gospodarkę, a także długofalowe konsekwencje, takie jak brak uprawnień emerytalnych lub bardzo niskie świadczenia emerytalne, co prowadzi do zwiększenia zagrożenia ubóstwem;
- M. mając na uwadze, że nierejestrowana praca zakłóca konkurencję na jednolitym rynku, gdyż powoduje nieuczciwą konkurencję względem innych przedsiębiorstw;
- N. mając na uwadze, że konsolidacja prawdziwego wspólnego rynku i eliminacja wszelkich form dumpingu socjalnego są ze sobą wzajemnie powiązane;
- O. mając na uwadze, że skala pracy nierejestrowanej w UE-27 stanowi obecnie 18,8 % PKB, a w niektórych państwach ponad 30 %;
- P. mając na uwadze, że w wielu państwach członkowskich zjawisko nierejestrowanej pracy – również w wyniku kryzysu – jest nadal coraz powszechniejsze;
- Q. mając na uwadze, że środki w zakresie informowania o nieprawidłowościach są niezbędne w celu skuteczniejszego wykrywania nadużyć i zapewniania ochrony osoby informującej o nieprawidłowościach, oraz mając na uwadze, że UE i państwa członkowskie mają obowiązek zapewnienia pełnej ochrony osobie informującej o nieprawidłowościach;
- R. mając na uwadze, że w wyniku wypadków przy pracy i chorób zawodowych umiera co roku 168 tys. obywateli europejskich, a 7 mln obywateli wskutek wypadków doznaje urazów ⁽¹⁾;
- S. mając na uwadze, że zapobieganie zagrożeniom konieczne jest do ograniczenia wypadków przy pracy i chorób zawodowych; mając na uwadze, że sprawne zarządzanie bezpieczeństwem i higieną pracy przynosi korzystne skutki na szczeblu zarówno krajowym, jak i europejskim, a także dla przedsiębiorstw;
- T. mając na uwadze, że zasoby kadrowe i finansowe dostępne w systemie kontroli są w różnym stopniu niewystarczające do skutecznego przeprowadzania inspekcji prac; mając na uwadze, że w związku z tym w UE brakuje strategicznego planowania w zakresie zapewnienia personelu w inspektoratach pracy, przy czym w wielu krajach liczba inspektorów pracy stale się zmniejsza, natomiast ich praca staje się coraz bardziej złożona;
- U. mając na uwadze, że fragmentacja rynku pracy w połączeniu z niekontrolowaną i nieuregulowaną ekspansją pewnych form zatrudnienia w niektórych państwach członkowskich pociąga za sobą bardzo niski poziom wynagrodzeń, co stwarza warunki do dalszego zaostrzania się zjawiska nierejestrowanej pracy;
- V. mając na uwadze, że sektory, które są najbardziej narażone na zjawisko pracy nierejestrowanej, przykładowo sektory budowlany, bezpieczeństwa, usług czystościowych i domowych, a także usług noclegowych i żywieniowych, charakteryzują się dużą intensywnością pracy, której typowe cechy to niepewne warunki pracy i wynagrodzenia;
- W. mając na uwadze, że istnieje ścisły związek między nielegalną imigracją a pracą nierejestrowaną, ponieważ osoby, które przebywają nielegalnie na terytorium Europy nie mogą zdobyć stałego zatrudnienia, a tym samym nie podlegają żadnej ochronie;
- X. mając na uwadze, że z tytułu wykonywania pracy nierejestrowanej pracownicy nie są objęci ubezpieczeniem społecznym, chorobowym ani wypadkowym, przez co narażeni są na zwiększone ryzyko strat finansowych;
- Y. mając na uwadze, że inspekcje pracy w zakresie transgranicznych usług i stosunków pracy odnoszą się do sytuacji transgranicznej, a transgraniczny dostęp do danych jest niewystarczający;
- Z. mając na uwadze, że pracownicy często wykonują pracę nierejestrowaną nie z własnej woli, lecz są do tego zmuszeni;

⁽¹⁾ EU-OSHA.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

I. Inspekcje na szczeblu krajowym

Podstawy skutecznych inspekcji pracy

1. podkreśla, że inspekcje pracy stanowią zadanie publiczne, które powinno być przeprowadzane wyłącznie przez niezależne organy publiczne, co nie powinno wykluczać wspomagania inspektorów pracy przez przedstawicieli partnerów społecznych; sądzi, że należy zapewnić niezależność służb BHP względem pracodawców; uważa, że w celu ochrony zdrowia w miejscu pracy działania dotyczące monitorowania sytuacji, zgłaszania nieprawidłowości, wykonywania ekspertyz medycznych i udzielania związanych z tym profesjonalnych porad mogą być wykonywane wyłącznie przez niezależnych specjalistów w dziedzinie zdrowia i bezpieczeństwa; wyraża ubolewanie, że w niektórych państwach członkowskich zarządzanie BHP jest nadal powierzone stowarzyszeniom pracodawców; podkreśla, że inspekcje i kontrola ochrony zdrowia w miejscu pracy muszą być wykonywane wyłącznie przez niezależnych inspektorów, którzy odbyli szkolenia w dziedzinie zdrowia i bezpieczeństwa;
2. podkreśla znaczenie opracowania krajowych planów działania w zakresie wzmocnienia mechanizmów inspekcji pracy i finansowania ich z europejskich funduszy strukturalnych, tak aby wartość dodana skutecznych inspekcji pracy służyła wzmocnieniu spójności społecznej i ogólnie konsolidacji sprawiedliwości pracowniczej;
3. stwierdza, że inspekcje pracy odgrywają zasadniczą rolę w zakresie prewencji i kontroli oraz przyczyniają się do poprawy dostępności informacji i wiedzy fachowej w przedsiębiorstwach; zachęca państwa członkowskie do wzmocnienia kadr i zasobów swojej inspekcji pracy oraz osiągnięcia celu, zgodnie z którym jeden inspektor powinien przypadać na 10 tys. pracowników, zgodnie z zaleceniami MOP, jak również do zaostrzenia sankcji wobec przedsiębiorstw, które nie wywiązują się ze swoich zobowiązań w zakresie praw podstawowych (wynagrodzeń, czasu pracy i BHP); uważa, że sankcje te muszą być skuteczne, odstraszające i proporcjonalne;
4. zwraca uwagę na to, że wszystkie kategorie pracowników, zarówno najemnych jak i pracujących na własny rachunek, bez względu na ich status, stosunek pracy czy pochodzenie, objęte są zakresem kompetencji krajowych inspektoratów pracy i muszą podlegać takiej samej ochronie; podkreśla, że próby ograniczania zakresu inspekcji pracy mogą mieć ujemny wpływ na bezpieczeństwo i higienę pracy pracowników, a także na ich prawa;
5. zwraca uwagę na potrzebę poszerzenia roli, kształcenia menedżerów i koordynacji obowiązków krajowych systemów inspekcji pracy w celu pomyślnego stawienia czoła nowym wyzwaniom w zakresie kontroli;
6. jest zdania, że inspekcje pracy mogą być skuteczne tylko wtedy, kiedy dokonujące ich organy będą dysponować odpowiednimi zasobami finansowymi i kadrowymi; wyraża zaniepokojenie tym, że inspektoraty pracy w państwach członkowskich cierpią na niedobór kadr i szkoleń ustawicznych dotyczących zwłaszcza problematyki europejskiej; apeluje do państw członkowskich, by wzmocniły swoje systemy inspekcji pracy; apeluje do państw członkowskich, by wzmocniły swoje systemy inspekcji pracy, ponieważ powinien to być istotny element krajowych planów zwalczania kryzysu gospodarczego; podkreśla, że inspekcje pracy odgrywają zasadniczą rolę w zakresie kontroli pełnego stosowania obowiązujących przepisów oraz zapewnienia objęcia ochroną pracowników w szczególnie trudnej sytuacji;
7. przypomina o konieczności jednolitego szkolenia inspektorów pracy i innych zainteresowanych stron w tym obszarze w celu zwiększenia skuteczności prawa pracy UE;
8. podkreśla, że reformy finansowe podejmowane przez niektóre państwa członkowskie nie mogą w żadnym przypadku prowadzić do ograniczeń zasobów ludzkich, finansowych, materialnych, technicznych i infrastrukturalnych inspektoratów pracy;
9. przypomina, że zobowiązania prawne i żądania pracowników wydają się stanowić dwa główne czynniki motywujące pracodawców do wprowadzania polityki prewencyjnej⁽¹⁾;
10. wyraża przekonanie, że bez odpowiedniej oceny zagrożeń niemożliwa jest właściwa ochrona pracowników; za ważne uznaje wsparcie MŚP we wprowadzeniu polityki zapobiegania zagrożeniom; zwraca uwagę na pozytywną rolę prostych, bezpłatnych i konkretnie ukierunkowanych inicjatyw, takich jak Interaktywna ocena ryzyka online (OiRA) opracowana przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy (EU-OSHA);

⁽¹⁾ EU-OSHA, badanie ESENER, 2009 r.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

11. przypomina, że wszystkie państwa członkowskie podpisały i ratyfikowały konwencję MOP nr 81 dotyczącą inspekcji pracy; apeluje zatem do państw członkowskich, aby wdrażały zasady tej konwencji;
12. podkreśla, że inspekcje pracy są skuteczne również wtedy, kiedy są niezapowiedziane, przeprowadzane wielokrotnie i w sposób losowy; zwraca uwagę, że w przypadku naruszeń należy wprowadzić na tyle skuteczne sankcje, aby pracodawcy nie mogli czerpać żadnych zysków z obchodzenia obowiązujących przepisów taryfowych i ustawowych;
13. zwraca uwagę, że wyniki inspekcji pracy muszą być opracowywane w jasno określonym terminie, aby możliwie jak najszybciej zapobiec nieprawidłowościom i zapewnić ochronę ich ofiarom;
14. zwraca uwagę, że inspektorom pracy w państwach członkowskich należy zapewnić prawo do przeprowadzania inspekcji na miejscu, wykorzystywania inteligentnych środków kontroli, skoordynowanej współpracy ze wszystkimi zainteresowanymi organami, dysponowania odpowiednimi kompetencjami oraz niezależnego wykonywania swoich obowiązków zawodowych;
15. wzywa państwa członkowskie, aby w przypadku nieprawidłowości ujawnionych przez inspektorów pracy lub zgłoszenia inspektorom pracy przypadków nadużyć przez osoby informujące o nieprawidłowościach, zapewniały zainteresowanym pracownikom oraz wszelkim zaangażowanym osobom informującym o nieprawidłowościach ochronę i umożliwiały im bezpłatne dochodzenie ich praw; zwraca uwagę, że środki służące temu celowi, takie jak bezpośrednie prawo skargi czy prawo do składania pozwów zbiorowych, skutecznie chronią poszkodowane osoby oraz osoby informujące o nieprawidłowościach; apeluje do państw członkowskich o przyjęcie środków służących ochronie osób informujących o nieprawidłowościach i ich rodzin w celu skuteczniejszego wykrywania nadużyć; podkreśla, że ważne jest, aby pracownicy migrujący o nieuregulowanym statusie byli chronieni i że powinno się to stać jednym z przedmiotów troski; przypomina w tym kontekście państwu członkowskiemu o konwencji MOP dotyczącej pracowników migrujących (postanowienia uzupełniające) (nr 143) z 1975 r.;
16. wzywa państwa członkowskie do egzekwowania przepisów poprzez stosowanie sankcji współmiernych do wagi popełnionego czynu oraz do nakładania odstrasżających kar za nieprzestrzeganie przepisów dotyczących warunków pracy; podkreśla, że badania jasno wskazały, że w zakresie poprawy warunków pracy największy wpływ osiąga się poprzez zdecydowane, dobrze skoordynowane działania zapobiegawcze oraz inspekcje na wczesnych etapach, również poprzez zapewnianie pracodawcom informacji i doradztwa lub zgłaszanie nierejestrowanych pracowników z mocą wsteczną;
17. zaznacza, że stworzenie elektronicznej sieci wszystkich zainteresowanych organów socjalnych, jak np. belgijskiego Crossroads Bank for Social Security⁽¹⁾, oraz związana z tym ułatwiona wymiana danych między wszystkimi zainteresowanymi organami stanowią przydatny instrument dla krajowych inspektoratów pracy umożliwiający szybkie uzyskanie danych niezbędnych do przeprowadzenia inspekcji;
18. podkreśla, że inspekcje pracy napotykają pewne wyzwania, jeśli chodzi o inspekcje dotyczące migrantów oraz pracowników delegowanych z UE i państw trzecich; podkreśla, że dla skuteczności inspekcji pracy ważne jest, aby inspekcje pracy miały wystarczającą świadomość sytuacji o wysokim poziomie zagrożenia nieprzestrzeganiem przepisów; zwraca uwagę, że krajowe elektroniczne systemy nakładające na pracodawców obowiązek natychmiastowej rejestracji pracowników z zagranicy mogłyby znacznie ułatwić inspekcje pracy;
19. zwraca uwagę, że partnerom społecznym przypada ważna rola polegająca na tym, aby w zgodzie z przepisami i praktykami krajowymi we własnym zakresie dążyć do zapewnienia przestrzegania obowiązujących przepisów; apeluje do państw członkowskich do zapewnienia zaangażowania partnerów społecznych w projektowanie i formułowanie krajowych planów inspekcji pracy a także w same inspekcje pracy;
20. zachęca do tworzenia dodatkowych struktur kontroli wymiaru sektorowego z udziałem trzech stron – państwa, pracowników i pracodawców – oraz do ich wdrożenia – jako inicjatywy pilotażowej – w państwach członkowskich, w których odsetek pracy nierejestrowanej jest najwyższy;
21. twierdzi, że na obszarach wiejskich przeprowadza się mniejszą liczbę inspekcji pracy; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia odpowiedniej liczby takich inspekcji również na obszarach wiejskich;
22. zwraca uwagę, że warunki pracy pracowników czasowych są często mniej odpowiednie niż warunki personelu zatrudnionego na stałe; zauważa, że w celu zapewnienia skuteczności inspekcji stosunków pracy pracowników czasowych należy rozszerzyć uprawnienia inspektorów na kontrolę przedsiębiorstw wynajmujących pracowników od innych przedsiębiorstw oraz że kontrola ta musi obejmować kwestie przestrzegania przepisów taryfowych i operacyjnych oraz stosowania minimalnych wynagrodzeń w przypadkach, kiedy wymaga tego prawo państwa członkowskiego lub krajowe

⁽¹⁾ <http://www.ksz.fgov.be/en/international/page/content/websites/international/aboutcbss.html>.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

układy zbiorowe; domaga się, aby taką samą uwagę zwracano na zapobieganie problemom dotyczącym bezpieczeństwa i higieny pracy zarówno w sektorze prywatnym, jak i w sektorze publicznym; przypomina o wiążącym charakterze zasady niedyskryminacji; pracownicy tymczasowi muszą mieć możliwość zaznajomienia się ze swoimi prawami, w tym w zakresie stawek wynagrodzenia, przy pomocy usługi online lub strony internetowej;

23. wyraża zaniepokojenie sytuacją pracowników sezonowych w sektorze rolnym, pochodzących głównie z państw trzecich; jest zdania, że zwiększa się liczba inspekcji pracy w tym sektorze; przypomina, że zatrudnienie w tym sektorze charakteryzuje się w dużej mierze kombinacją pracy rejestrowanej i nierejestrowanej;

24. przypomina, że chociaż pracownicy, którzy świadczą usługi domowe, są często nierejestrowani, przypadki te często nie są objęte zakresem kompetencji krajowych inspekcji pracy; wzywa państwa członkowskie, aby ratyfikowały konwencję MOP nr 189 i zgodnie z tą konwencją opracowały i wdrażały środki dla inspekcji pracy, egzekwowania przepisów i sankcji przy należnym szacunku dla szczególnych właściwości prac domowych, zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi; podkreśla, że bez uszczerbku dla tychże krajowych przepisów ustawowych i wykonawczych środki te powinny określać warunki, na jakich można udzielić dostępu do gospodarstw domowych przy należnym poszanowaniu prywatności;

25. zwraca uwagę na szczególną sytuację pracowników pracujących w domu oraz telepracowników, którzy podczas wykonywania pracy w domu lub poza stałym miejscem pracy mogą również stać się podmiotem nadużyć poprzez niedopełnianie przez pracodawców obowiązków, jakie względem tych pracowników nakładają na nich przepisy prawa pracy;

26. podkreśla, że szczególną uwagę należy zwrócić na sektor transportu, który ze względu na swój mobilny charakter może stanowić dodatkowe wyzwanie dla inspektoratów pracy; wzywa inspektoraty pracy, aby były wyposażone w odpowiednie środki w celu podejmowania skutecznych inspekcji w tym sektorze;

27. ubolewa nad tym, że liczba przypadków pozorowanego samozatrudnienia jest tak wysoka, że staje się problematyczna, zwłaszcza w sektorze budowlanym i w sektorze przetwarzania mięsa, również w ramach delegowania pracowników; wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia odpowiednich środków kontroli w celu zwalczania pozorowanego samozatrudnienia, na przykład poprzez określenie kryteriów służących ustaleniu tego, kto jest zatrudniony, a kto nie, dzięki czemu inspektorzy pracy mogą odróżnić pozorowane i legalne samozatrudnienie; mając na uwadze zapobieżenie temu pozorowanemu samozatrudnieniu, należy podjąć środki, aby umożliwić państwom członkowskim ustanowienie dodatkowych lub dalej idących wymogów lub środków kontroli;

Praca nierejestrowana

28. wzywa krajowe inspektoraty pracy i inne właściwe organy do sporządzenia planu działań na rzecz walki z pracą nierejestrowaną, obejmującego wszelkie formy nieprawidłowości w zakresie pracy najemnej i samozatrudnienia; podkreśla, że przy braku odpowiednich działań praca nierejestrowana grozi osłabieniem potencjału UE do osiągnięcia celów w zakresie zatrudnienia służących tworzeniu większej liczby lepszych miejsc pracy oraz większego wzrostu gospodarczego;

29. wyraża ogromne zaniepokojenie z powodu skrajnego narażenia pracowników migrujących o nieregulowanym lub nielegalnym statusie, ponieważ zagraża im wykorzystanie w pracy nierejestrowanej cechującej się niskimi standardami, niskim wynagrodzeniem i długimi godzinami pracy w niebezpiecznym środowisku pracy; podkreśla, że jakkolwiek współpraca pomiędzy inspektorami pracy a organami imigracyjnymi powinna ograniczać się do identyfikowania pracodawców dokonujących nadużyć i nie powinna prowadzić do kar wobec zainteresowanych pracowników migrujących ani do ich wydalenia, gdyż to w rzeczywistości osłabiłoby wysiłki skierowane na walkę z pracą nierejestrowaną;

30. uważa, że w przypadkach, gdy krajowe inspektoraty pracy są odpowiedzialne za zajmowanie się migrantami lub pracownikami delegowanymi, programy szkoleniowe dla inspektorów pracy powinny zawierać szczegółowe moduły dotyczące takich kwestii oraz – ze względu na silne powiązanie tych zagadnień – pracy nierejestrowanej oraz handlu ludźmi, a także – w uzasadnionych przypadkach – moduły językowe;

31. jest zdania, że sankcje są skuteczne tylko wtedy, gdy pracodawcy nie mogą czerpać żadnych zysków z zatrudniania nierejestrowanych pracowników, a zatem gdy nakładane kary wyraźnie przewyższają koszty pracy zarejestrowanego pracownika;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

32. przyjmuje do wiadomości, że rośnie liczba przypadków pozorowanego samozatrudnienia, outsourcingu i podwykonawstwa, co może prowadzić do zwiększenia liczby niepewnych form zatrudnienia oraz dalszego osłabienia i tak już niskich poziomów ochrony pracowników nierejestrowanych; jest zdania, że systemy odpowiedzialności głównych wykonawców za całą sieć podwykonawców mogłyby stanowić skuteczny instrument zwiększania poziomu przestrzegania norm pracy w całym procesie produkcji i że należy zwrócić uwagę na wprowadzenie ich we wszystkich państwach członkowskich, przyznając jednocześnie, że kontrole wykonywane przez inspektorów pracy mają nadal kluczowe znaczenie;

Ochrona pracowników oraz bezpieczeństwo i higiena pracy

33. podkreśla problem wdrażania zasad bezpieczeństwa i higieny pracy w odniesieniu do przypadków, kiedy pracownicy wykonują pracę nierejestrowaną; zaznacza, że bezpieczeństwo i higiena pracy jest prawem przysługującym wszystkim pracownikom i osobom prowadzącym działalność na własny rachunek, które należy zagwarantować w praktyce dzięki lepszemu wdrażaniu obowiązujących przepisów; proponuje, aby państwa członkowskie rozważyły możliwość zapewnienia wszystkim pracownikom możliwości wykonania darmowych poufnych badań lekarskich, co roku lub raz w ramach danej umowy, w celu zapewnienia im minimalnej ochrony;

34. zaleca zaostrzenie sankcji wobec przedsiębiorstw, które nie wywiązują się ze swoich obowiązków w zakresie podstawowych praw pracowników, i jest zdania, że sankcje te muszą być na tyle odstrasżające i zniechęcające, aby zapewnić, że pracodawcy nie będą czerpać żadnych korzyści z obchodzenia obowiązujących przepisów BHP; wzywa państwa członkowskie, aby w ramach swoich systemów ustanawiania kar rozważyły ustalanie poziomu grzywnien proporcjonalnego do szkody, oraz zapewniły, by były one wyższe od korzyści czerpanych dzięki obchodzeniu przepisów;

35. przypomina, że w strategii „Europa 2020” podkreślono, że konieczne jest zwiększenie obecności kobiet na rynku pracy, a ponadto wskazano, że inspektorzy pracy powinni mieć wiedzę na temat warunków pracy zarówno kobiet, jak i mężczyzn;

36. apeluje, aby te sankcje miały zastosowanie również wobec przedsiębiorstw, w przypadku których wykryto, że tworzą czarne listy pracowników ze względu na ich działalność w charakterze przedstawicieli związków zawodowych lub przedstawicieli ds. BHP;

37. wzywa do wspierania krajowych inspektoratów pracy we wdrażaniu skutecznej ochrony pracowników, z uwzględnieniem warunków w danym przedsiębiorstwie, przede wszystkim w małych i średnich przedsiębiorstwach; pilnie wzywa państwa członkowskie do zapewnienia, że inspekcje są w większym stopniu ukierunkowane na poszukiwanie konkretnych i realnych rozwiązań mających na celu usuwanie stwierdzonych nieprawidłowości w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy;

38. wyraża poparcie dla pożytecznych działań realizowanych przez Komitet Starszych Inspektorów Pracy na rzecz zbliżenia kultur poszczególnych krajów; zwraca się o wzmocnienie jego zasobów i kompetencji; wyraża życzenie, aby ściślej współpracował on z Komitetem Doradczym z Luksemburga; jest zdania, że Komitet Doradczy ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy powinien otrzymywać regularne informacje na temat postępów dokonywanych przez państwa członkowskie w zakresie inspekcji pracy oraz bezpieczeństwa i higieny pracy;

39. jest zdania, że te aspekty związane z bezpieczeństwem i higieną pracy powinny zostać także uwzględnione w ramach przyszłej strategii na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy na szczeblu UE; wzywa inspekcje pracy do zintensyfikowania dobrze ukierunkowanych inicjatyw z zakresu zapobiegania oraz kształcenia w celu zwiększenia świadomości zasad i procedur BHP wśród obywateli; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o szybsze wdrażanie rozporządzenia REACH, zwłaszcza w odniesieniu do zastępowania substancji chemicznych wzbudzających największe obawy; uważa, że w procesie priorytetyzacji takich substancji powinno się uwzględnić kryterium chorób zawodowych;

II. Zalecenia dotyczące przedmiotowej polityki na szczeblu europejskim

Szybka i skuteczna wymiana informacji ponad granicami

40. jest zdania, że dobra współpraca między organami krajowymi a partnerami społecznymi ma duże znaczenie dla położenia kresu dumpingowi socjalnemu i dla zapewnienia uczciwej konkurencji na rynku wewnętrznym; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji, aby stworzyć europejską platformę inspektorów pracy; w związku z tym wzywa Komisję do utworzenia w ramach Eurofound europejskiej platformy ds. pracy nierejestrowanej dla inspektorów pracy, której celem – jako dodatkowe zadanie agencji – byłoby organizowanie prac platformy i ułatwianie wymiany doświadczeń i dobrych praktyk, dostarczanie aktualnych, obiektywnych, wiarygodnych i porównawczych informacji, wzmacnianie współpracy transgranicznej oraz identyfikowanie i prowadzenie rejestru przedsiębiorstw działających na zasadzie skrzynki pocztowej i podobnych operacji

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

41. wzywa Komisję, aby we współpracy z partnerami społecznymi i właściwymi władzami krajowymi i bez uszczerbku dla zasady pomocniczości przeznaczyła odpowiednie zasoby ludzkie ds. przypadków naruszania ochrony pracowników i pracy nierejestrowanej – które mogłyby zajmować się między innymi identyfikacją przedsiębiorstw działających na zasadzie skrzynki pocztowej, kontrolą międzynarodowych usługodawców – oraz rozwijała ogólnounijne programy doskonalenia zawodowego dla inspektoratów podejmujących walkę z wyzwaniami w postaci pozorowanego samozatrudnienia i delegowania pracowników, identyfikacji nowych sposobów obchodzenia prawa i organizacji inspekcji transgranicznych; ponadto zaleca przeprowadzanie okazjonalnych wspólnych inspekcji transgranicznych przez inspektoraty krajowe, zwłaszcza na obszarach znajdujących się w pobliżu stref przygranicznych;

42. wzywa Komisję do zbadania korzyści wprowadzenia oraz – w stosownym przypadku – udostępnienia europejskiej karty ubezpieczenia społecznego lub innego dokumentu elektronicznego na poziomie UE, na którym mogłyby być zapisywane wszystkie istotne dane umożliwiające sprawdzenie stosunku pracy, takie jak np. szczegóły dotyczące statusu ubezpieczenia społecznego i czasu pracy, i który podlegałby rygorystycznym zasadom ochrony danych, szczególnie w zakresie przetwarzania danych osobowych wymagających szczególnej ochrony; podkreśla w związku z tym, iż przed rozpoczęciem procesu opracowywania takiej karty oraz w czasie jego trwania należy dokładnie przeanalizować skutki, jakie miałyby ona dla ochrony prywatności;

43. apeluje do Komisji, aby przeprowadziła projekt pilotażowy dotyczący systemu wczesnego ostrzegania przed przypadkami naruszenia ochrony pracowników i pracy nierejestrowanej, który sprzyjałby szybkiej wymianie informacji między państwami członkowskimi i wymagałby sporządzania czarnej listy, w celu skuteczniejszego niż obecnie wczesnego zapobiegania naruszeniom prawa pracy; zwraca uwagę, że taki system wczesnego ostrzegania mógłby wzorować się na istniejącym wspólnotowym systemie szybkiego informowania (RAPEX); podkreśla konieczność prowadzenia dokładnej dokumentacji naruszeń poprzez systematyczną ewidencję wyników inspekcji, aby podejmowane działania były skierowane dokładnie przeciwko nadużyciom;

44. jest zdania, że zwiększona współpraca w zwalczaniu pracy nierejestrowanej i wzajemne udostępnianie sobie przez państwa członkowskie informacji w tym zakresie mogą stanowić istotną europejską wartość dodaną; podkreśla, że stanowiłoby to ważną podstawę podejmowanych na szczeblu europejskim inicjatyw ustawodawczych w dziedzinie pracy nierejestrowanej, wspierałoby wymianę najlepszych praktyk i usprawniłoby współpracę między inspektoratami pracy z poszczególnych krajów;

45. zwraca uwagę, że w niektórych sytuacjach transgranicznych uprawnienia krajowych inspektoratów pracy do przeprowadzania inspekcji zagranicznych przedsiębiorstw są znacznie ograniczone i że zagraża to zarówno ochronie pracownika, jak i równym warunkom działania; wzywa do tego, aby informacje o oddelegowaniu pracownika, takie jak zaświadczenia o oddelegowaniu A1, nie miały efektu wstecznego i były umieszczane w rejestrze na szczeblu UE, który powinien stanowić uzupełnienie istniejących rejestrów krajowych i być dostępny dla organów władzy w całej UE, w wielu językach, w celu ułatwienia inspekcji stosunków pracy oddelegowanych pracowników w poszczególnych państwach; wydajna, transgraniczna wymiana informacji między różnymi uprawnionymi organami jest tutaj bardzo ważna; wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, aby inspekcje pracy mogły w pełni korzystać ze swojego prawa do przeprowadzania niedyskryminujących i niezależnych inspekcji w sytuacjach transgranicznych, niezależnie od miejsca prowadzenia działalności przedsiębiorstwa;

46. przypomina, że zgodnie z dyrektywą wykonawczą w sprawie delegowania pracowników dokumenty muszą być przetłumaczone bez względu na ich długość w sytuacji, gdy tłumaczenie to jest wymagane w ramach inspekcji;

Nowe inicjatywy ustawodawcze na szczeblu UE

47. podkreśla, że w obowiązujących dyrektywach w dziedzinie spraw socjalnych i zatrudnienia kładzie się niewystarczający nacisk na lepsze przeprowadzanie inspekcji pracy i zwiększenie ich roli; uważa, że w związku z tym należy koniecznie przeanalizować i w razie potrzeby poddać przeglądowi obowiązujące dyrektywy oraz w lepszy sposób uwzględnić kwestię egzekwowania przepisów w europejskim prawie pracy; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje minimalne normy inspekcji zaproponowane przez Komisję w dyrektywach dotyczących pewnych grup pracowników; podkreśla, że należy uwzględnić rolę inspekcji pracy i partnerów społecznych w ramach nowych inicjatyw ustawodawczych w zakresie spraw socjalnych i zatrudnienia, aby pozwolić na skuteczną ochronę;

48. wzywa państwa członkowskie i Komisję do promowania dobrowolnego wprowadzania wyższej jakości norm pracy przez przedsiębiorstwa poprzez ustanowienie systemu bezpłatnego znakowania społecznego, uznawanego na szczeblu krajowym lub europejskim;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

49. zwraca uwagę, że w niektórych państwach członkowskich pracę zarobkową wykonują już dzieci w wieku poniżej 14 lat; uważa w tym kontekście, że niezbędne jest zwiększenie roli inspektorów pracy i nasilenie kampanii przeciwko pracy dzieci; wzywa Komisję do rozpoczęcia na szczeblu UE specjalnych kampanii na rzecz kontroli warunków pracy młodych ludzi i nadzoru nad tymi warunkami, ze szczególnym naciskiem na warunki pracy młodych pracowników migrujących;

50. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by dopilnowały, aby wszyscy pracownicy mieli dostęp do praw procesowych i praw do egzekwowania przepisów, takich jak prawa wymienione we wniosku dotyczącym dyrektywy w sprawie środków ułatwiających korzystanie z praw przyznanych pracownikom w kontekście swobodnego przepływu pracowników;

51. uważa, że w odniesieniu do pracowników mobilnych ważne jest, aby krajowe inspektoraty pracy i – w stosownych przypadkach – organizacje pracownicze miały prawo do przeprowadzania kontroli wszystkich kwestii, które uznają za ważne; zauważa, że państwa członkowskie muszą zapewnić na swoim terytorium wprowadzenie skutecznych kontroli i mechanizmów nadzoru, tak aby kontrolować i nadzorować przestrzeganie przepisów i zasad zawartych we właściwych dyrektywach;

52. wzywa Komisję, aby zaprojektowała i udostępniła państwom członkowskim wytyczne dotyczące najlepszych praktyk oraz ułatwiła współpracę i wymianę informacji między nimi, tak aby miały możliwość skuteczniejszego badania i kontrolowania działalności agencji pracy tymczasowej; podkreśla, że państwa członkowskie powinny zintensyfikować kompleksowe inspekcje agencji pracy tymczasowej i rozważyć wprowadzenie środków zobowiązujących takie przedsiębiorstwa do otrzymywania licencji oraz do przedkładania sprawozdań;

53. wzywa Komisję, aby bez uszczerbku dla zasady pomocniczości zaproponowała zieloną księgę, która wzmocni rolę inspektorów pracy i określi normy inspekcji pracy na szczeblu UE i wspólne wymagania szkoleniowe w tym zakresie, przy uwzględnieniu różnic między krajowymi rynkami pracy;

54. wzywa Komisję do zidentyfikowania lepszych sposobów radzenia sobie z przypadkami dumpingu socjalnego w UE i do zaproponowania odpowiednich instrumentów w tym zakresie;

o

o o

55. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0013

Udział finansowy pracowników w dochodach przedsiębiorstw**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie partycypacji finansowej pracowników w dochodach spółek (2013/2127(INI))**

(2016/C 482/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 3 ust. 3,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 grudnia 2012 r. zatytułowany „Plan działania: Europejskie prawo spółek i ład korporacyjny – nowoczesne ramy prawne na rzecz bardziej zaangażowanych udziałowców i zrównoważonych przedsiębiorstw” (COM(2012)0740),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 lipca 2002 r. w sprawie ram promocji partycypacji finansowej pracowników (COM(2002)0364) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 5 czerwca 2003 r. w tej sprawie ⁽¹⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego (EKES) z dnia 21 października 2010 r. w sprawie partycypacji finansowej pracowników w Europie ⁽²⁾,
- uwzględniając opracowanie, które zleciła Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych Parlamentu, w sprawie partycypacji finansowej pracowników w dochodach spółki ⁽³⁾, opublikowane we wrześniu 2012 r.,
- uwzględniając sprawozdanie PEPPER IV, zatytułowane „Porównanie partycypacji pracowników w zyskach i w wynikach przedsiębiorstwa w państwach członkowskich i państwach kandydujących do Unii Europejskiej”, opublikowane w październiku 2009 r. przez Wolny Uniwersytet w Berlinie,
- uwzględniając sprawozdanie PEPPER III, zatytułowane „Promocja partycypacji pracowników w zyskach i w wynikach przedsiębiorstwa w nowych państwach członkowskich i państwach kandydujących do Unii Europejskiej”, opublikowane w czerwcu 2006 r. przez Wolny Uniwersytet w Berlinie,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji PEPPER II z dnia 8 stycznia 1997 r. zatytułowane „Promocja partycypacji osób zatrudnionych w zyskach i w wynikach przedsiębiorstwa (łącznie z udziałem kapitałowym) w państwach członkowskich” (COM(1996)0697),
- uwzględniając sprawozdanie PEPPER I zatytułowane „Promocja partycypacji pracowników w zyskach i w wynikach przedsiębiorstwa” opublikowane w marcu 1991 r. przez Komisję oraz Europejski Instytut Uniwersytecki,
- uwzględniając projekt pilotażowy Komisji w sprawie promocji akcjonariatu pracowniczego i partycypacji pracowników ⁽⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdanie grupy wysokiego szczebla niezależnych ekspertów z dnia 18 grudnia 2003 r. w sprawie transnarodowych przeszkód dla wzrostu partycypacji finansowej pracowników w przedsiębiorstwach międzynarodowych,

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 E z 18.3.2004, s. 429.

⁽²⁾ Dz.U. C 51 z 17.2.2011, s. 1.

⁽³⁾ IP/A/EMPL/ST/2011-02 – PE 475.098.

⁽⁴⁾ MARKT/2013/019/F 2013/S 077-128533

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 października 2012 r. zatytułowany „Akt o jednolitym rynku II – Razem na rzecz nowego wzrostu gospodarczego” (COM(2012)0573),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 marca 2006 r. zatytułowany „Realizacja wspólnotowego programu lizbońskiego na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia. Przenoszenie własności przedsiębiorstw – ciągłość poprzez nowy początek” (COM(2006)0117),
 - uwzględniając swą rezolucję z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie informowania pracowników i konsultowania się z nimi, przewidywania restrukturyzacji i zarządzania nimi ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art.48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinię Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0465/2013),
- A. mając na uwadze, iż systemy partycypacji finansowej pracowników (PFP) mogą oferować bezpośrednie korzyści finansowe przekraczające podstawowe mechanizmy wynagrodzenia poprzez:
- udział we własności, który daje pracownikom prawo do udziału w korzyściach płynących z sukcesu spółki oraz wiąże się z ich udziałem w odpowiedzialności i w ryzyku związanym z decyzjami strategicznymi,
 - udział w zyskach w postaci gotówki, udziałów lub świadczeń, mogący stanowić nagrodę za odniesiony sukces lub wybitne wyniki, wspomóżenie dochodów pracowników oraz zwiększenie ich siły nabywczej, co przełoży się bezpośrednio na lokalną gospodarkę;
- B. mając na uwadze, że pracownicy stają w obliczu podwójnego ryzyka, gdy pracodawca ponosi skutki kryzysu: z jednej strony ryzyka utraty pracy, a tym samym dochodów, a z drugiej z strony ryzyka utraty kapitału zainwestowanego w ich przedsiębiorstwa;
- C. mając na uwadze, że istnieją trzy główne modele PFP, spośród których spółka może dokonać wyboru: udział w zyskach (gotówkowy, odroczone lub oparty o akcje), indywidualny udział w kapitale (akcje pracownicze lub opcje na akcje) oraz programy akcjonariatu pracowniczego (koncepcja ESOP); mając na uwadze, że PFP może przyjąć formę akcji lub gotówkową;
- D. mając na uwadze, że dobór najodpowiedniejszego modelu PFP będzie często zależeć od rozmiaru i statusu spółki, a zwłaszcza od tego, czy jest ona notowana na giełdzie czy nie;
- E. mając na uwadze, że PFP, zwłaszcza w postaci koncepcji ESOP lub częściowego udziału w strukturze własności, może pełnić rolę amortyzatora, ponieważ umożliwia zarządzanie premiami oraz innymi formami płac dodatkowych i nagród przez strony trzecie w formie funduszy powierniczych, rozpraszając ryzyko inwestycyjne między głównych udziałowców spółki oraz zapewniając pracownikom portfel zabezpieczonych akcji;
- F. mając na uwadze, że partycypacja finansowa pracowników w przedsiębiorstwach oznacza dla nich wiele potencjalnych zagrożeń; mając na uwadze, że partycypacja finansowa nie powinna być wykorzystywana w celu uniknięcia zgodności z prawem pracy lub jako sposób na ograniczenie nabytych praw społecznych i pracowniczych oraz nie w celu wywierania nacisku w dążeniu do większego uelastycznienia rynku pracy;
- G. mając na uwadze, że pracownicy w razie otrzymania od właścicieli spółki prawa pierwszeństwa wykupu, a przez to do przejęcia spółki borykającej się z trudnościami finansowymi mogą podjąć próbę ochrony swoich własnych miejsc pracy, a procedura ta może pomóc w ograniczeniu niepewności dalszego zatrudnienia wynikającej z ewentualnych ofert zakupu złożonych przez inne spółki; mając na uwadze, że akcjonariat pracowniczy może rozwiązać problemy związane z dziedziczeniem spółki, ponieważ spółki często likwiduje się lub sprzedaje w celu restrukturyzacji lub likwidacji, jeśli dziedziczenie nie jest możliwe; mając na uwadze, że taka procedura może być pomocna w szczególności dla MŚP i mikroprzedsiębiorstw w celu zabezpieczenia dalszego prowadzenia przez nie rentownej działalności gospodarczej; mając na uwadze, że powyższe korzyści można osiągnąć jedynie przy aktywnym udziale pracowników;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0005.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- H. mając na uwadze, że koncepcja ESOP, w ramach której jednostka pośrednicząca nabywa akcje w imieniu pracowników, stanowi przykład wydajnego modelu wykupu pracowniczego w spółkach nienotowanych na giełdzie; mając na uwadze, że pracownicy nie są narażeni na dodatkowe ryzyko, ponieważ koszt nabycia akcji jest pokrywany ze środków uzyskanych z udziału w zyskach lub z pożyczki, którą spłaca się przy pomocy środków uzyskanych z udziału w zyskach, wypłacanych pracownikom jako dodatek do standardowego wynagrodzenia;
- I. mając na uwadze, że hiszpańska koncepcja *sociedades laborales* to przykład najlepszej praktyki w zakresie stosowania systemu PFP dla mikroprzedsiębiorstw; mając na uwadze, że ten system pozwala też bezrobotnym na jednorazową wypłatę świadczeń dla bezrobotnych w celu założenia nowego lub rekapitalizacji istniejącego przedsiębiorstwa;
- J. mając na uwadze, że PFP ogranicza podejście krótkowzroczne i propaguje podejście zrównoważone i długoterminowe w procesie podejmowania decyzji strategicznych przez kadrę kierowniczą oraz może zwiększyć zainteresowanie pracowników długotrwałym zaangażowaniem się i poszukiwaniem innowacyjnych rozwiązań procesu produkcyjnego; mając w związku z powyższym na uwadze, że PFP może przynieść stabilność, rozwój i wzrost, jednocześnie zmniejszając ryzyko wiążące się z nadmierną ekspansją prowadzącą do redukcji miejsc pracy; uważa, że efekty te mogą zostać osiągnięte w jeszcze większym zakresie przez stabilne i sprawnie działające instytucje zaangażowania pracowników;
- K. mając na uwadze, że systemy partycypacji finansowej stanowią zachętę do inwestowania w szkolenia z uwagi na większe prawdopodobieństwo zatrzymania w spółce wykwalifikowanych pracowników na dłuższy czas;
- L. mając na uwadze, że partycypacja finansowa pracowników w zyskach spółek oraz, w stosownych przypadkach, udział pracowników w procesie podejmowania decyzji mogą przyczynić się do poprawy satysfakcji z pracy oraz ogólnych wyników i motywacji pracowników; mając na uwadze, że może to również zachęcić pracowników do rozwijania poczucia własności i lepszego zrozumienia przedsiębiorstwa, a także poprawić wzajemny szacunek między pracodawcami i pracownikami;
- M. mając na uwadze, że zachęcanie pracowników do rozwijania poczucia własności i odpowiedzialności zwiększa ich poczucie włączenia oraz prawdopodobieństwo zaangażowania się pracodawców w sprawy pracowników i zrozumienia ich obaw, punktu widzenia i pomysłów;
- N. mając na uwadze, że ustanowienie PFP może pomóc w zwiększaniu wydajności, poprawie wyników pracy, uzgadnianiu interesów pracowników i udziałowców oraz w przyciąganiu i zatrudnianiu kluczowego personelu;
- O. mając na uwadze, że partycypacja pracowników w zarządzaniu poprzez prawa głosu, prawo udziału lub inne formy zarządzania może usprawnić zarządzanie i przepływ informacji oraz sprawić, że pracownicy lepiej rozumieją sytuację, kiedy spółka będzie borykać się z trudnościami, oraz da im większą możliwość bycia docenionym oraz korzystania z zysków, kiedy spółka będzie osiągała lepsze wyniki;
- P. mając na uwadze, że w przypadku modeli PFP wykorzystujących jednostkę pośredniczącą, taka jednostka może wykonywać prawo głosu lub inne formy zarządzania w imieniu pracowników, umożliwiając tym samym zbiorową reprezentację;
- Q. mając na uwadze, że systemy PFP mogą odegrać znaczącą rolę w angażowaniu pracowników dodatkowo w procesy informowania, konsultacji i podejmowania decyzji w trakcie restrukturyzacji;
- R. mając na uwadze, że PFP podlega krajowym zasadom opodatkowania, oraz mając na uwadze, że niewłaściwe byłoby opracowanie kompleksowego i uniwersalnego modelu PFP na szczeblu UE; mając na uwadze, że zasady PFP powinny zostać starannie opracowane przez daną spółkę, a jej pracownicy powinni wziąć odpowiednio pod uwagę szerszy kontekst krajowy i sektorowy; mając na uwadze, że pakiet podstawowych wytycznych mógłby zyskać zaufanie publiczne i przyczynić się do realizacji celów związanych z PFP;
- S. mając na uwadze, że ponieważ PFP nie musi być najlepszym rozwiązaniem dla wszystkich spółek i wszystkich pracowników, decyzja o wprowadzeniu takiego systemu powinna być starannie przemyślana;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

Przeszkody dla przyjęcia się PFP w UE

1. wzywa państwa członkowskie do rozważenia przeszkód transnarodowych, które napotykają zarówno spółki w niektórych państwach członkowskich proponujące swoim pracownikom takie systemy, jak i pracownicy, dla których podwójne opodatkowanie może stanowić naruszenie ich prawa do swobodnego przemieszczania się;
2. zwraca uwagę na różnice między państwami członkowskimi w zakresie obowiązkowych składek na ubezpieczenie społeczne od dochodów z partycypacji finansowej;
3. podkreśla, że w niektórych przypadkach korzystna mogłaby być stopniowa harmonizacja istniejących systemów partycypacji finansowej oraz związanych z nimi przepisów krajowych w taki sposób, aby w przyszłości pracodawcy mogli je oferować w takiej samej lub podobnej postaci w tych państwach członkowskich, w których posiadają pracowników;
4. podkreśla, że brak informacji o istniejących systemach partycypacji finansowej można by częściowo zrekompensować większą porównywalnością danych na ich temat na szczeblu międzynarodowym, co zmniejszyłoby koszty zarówno wobec większych spółek, jak i wobec MŚP, umożliwiając im oferowanie takich systemów partycypacji pracowników, które spełniałyby ich określone potrzeby;
5. podkreśla brak krajowych środków ustawodawczych sprzyjających rozwojowi systemów PFP; w związku z powyższym zauważa różnice między państwami UE-15⁽¹⁾ a państwami UE-13⁽²⁾ w zakresie ich poziomu zaangażowania w systemy PFP; zauważa powiązanie między wprowadzeniem na szczeblu krajowym środków ustawodawczych na korzyść systemów PFP a liczbą pracowników uczestniczących w takich systemach⁽³⁾;

Kwestie podatkowe

6. podkreśla, iż w celu uniknięcia podwójnego opodatkowania oraz dyskryminacji konieczna jest większa przejrzystość krajowych systemów własności pracowniczej, a zwłaszcza metod obliczania rzeczywistych obciążeń podatkowych w całej UE-28;
7. zauważa, że założenia europejskiego modelu własności pracowniczej nie powinny mieć pierwszeństwa przed krajowymi przepisami podatkowymi;
8. wzywa państwa członkowskie, aby propagując systemy własności pracowniczej, wprowadzały bodźce podatkowe zgodne z dobrymi praktykami;
9. zwraca uwagę, że właściwie ukierunkowane bodźce podatkowe mogłyby w różnych państwach członkowskich zwiększyć finansową własność pracowniczą, a nawet przyczynić się do wzrostu gospodarczego;
10. uważa zatem, że Komisja powinna przedstawić wytyczne dotyczące opodatkowania partycypacji finansowej pracowników;

Zalecenia

11. wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozpatrzenia odpowiednich środków mających na celu zachęcenie spółek do dobrowolnego opracowania i udostępniania systemów PFP, otwartych dla wszystkich pracowników i opartych na zasadzie niedyskryminacji, z uwzględnieniem szczególnej sytuacji MŚP i mikroprzedsiębiorstw; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia wymiany najlepszych praktyk w tym zakresie;
12. jest zdania, że partycypacja finansowa pracowników może również przybierać formę premii wypłacanej pracownikowi lub odbywać się poprzez udział w kapitale zakładowym lub dzięki specjalnym obligacjom, zależnie od stosowanego produktu finansowego i rodzaju danego przedsiębiorstwa;
13. uważa, że wszelkie środki związane z udziałem finansowym pracowników w dochodach przedsiębiorstwa powinny być zrównoważone w perspektywie długoterminowej i oparte na zasadach dobrowolności uczestnictwa, równości pomiędzy pracownikami oraz należytej staranności, szczególnie w małych i średnich przedsiębiorstwach; podkreśla, iż pomimo uznania przez UE użyteczności systemów partycypacji finansowej pracowników obszar ten nie leży w zakresie kompetencji Unii;

⁽¹⁾ Państwa członkowskie, które weszły do Unii przed 1995 r.

⁽²⁾ Państwa członkowskie, które weszły do Unii po 1995 r.

⁽³⁾ „Partycypacja finansowa pracowników w zyskach spółek” (PE 475.098), s. 36.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

14. wzywa Komisję i państwa członkowskie do włączenia partnerów społecznych, zgodnie z prawem i praktyką krajową, organizacji akcjonariatu pracowniczego i zainteresowanych stron w intensywniejszy dialog między decydentami politycznymi, pracodawcami i przedstawicielami pracowników, na odpowiednich szczeblach, przy jednoczesnym poszanowaniu autonomii partnerów społecznych w rokowaniach zbiorowych w celu zagwarantowania, że przy opracowywaniu strategii krajowych służących usprawnieniu wdrażania systemów PFP przez firmy uwzględną się istniejące przykłady najlepszych praktyk na szczeblu krajowym;

15. oczekuje na wyniki projektu pilotażowego, a w szczególności na powstanie Wirtualnego Centrum PFP i Kalkulatora efektywnej stawki podatkowej CETREPS; oraz zwraca się do Komisji o przedstawienie państwom członkowskim pomysłów na temat mechanizmów dotyczących tego udziału z perspektywy powyższego projektu pilotażowego;

16. z zainteresowaniem odnotowuje potencjalny 29. system jako opcjonalne jednolite ramy prawne dostępne dla pracowników w całej UE, które przestrzegałyby zakresu kompetencji państwa członkowskiego w odniesieniu do prawa podatkowego i prawa pracy w następujących kwestiach:

- a) zestaw prostych, podstawowych modeli pomocniczych opracowanych w oparciu o przykłady najlepszych praktyk dla każdego rodzaju i rozmiaru przedsiębiorstwa,
- b) podejście rynkowe, w którym wyłącznie spółki, które uznają jeden system za przydatny, by go stosowały,
- c) umożliwienie współistnienia różnic w kulturze prawnej państw członkowskich poprzez zachowanie równoległych systemów krajowych,
- d) poprawa przejrzystości i dostępu do informacji w celu umożliwienia jednakowego wdrożenia systemu w poszczególnych państwach członkowskich,
- e) możliwość zastosowania na szczeblu krajowym i na szczeblu UE za każdym razem, kiedy zajdzie taka potrzeba, bez ograniczenia do spółek transgranicznych, biorąc pod uwagę kwestie podatkowe, a także ryzyko finansowe, jakie ponoszą pracownicy⁽¹⁾;

17. uważa, że ocena skutków 29. systemu pozwoli ocenić możliwości stworzenia równych warunków działania oraz uniknięcia przeszkód przy wchodzeniu przedsiębiorstw na rynek międzynarodowy;

18. zwraca uwagę, że akcjonariat pracowniczy sprzyja wielce pożądanej spójności społecznej oraz znacząco wzmacnia trwały ład korporacyjny; podkreśla jednak konieczność przedsięwzięcia środków ostrożności przy wspieraniu systemów własności, tak aby systemy podziału zysków nie zastępowały płac;

19. w związku z powyższym zwraca się do Komisji i właściwych zainteresowanych stron o dalsze wspieranie idei „podejścia modułowego”;

20. zachęca Komisję do przedstawienia niezależnej oceny skutków takiego „29. systemu” dotyczącego PFP oraz oczekuje uwzględnienia tych informacji w sprawozdaniu okresowym Komisji;

21. wzywa Komisję, aby po opublikowaniu niezależnej oceny skutków, we współpracy z organizacjami akcjonariatu pracowniczego, państwami członkowskimi i, w odpowiednich przypadkach, partnerami społecznymi rozważyła opracowanie pakietu podstawowych wytycznych dotyczących pomyslnie funkcjonujących systemów PFP z uwzględnieniem następujących cech:

- a) nastawiony na cel: spółki powinny określać cele systemu PFP, aby można było zdecydować, który z modeli jest dla nich najbardziej odpowiedni oraz aby zwiększyć szanse osiągnięcia stawianego celu; wprowadzenie systemu PFP powinno podlegać konsultacjom z pracownikami i ich przedstawicielami; umowy dotyczące systemów PFP nie mają mocy nadrzędnej wobec postanowień układów zbiorowych;
- b) elastyczny pod względem operacyjności oraz dobrowolny: PFP działa inaczej w różnych sektorach, w spółkach różnej wielkości i różnego rodzaju oraz w różnych państwach członkowskich; w związku z tym decyzja o opracowaniu i wdrożeniu systemu PFP powinna zostać podjęta na poziomie przedsiębiorstwa, w świetle obowiązującego prawa krajowego oraz praktyki, jak również z uwzględnieniem sytuacji finansowej spółki;

⁽¹⁾ „Partycypacja finansowa pracowników w zyskach spółek” (PE 475.098), s. 16.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- c) stanowiący dodatek/uzupełnienie do wynagrodzenia z tytułu umowy o pracę: jakikolwiek model PFP powinien stanowić dodatek do płacy podstawowej pracownika oraz jego uprawnień z tytułu umowy, a nie zastępować powyższe uprawnienia;
- d) dobrowolny dla pracowników: PFP jest środkiem, który daje pracownikom możliwość wyboru sposobu wykorzystania bliższych relacji finansowych z ich pracodawcą; docelowo powinien on być dobrowolny dla poszczególnych pracowników, którzy mogą z niego skorzystać lub z niego zrezygnować, jednak w równym stopniu dostępny dla ogółu siły roboczej w spółce, w tym dla pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy, w oparciu o zasadę niedyskryminacji, tak aby umożliwić prawdziwe włączenie wszystkich pracowników;
- e) negocjowany przez partnerów społecznych: tam, gdzie praktyka i tradycja danego kraju uwzględniają partnerów społecznych na szczeblu spółki, należy negocjować systemy PFP z właściwymi partnerami społecznymi na poziomie lokalnym, zakładowym lub na poziomie spółki, tak aby systemy te były dostosowane do określonych warunków i okoliczności w spółce oraz jej siły roboczej; takie systemy nie powinny dyskryminować pracowników ze względu na przynależność do związków zawodowych lub z innych ewentualnych przyczyn określonych w art. 10 TFUE;
- f) jasne informacje: pracownikom należy przekazać jasne informacje na temat ryzyka oraz uprawnień wiążących się z przystąpieniem do danego systemu PFP, w tym na temat okresu nabywania uprawnień: decyzja o przystąpieniu do systemu PFP powinna opierać się na świadomej zgodzie pracownika, udzielonej w oparciu o pełną wiedzę w zakresie przysługujących mu w związku z wyborem danego systemu PFP uprawnień, zobowiązań, możliwego ryzyka, a także skutków podatkowych oraz na temat warunków, jakie mają zastosowanie w przypadku odejścia ze spółki lub wystąpienia z systemu PFP w jakichkolwiek okolicznościach;
- g) zaangażowanie w zarządzanie: w zależności od systemu pracodawca powinien zaoferować pracownikowi lub pracownikom bezpośrednie uczestnictwo w zarządzaniu spółką; w takim przypadku zakres praw i odpowiedzialności powinien zostać wspólnie wyraźnie określony;
- h) jeżeli wybranym modelem jest udział we własności, preferuje się zbiorowy akcjonariat – np. w ramach funduszu powierniczego; w ramach takiego modelu akcje należy przypisać w taki sposób, by nie zwiększyć istniejących różnic w wynagrodzeniach;
- i) wskazuje na konieczność ochrony pracowniczych udziałów kapitałowych przed upadłością przedsiębiorstwa w drodze ich ubezpieczenia;
- j) przy podejmowaniu decyzji odnośnie systemów PFP należy zawsze brać pod uwagę kwestię równouprawnienia kobiet i mężczyzn;
- k) przejrzystość: zainteresowani pracownicy powinni mieć zawsze dostęp do informacji dotyczących sytuacji ekonomicznej danej spółki, a także do informacji o wiążącym się z tym ryzykiem;

22. zauważa, że jak się okazało w okresie przed nadejściem kryzysu finansowego, polityka wynagrodzeń zachęcająca pracowników do podejmowania nadmiernego ryzyka może utrudnić prawidłowe i skuteczne zarządzanie instytucjami kredytowymi, funduszami inwestycyjnymi i innymi przedsiębiorstwami z sektora finansowego;

23. zachęca partnerów społecznych do dalszej wspólnej pracy w celu opracowywania nowych możliwości dla PFP na odpowiednich szczeblach;

24. uważa, że w celu promowania partycypacji finansowej z myślą o stworzeniu nowej formy finansowania przedsiębiorstwa i umożliwieniu pracownikom bycia w ściślejszej relacji z zatrudniającym ich przedsiębiorstwem, należy dać pracodawcom możliwość zaoferowania pracownikom subskrypcji akcji lub specjalnych dłużnych papierów wartościowych (obligacji); uważa, że subskrypcje kapitału powinny być dobrowolne dla pracowników, działających indywidualnie lub zbiorowo, jak i dla przedsiębiorstwa;

25. uznaje, iż dziedziczenie przedsiębiorstw, dodatkowe finansowanie, retencja pracowników oraz inne problemy charakterystyczne dla MŚP mogą zostać złagodzone za pomocą programów akcjonariatu pracowniczego; jest zdania, że systemy własności pracowniczej w małych przedsiębiorstwach i mikroprzedsiębiorstwach mogą zostać powiązane z instrumentami rynku pracy, takimi jak zasiłki dla bezrobotnych, i w rezultacie pomagać w powrocie bezrobotnych na rynek pracy;

26. zwraca uwagę na brak informacji oraz działań edukacyjnych dotyczących możliwych systemów własności pracowniczej, szczególnie wśród MŚP; wzywa w związku z tym Komisję i państwa członkowskie do lepszej organizacji kampanii informacyjnych oraz do zachęcania do transgranicznego transferu systemów najlepszych praktyk między państwami członkowskimi;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

27. zachęca państwa członkowskie do korzystania, we współpracy z partnerami społecznymi, organizacjami akcjonariatu pracowniczego i Komisją, z istniejących jednolitych portali informacyjnych – punktów obsługi kompleksowej – dostępnych dla pracowników i pracodawców, w których wyjaśniano by korzyści i dobre strony PFP, a także związane z takimi systemami ryzyko, dostępne środki zachęcające na szczeblu krajowym oraz różne istniejące modele PFP, tak aby pracownicy i pracodawcy mogli podejmować świadome decyzje w zakresie systemów PFP i znaleźć najlepsze rozwiązanie w zakresie zawierania umów na szczeblu spółki, a także lepiej ocenić dostępne dla nich opcje oraz trudności płynące z przystąpienia do danego systemu PFP; proponuje, by takie jednolite portale informacyjne były powiązane z istniejącymi właściwymi organami lub władzami na szczeblu krajowym lub by funkcjonowały w ich ramach;

o

o o

28. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0014

Ochrona socjalna dla wszystkich, w tym dla osób samozatrudnionych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie ochrony socjalnej dla wszystkich, w tym dla osób samozatrudnionych (2013/2111(INI))

(2016/C 482/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 ust. 3 i art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 9, 53 oraz 151–157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 5, 15, 16, 27, 31, 34 i 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 1, 2, 3, 4, 11, 12, 13, 19 i 23 Europejskiej karty społecznej (zrewidowanej),
- uwzględniając konwencję Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) nr 102 dotyczącą minimalnych norm zabezpieczenia społecznego (1952 r.),
- uwzględniając konwencję MOP nr 117 dotyczącą podstawowych celów i norm polityki społecznej (1962 r.),
- uwzględniając konwencję MOP nr 121 dotyczącą świadczeń w razie wypadków przy pracy i chorób zawodowych (1964 r.); konwencję MOP nr 128 dotyczącą świadczeń w razie inwalidztwa, na starość i w razie śmierci żywiciela rodziny (1967 r.); konwencję MOP nr 130 dotyczącą opieki lekarskiej i zasiłków chorobowych (1969 r.); konwencję MOP nr 168 dotyczącą popierania zatrudnienia i ochrony przed bezrobociem (1988 r.); oraz konwencję MOP nr 183 dotyczącą rewizji Konwencji dotyczącej ochrony macierzyństwa (zrewidowanej), z 1952 r. (2000 r.),
- uwzględniając zalecenie MOP w sprawie krajowego minimalnego zakresu ochrony socjalnej z 2012 r.,
- uwzględniając raport MOP World Social Security Report (2010/11) Providing coverage in times of crisis and beyond [Światowy Raport o Zabezpieczeniu Społecznym 2010/11 pt. „Zapewnianie zabezpieczenia społecznego w czasie kryzysu i poza nim”] ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie MOP z listopada 2003 r. pt. „Ochrona socjalna: ciągła i cykliczna inwestycja na rzecz sprawiedliwości społecznej, ograniczania ubóstwa i wspierania rozwoju” ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/41/UE z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylającą dyrektywę Rady 86/613/EWG ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽⁵⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 24 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnych kryteriów dotyczących wystarczających środków i pomocy społecznej w systemach ochrony socjalnej (92/441/EWG) ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ http://www.ilo.org/global/publications/books/WCMS_142209/lang-en/index.htm

⁽²⁾ <http://www.ilo.org/public/english/protection/download/lifecycl/lifecycle.pdf>

⁽³⁾ Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 180 z 15.7.2010, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 303 z 2.12.2000, s. 16.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 245 z 26.8.1992, s. 46.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 27 lipca 1992 r. w sprawie zbieżności celów i polityk ochrony socjalnej (92/442/EWG) ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 17 grudnia 1999 r. dotyczące wzmacniania współpracy na rzecz unowocześniania i poprawy ochrony socjalnej ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komitetu Ochrony Socjalnej z dnia 10 lutego 2011 r. pt. „Ocena społecznego wymiaru strategii »Europa 2020« przeprowadzona przez Komitet Ochrony Socjalnej” ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 lutego 2012 r. zatytułowany „Biała księga – plan na rzecz adekwatnych, bezpiecznych i stabilnych emerytur” (COM(2012)0055),
- uwzględniając przegląd Komisji z dnia 8 stycznia 2013 r. zatytułowany „Zatrudnienie i kwestie społeczne w Europie” za rok 2012 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 sierpnia 2012 r. zatytułowany „Ochrona socjalna w ramach współpracy UE na rzecz rozwoju” (COM(2012)0446),
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 22 listopada 2006 r. zatytułowaną „Modernizacja prawa pracy w celu prostowania wyzwaniom XXI. wieku” (COM(2006)0708),
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 29 kwietnia 2010 r. w sprawie: „Nowe tendencje w dziedzinie samozatrudnienia: konkretny przypadek samozatrudnienia ekonomicznie zależnego” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 21 marca 2013 r. w sprawie nadużywania statusu samozatrudnienia ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 października 2008 r. w sprawie zalecenia Komisji dotyczącego aktywnej integracji osób wykluczonych z rynku pracy (COM(2008)0639) oraz swoją rezolucję w sprawie aktywnej integracji osób wykluczonych z rynku pracy z dnia 6 maja 2009 r. ⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 października 2009 r. (COM(2009)0545) oraz swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie długoterminowej stabilności finansów publicznych w gospodarce wychodzącej z kryzysu ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie nietypowych umów o pracę, pewnej ścieżki kariery, flexicurity oraz nowych form dialogu socjalnego ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie ochrony socjalnej i integracji społecznej ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 października 2010 r. w sprawie roli dochodu minimalnego w walce z ubóstwem i w promowaniu społeczeństwa integracyjnego w Europie ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 września 2013 r. w sprawie walki z bezrobociem osób młodych: możliwe rozwiązania ⁽¹²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 245 z 26.8.1992, s. 49.

⁽²⁾ Dz.U. C 8 z 12.1.2000, s. 7.

⁽³⁾ <http://register.consilium.europa.eu/pdf/en/11/st06/st06624-ad01.en11.pdf>

⁽⁴⁾ <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=738&langId=en&pubId=7315>

⁽⁵⁾ Dz.U. C 18 z 19.1.2011, s. 44.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 161 z 6.6.2013, s. 14.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 23.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 112.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 39.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 291 E z 30.11.2006, s. 304.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 70 E z 8.3.2012, s. 8.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0365.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 października 2008 r. w sprawie zaostreżenia walki z pracą niezgłoszoną⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie upowszechniania godnej pracy dla wszystkich⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie modernizacji prawa pracy w celu sprostania wyzwaniom XXI. wieku⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie przyszłości usług społecznych świadczonych w interesie ogólnym⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie europejskiej platformy współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie planu na rzecz adekwatnych, bezpiecznych i stabilnych emerytur⁽⁶⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie komunikatu Komisji pt. „Inwestycje społeczne na rzecz wzrostu i spójności, w tym wdrażanie Europejskiego Funduszu Społecznego na lata 2014–2020”⁽⁷⁾,
 - uwzględniając ekspertyzę Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych z maja 2013 r. zatytułowaną „Prawo do ochrony socjalnej pracowników samozatrudnionych ekonomicznie zależnych”⁽⁸⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound) za rok 2013 zatytułowane „Dylematy związane z samozatrudnieniem. Warunki pracy pracowników ekonomicznie zależnych”⁽⁹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Eurofound z dnia 2 marca 2009 r. zatytułowane „Samozatrudniający się pracownicy: stosunki przemysłowe i warunki pracy”⁽¹⁰⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie porównawcze Eurofound z kwietnia 2013 r. zatytułowane „Zaangażowanie partnerów społecznych w systemie zasiłków dla bezrobotnych w Europie”⁽¹¹⁾,
 - uwzględniając art.48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinię Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0459/2013),
- A. mając na uwadze, że dostęp do zabezpieczenia społecznego jest prawem podstawowym, które – zgodnie z prawem wspólnotowym, prawem krajowym i praktyką – stanowi zasadniczy element europejskiego modelu społecznego; mając na uwadze, że Międzynarodowa Organizacja Pracy (MOP) przyjęła zalecenia w sprawie „minimalnego zakresu ochrony socjalnej”, których celem jest zapewnienie podstawowych praw osoby do korzystania ze świadczeń socjalnych oraz wystarczających środków do godnego życia;
- B. mając na uwadze, że ochrona socjalna należy do kompetencji krajowych koordynowanych na szczeblu UE;
- C. mając na uwadze, że ochrona socjalna pozwala przystosować się do zmian na rynku pracy, zwalcza ubóstwo i wykluczenie społeczne, zapewnia integrację na rynku pracy oraz inwestuje w zasoby ludzkie; mając na uwadze, że ochrona socjalna jest czynnikiem stabilizującym gospodarkę i spełnia funkcję antycykliczną, dzięki czemu wzrasta popyt i konsumpcja na rynku krajowym;

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 E z 15.1.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 321.

⁽³⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 401.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 65.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 57.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0204.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0266.

⁽⁸⁾ <http://www.europarl.europa.eu/committees/en/studiesdownload.html?languageDocument=EN&file=92570>

⁽⁹⁾ <http://www.eurofound.europa.eu/publications/htmlfiles/ef1366.htm>

⁽¹⁰⁾ <http://www.eurofound.europa.eu/comparative/tn0801018s/tn0801018s.htm>

⁽¹¹⁾ http://www.eurofound.europa.eu/eiro/studies/tn1206018s/tn1206018s_3.htm

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- D. mając na uwadze, że aby przetrwać kryzys, niektóre państwa członkowskie musiały przeprowadzić znaczne cięcia w wydatkach publicznych, a w tym samym czasie wzrosło zapotrzebowanie na ochronę socjalną w związku z wzrostem liczby bezrobotnych; mając na uwadze, że krajowe budżety na ochronę socjalną wciąż spadały w wyniku spadku wysokości składek na skutek zakrojonej na szeroką skalę redukcji zatrudnienia lub obniżenia płac, co z kolei zagraża europejskiemu modelowi społecznemu;
- E. mając na uwadze, że zakres objęcia ochroną socjalną w niektórych państwach członkowskich UE jest nieodpowiedni i można by go poprawić; mając na uwadze, że przypadki nadużyć wobec pracowników szczególnie zagrożonych są w UE nadal częste;
- F. mając na uwadze, że większość tradycyjnych systemów ochrony socjalnej, w szczególności systemów zabezpieczenia społecznego oraz systemów prawa pracy opracowano z myślą o konieczności zapewnienia pracownikom najemnym ochrony socjalnej i praw pracowniczych, istnieje więc ryzyko, że wraz z pojawiającymi się nowymi formami zatrudnienia i rosnącą liczbą osób samozatrudnionych nowe grupy pracowników mogą otrzymać zmniejszoną ochronę socjalną;
- G. mając na uwadze, że kobiety decydujące się na prowadzenie własnej działalności gospodarczej częściej niż mężczyźni podają, że głównym motywem ich wyboru jest chęć osiągnięcia równowagi między życiem zawodowym a życiem rodzinnym lub konieczność ekonomiczna;
- H. mając na uwadze, że wśród osób samozatrudnionych kobiety stanowią mniejszość, ale za to w większym stopniu są one narażone na ubóstwo;
- I. mając na uwadze, że brak dostępu osób samozatrudnionych do właściwych praw emerytalnych, zasiłków chorobowych, płatnych urlopów oraz innych form zabezpieczenia społecznego pogłębia jeszcze różnice w wysokości wynagrodzenia w przypadku samozatrudnionych kobiet, w szczególności po przejściu na emeryturę;
- J. mając na uwadze, że coraz większa liczba osób samozatrudnionych lub mających zbyt mało pracy lub pracę bardzo nisko płatną, w szczególności kobiet, popada w ubóstwo, a jednocześnie nie jest oficjalnie zarejestrowana jako osoby bezrobotne;
- K. mając na uwadze, że przydatne byłoby opracowanie jasnej definicji fałszywego samozatrudnienia oraz zapobieganie ewentualnym możliwościom jego nadużywania, aby uniknąć naruszania praw socjalnych pracowników, zakłóceń konkurencji oraz ryzyka wystąpienia dumpingu społecznego;
- L. mając na uwadze, że fikcyjne samozatrudnienie jest zasadniczo formą częściowego uchylania się od płacenia składek, które jest trudne do wykrycia i które narusza równowagę i adekwatność systemów emerytalnych, pozbawiając je niezbędnych zasobów;
- M. mając na uwadze, że szczególnie wysoka stopa bezrobocia w wielu państwach członkowskich, potęgowana ciąglą presją obniżania jednostkowego kosztu pracy skutkuje tendencjami i praktykami na krajowych rynkach pracy, które sprzyjają dalszemu rozkwitowi i nasilaniu się zjawiska fikcyjnego samozatrudnienia;
- N. mając na uwadze, że warunki pracy tych osób samozatrudnionych, które nie są ekonomicznie niezależne, nie różnią się znacząco od warunków pracy wykonywanej przez pracowników najemnych, stąd też ich zabezpieczenie społeczne i prawa pracownicze powinny w stosownych przypadkach być zbliżone do praw pracowników najemnych;
- O. mając na uwadze brak wiarygodnych, dokładnych i porównywalnych informacji i danych na temat sytuacji, warunków pracy oraz systemu zabezpieczenia społecznego umożliwiających osobom samozatrudnionym łączenie pracy z opieką;
- P. mając na uwadze, że w 2012 r. samozatrudnienie stanowiło ponad 15 % całego zatrudnienia w UE, ale jednocześnie mając na uwadze, że samozatrudnienie nie jest w niektórych przypadkach preferowanym wyborem zainteresowanej osoby, ale raczej koniecznością wynikającą z braku innych możliwości zatrudnienia lub dostatecznie elastycznych warunków zatrudnienia umożliwiających połączenie pracy z opieką nad osobami zależnymi; mając na uwadze, że w wielu państwach członkowskich samozatrudnieni mają trudności z nabyciem praw do wystarczających świadczeń emerytalnych, co zwiększa ryzyko ubóstwa tych osób w przyszłości; mając na uwadze, że ekonomicznie zależni samozatrudnieni pracownicy rzadko tworzą swoje organizacje lub są reprezentowani przez związki zawodowe, nawet jeśli częściej narażeni są na nadużycia dotyczące czasu pracy lub inne nieprawidłowości;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

Zabezpieczenie społeczne dla wszystkich

1. podkreśla, że konieczna jest stała optymalizacja i modernizacja systemów ochrony socjalnej na szczeblu państw członkowskich w celu zapewnienia wszystkim solidnej, zrównoważonej i odpowiedniej ochrony socjalnej, opartej na zasadach powszechnego dostępu i niedyskryminacji oraz możliwości elastycznego reagowania na zmiany demograficzne i rozwój sytuacji na rynku pracy;
2. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia odpowiedzialnego i zrównoważonego długoterminowego finansowania systemów zabezpieczenia społecznego, zwłaszcza w okresach kryzysów gospodarczych, a także do rozwoju funkcji zapobiegawczej systemów zabezpieczenia społecznego i położenia większego nacisku na środki sprzyjające aktywizacji oraz niepomijaniu faktu, że jednym z najważniejszych aspektów inwestycji społecznych jest umożliwienie pogodzenia celów społecznym i gospodarczym oraz możliwość przyczynienia się w perspektywie długofalowej do zachowania i rozwoju gospodarki; w tym kontekście uważa więc, że nie powinny być one postrzegane w kategoriach kosztów lecz przede wszystkim inwestycji;
3. zwraca uwagę na fakt, że w niektórych państwach członkowskich zjawiska takie jak starzenie się społeczeństwa, niski przyrost naturalny i zmieniające się rynki pracy mogą sprawić, że jeszcze pilniejsza stanie się konieczność zreformowania systemów zabezpieczenia społecznego, w tym również systemów emerytalnych, aby możliwe było ich dalsze funkcjonowanie; podkreśla, że kobiety częściej przerywają karierę zawodową i pracują w niepełnym wymiarze godzin niż mężczyźni, aby opiekować się dziećmi i innymi osobami zależnymi, co może mieć negatywny wpływ na ich emerytury i w większym stopniu naraża je na ubóstwo; wzywa w związku z tym państwa członkowskie do uznania takich okresów przerwania kariery zawodowej za efektywne okresy ubezpieczenia przy określaniu i naliczaniu praw emerytalnych; podkreśla, że zgodnie z przepisami krajowymi i stosowaną praktyką w reformy powinni być zaangażowani partnerzy społeczni oraz wszelkie zainteresowane strony, a obywatele należy odpowiednio o tym informować;
4. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia minimum ochrony socjalnej, która gwarantowałaby godne dochody określone przez każdy kraj i możliwość korzystania z podstawowego zabezpieczenia socjalnego, zwłaszcza w przypadku choroby, niezdolności do pracy, macierzyństwa, niepełnosprawności, emerytury itp. w celu walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym w państwach członkowskich; zachęca państwa członkowskie do opracowania strategii rozwoju systemów zabezpieczenia społecznego zgodnie z propozycjami MOP;
5. podkreśla, że rzeczywista ochrona socjalna dostatecznie wysokiej jakości powinna być opartą na środkach służących wspieraniu zatrudnienia, co przyczynia się do poprawy bezpieczeństwa i higieny pracy oraz zwiększenia wydajności będącej główną przewagą konkurencyjną; podkreśla, że obniżenie poziomu ochrony socjalnej nie powinno być uznawane za rozwiązanie pozwalające podnieść poziom zatrudnienia
6. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, aby wszyscy pracownicy i osoby samozatrudnione miały dostęp do programów uczenia się przez całe życie dzięki objęciu dostępnymi funduszami krajowymi i unijnymi nie tylko pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony, lecz wszystkich pracowników, w tym osób samozatrudnionych, bez względu na rodzaj zawartej przez nich umowy;
7. wzywa państwa członkowskie do podjęcia większych starań zmierzających do wdrożenia reform strukturalnych i środków na rzecz zwiększenia poziomu zatrudnienia wśród młodych ludzi oraz przeciwdziałania dyskryminacji młodych pracowników poprzez ograniczenie ich praw do ochrony socjalnej; wzywa także państwa członkowskie, by we współpracy z Komisją zapewniły odpowiednią ochronę socjalną młodych ludzi na stażach oraz praktykach stworzonych z myślą o umożliwieniu im zdobycia doświadczenia zawodowego;
8. podkreśla, iż osoby starsze nie są ciężarem ekonomicznym i społecznym, lecz przeciwnie, dzięki ich doświadczeniu, osiągnięciom życiowym i wiedzy są wartością dodaną; sugeruje, aby w kontekście międzypokoleniowej solidarności zachęcać pracowników w wieku powyżej 60 lat do pozostawania na rynku pracy, m.in. w celu przekazania wiedzy i doświadczenia następnym pokoleniom;
9. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia dostępności niedrogich placówek opieki nad dziećmi i placówek oświatowych oraz do umożliwienia osobom samozatrudnionym dostępu do usług publicznych i odpowiednich ulg podatkowych lub dodatków socjalnych związanych z opieką nad dziećmi;
10. wzywa państwa członkowskie do ułatwiania wszystkim pracownikom, w tym także osobom samozatrudnionym oraz ich małżonkom i partnerom pomagającym im w ich działalności, łączenia pracy i obowiązków rodzinnych, również poprzez przyspieszenie wdrożenia art. 7 i 8 dyrektywy 2010/41/UE z dnia 7 lipca 2010 r., a także poprzez umożliwienie zatrudnionym na ich wniosek korzystania z elastycznych godzin pracy, telepracy i pracy w niepełnym wymiarze godzin, aby mogli sprawować opiekę nad nieletnimi i osobami zależnymi;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

11. podkreśla potrzebę zapewnienia możliwości kształcenia ustawicznego oraz przekwalifikowania zawodowego pracowników, osób samozatrudnionych oraz osób zamierzających przejść z zatrudnienia stałego na prowadzenie własnej działalności gospodarczej; w związku z tym wzywa państwa członkowskie od usunięcia przeszkód na drodze do dalszego szkolenia i przekwalifikowania zawodowego, a także do dbania o możliwości kształcenia ustawicznego dla wszystkich;
12. wzywa państwa członkowskie do promowania i ułatwiania samoorganizacji osób samozatrudnionych, szczególnie kobiet, aby poprawić ich zdolności do obrony wspólnych interesów;
13. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia odpowiedniego zabezpieczenia społecznego także osobom z grup szczególnie zagrożonych, takim jak bezrobotni, niepełnosprawni, osoby samotnie wychowujące dzieci, młode rodziny, osoby młode, emeryci i renciści; wzywa również państwa członkowskie do zapewnienia większej dostępności usług socjalnych dla osób z grup szczególnie zagrożonych i tych, które wymagają opieki długoterminowej, zwłaszcza na obszarach wiejskich i w regionach w niekorzystnym położeniu;
14. wzywa państwa członkowskie i Komisję – stosownie do ich kompetencji – do zwalczania wszelkich form dyskryminacji na rynku pracy, w tym dyskryminacji kobiet, oraz do przyjęcia środków z zakresu ochrony socjalnej gwarantujących, że płace oraz świadczenia socjalne, w tym emerytury, dla kobiet wykonujących te same zawody co mężczyźni nie są niższe, do zapewnienia ochrony macierzyństwa, a także do przedsięwzięcia środków zapobiegających niesprawiedliwemu zwalnianiu pracownic w czasie ciąży oraz do ochrony kobiet i mężczyzn sprawujących obowiązki opiekuńcze przed niesprawiedliwym zwolnieniem; wzywa również Radę do przyspieszenia przyjęcia dyrektywy w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią;
15. podkreśla, że na mocy dyrektywy 2010/41/UE w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek państwa członkowskie powinny usunąć wszystkie przeszkody uniemożliwiające kobietom i ich małżonkom lub partnerom uznanym na mocy prawa krajowego korzystanie z ochrony socjalnej, do jakiej mają prawo zgodnie z prawem krajowym;
16. wzywa państwa członkowskie do podjęcia skutecznych działań w reakcji na przypadki braku ochrony socjalnej w małych i bardzo małych przedsiębiorstwach rodzinnych dla zatrudnionych członków rodzin, w tym małżonków (partnerów), spowodowany niejasnymi i nieformalnymi warunkami ich zatrudnienia lub samozatrudnienia;
17. zachęca państwa członkowskie do podjęcia konkretnych środków zwalczania ubóstwa i wykluczenia społecznego poprzez zapewnienie odpowiedniego dochodu minimalnego i systemu zabezpieczenia społecznego, uwzględniającego społeczności marginalizowane i narażone na ryzyko ubóstwa, zgodnie z własnymi praktykami krajowymi i przepisami zawartymi w układach zbiorowych lub ustawodawstwie krajowym;
18. wzywa państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków w walce z przypadkami pracy nierejestrowanej i dorywczej, łącznie z pozornymi umowami na niepełny etat, oraz do zapewnienia wszystkim pracownikom odpowiedniej ochrony socjalnej; ponadto ubolewa nad nadużywaniem niestandardowych umów o pracę mających na celu unikanie obowiązku spełnienia warunków zatrudnienia i ochrony socjalnej;
19. wzywa państwa członkowskie do poprawy współpracy administracyjnej między poszczególnymi instytucjami (inspektoratami pracy, urzędami skarbowymi, władzami samorządowymi i zakładami ubezpieczeń społecznych) na szczeblu krajowym i unijnym w celu ułatwienia wdrażania unijnych przepisów prawa pracy, ograniczenia pracy nierejestrowanej oraz skuteczniejszego rozwiązywania problemów wynikających z różnic między przepisami regulacyjnymi dotyczącymi rynku pracy w poszczególnych państwach członkowskich;
20. wzywa Komisję do przeglądu przepisów, a także do monitorowania wdrażania i koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, w razie potrzeby z uwzględnieniem zasady pomocniczości, i zwraca uwagę państw członkowskich na to, że w stosunku do pracowników migrujących pochodzących z UE pracujących w innym państwie członkowskim nie można stosować dyskryminujących zasad związanych z ochroną socjalną; jest przekonany, że pracownicy migrujący pochodzący z UE powinni korzystać z odpowiedniego zabezpieczenia społecznego oraz możliwości jego zapewnienia; pracownicy oddelegowani do pracy w ramach swobodnego przepływu usług muszą być informowani przez pracodawcę przed oddelegowaniem o warunkach wynagrodzenia i innych warunków pracy obowiązujących zgodnie z dyrektywą 96/71/WE;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

21. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie właściwej równowagi między bezpieczeństwem rynku pracy a jego elastycznością, na przykład za pośrednictwem globalnego wdrażania zasad modelu flexicurity, oraz o zajęcie się kwestią segmentacji rynku pracy przez zagwarantowanie odpowiedniej ochrony socjalnej dla osób znajdujących się w okresie przejściowym lub zatrudnionych w ramach umów na czas określony lub w niepełnym wymiarze godzin, przy jednoczesnym zapewnieniu dostępu do szkoleń; podkreśla, że niepowodzenie w zapewnieniu zasad flexicurity zmniejszyłoby trwałość systemów zabezpieczenia społecznego, jakość świadczeń, zarobki i wydajność pracowników, rzeczywistą spójność gospodarczą i społeczną, a w rezultacie odbiłoby się negatywnie na celu strategii „UE 2020” dotyczącym utrzymania i zwiększenia poziomu zatrudnienia;

22. wzywa Komisję do zbadania w kontekście Unii Europejskiej, czy w związku z ostatnimi zmianami w prawie pracy w państwach członkowskich, których celem było zwiększenie elastyczności rynku pracy, bezpodstawnie nie zmniejszono poziomu ochrony socjalnej i nie naruszono zasad elastyczności i bezpieczeństwa;

23. zdecydowanie popiera proponowane ustanowienie tablicy wyników najważniejszych wskaźników społecznych i zatrudnienia, co może być pierwszym krokiem w stronę określenia konkretnych punktów odniesienia;

24. wzywa także Komisję do ujęcia w swoich propozycjach – w miarę potrzeby – czterech celów zawartych w programie MOP dotyczącym przyzwoitej pracy oraz ujęcia w rocznej wizji wzrostu celów dotyczących minimum ochrony socjalnej, zawartych w zaleceniu MOP, z myślą o zapewnieniu wszystkim pracownikom w Europie minimum ochrony socjalnej;

Zabezpieczenie społeczne osób samozatrudnionych

25. zwraca uwagę, że samozatrudnienie należy bez wątplenia uznać za formę pracy, która wpływa na zwiększenie zatrudnienia i spadek bezrobocia, zaś jego pozytywny rozwój powinien wiązać się z zapewnieniem osobom samozatrudnionym odpowiedniej ochrony socjalnej zgodnie z prawodawstwem krajowym państw członkowskich;

26. wzywa państwa członkowskie do ułatwiania łączenia pracy i obowiązków opiekuńczych poprzez umożliwienie zatrudnionym korzystania z zasady elastyczności w odniesieniu do godzin i miejsca pracy, aby unikać sytuacji, w których pracownicy nie mają innej możliwości skorzystania z elastycznych warunków pracy niż ekonomicznie zależne samozatrudnienie;

27. zwraca uwagę na potrzebę doprecyzowania i aktualizacji obecnych danych statystycznych dostępnych do przeprowadzenia analizy ekonomicznego znaczenia osób samozatrudnionych i różnych kategorii samozatrudnienia; wzywa do ujęcia kwestii dotyczących samozatrudnienia w Badaniu siły roboczej w Unii Europejskiej;

28. zwraca uwagę, że brak jasnej krajowej definicji samozatrudnienia zwiększa ryzyko pozornego samozatrudnienia wśród pracowników UE i utrudnia im dostęp do odpowiedniego zabezpieczenia społecznego; zwraca uwagę, że różny status przyznawany osobom samozatrudnionym w poszczególnych państwach członkowskich wymaga rozwiązań prowadzących do lepszej koordynacji zabezpieczenia społecznego dla osób samozatrudnionych, aby nie ograniczać swobodnego przepływu pracowników;

29. wzywa Komisję do promowania wymian między państwami członkowskimi w celu opracowania wytycznych dotyczących różnych form nietypowego zatrudnienia i samozatrudnienia, aby pomóc państwom członkowskim we właściwym stosowaniu odpowiednich przepisów prawa pracy i środków ochrony socjalnej do tak zatrudnionych osób; uważa również, że państwa członkowskie muszą jednoznacznie określić, czym jest pozorne samozatrudnienie i w razie udowodnienia takich przypadków stosować sankcje wobec pracodawców; podkreśla jednak, że określenie statusu zatrudnienia powinno pozostać prawnym obowiązkiem przyjmującego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca;

30. wzywa europejskich partnerów społecznych, Komisję i państwa członkowskie do przeanalizowania kwestii ekonomicznie zależnego samozatrudnienia i znalezienia dla nich rozwiązań praktycznych, szczególnie w sektorach, w których działalność transgraniczna odgrywa ważną rolę, a także w grupach znajdujących się w trudnej sytuacji, takich jak osoby wykonujące prace domowe oraz pracownicy otrzymujący niskie wynagrodzenie;

31. wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, aby samozatrudnienie nie stało się sposobem na uniemożliwienie pracownikom korzystania z zabezpieczenia społecznego i bezpieczeństwa zatrudnienia lub na obchodzenie przez pracodawców przepisów prawa pracy i zabezpieczenia społecznego; apeluje także, aby nie umieszczać w tej samej grupie osób samozatrudnionych i pracowników najemnych, co pozwoli zachować korzyści związane z samozatrudnieniem i taką formą działalności gospodarczej, a także wspierać rozwój przedsiębiorczości i poprawę jakości usług;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

32. wzywa państwa członkowskie do opracowania, w razie potrzeby, systemu ochrony socjalnej dla osób w podeszłym wieku, osób niepełnosprawnych, przebywających na urlopie macierzyńskim lub rodzicielskim i osób bezrobotnych, aby przepisy związane z ochroną socjalną pracowników samozatrudnionych były lepiej dostosowane do potrzeb tych pracowników;

33. wzywa państwa członkowskie do propagowania i wspierania ubezpieczeń grupowych od wypadków w pracy i chorób zawodowych; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia osobom samozatrudnionym dostępu do zbiorowych i opartych na solidarności ubezpieczeń oraz programów emerytalnych;

34. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia wszystkim obywatelom dostępu do informacji dotyczących ich praw do ochrony socjalnej, a także do udostępnienia osobom ubiegającym się o status osoby samozatrudnionej odpowiednich informacji na temat zmian w ich ochronie socjalnej oraz właściwego prawa pracy, wynikających ze zmiany statusu, jak również zmian w innych prawach i obowiązkach związanych z ich działalnością gospodarczą; wzywa także państwa członkowskie do udostępniania osobom samozatrudnionym i pracownikom mobilnym informacji o ich prawach i obowiązkach związanych z migracją, imigracją i pracą przygraniczną;

35. wzywa państwa członkowskie i Komisję do zaangażowania partnerów społecznych w procesie rozwoju i modernizacji ochrony socjalnej – zgodnie z praktykami krajowymi – oraz do prowadzenia dialogu społecznego na szczeblu unijnym i krajowym; wzywa również partnerów społecznych do włączenia do programu działań kwestii związanych z prawem pracy i ochroną socjalną osób samozatrudnionych, aby wprowadzić odpowiednie ramowe przepisy dotyczące ochrony socjalnej osób samozatrudnionych, których podstawą będzie wzajemność i zasada niedyskryminacji, a także do zbadania, czy i jak samozatrudnieni pracownicy powinni być objęci układami zbiorowymi, łącznie z konkretnymi strategiami na rzecz uwzględnienia obaw osób samozatrudnionych w przypadkach, gdy prawo krajowe nie pozwala na reprezentację osób samozatrudnionych w związkach zawodowych; zachęca partnerów społecznych do wymiany dobrych praktyk między związkami zawodowymi i stowarzyszeniami zawodowymi dotyczących usług świadczonych osobom samozatrudnionym, zwalczania pozornego samozatrudnienia oraz organizowania pracowników samozatrudnionych pracujących na własny rachunek;

o

o o

36. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również parlamentom państw członkowskich.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0015

Nowy okres programowania polityki spójności

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie gotowości państw członkowskich UE do skutecznego i terminowego rozpoczęcia nowego okresu programowania polityki spójności (2013/2095(INI))

(2016/C 482/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 174 i nast. Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽¹⁾,
- uwzględniając zmieniony wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego objętych zakresem wspólnych ram strategicznych oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności (COM(2013)0246),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie piątego sprawozdania Komisji w sprawie spójności oraz strategii w dziedzinie polityki spójności po 2013 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie polityki spójności i polityki regionalnej UE po 2013 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie aktualnej sytuacji i przyszłych synergii na rzecz większej skuteczności EFRR i innych funduszy strukturalnych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie przyszłości Europejskiego Funduszu Społecznego ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie dobrego sprawowania rządów w odniesieniu do polityki regionalnej UE: procedury wsparcia i kontroli przez Komisję Europejską ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2011 r. w sprawie poziomu wykorzystania środków z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności: wnioski dotyczące przyszłości polityki spójności w UE ⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 stycznia 2011 r. pt. „Wkład polityki regionalnej w zrównoważony wzrost w ramach strategii »Europa 2020«” (COM(2011)0017) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji (SEC(2011)0092),
- uwzględniając ósme sprawozdanie Komisji z postępów w dziedzinie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej z dnia 26 czerwca 2013 r. (COM(2013)0463),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 18 kwietnia 2013 r. pt. „Polityka spójności: sprawozdanie strategiczne 2013 dotyczące realizacji programów na lata 2007–2013” (COM(2013)0210) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji (SWD(2013)0129),

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

⁽²⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 21.

⁽³⁾ Dz.U. C 371 E z 20.12.2011, s. 39.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 390 E z 18.12.2012, s. 27.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 371 E z 20.12.2011, s. 41.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 169 E z 15.6.2012, s. 23.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 22.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 24 kwietnia 2012 r. zatytułowany „Zasada partnerstwa w procesie wdrażania funduszy objętych zakresem wspólnych ram strategicznych – elementy europejskiego kodeksu” postępowania w zakresie partnerstwa (SWD(2012)0106),
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 14 marca 2012 r. zatytułowany „Elementy wspólnych ram strategicznych na lata 2014–2020 – Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego, Europejski Fundusz Społeczny, Fundusz Spójności, Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejski Fundusz Morski i Rybacki” (SWD(2012)0061, części I i II),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie roli i priorytetów polityki spójności w ramach strategii „Europa 2020” (CESE 994/2011 – ECO/291),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie zasady partnerstwa we wdrażaniu wspólnych strategicznych funduszy ramowych – elementy europejskiego kodeksu postępowania w zakresie partnerstwa (CESE 1396/2012 – ECO/330),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Inwestycje społeczne na rzecz wzrostu i spójności, w tym wdrażanie Europejskiego Funduszu Społecznego na lata 2014–2020”, (CESE 1557/2013 – SOC/481),
 - uwzględniając rezolucję Komitetu Regionów z 31 stycznia – 1 lutego 2013 r. „Pakiet legislacyjny w sprawie polityki spójności po roku 2013” (2013/C 62/01),
 - uwzględniając projekt opinii Komitetu Regionów z 7–9 października 2013 r. w sprawie zaleceń dotyczących racjonalizacji wydatków (COTER-V-040),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinię Komisji Budżetowej (A7-0007/2014),
- A. mając na uwadze, że państwa członkowskie są w trakcie procesu przygotowywania umów partnerskich oraz programów operacyjnych na nowy okres programowania 2014–2020;
- B. mając na uwadze, że przewiduje się, iż ostateczne porozumienie w kwestii ram prawnych europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych zostanie osiągnięte przed końcem 2013 r.;
- C. mając na uwadze, że rozporządzenie w sprawie wspólnych przepisów określa wspólne zasady dla pięciu unijnych funduszy: Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego;
- D. mając na uwadze, że polityka spójności ma na celu ograniczenie nierówności istniejących między regionami UE poprzez ukierunkowanie finansowania na wzmocnienie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej;
- E. mając na uwadze, że polityka spójności przyczynia się do osiągnięcia celów strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego i zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu;
- F. mając na uwadze, że polityka spójności, która stanowi główną politykę służącą rozwojowi UE, przyczynia się do przezwyciężenia kryzysu gospodarczego w większości państw członkowskich;
- G. mając na uwadze, że należy dołożyć wszelkich możliwych starań w celu dopilnowania, aby realizacja i wdrożenie programów dotyczących polityki spójności na lata 2014–2020 były możliwie najbardziej uproszczone dla wszystkich organów i beneficjentów;

Zapewnienie skutecznego i terminowego rozpoczęcia nowego okresu programowania polityki spójności

1. uznaje, że finansowanie w ramach polityki spójności doprowadziło w ostatnich latach do pomyślnego zainwestowania miliardów euro w tworzenie nowych miejsc pracy, wspieranie innowacyjnych przedsięwzięć oraz rozwój połączeń transportowych na terytorium UE;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

2. podkreśla przy tym, że nierówności między regionami UE cały czas istnieją, a w niektórych przypadkach ulegają pogłębieniu, oraz że nieprzerwane inwestowanie funduszy unijnych na szczeblu lokalnym i regionalnym ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia tego, aby wsparcie w dalszym ciągu trafiało do obszarów, które potrzebują gospodarczej, społecznej i środowiskowej regeneracji;
3. podkreśla, że polityka spójności musi m.in. rozwiązać problem rosnącego bezrobocia osób młodych w Unii Europejskiej;
4. podkreśla, że podczas obecnego kryzysu gospodarczego, finansowego i społecznego finansowanie polityki spójności w wielu państwach członkowskich stanowi główne źródło inwestycji publicznych, i że sytuacja ta może wymagać od danego państwa członkowskiego elastyczności w celu ponownego ożywienia gospodarki; podkreśla w związku z tym, jak ważne jest dopilnowanie, aby państwa członkowskie i regiony były przygotowane do rozpoczęcia wdrażania nowego okresu finansowania w ramach polityki spójności tak szybko jak to możliwe na początku 2014 r.;
5. przyjmuje z zadowoleniem przyjęcie wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 oraz ram prawnych polityki spójności; podkreśla, że osiągnięto zadowalające rozwiązanie w celu zapewnienia szybkiego i skutecznego rozpoczęcia realizacji nowej polityki spójności;
6. przypomina, że dwie trzecie sumy niezaspokojonych zobowiązań (RAL – z jęz. franc.: *reste à liquider*) nagromadzonych pod koniec wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013 odnoszą się do polityki spójności; podkreśla konieczność znalezienia trwałego rozwiązania umożliwiającego zmniejszenie ryzyka związanego z zablokowaniem realizacji programów unijnych z powodu braku płatności; zwraca uwagę na fakt, że chociaż zasada N+3 ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia realizacji projektów wspieranych ze środków przeznaczonych na politykę spójności, będzie wywierała ona wpływ na kumulację niezaspokojonych zobowiązań w nadchodzących latach, szczególnie w przypadku opóźnień w rozpoczynaniu nowych programów;
7. zauważa także, że oprócz skutecznego i terminowego rozpoczęcia nowego okresu programowania polityki spójności nadrzędne znaczenie w celu zapewnienia pełnego wykorzystania funduszy w długim okresie powinno mieć zagwarantowanie wysokiej jakości umów partnerskich i programów operacyjnych;
8. przypomina swoje stanowisko w kwestii znaczenia obowiązkowego przeglądu i wynikającej z niego zmiany kolejnych wieloletnich ram finansowych do końca 2016 r., co umożliwi przyszłej Komisji i Parlamentowi ponowną ocenę priorytetów politycznych UE, jak również, w razie potrzeby, dostosowanie wieloletnich ram finansowych do nowych wyzwań oraz uwzględnienie najnowszych prognoz makroekonomicznych;

Rozporządzenie w sprawie wspólnych przepisów

9. z zadowoleniem przyjmuje ulepszenia rozporządzenia, które wprowadzą bardziej zdecydowane i zintegrowane podejście do finansowania w ramach polityki spójności poprzez wspólne ramy strategiczne; uznaje to za kluczowe z perspektywy dopilnowania, aby projekty miały większe oddziaływanie i dawały namacalne rezultaty; wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia jeszcze większej liczby środków mających na celu uproszczenie biurokracji oraz administracji programami; uważa, że powinno to doprowadzić do sprawnego wdrażania tych programów oraz skutecznego wykorzystywania funduszy;
10. z zadowoleniem przyjmuje wnioski dotyczące wprowadzenia środków służących uproszczeniu w rozporządzeniu w sprawie wspólnych przepisów w celu ograniczenia obciążeń administracyjnych; uważa, że uproszczenie procesu dla wnioskodawców, beneficjentów oraz instytucji zarządzających będzie stanowiło wartość dodaną unijnego finansowania;
11. uznaje, że polityka spójności może w znaczący sposób przyczynić się do realizacji celów strategii „Europa 2020” i z tego względu podkreśla znaczenie dostosowania polityki spójności do celów strategii „Europa 2020” poprzez koncentrację tematyczną na ograniczonej liczbie celów; podkreśla, że podejście to zapewnia wystarczającą elastyczność umożliwiającą dopasowanie się do potrzeb lokalnych i regionalnych;
12. podkreśla znaczenie strategii inteligentnej specjalizacji jako sposobu na uzupełnianie celów strategii wzrostu „Europa 2020” poprzez koncentrowanie się na rozpoznawaniu i maksymalizowaniu obszarów silnych pod względem konkurencyjności, dzielenie się najlepszymi praktykami oraz integrowanie badań, innowacji i edukacji przez partnerstwa obejmujące całą UE;
13. podkreśla, że chociaż środki dotyczące uwarunkowań obowiązują już w ramach polityki spójności, celem następnego okresu programowania będzie zwiększenie skuteczności finansowania poprzez uzależnienie wypłaty środków od spełnienia określonych kryteriów; uważa, że polityka spójności ma na celu zapewnienie spójności między regionami i nie powinna służyć za gwarancję innych strategii politycznych UE mających na celu reformy makroekonomiczne w państwach członkowskich;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

14. zauważa, że przyjęcie zmian wprowadzonych przez rozporządzenie w sprawie wspólnych przepisów może spowodować pewne opóźnienia w przygotowaniu umów partnerskich oraz programów operacyjnych;

Postępy w państwach członkowskich

15. podkreśla, iż jasne jest, że państwa członkowskie znajdują się na bardzo różnych etapach przygotowań; uznaje, że choć niektóre państwa członkowskie czynią zadowalające postępy i przedłożyły już Komisji do zatwierdzenia swoje projekty umów partnerskich, inne pozostają w tyle;

16. zauważa, że zasadniczo nowsze państwa członkowskie (UE12), które doświadczyły części programów na lata 2000–2006 oraz wszystkich programów na lata 2007–2013, są na zaawansowanym poziomie przygotowań w porównaniu z niektórymi państwami UE15;

17. podkreśla, że niektóre państwa członkowskie nadal borykają się z istotnymi ograniczeniami budżetu na następny okres programowania, podczas gdy w innych ciągle trwa debata na temat podziału budżetu w ramach państw członkowskich; uznaje, że obydwie kwestie mogły spowodować opóźnienie w przygotowaniach;

18. podkreśla, że państwa członkowskie, które są na zaawansowanym etapie przygotowań do kolejnego okresu finansowania w ramach polityki spójności, przedłożyły Komisji swoje projekty umów partnerskich oraz programów operacyjnych do nieformalnego wglądu w czerwcu i w lipcu 2013 r.;

19. uznaje, że wiele państw członkowskich, które dobrze sobie radzą, rozpoczęło proces przygotowań już na początku 2010 r. poprzez zaproszenie właściwych zainteresowanych stron do zabrania głosu w dyskusjach na temat formułowania potrzeb i priorytetów; z zadowoleniem przyjmuje zatem wysiłki podjęte w celu możliwie wczesnego rozpoczęcia procesu przygotowań i uważa, że wyraźnie sprzyja to większej gotowości;

20. podkreśla, że zaawansowany stopień przygotowań zależy od tego, czy właściwe organy oraz organizacje mają odpowiednie możliwości, aby zainwestować czas i środki w przygotowania oraz udostępnić wystarczającą liczbę personelu na wczesnym etapie;

21. uznaje, że zaawansowany stopień przygotowań oznaczał, że w niektórych przypadkach ocenę ex ante oraz strategiczne oceny oddziaływania na środowisko przeprowadzono terminowo, a we wrześniu i październiku 2013 r. wprowadzono na podstawie wyników tych ocen poprawki do projektów;

22. uznaje, że niektóre państwa członkowskie doświadczyły zmian rządów, co mogło zahamować przygotowania do kolejnego okresu programowania; podkreśla, że w takich przypadkach istotne dla kontynuowania przygotowań są korzyści płynące z posiadania systemów gwarantujących kontynuowanie prac administracyjnych niezależnie od zmiany rządu;

23. zwraca również uwagę na konieczność egzekwowania przygotowań do finansowania w zakresie polityki spójności na szczeblu politycznym w celu dopilnowania, aby sfinalizowanie umowy partnerskiej stanowiło dla rządów priorytet;

Postępy w zakresie umów partnerskich i programów operacyjnych

24. zauważa, że niektóre państwa członkowskie planują zmianę treści swoich programów operacyjnych; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że niektóre państwa członkowskie podjęły decyzję o przejściu na programy wielokrotnego finansowania lub ograniczeniu liczby programów operacyjnych na szczeblu regionalnym;

25. zauważa, iż skala kontroli i koordynacji przyznana regionalnej administracji przez władzę centralną różni się znacznie w zależności od struktury organizacyjnej w poszczególnych państwach członkowskich, przez co niektóre regiony są niezwykle aktywne i mają niemal całkowitą kontrolę nad większością aspektów finansowania w ramach polityki spójności oraz są w większym stopniu reprezentowane w umowach partnerskich; w związku z tym zwraca uwagę na kodeks postępowania, w którym uznaje się zasadniczą rolę podmiotów lokalnych i regionalnych, jak również organizacji społeczeństwa obywatelskiego, i w którym w odniesieniu do polityki spójności na lata 2014–2020 zagwarantowano obowiązywanie zasady partnerstwa;

26. podkreśla fakt, że należy w pełni uwzględnić wymiar lokalny i regionalny; podkreśla istotną rolę, jaką odgrywają regiony podczas dokonywania wyboru obszarów silnych pod względem konkurencyjności;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

27. podkreśla, że jednym ze sposobów dopilnowania, aby podejście do umów partnerskich funkcjonowało w państwach członkowskich o zdecentralizowanej administracji, jest zawarcie w umowach partnerskich odrębnych rozdziałów sporządzonych przez administracje regionalne; podkreśla, że takie podejście zapewnia bardziej bezpośrednie zaangażowanie administracji samorządowej posiadającej uprawnienia w odniesieniu do europejskich programów finansowania w opracowywaniu umów partnerskich oraz sprawi, że będzie ona miała możliwość opracowania własnych pomysłów dotyczących programowania i mechanizmów realizacji;
28. uznaje jednak, że może mieć to wpływ na stan przygotowania państw członkowskich jako całości;
29. podkreśla, że potrzebna jest skuteczna koordynacja na szczeblu państw członkowskich w celu dotrzymania terminów przygotowania programów operacyjnych odzwierciedlających potrzeby lokalne i regionalne, ponieważ odpowiedzialność za treść programów operacyjnych i zarządzanie nimi powinna spoczywać, w stosownych przypadkach, na administracji lokalnej i regionalnej, zgodnie z wewnętrzną organizacją każdego państwa członkowskiego, jeśli umowy partnerskie mają być zawarte w przewidzianym terminie;
30. uznaje jednak, że ograniczenie liczby programów operacyjnych na szczeblu regionalnym początkowo wiązałyby się z istotnymi zmianami w zakresie zarządzania i organizacji oraz może na początku powodować zwiększenie ryzyka opóźnienia ze względu na zmiany spowodowane złożonością wprowadzania programów operacyjnych równoległe z programowaniem na różnych szczeblach krajowych i regionalnych;
31. zauważa, że Komisja odnotowała znaczące zainteresowanie programami wielokrotnego finansowania zawartymi w rozporządzeniu w sprawie wspólnych przepisów, przy czym wiele państw członkowskich planuje mieć co najmniej jeden program wielokrotnego finansowania w okresie programowania na lata 2014–2020; podkreśla w związku z tym, że to podejście powinno być realizowane jak najbardziej efektywnie i nie może prowadzić do zatorów ani opóźnień; zauważa, że w rozporządzeniu w sprawie wspólnych przepisów stwierdzono istnienie różnych rodzajów porządku instytucjonalnego w państwach członkowskich, a w celu uwzględnienia szczególnych przypadków przewidziano odpowiednie środki; podkreśla, że instytucje na szczeblu regionalnym i lokalnym są najlepiej przygotowane do identyfikacji potrzeb w zakresie rozwoju oraz realizacji programów w bliskim kontakcie z obywatelami, odpowiednimi organizacjami, przedsiębiorstwami i władzami;
32. uznaje, że zdolność do przygotowania umów partnerskich i programów operacyjnych na wysokim poziomie zaawansowania zależy od tego, czy państwa członkowskie przeprowadziły dostateczne analizy wstępne sytuacji państwa oraz przyszłych trendów; podkreśla, że to zapewni bardziej skuteczny wkład funduszy unijnych w realizację celów określonych dla danego państwa;
33. wzywa Komisję do podania do publicznej wiadomości informacji o gotowości umów partnerskich państw członkowskich np. za pomocą zestawienia z podziałem na poszczególne państwa członkowskie, proponowaną treść oraz konsultacje z odnośnymi zainteresowanymi stronami, tak aby inne państwa członkowskie mogły czerpać wiedzę z dobrych praktyk i podejść;

Doświadczenia z lat 2007–2013

34. podkreśla, że dla wielu państw członkowskich głównym problemem będzie przeniesienie metod i mechanizmów z okresu programowania na lata 2007–2013 do okresu po 2013 r.; podkreśla, że wyzwaniem jest również dopilnowanie, aby trwające projekty były nadal skuteczne, przy jednoczesnym opracowywaniu nowych projektów;
35. uznaje, że w wielu państwach członkowskich przygotowania zajęły więcej czasu niż przewidywano na początku okresu programowania 2007–2013; podkreśla, że wiele administracji nadrobiło stracony czas, dopilnowując, aby nowe umowy partnerskie i programy operacyjne były przedkładane z zachowaniem większej terminowości;
36. uważa, że przykłady przedstawiane przez państwa członkowskie wskazują wyraźnie, iż koordynacja różnych środków, programów operacyjnych i funduszy wymaga poprawy, podobnie jak zaangażowanie organów lokalnych, organizacji regionalnych i partnerów społecznych i gospodarczych;
37. uznaje, że wśród wspólnych problemów rozpoznanych w poprzednim okresie programowania znalazło się zbyt szerokie definiowanie priorytetów; apeluje zatem o bardziej strategiczne i ukierunkowane podejście do priorytetów w przyszłości, z mniejszą liczbą priorytetów ukierunkowanych na poszczególne cele;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

38. z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż na podstawie pomyślnych doświadczeń z poprzedniego okresu finansowania państwa członkowskie dążą do poprawy lewarowania finansowania sektora prywatnego w celu otwarcia alternatywnych źródeł finansowania służących uzupełnieniu tradycyjnych metod finansowania; podkreśla, że w czasach poważnego uszczuplenia budżetów oraz ograniczonych zdolności udzielania pożyczek przez sektor prywatny, wzmożone stosowanie instrumentów finansowych może wesprzeć powstawanie partnerstw publiczno-prywatnych, spowodować efekt mnożnikowy z budżetem UE, otworzyć alternatywne źródła finansowania oraz zagwarantować przepływ ważnych środków finansowych dla strategicznych inwestycji regionalnych; z tego względu podkreśla znaczenie określenia jasnych reguł korzystania z innowacyjnych instrumentów finansowych, takich jak pożyczki, gwarancje i inwestycje kapitałowe, które stanowią uzupełnienie dotacji, w celu wspierania współpracy między przedsiębiorstwami, organizacjami sektora publicznego oraz instytucjami oświatowymi;

Skuteczność funduszy

39. podkreśla, że z doświadczenia poprzednich programów finansowania jasno wynika, iż kluczowe znaczenie ma zapewnienie pozytywnego i długoterminowego oddziaływania funduszy; ponadto kładzie nacisk na znaczenie jakości programów i obiektywny charakter wydatków;

40. podkreśla, że koncentracja na podejściu ukierunkowanym na wyniki została wskazana przez wiele państw członkowskich jako cel w przygotowaniach kolejnego okresu finansowania; z zadowoleniem przyjmuje płynące z niektórych państw członkowskich przykłady sposobów przyjmowania bardziej skutecznego podejścia do definiowania z góry oczekiwanych wyników w celu umożliwienia ukierunkowania finansowania na wnioski dotyczące osiągnięcia takich celów;

41. podkreśla, że koordynacja obszarów polityki oraz uznawanie krajowych i regionalnych priorytetów gospodarczych, społecznych i środowiskowych są wymieniane przez państwa członkowskie jako niezwykle ważne; uważa, że w stosownych przypadkach krajowe programy operacyjne powinny uwzględniać cele rozwoju na szczeblu lokalnym i regionalnym; zwraca uwagę, że należy wspierać uzyskiwanie synergii pomiędzy różnymi dostępnymi źródłami finansowania unijnego a budżetami państw członkowskich oraz władz regionalnych i lokalnych w celu zwiększenia skuteczności inwestycji sektora publicznego w UE;

Synergia z innymi strategiami i instrumentami

42. uważa za istotne, aby państwa członkowskie dostrzegły potencjał wzajemnego dostosowania wszystkich funduszy objętych rozporządzeniem w sprawie wspólnych przepisów;

43. jest podbudowany tym, że część państw członkowskich przymierza się do rozwoju stosowania nowych instrumentów, takich jak rozwój kierowany przez lokalną społeczność, zintegrowane inwestycje terytorialne i wspólne plany działań; rozumie jednocześnie, że nowe instrumenty budzą mieszane uczucia oraz że analiza dotychczasowych planów państw członkowskich pokazuje, iż rozwój kierowany przez lokalną społeczność będzie wdrażany na większą skalę niż zintegrowane inwestycje terytorialne, zwłaszcza w EFRROW w porównaniu z EFRR, ze względu na dłuższe istnienie rozwoju kierowanego przez lokalną społeczność w programie EFRROW oraz fakt, że zintegrowane inwestycje terytorialne stanowią nowy instrument, którego odpowiednie zastosowanie w praktyce wymaga czasu; uznaje, iż dopiero okaże się, na ile wstępne przygotowania przełożą się na pełne wdrożenie tych instrumentów;

44. uważa, że rozwój kierowany przez lokalną społeczność to doskonały sposób na wspieranie oddolnego uczestnictwa lokalnych podmiotów reprezentujących różne sektory, czego dowodzi sukces programu LEADER w zakresie rozwoju obszarów wiejskich; wzywa państwa członkowskie i regiony do korzystania z możliwości, jakie daje rozwój kierowany przez lokalną społeczność;

45. uznaje wspólne plany działań za pozytywny krok w kierunku zarządzania opartego na rezultatach, zgodny z jednym z nadrzędnych celów polityki spójności po 2013 r.;

Uproszczenie

46. podkreśla znaczenie wdrożenia uproszczonych metod przygotowywania i realizacji projektów i jest podbudowany tym, że wielu państwom członkowskim najwyraźniej udało się to osiągnąć;

47. z zadowoleniem przyjmuje nacisk na uproszczenie rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów; zauważa jednak, że uproszczenie to może być w rzeczywistości trudne do osiągnięcia ze względu na różnice, które nadal istnieją między funduszami wprowadzonymi na podstawie rozporządzeń dotyczących poszczególnych funduszy;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

48. z zadowoleniem odnotowuje pozytywne działania podjęte w celu uproszczenia i zwiększenia przejrzystości zarządzania europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi; zauważa, że wiele państw członkowskich wskazało uproszczenie procesu składania wniosków przez beneficjentów, z jasnymi i dostępnymi informacjami na temat procedury i możliwości finansowania, jako ważny aspekt przygotowań do okresu programowania 2014–2020; z zadowoleniem przyjmuje to jako sposób zapewnienia sprawnego przebiegu przygotowania i realizacji projektów oraz ograniczenia biurokracji, z jaką mają do czynienia wnioskodawcy; wzywa państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne do wymiany dobrych praktyk, których celem jest uproszczenie procedur, a uznając jednocześnie, że niezbędne są bardziej rygorystyczne przepisy dotyczące kontroli i audytu, do zapewnienia, by były one proporcjonalne, tak aby nie nakładać niepotrzebnego obciążenia;

49. uznaje, że e-spójność może być istotna dla ograniczenia zatorów oraz zapewnienia uproszczenia, a także z zadowoleniem przyjmuje wiadomości o stosowaniu jej przez niektóre państwa członkowskie; uważa, że mogłyby to znacząco przyczynić się do przygotowań do przyszłych programów finansowania;

Partnerstwo

50. podkreśla, że proces podejmowania decyzji oraz formułowania umów partnerskich musi obejmować współpracę na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym przy planowaniu, opracowywaniu i wdrażaniu unijnych programów finansowania w ramach polityki spójności; uważa, że zasada wielopoziomowego sprawowania rządów jest niezbędna do skutecznej realizacji polityki spójności; w związku z tym podkreśla potrzebę pełnego włączenia władz lokalnych i regionalnych, a także zainteresowanych stron, w przygotowanie, realizację i ocenę programów; podkreśla znaczenie odpowiedniego przepływu informacji i środków w zakresie budowania potencjału oraz pomocy technicznej dla tych samorządów w celu ułatwienia i optymalizacji ich udziału na wszystkich etapach tego procesu;

51. z zadowoleniem przyjmuje zwiększone zaangażowanie wszystkich odnośnych zainteresowanych stron, przedstawicieli lokalnych i regionalnych, organizacji pozarządowych, partnerów gospodarczych i społecznych, prywatnych przedsiębiorstw oraz uczelni, którego dowodzą przykłady podawane przez państwa członkowskie; uważa, że ważny jest rozwój współpracy z innymi organizacjami i zainteresowanymi stronami reprezentującymi różne perspektywy gospodarcze, społeczne i środowiskowe;

52. podkreśla, że zapewnianie pomyślnego partnerstwa może obejmować zarówno podejście oddolne, jak i odgórne; wskazuje, że podejście oddolne, obejmujące rozległe dyskusje z przedstawicielami społeczeństwa, sektora prywatnego i trzeciego sektora, zostało podane za przykład przez jedno z państw członkowskich będących na zaawansowanym poziomie przygotowań;

53. podkreśla fakt, że to podejście oddolne i odgórne ma na celu dopilnowanie, aby krajowe strategie stanowiące odpowiedź na sytuację społeczno-gospodarczą i środowiskową zostały uwzględnione równolegle do szerokiego zaangażowania na szczeblu regionalnym i lokalnym; z zadowoleniem przyjmuje ten skuteczny sposób zagwarantowania spełnienia wymogów strategicznych przy jednoczesnym możliwie dużym zaangażowaniu w przygotowania odnośnych zainteresowanych stron;

Podsumowanie

54. przyjmuje z zadowoleniem porozumienie w kwestii ram prawnych polityki spójności oraz zakończenie negocjacji dotyczących rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów i wieloletnich ram finansowych;

55. uznaje znaczenie wielopoziomowego sprawowania władzy na etapach przygotowań i wskazuje, że niektóre przygotowania państw członkowskich będących na zaawansowanym etapie przygotowań opierały się na kluczowym dialogu z zainteresowanymi stronami na szczeblu regionalnym i lokalnym;

56. zwraca uwagę na wezwanie przez Komisję państw członkowskich i regionów do dążenia do zapewnienia tego, by jakość przygotowanych umów partnerskich i programów operacyjnych była jak najwyższa; zauważa, że pomoże to opracować wysokiej jakości propozycje projektów ukierunkowanych na szczegółowe cele, co ma zagwarantować najlepszy możliwy wpływ finansowania UE;

57. zauważa, że aktywna i dobrze poinformowana administracja krajowa i regionalna, która utrzymuje kontakt z Komisją, może mieć pozytywny wpływ na postęp przygotowań; z tego względu usilnie zaleca, by Komisja oraz władze krajowe i regionalne regularnie wymieniały się informacjami, np. szczegółami dotyczącymi przyszłych aktów wykonawczych;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

58. zaleca, aby państwa członkowskie mające poważne opóźnienia ściśle przestrzegały zaleceń wydanych przez Komisję; podkreśla, że Komisja powinna zwiększyć wsparcie w celu dopilnowania, aby umowy partnerskie oraz programy operacyjne tych państw członkowskich zostały uzgodnione możliwie najszybciej; zauważa w związku z tym, że dokonywanie oceny postępów państw członkowskich na etapach przygotowań zmniejszyłoby opóźnienia; zauważa także, że na etapie realizacji Komisja mogłaby przyjąć z pomocą tym państwom członkowskim, które pozostają w tyle;

o

o o

59. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i państwom członkowskim.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0016

Odpady z tworzyw sztucznych w środowisku

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie europejskiej strategii dotyczącej odpadów z tworzyw sztucznych w środowisku (2013/2113(INI))

(2016/C 482/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów uchylającą niektóre dyrektywy (dyrektywę ramową w sprawie odpadów),
- uwzględniając dyrektywę 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów uchylającą dyrektywę 91/157/EWG,
- uwzględniając dyrektywę Rady 96/59/WE z dnia 16 września 1996 r. w sprawie unieszkodliwiania polichlorowanych bifenyli i polichlorowanych trifenyli (PCB/PCT),
- uwzględniając dyrektywę 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji,
- uwzględniając dyrektywę Rady 86/278/EWG z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie ochrony środowiska, w szczególności gleby, w przypadku wykorzystywania osadów ściekowych w rolnictwie,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (dyrektywę w sprawie opakowań),
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów,
- uwzględniając dyrektywę 2011/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (RoHS),
- uwzględniając dyrektywę Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów,
- uwzględniając dyrektywę 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów,
- uwzględniając dyrektywę 2012/19/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego (WEEE),
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowania ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej),
- uwzględniając rezolucję z dnia 13 września 2011 r. w sprawie skutecznej strategii europejskiej w zakresie surowców ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 21.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 lutego 2012 r. zatytułowany „Innowacje w służbie zrównoważonego wzrostu: biogospodarka dla Europy” (COM(2012)0060),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 stycznia 2011 r. zatytułowany „Europa efektywnie korzystająca z zasobów – inicjatywa przewodnia strategii Europa 2020” (COM(2011)0021), a także rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie Europy efektywnie korzystającej z zasobów ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Nasze ubezpieczenie na życie i nasz kapitał naturalny – unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.” (COM(2011)0244) oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie różnorodności biologicznej będącej naszym ubezpieczeniem na życie i naszym naturalnym kapitałem: unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji Europejskiej w sprawie europejskiej strategii dotyczącej odpadów z tworzyw sztucznych w środowisku (COM(2013)0123),
 - uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r.,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0453/2013),
- A. mając na uwadze, że ustawodawstwo UE nie zajmuje się szczególnie kwestią odpadów z tworzyw sztucznych, traktując je jako część ogólnego strumienia odpadów, bez uwzględnienia ich charakterystyk; mając na uwadze, że tego rodzaju odpady nie powinny być dłużej postrzegane jako tylko śmieci, lecz jako zasoby;
- B. mając na uwadze, że materiały z tworzyw sztucznych są coraz bardziej zróżnicowane a ich użycie wzrasta, zwiększając ilość odpadów i kombinacje z innymi materiałami i składnikami; mając na uwadze, że tworzywa sztuczne gromadzą się w dużych ilościach (szacuje się, że w Oceanie Atlantyckim i Spokojnym pływa ogółem 80 MT) i mogą utrzymywać się w środowisku przez setki lat, mając zabójcze skutki dla życia morskiego i uwalniając do ekosystemów i łańcucha żywnościowego zaburzacze hormonalne, substancje rakotwórcze, mutagenne lub działające toksycznie na rozrodczość, nanocząsteczki oraz trwałe zanieczyszczenia organiczne; mając na uwadze, że tylko w 2010 r. na rynek UE wprowadzono 95,5 mld toreb plastikowych, z czego większość była jednorazowego użytku, podczas gdy w wielu krajach ich użycie jest ograniczone bądź zakazane;
- C. mając na uwadze, że niedostateczne wdrażanie i egzekwowanie przepisów UE dotyczących odpadów przez państwa członkowskie, brak odpowiednich celów i mechanizmów cenowych, niewystarczający popyt wewnętrzny na materiały pochodzące z recyklingu, nielegalne składowanie, nielegalny eksport i niewłaściwe składowanie oraz przetwarzanie i transport odpadów z tworzyw sztucznych spowodowały znaczne globalne szkody dla zdrowia ludzkiego i środowiska, w tym życia morskiego, a także do zwiększenia eksportu odpadów, co powoduje utratę materiałów i zatrudnienia w UE;
- D. mając na uwadze, że zakaz składowania odpadów z tworzyw sztucznych sam w sobie nie skutkuje oczekiwanym odzyskiem surowców, jeżeli dane ilości są kierowane do pieców do spalania;
- E. mając na uwadze, że w przypadku odpadów z tworzyw sztucznych należy kłaść nacisk na prewencję i minimalizację, zwiększając wykorzystanie przez producentów alternatywnych i bardziej zrównoważonych materiałów już na etapie projektowania produktów;
- F. mając na uwadze, że innowacje ekologiczne i projektowanie w dziedzinie produktów z tworzyw sztucznych mają kluczowe znaczenie dla europejskiej konkurencyjności, pomagając przemysłowi dostosować się do nacisków związanych z wysokimi cenami zasobów i brakiem surowców oraz rozwijając kluczowe technologie wspomagające dla ewoluującego w zrównoważony sposób społeczeństwa;

⁽¹⁾ Dz.U. C 264 E z 13.9.2013, s. 59.

⁽²⁾ Dz.U. C 258 E z 7.9.2013, s. 99.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- G. mając na uwadze, że jeśli chodzi o tworzenie miejsc pracy i wzrost gospodarczy, UE może odnieść korzyści z silnych starań zmierzających z pomocą zwiększonego recyklingu do zrównoważonej, zasobooszczędnej, nietoksycznej, obiegowej i opartej na koncepcji „od kołyski do kołyski” gospodarki, postrzegającej odpady, które nie są niebezpieczne, jako źródło surowców wtórnych; mając na uwadze, że potencjał gospodarczy recyklingu odpadów z tworzyw sztucznych jest obecnie o wiele większy niż realizowane 33 % w odniesieniu do odpadów opakowaniowych i 25 % w odniesieniu do ogółu odpadów z tworzyw sztucznych, a wysoki wskaźnik recyklingu może być pomocny w przypadku braku surowców;
- H. mając na uwadze, że w przemyśle tworzyw sztucznych w UE zatrudnienie znajduje około 1,6 mln osób;
- I. mając na uwadze, że w strategii „Europa 2020” wzywa się do inteligentnego i trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu;
1. z zadowoleniem przyjmuje zieloną księgę Komisji i uznaje potrzebę specjalnych środków dotyczących odpadów z tworzyw sztucznych w ustawodawstwie UE, jak również bardziej jednolitego, spójnego i rygorystycznego wdrażania i egzekwowania obowiązujących przepisów dotyczących odpadów, zwłaszcza w odniesieniu do hierarchii odpadów: zapobiegania powstawaniu odpadów, ponownego wykorzystywania, recyklingu i odzyskiwania, zwłaszcza w państwach członkowskich, w których obowiązujące cele dotyczące recyklingu nie zostały jeszcze osiągnięte;
 2. uważa, że planowanie strategiczne może posłużyć za punkt wyjściowy skutecznego gospodarowania odpadami;
 3. podkreśla, że aby podejście UE do strumienia odpadów i gospodarki obiegowej było bardziej spójne w kontekście trwającej weryfikacji obowiązującego ustawodawstwa i z uwagi na fakt, że około 40 % odpadów z tworzyw sztucznych pochodzi z opakowań i większość z produktów jednorazowego użytku, a dyrektywa w sprawie opakowań jest jedyną dyrektywą ze szczególnym celem zbiórki odpadów z tworzyw sztucznych, konieczny jest pilny przegląd tej dyrektywy polegający na zaproponowaniu norm dotyczących odpadów wykraczających poza zasady i standardy w dziedzinie produktów; uważa, że w tym celu i przy opracowywaniu przyszłych wniosków Komisja powinna mieć na uwadze, że odpady z tworzyw sztucznych nie są materiałem jednorodnym, lecz strumień tych odpadów w rzeczywistości składa się z różnych materiałów, dodatków i kompozytów różnych typów, które wymagają odmiennego sposobu przetwarzania. zauważa jednak, że chociaż stosowanie tworzyw sztucznych do produkcji opakowań przyczynia się do utrzymania właściwej jakości oraz zwiększenia trwałości produktów, nie zawsze jest konieczne do ich konserwacji;
 4. podkreśla, że ustawodawstwo UE dotyczące odpadów z tworzyw sztucznych powinno w pierwszej kolejności dążyć do ich ograniczenia i powinno zatem zostać zmienione w celu objęcia:
 - konkretne wiążące cele w zakresie zbiórki i sortowania (które mogłyby osiągnąć ambitny cel 80 %) i recykling różnych strumieni odpadów z tworzyw sztucznych (np. WEEE, pojazdów wycofanych z eksploatacji, opakowań, odpadów rolnych, budowlanych itd.) oraz obowiązkowe kryteria recyklingu (wyjaśniające różnice między recyklingiem mechanicznym/organicznym i odzyskiwaniem/spalaniem); celem powinno być stopniowe i ambitne dążenie do osiągnięcia w 2020 r. tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu niezawierających niebezpiecznych dodatków już zakazanych w nowych produktach; niektóre państwa członkowskie będą potrzebowały okresów przejściowych dla realizacji celów ustalonych na szczeblu europejskim;
 - ujednoczenie kryteriów zbiórki i sortowania, a także ogólnego gospodarowania odpadami w całej UE w celu stworzenia równych warunków działania w zgodzie z hierarchią odpadów, w tym eliminowanie technicznych, regulacyjnych, administracyjnych i finansowych barier stojących na drodze do recyklingu;
 - szczególne etykietowanie materiałów w celu informowania konsumentów o możliwości recyklingu mechanicznego lub organicznego produktów, wraz z informacjami dla konsumentów na temat możliwości zwiększenia sortowania i recyklingu; oraz
 - kryteria zastępowania produktów z tworzyw sztucznych jednorazowych i o niewielkiej trwałości produktami wielokrotnego użytku i bardziej trwałymi materiałami;
 5. zgadza się, że odpady z tworzyw sztucznych należy traktować jak wartościowe zasoby, promując ich ponowne użycie, recykling i odzyskiwanie oraz umożliwiając stworzenie odpowiednich warunków rynkowych; wzywa Komisję, by do 2014 r. przedstawiła wnioski dotyczące wycofania składowania odpadów nadających się do recyklingu i odzyskiwania do 2020 r., jednak nie zachęcając do odzyskiwania energii kosztem recyklingu, przy czym do wszystkich metod usuwania odpadów należy zastosować kryteria wydajności ekologicznej; uważa, że oprócz wspomnianych wyżej celów dotyczących recyklingu konieczne należy też wprowadzić odpowiednie środki zniechęcające do spalania tworzyw sztucznych

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

podlegających recyklingowi, kompostowaniu i biodegradacji, tak by zoptymalizować cykl życia każdego rodzaju tworzyw sztucznych, stosując hierarchię odpadów; wskazuje, że odwróciłoby to również daleką od zrównoważonej tendencję, zgodnie z którą dotychczas faworyzowano wykorzystanie produktów dziewiczych w stosunku do droższych produktów uzyskanych w wyniku recyklingu; podkreśla, że możliwość recyklingu i naprawy produktów należy wziąć pod uwagę już na etapie projektowania; wzywa zatem Komisję do zaproponowania środków w zakresie projektów, które poprawią ogólne oddziaływanie produktów na środowisko i będą zapobiegać nadmiernemu produkowaniu odpadów oraz propagować rynki recyklingu; jest przekonany, że w każdym przypadku przedmioty z tworzyw sztucznych powinny być projektowane z myślą o maksymalizacji trwałości, z uwzględnieniem całego cyklu życia produktu; w tym celu Komisja – w ramach nowego prawodawstwa dotyczącego odpadów z tworzyw sztucznych – powinna dążyć do wprowadzenia do 2020 r. ostrzejszej kontroli w momencie wprowadzania odpadów na wysypisko, a także do zwiększenia kontroli w spalarniach odpadów;

6. wzywa, aby odpady z tworzyw sztucznych były wykorzystywane do produkcji energii jedynie, gdy zostaną wyczerpane wszelkie inne możliwości oraz przy zastosowaniu technologii, które wykorzystują niezbędne urządzenia oczyszczające, aby zapobiec szkodom dla środowiska i zagrożeniom dla zdrowia ludzkiego;

7. jest przekonany, że najniebezpieczniejsze tworzywa sztuczne, te które zgodnie z dowodami naukowymi są najbardziej szkodliwe dla zdrowia ludzkiego i środowiska (takie jak mikro- i oksy-biodegradowalne tworzywa sztuczne) oraz te zawierające metale ciężkie i inne substancje, które mogą również utrudniać proces recyklingu, powinny zostać wycofane z rynku lub całkowicie zakazane, możliwie jak najszybciej przed rokiem 2020 w celu rozwinięcia rynku ponownego wykorzystywania i recyklingu materiałów oraz jest przekonany, że ich oddzielna zbiórka powinna zostać bezzwłocznie wdrożona; w tym kontekście uważa, że należy wspierać zastępowanie niebezpiecznych materiałów plastikowych i dodatków, w tym przez rozszerzenie wykazu substancji objętych ograniczeniami w dyrektywie RoHS; wyraża również przekonanie, że – zgodnie z życzeniem większości europejskich obywateli i konsumentów⁽¹⁾ – należy radykalnie ograniczyć używanie jednorazowych toreb plastikowych, a tam gdzie to możliwe zakazać ich używania, oraz że należy zająć się wyzwaniem związanym z zapobieganiem powstawaniu odpadów poprzez działania skuteczniej skierowane na nadmierne zużycie i nieodpowiedzialne usuwanie produktów jednorazowych;

8. przypomina, że w świecie, w którym coraz częściej brakuje zasobów naturalnych, takich jak grunty rolne, zrównoważone wykorzystanie oznacza ograniczenie zużycia zasobów w ujęciu bezwzględnym, nie zaś zastępowanie ich innymi zasobami; podkreśla, że w przypadku biodegradowalnych, opartych na surowcach pochodzenia biologicznego i nadających się do kompostowania tworzyw sztucznych należy przyjąć odpowiednie środki w celu ich promowania, pod warunkiem że ich produkcja nie wpływa negatywnie na produkty rolne przeznaczone do konsumpcji przez człowieka lub zwierzęta lub na środowisko; podkreśla również potrzebę opierania się na już uznanych europejskich normach (np. CEN 13432), aby umożliwić lepsze rozróżnienie pomiędzy produktami z tworzyw sztucznych ulegającymi degradacji, biodegradacji i nadającymi się do kompostowania wraz z jasniejszymi informacjami na temat ich cech charakterystycznych, możliwości recyklingu i potencjału ponownego wykorzystania dla konsumentów, a także podmiotów prowadzących recycling i organami gospodarującymi odpadami;

9. wzywa do większych inwestycji publicznych i prywatnych w badania i technologie mające na celu uzyskanie bardziej trwałych tworzyw sztucznych (tj. zużywających mniej surowca przy zachowaniu tej samej jakości, możliwości ponownego wykorzystania i recyklingu) i lepszą integrację różnorodnych rodzajów w procesie produkcyjnym i działalności polegającej na utylizacji, bez wpływania na jakość materiałów; uważa, że nowe technologie są również potrzebne do zintensyfikowania procesów biodegradacji tworzyw sztucznych, metod sortowania odpadów, przetwarzania i recyklingu mechanicznego, odzyskiwania tworzyw sztucznych z oceanów, ekoprojektu i inteligentnych opakowań; jest przekonany, że w tym celu program „Horyzont 2020” mógłby oferować możliwość odpowiedzenia na tę istotną potrzebę społeczną i że korzyści byłyby daleko idące, zarówno dla środowiska, jak i obywateli, począwszy od tworzenia nowych rodzajów działalności gospodarczej (np. wysokiej jakości sortowanie przy użyciu ludzkiej siły roboczej), aż po ograniczenie odpadów morskich i ryzyka związanego ze zdrowiem; podkreśla, że w szczególności przed młodymi ludźmi może to otworzyć możliwość wejścia na rynek pracy w związku z nowymi formami aktywności gospodarczej; zwraca uwagę, że dzięki pełnemu wdrożeniu unijnych przepisów dotyczących odpadów można by zaoszczędzić 72 mld EUR rocznie, zwiększyć roczne

⁽¹⁾ Konsultacje na temat możliwości zmniejszenia stosowania torebek plastikowych oraz możliwości ulepszenia wymogów biodegradowalności w dyrektywie 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych a także sprawienia, aby opakowania biodegradowalne były bardziej widoczne dla konsumentów – dane statystyczne: http://ec.europa.eu/environment/waste/packaging/pdf/statistics_consultation.xls

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

obroty w sektorze gospodarowania odpadami i w sektorze recyklingu UE o 42 mld EUR oraz utworzyć ponad 400 tys. miejsc pracy do roku 2020; podkreśla, że inne fundusze UE mogą znacznie przyczynić się do stworzenia infrastruktury zbiórki i recyklingu, jeżeli w sposób konsekwentny będą opierać się na hierarchii określonej w dyrektywie w sprawie odpadów;

10. opowiada się zatem za przyjęciem środków zachęcających do recyklingu tworzyw sztucznych jako najlepszej metody osiągnięcia celów w dziedzinie środowiska; wzywa, aby w większej liczbie przetargów, również tych, które ogłaszają instytucje europejskie, uwzględniano jasne wymogi w zakresie recyklingu odpadów z tworzyw sztucznych, a także uprzywilejowywano używanie tworzyw sztucznych z recyklingu tam, gdzie to możliwe;

11. wyraża przekonanie, że zarówno państwa członkowskie, jak i Komisja muszą podjąć odważniejsze kroki, aby walczyć z nielegalnym eksportem i składowaniem odpadów z tworzyw sztucznych, włącznie z surowszym egzekwowaniem przepisów UE dotyczących przemieszczania odpadów, a także ostrzejszym systemem monitorowania i inspekcji w portach i wszystkich zakładach przetwarzania odpadów poprzez wykrywanie potencjalnie nielegalnego przemieszczania odpadów i zwalczanie eksportu odpadów dokonywanego w celu ponownego ich wykorzystania (głównie pojazdów wycofanych z eksploatacji i WEEE), oraz aby zapewnić eksport tylko do zakładów, które spełniają wymogi bezpiecznego dla środowiska gospodarowania odpadami zgodnie z art. 49 rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów; zauważa, że stosowanie zasady rozszerzonej odpowiedzialności producenta, a także wiedza konsumentów stanowią istotne czynniki zapobiegania nielegalnemu eksportowi i znacznego ograniczenia odpadów z tworzyw sztucznych w środowisku; jest ponadto zdania, że UE powinna promować spójne podejście do gospodarowania odpadami na wszystkich możliwych forach międzynarodowych, w porozumieniach i instytucjach; podkreśla, że UE powinna prowadzić globalną inicjatywę monitorowania i znacznego ograniczenia odpadów morskich w oceanach; uważa również za kluczowe posiadanie dostępu do wiarygodnych i porównywalnych danych na temat strumienia odpadów, ich przepływu do Europy i poza nią, ich ilości i systemów gospodarowania nimi;

12. uważa, że finansowanie infrastruktury recyklingu powinno być priorytetem wobec finansowania składowania i spalania, ale że powinno również oczywiście uwzględniać potrzeby każdej społeczności; zachęca europejskie władze samorządowe i władze lokalne, przemysł tworzyw sztucznych oraz sektor recyklingu i gospodarowania odpadami do motywowania i zachęcania obywateli do przyjęcia pojęcia gospodarki obiegowej w odniesieniu do odpadów z tworzyw sztucznych, rozpoczynając od szeroko zakrojonej debaty na temat planowanej nieprzydatności, promując łatwe i skuteczne systemy zbiórki, ponownego wykorzystywania i recyklingu oraz wprowadzając odpowiednie punkty zbiórki odpadów z tworzyw sztucznych, zwłaszcza w strefach przybrzeżnych i podatnych na zagrożenie dla środowiska naturalnego, przystępując do stosowania tego środka w pierwszej kolejności na wszystkich terytoriach uznanych przez państwa członkowskie Unii za obszary chronione i/lub parki narodowe; jest również przekonany, że mogłyby one wnieść istotny wkład w harmonizację działalności gospodarowania odpadami z tworzyw sztucznych w Europie, dzięki porozumieniu co do wspólnych standardów i praktyk; wzywa władze regionalne do współpracy w ramach zintegrowanego planowania gospodarowania odpadami, jeżeli jest ono opłacalne zarówno z punktu widzenia środowiska i finansów, oraz do promowania w szczególności ustanowienia rolnych punktów zbiórki strumieni odpadów z tworzyw sztucznych pochodzących z rolnictwa (np. folie szklarniowe);

13. w celu zintensyfikowania podnoszenia świadomości opowiada się za konkretnymi działaniami i kampaniami, takimi jak ustanowienie europejskiego dnia odpadów z tworzyw sztucznych, podczas którego obywatele mogliby oddać każdą ilość odpadów z tworzyw sztucznych do określonych punktów, na przykład w zamian za odpowiednią rekompensatę finansową, co byłoby sposobem zapewnienia dostaw tworzyw sztucznych nadających się do recyklingu i zwiększenia świadomości opinii publicznej na temat recyklingu i efektywnego gospodarowania zasobami; uważa, że takie wydarzenie mogłoby również obejmować akcje społeczne (np. czyszczenie plaż), jako symboliczny wkład w powstrzymanie zanieczyszczenia odpadami z tworzyw sztucznych; wzywa do wypracowania efektu synergii pomiędzy tego rodzaju wydarzeniem a kampaniami „Let’s do it”, Europejskim Tygodniem Redukcji Odpadów i przyszłym „Dniem Sprzątania”; z zadowoleniem przyjmuje pilotażowy projekt Komisji MARELITT, którego celem jest usunięcie odpadów morskich z czterech regionalnych mórz europejskich i ograniczenie oddziaływania morskich odpadów z tworzyw sztucznych na środowisko, zdrowie, gospodarkę i społeczeństwo; proponuje, aby Komisja zintensyfikowała dialog z państwami trzecimi, które mają wody terytorialne na Morzu Czarnym, w celu rozwiązania problemu morskich odpadów z tworzyw sztucznych w sposób bardziej skuteczny;

14. podkreśla, że nowe inicjatywy na szczeblu UE w dziedzinie polityki ochrony środowiska, ekoinnowacji, gospodarowania odpadami i biogospodarki należy poprzedzić rzetelnymi ocenami skutków, które będą się koncentrować również na skutkach społecznych i wygenerowanym potencjale tworzenia miejsc pracy oraz na potrzebie szkolenia zasadniczego i zawodowego, które należy wprowadzić w celu tworzenia ekologicznych miejsc pracy;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

15. przypomina, że państwa członkowskie powinny wspierać inicjatywy ułatwiające rozwój sektorów charakteryzujących się wysokim potencjałem tworzenia godnych miejsc pracy, a w szczególności wspomagających przejście w kierunku zrównoważonej gospodarki umożliwiającej tworzenie trwałych miejsc pracy dobrej jakości w gospodarce wymagającej zaangażowania mniejszej ilości zasobów, zgodnie ze strategią „Europa 2020”; wzywa władze lokalne i regionalne do skoordynowania świadczenia usług publicznych z celami i założeniami dotyczącymi środowiska naturalnego, aby zrealizować wielorakie cele i jednocześnie pobudzać tworzenie ekologicznych miejsc pracy;

16. za sprawę pierwszoplanową uważa określenie przyszłych potrzeb rynku pracy oraz zapotrzebowania na umiejętności; podkreśla potrzebę opracowania strategii umożliwiających dostosowanie umiejętności pracowników do wymogów rynku pracy w przyszłości; w związku z tym podkreśla, że w celu sprostania wyzwaniom wynikającym z transformacji w kierunku gospodarki wymagającej mniejszych zasobów konieczny jest odpowiedni poziom szkoleń i kwalifikacji umożliwiający rozkwit ekoinnowacji, a także poprawne wdrażanie prawodawstwa UE w zakresie odpadów; zaleca państwom członkowskim włączenie modelu gospodarki okrężnej do ich systemów szkoleń zawodowych; zauważa, że szkolenia mogą poprawić postrzegany status pracy w branży recyklingu oraz przyczynić się do skuteczniejszego zatrzymywania pracowników i poprawy praktyk w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa; w związku z tym przypomina, że poprzez promowanie szkoleń zawodowych i uczenia się w miejscu pracy Europejski Fundusz Społeczny może przyczynić się do zaspokojenia zapotrzebowania na ekologiczne miejsca pracy dobrej jakości w przemyśle wymagającym zaangażowania mniejszych zasobów, zgodnie z pakietem dotyczącym inwestycji społecznych przedstawionym przez Komisję w lutym 2013 r.

17. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0017

Znak jakości dla produktów regionalnych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie znakowania produktów regionalnych: w kierunku najlepszych praktyk w gospodarkach wiejskich (2013/2098(INI))

(2016/C 482/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 174 i następane Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w których określa się cel spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, a także definiuje strukturalne instrumenty finansowe realizacji tego celu,
 - uwzględniając art. 39 TFUE, w którym określa się cele wspólnej polityki rolnej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinie Komisji Transportu i Turystyki oraz Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0456/2013),
- A. mając na uwadze, że znaczenie pojęcia rozwoju terytorialnego wzrosło w ostatnich latach, szczególnie dzięki wyraźnemu uwzględnieniu w traktacie lizbońskim;
- B. mając na uwadze, że europejska polityka rozwoju obszarów wiejskich, stanowiąca drugi filar wspólnej polityki rolnej, została oficjalnie uznana w kontekście programu reform Agenda 2000; mając na uwadze, że dzięki tej reformie polityka rozwoju obszarów wiejskich zyskała wymiar wykraczający poza zakres polityki społeczno-strukturalnej stanowiącej jedynie uzupełnienie polityki rynków rolnych;
- C. mając na uwadze, że w przyszłym rozporządzeniu ramowym w sprawie polityki regionalnej państwa członkowskie zostaną wezwane do przyjęcia zintegrowanej koncepcji i programowania, co umożliwi większą spójność programów wieloletnich realizowanych w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, jak również Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (i Europejskiego Funduszu Rybackiego) dzięki przyjęciu wspólnych ram strategicznych umożliwiających unikanie podwójnego finansowania i powielania inicjatyw oraz realizację celów strategii „Europa 2020”, tworzonych w formie umów o partnerstwie sporządzanych przez państwa członkowskie we współpracy z partnerami gospodarczymi i społecznymi oraz przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego; mając w związku z tym na uwadze, że podejmowane środki i inicjatywy na rzecz rozwoju terytorialnego, szczególnie rozwoju obszarów wiejskich, muszą wpisywać się w globalne i międzysektorowe podejście;
- D. mając na uwadze, że coraz bardziej zaciera się granica pomiędzy tym, co miejskie, a tym, co wiejskie oraz że rolnictwo rozwija się w strefach podmiejskich; istotne jest, aby polityka regionalna, jako uzupełnienie polityki rozwoju obszarów wiejskich, była także zorientowana na obszary wiejskie oraz wspierała wdrażanie tam innowacyjnych i strukturalnych projektów;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 487.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- E. mając na uwadze, że instrumenty na rzecz rozwoju obszarów wiejskich, którymi dysponują państwa członkowskie na mocy obowiązującego rozporządzenia w sprawie rozwoju obszarów wiejskich, oferują tymże państwom członkowskim i ich regionom wiele możliwości rozwojowych, a także mając na uwadze, że ze względu na ograniczone środki budżetowe możliwości te są niewystarczająco wykorzystywane w ramach obecnych programów rozwoju obszarów wiejskich;
- F. mając na uwadze, że rozporządzenie w sprawie rozwoju obszarów wiejskich w okresie programowania 2014–2020 zwiększy środki, którymi dysponują państwa członkowskie, w szczególności jeśli chodzi o środki wsparcia produkcji żywności wysokiej jakości, współpracę między podmiotami terytorialnymi w celu lepszego wykorzystania ogółu zasobów w formie towarów i usług wysokiej jakości, wzmocnienie organizacji producentów, jak również działania w zakresie innowacji i dywersyfikacji gospodarczej na obszarach wiejskich;
- G. mając na uwadze, że skuteczniejsze włączenie producentów surowców do łańcucha żywnościowego przy zastosowaniu systemów zapewniania jakości, wspieranie sprzedaży na rynkach lokalnych oraz krótkie drogi zaopatrzenia określono jako jeden z priorytetów rozwoju obszarów wiejskich na lata 2014–2020;
- H. mając na uwadze, że w kontekście rozwoju obszarów wiejskich podejście LEADER stanowi najlepsze podsumowanie idei współpracy pomiędzy podmiotami o różnym charakterze, przy zachowaniu centralnej roli działalności rolniczej, oraz że zainteresowane podmioty mogą wspólnie tworzyć branżowy projekt terytorialny w celu podkreślenia specyfiki i dobrych praktyk określonego jednorodnego obszaru;
- I. mając na uwadze, że wybór sposobu i rodzaju wsparcia udzielanego w ramach realizacji programów rozwoju obszarów wiejskich powinien leżeć w gestii państw członkowskich lub ich regionów, jeżeli państwa zdecydują się na wdrożenie programów regionalnych; mając na uwadze, że państwa członkowskie najlepiej mogą zagwarantować odpowiednią uwagę dla tych programów na szczeblu krajowym lub regionalnym;
- J. mając na uwadze, że istnieją metody umożliwiające zmobilizowanie i zaangażowanie w ramach wspólnego podejścia odpowiednich podmiotów publicznych i prywatnych, niezależnie od szczebla, na którym prowadzą one swoją działalność, w celu rozwoju współpracy w wielu dziedzinach i lepszego wykorzystania potencjału właściwego dla każdego terytorium w ramach wspólnych projektów, przy czym zwłaszcza w tym przypadku należy podkreślić znaczenie stowarzyszeń na rzecz rozwoju lokalnego oraz stowarzyszeń i spółdzielni producentów mogących stanowić grupę partnerów uprzywilejowanych w zakresie dostępu do rynków lokalnych, regionalnych, krajowych i międzynarodowych;
- K. mając na uwadze, że udane i wszechstronne programy rozwoju obszarów wiejskich mogą mieć konkretny korzystny wpływ na poziom zatrudnienia i konkurencyjność przedsiębiorstw na obszarach wiejskich, a tym samym obniżyć zagrożenie bezrobociem i skrajnym ubóstwem na wsi wynikającym z niskich dochodów na obszarach wiejskich;
- L. mając na uwadze, że znaki doskonałości terytorialnej mogą się przyczynić do prężności i rozwoju gospodarek terytorialnych, zwłaszcza w regionach znajdujących się w nader niekorzystnej sytuacji oraz w regionach górskich i najbardziej oddalonych, a to poprzez koordynację zbiorów produktów i usług wysokiej jakości (żywności i produktów nieżywnościowych), które są nierozdzielnie ze sobą powiązane oraz odzwierciedlają specyfikę danego terytorium, a w szczególności jego dziedzictwo (historyczne, kulturowe, geograficzne itp.); mając na uwadze, że połączone ze sobą w ramach pakietów owe towary i usługi są niepowtarzalne, stanowią źródło zysków dla danego terytorium i stwarzają nowe możliwości na rynkach lokalnych i międzynarodowych, a także mogą służyć promowaniu regionów jako celów turystycznych; mając na uwadze, że znaki terytorialne mają na celu identyfikację obszarów, które współpracowały, aby stworzyć więzi partnerskie i wypracować efekty synergii z myślą o długofalowym wykorzystaniu zasobów, zachęcaniu producentów lokalnych i regionalnych oraz pobudzaniu swojej gospodarki, co ma istotne znaczenie z punktu widzenia jakości życia na wsi oraz zrównoważonego rozwoju obszarów wiejskich i miejskich; mając na uwadze, że nie należy ich mylić z oznaczeniami jakości (chronionymi nazwami pochodzenia, chronionymi oznaczeniami geograficznymi i gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami) używanymi na produktach żywnościowych, z którymi nie są one sprzeczne, lecz – wręcz przeciwnie – doskonale uzupełniają się; mając na uwadze, że powinny one przyczyniać się do promowania tych programów zarówno w UE, jak i poza jej granicami, a także podnosić konkurencyjność gospodarek wiejskich przy jednoczesnym tworzeniu nowych możliwości zatrudnienia;
- M. mając na uwadze, że chroniona nazwa pochodzenia i chronione oznaczenie geograficzne stanowią skuteczny system wspierający rozwój obszarów wiejskich i rozwój terytorialny poprzez tworzenie i upowszechnianie wartości dodanej, poprzez wspólne działanie producentów i wszystkich zainteresowanych podmiotów oraz dzięki sposobowi, w jaki umożliwiają promowanie danego regionu na rynkach lokalnych, regionalnych i międzynarodowych; mając w związku z tym na uwadze, że systemy regionalne nie powinny w żadnym wypadku zastąpić ani w jakimkolwiek stopniu naruszyć systemu chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- N. mając na uwadze, że środki służące wspieraniu powiązań regionalnych i lokalnych między sektorem pierwotnym a sektorem usług mogą zagwarantować trwałą rozwój sektora rolnictwa i turystyki w UE;
- O. mając na uwadze konieczność stworzenia i zastosowania skutecznego narzędzia marketingowego, które przyczyniłoby się do zwiększenia konkurencyjności produktów lokalnych, wspierania lokalnych producentów oraz które pomogłoby w rozwoju regionalnego wizerunku nie tylko w dziedzinie rolnictwa;
1. z zadowoleniem przyjmuje zintegrowane podejście do rozwoju terytorialnego przewidziane w rozporządzeniu w sprawie wspólnych ram strategicznych funduszy europejskich; stwierdza, że różne fundusze europejskie wymagają koordynacji i zapewnienia ich wzajemnej spójności w celu osiągnięcia harmonijnego, trwałego i zrównoważonego rozwoju terytorialnego;
 2. odnotowuje, że rozwój terytorialny jest bezpośrednio wymieniany jako jeden z celów wspólnej polityki rolnej wraz z dwoma innymi celami, a mianowicie z bezpieczeństwem żywnościowym i zrównoważonym gospodarowaniem zasobami naturalnymi oraz przeciwdziałaniem ociepleniu klimatu;
 3. podkreśla wielofunkcyjną rolę obszarów wiejskich, która nie ogranicza się jedynie do rozwoju rolnictwa, lecz jest związana z innymi działaniami gospodarczymi i socjalnymi, i która zasadza się na budowie potencjału lokalnego – umiejętności, wiedzy i inwestycji, mających na celu odkrycie i wykorzystanie wszystkich lokalnych wartości, niewykorzystywanych cennych miejscowych źródeł i zasobów;
 4. z zadowoleniem przyjmuje koncepcję rozwoju kierowanego przez społeczność lokalną oraz wzywa państwa członkowskie do stosowania tej koncepcji oraz do usunięcia ewentualnych przeszkód występujących między ministerstwami a innymi organami administracji zaangażowanymi we wdrażanie tego nowatorskiego i innowacyjnego podejścia; podkreśla, że procedury administracyjne nie powinny stanowić obciążenia ani tworzyć dodatkowych kosztów dla właściwych władz w państwach członkowskich;
 5. wzywa państwa członkowskie i ich organy administracji regionalnej do wspierania dynamiczniejszych form zarządzania umożliwiających realizację wspólnych projektów rozwoju terytorialnego obejmujących wszystkie sektory gospodarki, w tym również turystykę, a w sektorze rolnictwa również sektor spożywczy i nieżywnościowy, na wzór projektów związanych z regionalnymi łańcuchami dostaw (krótkie łańcuchy dostaw, łańcuchy żywnościowe, miejscowe ubojnie, projekty metanizacji biomasy rolniczej, ekologiczne produkty chemiczne, materiały pochodzenia biologicznego itp.), przy czym szczególną uwagę należy zwracać na mikroprzedsiębiorstwa i podmioty rozpoczynające działalność, a to dzięki procesowi stopniowego uznawania tożsamości poszczególnych terytoriów, określonej w związku z ich dziedzictwem i na jego podstawie; stwierdza, że takie formy zarządzania opierają się na kompleksowym partnerstwie podmiotów i struktur, których działalność należy koordynować w oparciu o koncepcję znaku doskonałości terytorialnej; wzywa zatem państwa członkowskie do utworzenia platformy wymiany najlepszych praktyk przy wykorzystaniu zwłaszcza narzędzi przewidzianych w ramach podejścia LEADER do programów na rzecz rozwoju obszarów wiejskich;
 6. zwraca uwagę, że lepsza koordynacja podmiotów lokalnych może przyczynić się do poprawy kondycji gospodarek wiejskich, w szczególności w regionach znajdujących się w najtrudniejszym położeniu, w tym również w regionach górskich i najbardziej oddalonych; podkreśla, że terytoria mogłyby skorzystać na lepszej organizacji w perspektywie pełnego wykorzystania potencjału swoich zasobów (w tym również zasobów ukrytych) w interesie wszystkich podmiotów powiązanych ze sobą stosunkiem współzależności i solidarności (tzn. podmiotów działających w sektorze rolnictwa, w rzemiośle i rękodzielnictwie, w turystyce w powiązaniu z dziedzictwem, a także przy uwzględnieniu organizacji producentów, stowarzyszeń i izb handlowych itp.); stwierdza, że spójność strategii podmiotów ma na celu pozyskanie zasobów obejmujących i wykraczających poza zakres sektorowy lub branżowy, aby osiągać na podstawie logiki terytorialnej nowe zyski dzięki jakości terytorialnej pakietu komplementarnych towarów i usług właściwych dla danego terytorium; stwierdza w związku z tym, że taki sposób zarządzania terytorialnego zdecydowanie wspiera tworzenie, rozwój i wzmocnienie promowania produktów rolnych i spożywczych w ramach istniejących systemów jakości, opartych na obronie własności intelektualnej oraz równoległe z promowaniem wysokiej jakości usług, co nie cieszy się oficjalnym uznaniem instytucji europejskich, promowanie produktów rolnych oraz usług, które wzajemnie się wzmacniają, przy czym wszystkie zainteresowane podmioty zapewniają, poprzez solidarne zachowania, promowanie wszelkich dóbr i usług związanych z ich własnym terytorium;
 7. znak jakości terytorialnej ma na celu ożywienie procesu waloryzacji terytorium obejmującego produkty i usługi na podstawie takich aspektów jak tożsamość czy sprzyjająca włączeniu społecznemu odpowiedzialność społeczna, który pobudzi i uzupełni efekty synergii istniejących znaków jakości związanych z pochodzeniem produktów rolno-spożywczych, jednak znak ten wykracza poza te cele i ma charakter przekrojowy w odniesieniu do wszystkich produktów, towarów i usług z danego obszaru, a także w odniesieniu do modelu zarządzania przedsiębiorstwami, jednostkami i podmiotami lokalnymi;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

8. podkreśla konieczność promowania pewnych form stowarzyszenia pomiędzy różnymi regionami oraz partnerstwa międzysektorowego w celu zachowania konkurencyjności; uznaje rolę organów przedstawicielskich, takich jak stowarzyszenia, na szczeblu regionalnym, krajowym i europejskim, które propagują marki regionalne i zwiększają oraz poprawiają rosnącą widoczność swojego regionu; wzywa do zwracania większej uwagi na inicjatywy dotyczące marek regionalnych jako ewentualnego wspólnego zagadnienia w ramach europejskiej współpracy terytorialnej i europejskich inicjatyw finansowych oraz jako narzędzia stanowiącego inwestycję w długoterminową vitalność konkurencyjności regionu;

9. uważa, że znaki jakości dla produktów regionalnych muszą pomóc zachować wizerunek Europy jako wartościowego ośrodka turystycznego w oparciu o różnorodność regionalnych dziedzin turystyki, takich jak agroturystyka, turystyka wiejska, turystyka ekologiczna, turystyka żywnościowa, a także dziedzictwo przemysłowe, historyczne, naturalne i kulturowe, jak również uwzględniając trasy rowerowe w połączeniu z transportem publicznym; podkreśla, że nie istnieje obecnie europejski znak jakości dla usług związanych z danym regionem, który pozwoliłby konsumentom na odróżnienie produktu turystycznego wysokiej jakości; zaleca w związku z tym pomoc we wprowadzaniu pozytywnej dynamiki do sektora turystyki, szczególnie w odniesieniu do turystyki wiejskiej i małych przedsiębiorstw; uważa, że może się to przyczynić do stworzenia alternatywy dla tradycyjnych sektorów, takich jak rolnictwo i hodowla zwierząt; jest zdania, że dowolny znak jakości powiązany z konkretnym terytorium musi uwzględniać szereg specyfikacji oferujących gwarancję jakości i respektować istniejące już znaki jakości oraz bazować na nich, jak ma to miejsce w odniesieniu do oznaczeń produktów rolno-spożywczych, należy również unikać potencjalnego mylenia go z produktami rolnymi posiadającymi znaki jakości UE;

10. uważa, że inicjatywy typu sieć EDEN (modelowe ośrodki turystyczne Europy) wspierają konkurencyjność, pomagają w rozwoju zrównoważonej i wartościowej turystyki w danym regionie dzięki potencjałowi mikro- i małych przedsiębiorstw, jak również przyczyniają się do zaangażowania lokalnych instytucji, tworzenia więzi partnerskich i dywersyfikacji uczestników w procesie tworzenia znaku jakości dla produktów regionalnych; wzywa Komisję do uwzględnienia różnych form turystyki związanych z działalnością rolniczą w odnośnych działaniach i programach, takich jak EDEN, Calypso itp., a także podkreśla potrzebę wspierania działalności turystycznej na obszarach wiejskich za pomocą ukierunkowanych działań i programów;

11. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zadbania o to, aby w przyszłych programach rozwoju obszarów wiejskich przewidziano odpowiednie środki i wystarczające zasoby z myślą o ułatwieniu dobrego zarządzania oraz zrównoważonych form zarządzania terytorialnego poprzez mobilizowanie i wzmacnianie środków opartych na działaniach zbiorowych, takich jak: środki współpracy (w tym również w zakresie systemów zrównoważonej produkcji), koordynacja, wymiana, tworzenie sieci, innowacje, szkolenia, tworzenie grup producentów, promocja, informowanie i inwestycje przewidziane w nowych rozporządzeniach w sprawie rozwoju obszarów wiejskich; zachęca lokalne grupy działania, w ramach programu LEADER+, do sprzyjania tworzeniu sieci współpracy między lokalnymi i regionalnymi producentami, dostawcami usług i instytucjami kulturalnymi, takimi jak uniwersytety, muzea i centra badań naukowych, aby umożliwić syntezę aspektów kulturowych i historycznych obszaru w znaku regionalnym mogącym stworzyć trwały związek między kształceniem, badaniami i produkcją, dzięki czemu powstaną także miejsca pracy zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju;

12. utrzymuje, że projekty te muszą być wielosektorowe, jednak przy zachowaniu centralnej roli działalności rolniczej, oraz że powinny one być oceniane przez właściwy organ zarządzający planami rozwoju;

13. wzywa Komisję do wspierania wysiłków państw członkowskich na rzecz uznania i promowania nowych form współpracy na obszarach wiejskich, skupionych wokół znaku doskonałości terytorialnej i przy użyciu narzędzi przewidzianych w ramach reformy wspólnej polityki rolnej, takich jak unijna inicjatywa LEADER, narzędzia pomocy technicznej i tworzenia sieci, europejskie partnerstwo innowacyjne, europejska sieć na rzecz rozwoju obszarów wiejskich, a także wszelkie inne narzędzia i środki, które okażą się niezbędne; owe nowe formy europejskiej współpracy terytorialnej opierają się na obiektywnej ocenie regionalnych efektów synergii przy uwzględnieniu wymiaru społecznego, gospodarczego i środowiskowego, zasady zrównoważoności, różnorodności podmiotów gospodarczych i społecznych (w tym również z branży turystycznej) zaangażowanych w promowanie tożsamości regionalnej oraz wszystkich specyficznych towarów i usług, które mogą być wyprodukowane na każdym obszarze, w celu tworzenia i utrzymania wartości dodanej;

14. uważa, że w kontekście owych nowych form współpracy terytorialnej państwa członkowskie powinny być w stanie stosować wszelkie środki służące rozwojowi obszarów wiejskich i powiązane z polityką na rzecz jakości produktów żywnościowych w celu promowania przede wszystkim sprzedaży na rynkach lokalnych, rozwijania krótkich łańcuchów dostaw, poprawy stopnia zrównoważoności i uzupełnienia wiedzy o metodach produkcji przy jednoczesnym przestrzeganiu wszystkich przepisów UE oraz bez uszczerbku – w postaci zakwestionowania lub osłabienia – dla

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

istniejących unijnych systemów jakości, takich jak chroniona nazwa pochodzenia, chronione oznaczenie geograficzne i gwarantowane tradycyjne specjalności; jest zdania, że w sektorze rolno-spożywczym oznaczenie doskonałości terytorialnej należy ograniczyć do promowania systemów jakości (chronionej nazwy pochodzenia, chronionego oznaczenia geograficznego i gwarantowanych tradycyjnych specjalności), jeżeli takowe istnieją, lub do wsparcia na rzecz ich utworzenia, jeżeli jeszcze nie powstały; z uwagi na wielość wielokrotnych oznakowań i znaków regionalnych na produktach żywnościowych w Europie wzywa Komisję do sporządzenia wykazu znaków o charakterystycznych cechach regionalnych w celu uniknięcia ewentualnych negatywnych skutków w odniesieniu do systemów jakości; stwierdza, że koncepcja znaku regionalnego powinna być określona w jasny sposób z uwzględnieniem pozytywnych doświadczeń związanych z już istniejącymi znakami jakości (ChNP, ChOG, GTS), przy określeniu skoordynowanych strategii, aby uniknąć powielania i nakładania się oraz przy stosowaniu wspólnego podejścia w oparciu o wspólne ramy, które należy zdefiniować na szczeblu UE;

15. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0022

Przyszłość stosunków UE-ASEAN**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie przyszłości stosunków UE-ASEAN (2013/2148(INI))**

(2016/C 482/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając główne ramy prawne regulujące stosunki z ASEAN, tj. umowę o współpracy między ASEAN i EWG, podpisaną w marcu 1980 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając trwające negocjacje i/lub zawarcie siedmiu umów o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską a państwami członkowskimi ASEAN, tj. Brunei, Indonezją, Malezją, Filipinami, Singapurem, Tajlandią i Wietnamem,
- uwzględniając negocjacje w sprawie umów o wolnym handlu z Malezją, Tajlandią i Wietnamem oraz zawarcie umowy o wolnym handlu między UE a Singapurem,
- uwzględniając strategię UE pt. „Nowe partnerstwo z Azją Południowo-Wschodnią” z lipca 2003 r. (COM(2003)0399), w której za kluczowe priorytety uznaje się zintensyfikowanie handlu regionalnego i stosunków inwestycyjnych z ASEAN, a także dialog dotyczący określonych obszarów polityki,
- uwzględniając 7. Euroazjatyckie Partnerstwo Parlamentarne (ASEP) oraz 22. szczyt ASEAN,
- uwzględniając deklarację norymberską dotyczącą pogłębionego partnerstwa UE-ASEAN z marca 2007 r. oraz plan działania z listopada 2007 r.,
- uwzględniając plan działania na rzecz wzmocnienia pogłębionego partnerstwa UE-ASEAN (2013–2017) z Bandar Seri Begawan, przyjęty w Brunei dnia 27 kwietnia 2012 r.,
- uwzględniając przystąpienie Unii Europejskiej do Traktatu o wzajemnych stosunkach i współpracy w Azji Południowo-Wschodniej w Phnom Penh z dnia 12 lipca 2012 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając 9. szczyt dialogu Azja-Europa (ASEM), który odbył się w Wientianie (Laos) w listopadzie 2012 r.,
- uwzględniając Fundację Azja-Europa (ASEF) utworzoną w lutym 1997 r. w celu stworzenia forum dialogu pozarządowego,
- uwzględniając program wspierania programu integracji regionalnej ASEAN-UE (APRIS), program wspierania integracji regionalnej ASEAN (ARISE) oraz regionalny instrument dialogu UE-ASEAN (READI) służące wspieraniu harmonizacji strategii politycznych i regulacji w sektorach pozahandlowych,
- uwzględniając wspólną deklarację UE-USA w sprawie regionu Azji i Pacyfiku z dnia 12 lipca 2012 r.,
- uwzględniając założenie dnia 8 sierpnia 1967 r. Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN),
- uwzględniając program wspólnoty gospodarczej ASEAN uzgodniony w 2007 r. i kartę ASEAN przyjętą w 2008 r.,
- uwzględniając pierwszą Deklarację praw człowieka ASEAN z dnia 18 listopada 2012 r., utworzenie Międzyrządowej Komisji ds. Praw Człowieka ASEAN (AICHR) oraz pierwsze rozmowy między AICHR a nowo wybranym specjalnym przedstawicielem Unii Europejskiej ds. praw człowieka Stavrosem Lambrinidisem, które miały miejsce dnia 8 maja 2013 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 85 z 8.4.1980, s. 83.⁽²⁾ Dz.U. L 154 z 15.6.2012, s. 1.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

- uwzględniając 14. szczyt ASEAN, który odbył się w 2009 r., oraz opracowanie planu działania w sprawie jednolitego rynku wspólnoty gospodarczej ASEAN, wspólnoty politycznej i bezpieczeństwa ASEAN i wspólnoty społeczno-kulturalnej ASEAN,
 - uwzględniając 22. szczyt ASEAN, który odbył się w Brunei w dniach 24–25 kwietnia 2013 r.,
 - uwzględniając 7. szczyt Azji Wschodniej, który odbył się w Phnom Penh dnia 20 listopada 2012 r. z udziałem przywódców z 17 krajów ASEAN, Chin, Japonii i Korei Południowej (ASEAN+3), Indii, Australii i Nowej Zelandii (ASEAN+6) oraz Stanów Zjednoczonych,
 - uwzględniając porozumienie ASEAN w sprawie zarządzania kryzysowego i działań w sytuacjach nadzwyczajnych (AADMER),
 - uwzględniając wspólne oświadczenie z ósmego spotkania ministrów opieki społecznej i rozwoju społecznego państw ASEAN wydane dnia 6 września 2013 r. w Phnom Penh w ramach przygotowań do szczytu państw ASEAN zaplanowanego na październik 2013 r. oraz zawarte w nim odniesienie, że dostęp do zabezpieczenia społecznego jest podstawowym prawem człowieka,
 - uwzględniając swoje ostatnie rezolucje w sprawie państw członkowskich ASEAN, w szczególności rezolucję z dnia 11 września 2013 r. w sprawie negocjacji dotyczących umowy o partnerstwie i współpracy między UE a Malezją ⁽¹⁾, z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie sytuacji muzułmanów Rohingya ⁽²⁾, z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie przestępczości zorganizowanej, korupcji i prania pieniędzy ⁽³⁾, z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie Wietnamu, w szczególności o wolności wypowiedzi ⁽⁴⁾ oraz z dnia 7 lutego 2013 r. w sprawie Laosu: sprawa Sombatha Somphone'a ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoje ostatnie rezolucje w sprawie państw członkowskich ASEAN, w szczególności rezolucję z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie starć na granicy między Tajlandią a Kambodżą ⁽⁶⁾, z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie Indonezji, w tym ataków na mniejszości ⁽⁷⁾, z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie Birmy – przeprowadzenie wyborów i zwolnienie przywódczyni opozycji Aung San Suu Kyi ⁽⁸⁾, z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie sytuacji w Birmie/Związku Myanmar ⁽⁹⁾, z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie Tajlandii ⁽¹⁰⁾, z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie sytuacji w Laosie i Wietnamie ⁽¹¹⁾ oraz z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie sytuacji uchodźców birmańskich w Tajlandii ⁽¹²⁾,
 - uwzględniając Zasady przewodnie dotyczące biznesu i praw człowieka: Wdrażanie ram ONZ „Ochrona, poszanowanie i naprawa”, przyjęte przez Radę Praw Człowieka ONZ dnia 16 czerwca 2011 r.,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0441/2013),
- A. mając na uwadze, że ASEAN jest obecnie jedną z najważniejszych rozwijających się organizacji regionalnych na świecie, zarówno pod względem rozwoju gospodarczego, jak i dynamiki geopolitycznej;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z kartą ASEAN podpisaną w listopadzie 2007 r. ASEAN zyskuje osobowość prawną oraz ramy prawne i instytucjonalne, w tym tworzy się Komitet Stałych Przedstawicieli, który ma wspierać i koordynować pracę ASEAN;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0367.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0286.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0245.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0189.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0058.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 188 E z 28.6.2012, s. 57.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 201.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 120.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 154.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 152.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 76.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 144.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

- C. mając na uwadze, że wspólnota gospodarcza ASEAN zamierza do 2015 r. stworzyć rynek wewnętrzny dla 600 mln ludzi, co sprawi, że rynek ASEAN wraz ze swoimi konkurencyjnymi podmiotami gospodarczymi i szybko rosnącym popytem wewnętrznym będzie porównywalny z innymi dużymi rynkami na świecie, takimi jak UE, Stany Zjednoczone, Chiny, Japonia i Indie, a w rezultacie stanie się silnym partnerem gospodarczym na rynku regionalnym i międzynarodowym; mając na uwadze, że proces ten postawi przed częścią państw członkowskich ASEAN wyzwania pod względem konkurencyjności, stabilności społecznej oraz wzmocnienia i rozwoju socjalnych elementów procesu integracji;
- D. mając na uwadze, że starania państw członkowskich ASEAN w zakresie restrukturyzacji gospodarczej po azjatyckim kryzysie finansowym w 1997 r. umożliwiły im wykazanie się ogólną dobrą odpornością na bieżący światowy kryzys gospodarczy;
- E. mając na uwadze, że w 1993 r. utworzono Forum Regionalne ASEAN, aby pogłębić dialog i konsultacje w kwestiach politycznych i dotyczących bezpieczeństwa oraz przyczynić się do stworzenia budującej zaufanie i prewencyjnej dyplomacji w regionie Azji i Pacyfiku;
- F. mając na uwadze, że na ostatnim szczycie ASEAN wezwano do denuklearyzacji Półwyspu Koreańskiego i zachęcono państwa posiadające broń jądrową do przystąpienia do protokołu do Traktatu o strefie wolnej od broni jądrowej w Azji Południowo-Wschodniej; mając na uwadze, że uczestnicy szczytu omawiali także ewentualne przyszłe uczestnictwo Timoru Wschodniego w ASEAN;
- G. mając na uwadze, że Chiny pogłębiły swoje powiązania gospodarcze z krajami Azji Południowo-Wschodniej; mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie ASEAN pogłębiły współpracę ze Stanami Zjednoczonymi w zakresie bezpieczeństwa na morzu; mając na uwadze, że Rosja postrzega Azję jako istotną część swojej międzynarodowej strategii; mając na uwadze, że kraje ASEAN wciąż odgrywają ważną rolę w utrzymaniu pokoju i stabilności w regionie; mając na uwadze, że UE i ASEAN wspólnie wyrażają zaniepokojenie nierozwiązanymi sporami terytorialnymi o Morze Południowochińskie oraz są żywotnie zainteresowane utrzymaniem pokoju i stabilności oraz przestrzeganiem prawa międzynarodowego, a zwłaszcza Karty Narodów Zjednoczonych i Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r.; wspiera sześciopunktowy plan w sprawie Morza Południowochińskiego z lipca 2012 r. oraz wytyczne dotyczące wdrożenia Deklaracji w sprawie postępowania stron na Morzu Południowochińskim z 2011 r., które zachęcają do pokojowego rozwiązania;
- H. mając na uwadze, że w Deklaracji praw człowieka ASEAN utrzymano możliwość przyjmowania przez poszczególne państwa własnych instrumentów prawnych na rzecz ochrony praw człowieka, chociaż deklaracja ustanawia ogólne ramy ochrony praw człowieka dla całego regionu;
- I. mając na uwadze, że dnia 8 listopada 2013 r. tajfun Haiyan zdevastował Filipiny, niszcząc całe miasta, a w rezultacie spowodował wciąż nieznaną, lecz szacowaną na tysiące liczbę ofiar oraz pozbawił dachu nad głową miliony ludzi; mając na uwadze, że był to najpotężniejszy cyklon, jaki kiedykolwiek uderzył w ląd, co pokazuje ogromne niebezpieczeństwo, jakie niosą ze sobą coraz częściej występujące ekstremalne warunki pogodowe;
- J. mając na uwadze, że wysoki poziom zanieczyszczenia spowodowany dymem z ogromnych pożarów lasów w regionie ma poważne skutki dla środowiska i może stanowić nietypowe zagrożenie dla bezpieczeństwa;
- K. mając na uwadze, że UE i ASEAN mają wspólny polityczny cel, jakim jest wspieranie dobrobytu, współpracy i pokoju w poszczególnych regionach oraz na całym świecie;
- L. mając na uwadze, że celem planu działania z Bandar Seri Begawanu z 2012 r. przyjętego przez UE i ASEAN jest większe strategiczne ukierunkowanie na współpracę w zakresie trzech filarów ASEAN, a także na współpracę kulturalną i rozwojową, a jego częścią są regularne posiedzenia na szczeblu ministerialnym i urzędników wyższego szczebla;
- M. mając na uwadze, że w obliczu toczących się negocjacji w sprawie umów o wolnym handlu między UE a Malezją, Tajlandią i Wietnamem, a także zawarcia umowy o wolnym handlu między UE a Singapurem oraz długofalowego celu, jakim jest zawarcie międzyregionalnej umowy o wolnym handlu, coraz pilniejsze staje się opracowanie wraz z partnerami z ASEAN bardziej kompleksowych ram politycznych;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

1. uważa, że ASEAN jako ważny podmiot gospodarczy w regionie i na świecie może odegrać ważną rolę w promowaniu pokojowego, wielostronnego porządku na świecie; ma nadzieję na dalszy rozwój zdolności instytucjonalnych, ekonomicznych i politycznych ASEAN;
2. zdecydowanie zachęca ASEAN do dalszego podążania ścieżką integracji politycznej i gospodarczej, w szczególności do realizacji ambitnego planu ASEAN dotyczącego stworzenia wspólnoty gospodarczej do 2015 r., w tym liberalizacji swojego wewnętrznego rynku pracy, która przyniosłaby ogromne korzyści wszystkim uczestniczącym krajom;
3. gratuluje przywódcom ASEAN znacznego postępu, jaki osiągnięto w procesie integracji regionalnej, czego najbardziej wyraźnym przykładem jest zbliżające się ustanowienie wspólnoty gospodarczej ASEAN; jest zdania, że tym pozytywnym zmianom powinno towarzyszyć pogłębienie parlamentarnego wymiaru ASEAN, oraz zachęca przywódców ASEAN, aby zastanowili się nad oficjalnym uznaniem – w karcie – roli Zgromadzenia Międzyparlamentarnego ASEAN (AIPA) jako integralnej części ASEAN;
4. podkreśla wielki potencjał gospodarczy regionu ASEAN i zachęca państwa ASEAN oraz krajowe i zagraniczne przedsiębiorstwa działające w krajach ASEAN, by stosowały zasady społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, aktywnie przestrzegały podstawowych norm pracy MOP oraz wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, promowały odpowiednią ochronę zatrudnienia i dostępność godnych warunków pracy, a także stworzyły klimat bardziej sprzyjający rozwojowi związków zawodowych i ich działalności; w związku z tym wzywa Komisję do pomocy przy opracowywaniu środków umożliwiających zwiększenie międzynarodowych i miejscowych możliwości egzekwowania prawa;
5. jest zdania, że państwa ASEAN powinny zmierzać ku nowej fazie rozwoju gospodarczego i społecznego, sprzyjającego włączeniu społecznemu, ze szczególnym uwzględnieniem propagowania praw człowieka oraz praw socjalnych, pracowniczych i gospodarczych swoich obywateli, by zapewnić większą równość i sprawiedliwość społeczną; uważa, że w tym celu państwa ASEAN powinny wykorzystywać rosnący dobrobyt gospodarczy do umacniania sieci zabezpieczenia społecznego i ochrony socjalnej; wzywa również UE do zacieśniania współpracy w dziedzinie praw człowieka, aby przyczynić się do skutecznego działania Międzyrządowej Komisji ds. Praw Człowieka ASEAN (AICHR) w dziedzinie propagowania praw człowieka i ich ochrony;
6. podkreśla, że UE i ASEAN dzielą te same wartości i mają wspólne interesy polityczne i gospodarcze, które należy nadal rozwijać, traktując je jako kwestie o wysokim priorytecie oraz podnosząc do rangi strategicznego partnerstwa; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że mając na uwadze znaczenie tych stosunków, ESDZ aktywnie rozważa mianowanie szefa delegatury UE w ASEAN; oczekuje, że doprowadzi to do lepszej koordynacji między szefem delegatury UE w ASEAN a ambasadami państw członkowskich oraz do zwiększenia politycznej wiarygodności i widoczności UE; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel oraz Komisję do przedstawienia zmienionej, bardziej złożonej strategii dla Azji Południowo-Wschodniej;
7. uważa, że UE i jej państwa członkowskie powinny pracować nad wspólnym i spójnym podejściem do regionu ASEAN, wspierając i uzupełniając się wzajemnie, co pozwoli UE na silniejszą obecność gospodarczą i polityczną w regionie; uważa, że należy zwiększyć obecność przedstawicieli UE i państw członkowskich na forach regionalnych i krajowych ASEAN na wszystkich szczeblach;
8. proponuje, aby Unia starała się uświadomić opinię publiczną tych krajów, że prowadząc politykę zagraniczną, Unia pełni rolę organu regulacyjnego, dążącego do wspierania integracji regionalnej poprzez dialog polityczny, preferencyjne umowy handlowe i umowy o partnerstwie;
9. z zadowoleniem przyjmuje negocjacje w sprawie siedmiu umów o partnerstwie i współpracy między UE i siedmioma państwami członkowskimi ASEAN, które będą fundamentami umożliwiającymi pogłębienie wzajemnych stosunków, oraz podkreśla potrzebę przyspieszenia negocjacji z pozostałymi państwami członkowskimi ASEAN; wzywa do szybkiej ratyfikacji istniejących umów o partnerstwie i współpracy; uważa jednak, że umowy o partnerstwie i współpracy z poszczególnymi krajami nie powinny stać się przeszkodą dla ogólnych stosunków między UE a ASEAN;
10. wspiera pogłębienie parlamentarnego wymiaru tych stosunków; uważa, że stworzenie formalnego Zgromadzenia Międzyparlamentarnego Euro-ASEAN doprowadziłoby – przy sprzyjających warunkach – do dalszego zacieśnienia stosunków między UE a państwami członkowskimi ASEAN, a także stanowiłoby forum wielostronnej wymiany, które w bardziej złożony sposób podchodziłoby do zagadnień natury globalnej; proponuje także stworzenie powiązań między parlamentarną Podkomisją Praw Człowieka a Międzyrządową Komisją ds. Praw Człowieka ASEAN (AICHR); uważa, że Urząd ds. Promowania Demokracji Parlamentarnej mógłby udzielić wsparcia Zgromadzeniu Międzyparlamentarnemu ASEAN (AIPA) w zakresie tworzenia zdolności, zwiększając rolę parlamentów krajowych oraz AIPA wewnątrz ASEAN;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

11. podkreśla konieczność zintensyfikowania posiedzeń wysokiego szczebla oraz wzajemnej współpracy i zrozumienia na forach międzynarodowych, takich jak ONZ lub jej agencje, MFW oraz WTO;
12. podkreśla, że należy na szczeblu państwowym i parlamentarnym podnieść rangę i dalej rozwijać współpracę w ramach dialogu Azja-Europa (ASEM) i euroazjatyckiego partnerstwa parlamentarnego (ASEP) jako istniejących forów dialogu między UE a ASEAN;
13. wspiera ASEAN w znajdowaniu sobie miejsca między sprzecznymi interesami gospodarczymi i w zakresie bezpieczeństwa Chin, Japonii i Stanów Zjednoczonych; pragnie, by UE była aktywnym partnerem ASEAN w jego dążeniach do znajdowania pozamilitarnych rozwiązań ważnych problemów geostrategicznych i w zakresie bezpieczeństwa, dzieląc się unijnymi doświadczeniami w zapobieganiu konfliktom, rozwiązywaniu konfliktów i rozstrzyganiu sporów granicznych i terytorialnych, w celu szerzenia pokoju i zwiększania stabilności regionu;
14. jest zaniepokojony ostatnimi wydarzeniami na Morzu Południowochińskim oraz z zadowoleniem przyjmuje prace grupy roboczej ds. wdrożenia Deklaracji w sprawie postępowania stron na Morzu Południowochińskim, której celem jest znalezienie pokojowego i korzystnego dla obu stron rozwiązania sporu o granicę morską w tym regionie;
15. wzywa Unię Europejską, aby przyczyniła się do złagodzenia napięć geopolitycznych w regionie poprzez utrzymywanie bliskich stosunków z ASEAN, co pozwoli na ulepszenie mechanizmów rozwiązywania konfliktów;
16. dostrzega wysiłki państw ASEAN w dziedzinie zwalczania piractwa i z zadowoleniem przyjmuje dotychczasowe pozytywne doniesienia na ten temat; podkreśla, że szlaki żeglugi morskiej w regionie mają istotne i wielowymiarowe znaczenie dla gospodarki światowej oraz są podatne na zagrożenia; uważa, że kwestia ta powinna znaleźć stałe odzwierciedlenie w działaniach UE w tym regionie;
17. wzywa Komisję i ESDZ do dalszego zapewniania wsparcia Sekretariatowi ASEAN i jego instytucjom w wysiłkach na rzecz budowania zdolności, przy wykorzystaniu doświadczeń UE; sugeruje, że program wspierania integracji regionalnej ASEAN przez UE (ARISE) powinien być kontynuowany;
18. zachęca do popierania transregionalnych wizyt artystów i wzywa państwa członkowskie, aby zachęcały do szerszego informowania na temat regionu ASEAN w publicznych mediach i w systemie kształcenia oraz zwiększyły swoją obecność w regionie za pomocą instytucji kulturalnych lub w inny sposób, co doprowadziłoby do poszerzenia więzi kulturowych z państwami ASEAN oraz do pogłębienia wzajemnej znajomości kultury i promowania dialogu kulturowego;
19. uważa, że warto byłoby rozważyć zorganizowanie roku kultury, którego temat zmieniałby się co roku i w czasie którego jedno z państw UE byłoby przedstawiane w państwach członkowskich ASEAN, a państwo ASEAN w Europie;
20. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE jest obecnie największym partnerem większości państw członkowskich ASEAN w dziedzinie współpracy naukowej; sugeruje, że program Komisji „Horyzont 2020” dotyczący badań i innowacji powinien być aktywniej promowany wśród instytucji naukowych w tym regionie;
21. podkreśla, że programy wymiany sprzyjające mobilności młodych ludzi, takie jak Erasmus, mają istotne znaczenie dla międzykulturowej współpracy studenckiej i naukowej między placówkami szkolnictwa wyższego w UE i ASEAN; sugeruje stworzenie centrów badań ASEAN na europejskich uniwersytetach i unijnych centrów badań na uniwersytetach ASEAN, a także zapewnienie większych możliwości uzyskiwania wspólnych dyplomów; uważa, że UE musi rozszerzyć ofertę programową w języku angielskim na uniwersytetach, aby ułatwić studentom z Azji dostęp do europejskich uniwersytetów, podczas gdy badacze z UE powinni uzyskać pomoc w dołączaniu do programów badawczych w Azji, w tym we współpracy z siecią uniwersytetów ASEAN (AUN);
22. proponuje, aby podjąć działania – zwłaszcza przy zastosowaniu nowego instrumentu partnerstwa – w celu zintensyfikowania regularnych wymian i procesów wzajemnego uczenia się, na przykład na temat społeczeństw wielokulturowych i struktur państwa demokratycznego w XXI wieku; podkreśla potrzebę uwzględniania praw mniejszości oraz promowania równości płci i równouprawnienia kobiet, a także poprawy warunków życia dziewcząt i kobiet, podniesienia standardów socjalnych i norm pracy, w tym dzięki zniesieniu pracy przymusowej i pracy dzieci, promowaniu odpowiedniej ochrony zatrudnienia i dostępności godnych warunków pracy, wprowadzeniu trwałego i kompleksowego systemu świadczeń socjalnych, systemu prawnego i systemu bezpieczeństwa oraz współpracy gospodarczej i innych stosownych środków;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

23. podkreśla znaczenie rozwoju kontaktów międzyludzkich i docenia pracę Fundacji Azja-Europa (ASEF), której główną funkcją jest tworzenie powiązań między społeczeństwami obywatelskimi w obu regionach; wzywa UE do przyjęcia bardziej aktywnej i znaczącej roli instytucjonalnej niż jedynie zwykłe członkostwo;
24. wzywa do uruchomienia inicjatywy dotyczącej partnerstwa miast w celu powiązania regionów w Europie i Azji, które dotychczas przeprowadziły niewiele wymian;
25. sugeruje, aby UE pogłębiła międzyregionalną współpracę z ASEAN w zakresie zapobiegania katastrofom i kryzysom oraz zarządzania kryzysowego, a także przy podejmowaniu poważnych wyzwań, takich jak zrównoważony rozwój w następujących obszarach: bezpieczeństwo żywnościowe, gospodarka zasobami (w tym wykorzystanie zasobów wodnych i morskich, również w podregionie Mekongu), inwestycje w rolnictwie, wspieranie drobnych rolników, urbanizacja, łączność i transport, zmiana klimatu, energia ze źródeł odnawialnych, efektywność energetyczna i transformacja energetyki, turystyka, badania i innowacje;
26. zauważa, że ubóstwo nadal stanowi problem w krajach ASEAN, przy czym dotyka głównie kobiety, osoby słabo wykształcone, mieszkańców obszarów wiejskich oraz mniejszościowe grupy etniczne lub wyznaniowe; dostrzega w związku z tym konieczność lepszego rozdziału dóbr i wspierania sprawiedliwości społecznej na wszystkich szczeblach oraz uważa, że wciąż potrzebna jest nowa strategia UE na rzecz wspierania rozwoju i zwalczania nierówności w tych krajach, w tym przez zapewnienie dostępu do finansowania przy pomocy mikrokredytów; jest zdania, że taka strategia powinna opierać się przede wszystkim na następujących zasadach: spójność polityki na rzecz rozwoju, długoterminowa skuteczność pomocy, priorytetowe traktowanie podstawowych potrzeb społecznych oraz uczestnictwo podmiotów krajowych, w tym parlamentów krajowych, władz lokalnych, organizacji pozarządowych działających na rzecz rozwoju, a także społeczeństwa obywatelskiego;
27. podkreśla fakt, że UE powinna zapewnić wsparcie Międzyrządowej Komisji ds. Praw Człowieka ASEAN w zakresie tworzenia zdolności, a także wsparcie techniczne Komisji ds. Kobiet i Dzieci ASEAN;
28. oczekuje pogłębionej współpracy i wzajemnego zbliżenia w kwestiach dotyczących praw człowieka, takich jak wolność wypowiedzi, wolność mediów, wolność zrzeszania się i zgromadzeń, w tym związków zawodowych; uważa, że zarówno w UE, jak i w ASEAN istnieją obszary, które wymagają poprawy, przykładowo kwestia traktowania migrantów i mniejszości;
29. oczekuje, że przegląd zakresu uprawnień Międzyrządowej Komisji ds. Praw Człowieka ASEAN będzie stanowił okazję do zwiększenia jej roli; wzywa ASEAN do opracowania standardów i zasad ułatwiających wdrożenie Deklaracji praw człowieka ASEAN; podkreśla, że zobowiązania państw członkowskich ASEAN podjęte na mocy prawa międzynarodowego znoszą wszelkie postanowienia tej deklaracji, które są sprzeczne z tym prawem; proponuje także, aby w przyszłości opracować regionalne mechanizmy rozstrzygania sporów i nakładania sankcji w przypadku łamania praw człowieka, na wzór mechanizmów istniejących już w innych regionach, takich jak np. Europejski Trybunał Praw Człowieka; wspiera pogłębioną współpracę w zakresie wzajemnych problemów dotyczących praw człowieka;
30. wzywa UE do udoskonalenia wsparcia i współpracy, tak aby zwalczać korupcję, między innymi przez zachęcanie do ratyfikacji i wdrożenia Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji;
31. wzywa Komisję do udzielania krajom ASEAN dalszej pomocy na rzecz zwalczania różnic między tymi krajami i do wspierania ich na drodze do integracji politycznej, gospodarczej i instytucjonalnej, ze szczególnym uwzględnieniem krajów najsłabiej rozwiniętych (Kambodża, Laos i Mjanma);
32. wzywa do wdrożenia wytycznych UE w zakresie polityki gruntowej z 2004 r., aby przeciwdziałać zawłaszczaniu ziemi; w szczególności podkreśla, że darczyńcy powinni angażować się w politykę gruntową ukierunkowaną na obronę i umacnianie drobnego rolnictwa rodzinnego;
33. wyraża uznanie dla decyzji państw członkowskich ASEAN dotyczącej ogłoszenia ASEAN strefą wolną od broni jądowej i uważa, że za tym przykładem powinny pójść inne państwa;
34. wyraża zaniepokojenie z powodu polityki ekologicznej, a w szczególności z powodu liczby nielegalnych przypadków pozyskiwania drewna, wypalania i powstającego w efekcie smogu, który ma znaczący negatywny wpływ na środowisko również poza granicami ASEAN; ubolewa, że polityka UE w zakresie biopaliw przyczynia się do gwałtownego wzrostu produkcji oleju palmowego, prowadzącej do wywłaszczania ubogich mieszkańców wsi lub do niekorzystnego

Środa, 15 stycznia 2014 r.

włączania ich do plantacji oleju palmowego; uważa zatem, że w ramach pomocy rozwojowej konieczne jest wspieranie prawa osób ubogich do ziemi w krajach rozwijających się; zachęca do większych starań na rzecz ochrony środowiska i różnorodności biologicznej, pochwała pracę Centrum na rzecz Różnorodności Biologicznej ASEAN i oczekuje ściślejszej współpracy między UE a ASEAN w sprawie łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej;

35. wzywa państwa członkowskie ASEAN do osiągnięcia porozumienia w sprawie skoordynowanych środków służących zapobieganiu pożarom niszczącym środowisko oraz ich powstrzymywaniu; nalega, aby Indonezja ratyfikowała porozumienie z 2002 r. w sprawie zanieczyszczenia powietrza wskutek pożarów w regionie;

36. podkreśla, że UE powinna także pogłębić dialog polityczny i współpracę w takich kwestiach jak prawa podstawowe, w tym prawa mniejszości etnicznych i wyznaniowych, a także – dbając o wolność wypowiedzi i swobodny przepływ informacji – w kwestiach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania oraz dotyczących praworządności i bezpieczeństwa, takich jak zwalczanie przestępczości międzynarodowej, korupcja, uchylanie się od płacenia podatków, pranie pieniędzy, handel ludźmi i narkotykami, zwalczanie terroryzmu, nieprolifracja, rozbrojenie, bezpieczeństwo morskie i cybernetyczne;

37. wyraża zaniepokojenie z powodu problemów urbanistycznych będących wynikiem rozwoju gospodarczego, z jakimi borykają się kraje ASEAN, a które obejmują takie kwestie, jak zarządzanie przepływami migracyjnymi ze wsi do miast, planowanie zagospodarowania przestrzennego w miastach oraz wyposażenie w podstawową infrastrukturę i usługi, przeciwdziałanie powstawaniu slumsów oraz potrzeba korzystania z czystych i odnawialnych źródeł energii, by przeciwdziałać zanieczyszczeniu środowiska; apeluje do Komisji o współpracę z krajami ASEAN w zakresie strategii służących rozwiązywaniu tych problemów;

38. proponuje wspierać regionalną integrację gospodarczą, zwłaszcza w odniesieniu do swobodnego przepływu towarów, usług i inwestycji oraz mobilności wykwalifikowanych robotników, a także dalej pogłębiać współpracę w zakresie zarządzania katastrofami i kryzysami, w dziedzinie bezpieczeństwa, w walce z ubóstwem oraz w kwestiach dotyczących migracji;

39. przypomina, że ważne jest także wspieranie dynamicznie rozwijającego się sektora prywatnego przez intensyfikację dialogu między przedsiębiorstwami europejskimi i azjatyckimi oraz współpracę publiczno-prywatną w kwestiach finansowych, inwestycyjnych, gospodarczych i handlowych, w tym umiędzynarodawiania małych i średnich przedsiębiorstw z Europy i ich dostępu do rynku, a także w kwestii trwającego kryzysu finansowego na świecie; zachęca UE i ASEAN do wymiany najlepszych praktyk w tym zakresie;

40. zauważa, że dla kilku członków ASEAN eksport wyrobów włókienniczych do UE stanowi ważny sektor, i przypomina, że przyznanie GSP i GSP Plus jest związane z wdrożeniem podstawowych norm pracy MOP oraz innych podstawowych konwencji międzynarodowych o istotnym znaczeniu dla zrównoważonego rozwoju;

41. wzywa przywódców państw członkowskich ASEAN, by wspierali cel UE, jakim jest uczestnictwo w przyszłych szczytach Azji Wschodniej w związku z przystąpieniem UE do Traktatu o wzajemnych stosunkach i współpracy w Azji Południowo-Wschodniej;

42. z zadowoleniem przyjmuje proces pokojowy i reformy demokratyczne w Mjanmie/Birmie, które stwarzają historyczną szansę na znaczne pogłębienie stosunków między UE a ASEAN; jednakże pozostaje szczególnie zaniepokojony sytuacją mniejszości etnicznych; wzywa rząd Birmy i jej sąsiadów będących członkami ASEAN, aby dołożyli wszelkich starań w celu poprawy warunków życia ludu Rohingya i wzmocnienia ich praw obywatelskich;

43. z zadowoleniem przyjmuje ratyfikację statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) przez Kambodżę i Filipiny oraz wzywa wszystkie państwa członkowskie ASEAN do pójscia ich śladem; jednocześnie apeluje do wszystkich państw członkowskich ASEAN, aby dostosowały się do ogólnościwiatowej tendencji do znoszenia kary śmierci; zachęca państwa członkowskie ASEAN do ratyfikacji i wdrożenia Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji;

44. wyraża uznanie dla Indonezji i Filipin za aktywne zaangażowanie w partnerstwo na rzecz otwartego rządu oraz zobowiązania podjęte na rzecz większej otwartości rządu i integralności publicznej; proponuje, aby pozostałe kraje ASEAN dążyły do uczestnictwa w tym partnerstwie oraz opracowały własne plany działania w ścisłej i konstruktywnej współpracy ze społeczeństwem obywatelskim i organizacjami oddolnymi;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

45. wyraża jednak obawę, że w wielu krajach ASEAN przypadki grabieży ziemi, bezkarność osób mających powiązania z elitami rządzącymi oraz korupcja zagrażają ogromnemu postępowi gospodarczo-społecznemu w regionie ASEAN;

46. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji ESDZ, Radzie, Komisji, Zgromadzeniu Międzyparlamentarnemu ASEAN (AIPA), Sekretariatowi ASEAN oraz rządów i parlamentom państw członkowskich ASEAN.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0031

Przestępczość przeciwko dzikiej przyrodzie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie (2013/2747(RSP))

(2016/C 482/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając przyjętą w kwietniu 2013 r. rezolucję Komisji ONZ ds. Zapobiegania Przestępczości i Wymiaru Sprawiedliwości, popartą przez Radę Ekonomiczną i Społeczną ONZ w lipcu 2013 r., w której zachęca się „państwa członkowskie do uznania nielegalnego handlu dziką fauną i florą za poważne przestępstwo w przypadkach, gdy zaangażowane są w ten proceder zorganizowane grupy przestępcze”, tym samym zrównując go z handlem ludźmi oraz handlem narkotykami;
- uwzględniając śledztwo przeprowadzone przez INTERPOL i IFAW (Międzynarodowy Fundusz na Rzecz Zwierząt) dotyczące internetowego handlu kością słoniową w UE, w którym stwierdzono, że ściganie internetowej przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie znajduje się w początkowej fazie rozwoju i wezwano do wprowadzenia w UE specjalnych przepisów w zakresie handlu elektronicznego regulujących handel dziką przyrodą;
- uwzględniając rezolucję z 6 lutego 2013 r. w sprawie strategicznych celów UE na 16. sesję konferencji stron Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES), które odbędzie się w Bangkoku (Tajlandia) od 3 do 14 marca 2013 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając wyniki ww. konferencji stron (16. KS), podczas której strony osiągnęły porozumienie co do szeregu konkretnych działań wymierzonych w kłusownictwo i handel dziką przyrodą, w tym decyzji 16.39–16.40 i decyzji 16.78–16.83,
- uwzględniając konwencję CITES wdrożoną w UE rozporządzeniem Rady (WE) nr 338/97 w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi ⁽²⁾, a także rozporządzenie Komisji (WE) nr 865/2006 ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 ⁽³⁾;
- uwzględniając zalecenie Stałego Komitetu Konwencji Berneńskiej nr 155 (2011) w sprawie nielegalnego zabijania, chwytania i handlu dzikimi ptakami, przyjęte w dniu 2 grudnia 2011 r. oraz plan działania Komisji na rzecz eliminacji nielegalnego zabijania, chwytania i handlu ptakami (12/2012),
- uwzględniając niedawne inicjatywy USA, Filipin i Gabonu mające na celu zniszczenie posiadanych zapasów nielegalnej kości słoniowej w celu pogłębienia społecznej świadomości dotyczącej wzrostu popytu na kość słoniową, wzmożonego nielegalnego handlu i kłusownictwa oraz zwalczania handlu dziką przyrodą;
- uwzględniając wspólne oświadczenie przywódców 11 państw, na których obszarze występują słonie afrykańskie, przyjęte dnia 26 września 2013 r. w ramach zaangażowania się organizacji Clinton Global Initiative w działania dotyczące partnerstwa na rzecz ratowania słoni afrykańskich oraz wzywające inne państwa do „ustanowienia lub ponownego wprowadzenia krajowego moratorium na przywóz i wywóz w celach handlowych, sprzedaż krajową oraz zakup kłów i wyrobów z kości słoniowej, do momentu, aż populacje dzikich słoni nie będą zagrożone przez kłusownictwo”;
- uwzględniając rezolucję z dnia 23 października 2013 r. w sprawie przestępczości zorganizowanej, korupcji i prania brudnych pieniędzy – zalecenie działań i podejmowanych inicjatyw (sprawozdanie końcowe) ⁽⁴⁾, zwłaszcza ust. 127, oraz rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie przestępczości zorganizowanej, korupcji i prania brudnych pieniędzy – zalecenie działań i podejmowanych inicjatyw (sprawozdanie okresowe) ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0047.

⁽²⁾ Dz.U. L 61 z 3.3.1997, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 166 z 19.6.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0444.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0245.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

- uwzględniając wynik warsztatów na temat międzynarodowej przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie, które zostały zorganizowane przez Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności w dniu 27 lutego 2013 r. w Brukseli;
 - uwzględniając pytanie skierowane do Komisji z dnia 29 października 2013 r. w sprawie przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie (O-000123/2013 – B7-0529/2013),
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 i art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że przestępczość przeciwko dzikiej przyrodzie, w tym kłusownictwo i nielegalne pozyskiwanie, tranzyt nielegalnych produktów i ich pochodnych oraz ich nielegalna sprzedaż i wykorzystywanie w krajach konsumenckich jest obecnie poważną, międzynarodową dziedziną przestępczości zorganizowanej, w której obroty sięgają co najmniej 19 mld USD rocznie, oraz jest aktualnie czwartą co do wielkości nielegalną działalnością na świecie, po handlu narkotykami, fałszerstwie i handlu ludźmi;
- B. mając na uwadze, że w nielegalny handel dziką przyrodą często zaangażowane są międzynarodowe sieci przestępczości zorganizowanej, dla których stanowi on źródło dochodów, oraz zbrojne ugrupowania rebeliantów;
- C. mając na uwadze, że przestępczość przeciwko dzikiej przyrodzie stanowi zagrożenie dla dobrostanu poszczególnych zwierząt, a także dla ochrony gatunków zwierząt i roślin oraz zagraża całym lokalnym ekosystemom;
- D. mając na uwadze, że przestępczość przeciwko dzikiej przyrodzie stała się poważnym zagrożeniem dla bezpieczeństwa, stabilności politycznej, gospodarki, lokalnych źródeł dochodów, zasobów naturalnych i dziedzictwa kulturowego wielu państw; mając na uwadze, że zakres wymaganej odpowiedzi na te zagrożenia często wykracza poza kompetencje agencji egzekwujących prawo w zakresie ochrony środowiska oraz dzikiej przyrody lub poza kompetencje pojedynczych krajów lub regionów;
- E. mając na uwadze, że nielegalny handel dziką przyrodą stanowi nie tylko istotne zagrożenie dla bezpieczeństwa, praworządności oraz rozwoju społeczności lokalnych, w których zasoby dzikiej przyrody zostały wyczerpane, ale także dla pokoju i bezpieczeństwa narodów i regionów, w których te społeczności się znajdują, oraz zrównoważonego rozwoju na całym świecie;
- F. mając na uwadze, że zwalczanie przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie wymaga skoordynowanej odpowiedzi globalnej na najwyższym szczeblu politycznym oraz skoordynowanych działań pomiędzy organami ścigania na szczeblu międzynarodowym i krajowym, a także skutecznego zastosowania narzędzi w celu wzmocnienia egzekwowania prawa i wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych;
- G. mając na uwadze, że jak długo popyt na produkty dzikiej przyrody będzie utrzymywał się na wysokim poziomie, a działania służące egzekwowaniu prawa będą niewystarczające, tak długo legalny handel będzie służył za przykrywkę dla handlu nielegalnego i będzie przyczyniał się do rozwoju kłusownictwa;
1. podkreśla, że Unia Europejska stanowi zarówno znaczący rynek, jak i trasę tranzytową dla nielegalnego handlu dziką przyrodą; zwraca uwagę, że zgodnie z szacunkami Europolu przychody z handlu zagrożonymi gatunkami wynoszą 18-26 mld EUR rocznie, a UE jest dla nich głównym rynkiem zbytu na świecie;
 2. podkreśla, że celem konwencji CITES jest czuwanie nad tym, by handel międzynarodowy dzikimi zwierzętami i roślinami nie zagrażał przetrwaniu gatunków w stanie dzikim;
 3. jest zaniepokojony, że nielegalny handel produktami dzikiej przyrody w samym tylko internecie został oszacowany przez Global Financial Integrity w raporcie z lutego 2011 r. zatytułowanym „Przestępczość ponadnarodowa w krajach rozwijających się” na 10 mld USD rocznie;
 4. wyraża zaniepokojenie zacieśniającymi się powiązaniem między ludźmi i pieniędzmi związanymi z handlem dziką przyrodą oraz innymi formami przestępczości zorganizowanej, w tym handlem narkotykami i bronią, korupcją i nadużyciami finansowymi, a także bojówkami i terroryzmem;
 5. jest zaniepokojony, że zorganizowane grupy przestępcze, zwłaszcza te dopuszczające się przemytu, uważają handel dziką przyrodą za atrakcyjny z powodu braku zdolności władz do egzekwowania i wdrażania prawa, a także ze względu na duże zyski i niskie koszty;
 6. podkreśla, że jeżeli Unia Europejska i jej państwa członkowskie pragną odgrywać prawdziwie wiodącą rolę w ochronie gatunków zagrożonych, należy nie tylko pilnie podjąć aktywne i ambitne działania wspierające międzynarodowe negocjacje, ale także ustanowić najbardziej odpowiednie ramy prawne i warunki realizacji, które zapewnią, że na terenie Unii nie wystąpią luki prawne przyczyniające się do nielegalnego handlu;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

7. zwraca uwagę na fakt, iż przestępczość przeciwko dzikiej przyrodzie może stanowić poważne zagrożenie dla praworządności oraz zrównoważonego rozwoju;

8. jest świadomy, że zjawisko kłusownictwa dotyczącego różnych gatunków dzikiej fauny występuje również na terytorium UE i że obecnie wciąż jeszcze ma miejsce zabijanie, pozyskiwanie i chwywanie zwierząt należących do rzadkich, szczególnie chronionych, a nawet zagrożonych wyginięciem gatunków, wymienionych w załączniku IV do dyrektywy 92/43/EWG (dyrektywy siedliskowej) i w załączniku I do dyrektywy 2009/147/WE (dyrektywy ptasiej), oraz handel nimi;

Działania w ramach UE

9. wzywa Komisję do bezzwłocznego opracowania planu działania UE na rzecz walki z przestępczością przeciwko dzikiej przyrodzie i z handlem dziką przyrodą, w tym jasno określonych rezultatów i ram czasowych;

10. podkreśla, że UE jest głównym terytorium tranzytowym dla nielegalnych produktów dzikiej przyrody takich jak kość słoniowa i żywe zwierzęta, na co wskazuje niedawne sprawozdanie TRAFFIC⁽¹⁾, i dlatego może wykorzystać swoją szczególną pozycję do kontrolowania tego procederu;

11. wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia moratorium na cały przywóz i wywóz w celach handlowych, sprzedaż krajową, zakup kłów oraz surowej i obrobionej kości słoniowej do momentu, aż populacje dzikich słońi nie będą zagrożone przez kłusownictwo;

12. wzywa państwa członkowskie do wyrażenia wraz z innymi stronami konwencji CITES jednoznacznego sprzeciwu wobec nielegalnego handlu dziką przyrodą i popytu na nielegalne produkty dzikiej przyrody poprzez zniszczenie posiadanych zapasów nielegalnej kości słoniowej;

13. wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia zalecenia Komisji 2007/425/WE, określającego działania dotyczące wykonania rozporządzenia (WE) nr 338/97 w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi; zaleca państwom członkowskim zapewnienie możliwości bezzwłocznej konfiskaty przejętych produktów celem lepszego wdrażania konwencji CITES i ochrony dobrostanu żywych zwierząt;

14. wzywa Komisję do zaangażowania Stałego Komitetu konwencji CITES w odniesieniu do decyzji 16.47 16. KS, w zakresie postanowień dotyczących optymalizacji pozbywania się nielegalnie pozyskanych, sprzedawanych i skonfiskowanych produktów, w celu zapewnienia skoordynowanych podejść do wymiany informacji i szybkiego znajdowania nowego domu dla skonfiskowanych żywych zwierząt;

15. zachęca państwa członkowskie do wzmocnienia wymiaru sprawiedliwości w UE za pomocą zwiększonej świadomości, zdolności i środków, tak aby zapewnić, że ściganie nielegalnego handlu dziką przyrodą przebiega w sposób skuteczny oraz w najszerszym prawnie dopuszczalnym zakresie, a kary dla przestępców są proporcjonalne do wagi przestępstwa; wzywa zatem Komisję do usprawnienia harmonizacji procedur między państwami członkowskimi zgodnie z zaleceniem Komisji nr 2007/425/WE w celu uniknięcia sytuacji, w której państwa członkowskie, gdzie kary są najniższe, byłyby wykorzystywane jako dogodny punkt wjazdu;

16. wzywa Komisję do dokładnego monitorowania i nadzorowania stosowania dyrektywy 2008/99/WE w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne, ponieważ do dzisiaj w niektórych państwach członkowskich nie zostały określone skuteczne sankcje karne, które na mocy dyrektywy miały zostać przewidziane również w stosunku do osób zabijających, niszczących, posiadających lub gromadzących chronione gatunki fauny i flory;

17. w związku z niepokojem podobnym do wyrażonego przez ONZ w rezolucji z maja 2013 r., dotyczącej między innymi przestępczości przeciwko lasom, wzywa do przeglądu obecnych instrumentów unijnych w zakresie nielegalnego handlu drewnem oraz do rewizji innych działań związanych z lasami, w celu oceny ich skuteczności, jak również efektywnego radzenia sobie z nasilającym się nielegalnym handlem odnotowywanym obecnie na terytorium Unii;

18. zwraca uwagę na fakt, że obecnie na terytorium Unii Europejskiej wciąż istnieją ogromne różnice między poszczególnymi państwami członkowskimi w zakresie systemu sankcji stosowanych względem osób pobierających, chwytających lub nielegalnie posiadających zwierzęta należące do chronionych gatunków dzikiej fauny, bądź handlujących nimi; podkreśla, że te dotyczące sankcji różnice między poszczególnymi państwami członkowskimi mają często negatywny wpływ na skuteczność systemów kontroli oraz działań osób upoważnionych do przeprowadzania kontroli w poszczególnych państwach członkowskich;

⁽¹⁾ <http://ec.europa.eu/environment/cites/pdf/Overview%20significant%20seizures.pdf>

Środa, 15 stycznia 2014 r.

19. wzywa do wprowadzenia odpowiednich sankcji za naruszenia rozporządzenia (WE) nr 338/97, aby zapobiegać przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie, a także uwzględniać wartość rynkową gatunków, wartość przyrodniczą gatunków, których dotyczy przestępstwo, oraz poniesione koszty; wzywa do wprowadzenia systemu zapewniającego aktualizację i okresowe dostosowywanie wysokości sankcji;
20. podkreśla fakt, że dyrektywa 2008/99/WE w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne harmonizuje definicje przestępstw przeciwko dzikiej przyrodzie w całej Unii; ponadto podkreśla, że dyrektywa ta zawiera wymóg, zgodnie z którym państwa członkowskie muszą wprowadzić skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające sankcje karne, wzywa je zatem do bezzwłocznego ustanowienia odpowiedniego poziomu sankcji za przestępstwa przeciwko dzikiej przyrodzie;
21. wzywa Komisję i Radę do wsparcia specjalistycznych szkoleń, obejmujących cały proces egzekwowania prawa, poprzez wykorzystanie istniejących instrumentów finansowych;
22. wzywa państwa członkowskie do stosowania na potrzeby walki z przestępczością przeciwko dzikiej przyrodzie wszystkich istotnych wspólnotowych i krajowych instrumentów służących do zwalczania przestępczości zorganizowanej, korupcji, procederu prania pieniędzy i zajmowania majątku;
23. wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do przestrzegania przyjętej w kwietniu 2013 r. rezolucji Komisji ONZ ds. Zapobiegania Przestępczości i Wymiaru Sprawiedliwości poprzez zaktualizowanie przepisów w celu zapewnienia, że nielegalny handel dziką fauną i florą, w który zaangażowane są zorganizowane grupy przestępcze, będzie definiowany jako przestępstwo podlegające karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż 4 lata, tak aby Konwencja Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej stanowiła podstawę współpracy międzynarodowej i wzajemnej pomocy prawnej;
24. wzywa państwa członkowskie UE do pełnego wdrożenia zaleceń przedstawionych w „Project WEB”, śledztwie prowadzonym przez Interpol/IFAW w sprawie internetowego handlu kością słoniową w UE;
25. jest świadomy, że niezgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju i nieetyczne polowania prowadzone dla zdobycia trofeów powodują masowy spadek liczebności gatunków zagrożonych wymienionych w załącznikach I i II do konwencji CITES oraz wzywa państwa członkowskie do poparcia ewentualnego przeglądu przepisów prawnych UE regulujących przywóz trofeów myśliwskich do państw członkowskich, jak również wzywa do wymagania pozwoleń na przywóz trofeów wszystkich gatunków wymienionych w załączniku B do odnośnego tekstu;
26. odnotowuje udokumentowane problemy dotyczące schwytych dzikich zwierząt, którymi handluje się wykorzystując mniej restrykcyjne przepisy regulujące hodowlę w niewoli; wzywa Komisję Europejską do wsparcia decyzji 16.63–16.66 (COP 16) dotyczących okazów hodowlanych i okazów wyhodowanych w niewoli oraz do zapewnienia wsparcia finansowego na rzecz badania kwestii gatunków uznanych za wyhodowane w niewoli i opracowania wytycznych dla placówek przeprowadzających kontrole;
27. wzywa do powołania w ramach Europolu wyspecjalizowanej jednostki ds. przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie, z pełnymi uprawnieniami i kompetencjami ponadnarodowymi, a także wystarczający i wykwalifikowany personel oraz odpowiednie środki finansowe, w celu scentralizowania informacji i analizy, a także skoordynowania śledztw, co powinno doprowadzić do większej liczby wspólnych śledztw i przyjęcia lepiej skoordynowanego strategicznego podejścia; wzywa do poprawiania i rozwijania relacji pomiędzy organami uprawnionymi do kontroli lokalnych w państwach członkowskich a organami międzynarodowymi w celu poprawy wymiany informacji i zwiększenia w ten sposób stopnia oraz skuteczności działania lokalnych podmiotów kontrolujących;
28. wzywa w tym celu państwa członkowskie do powołania krajowych grup zadaniowych ds. bezpieczeństwa środowiskowego (National Environmental Security Task Force – NEST), zgodnie z zaleceniami Interpolu oraz do zaangażowania się w skoordynowane operacje poprzez wyspecjalizowaną jednostkę ds. przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie, którą proponuje się powołać w ramach Europolu;
29. wzywa Komisję do zapewnienia, że środki przeznaczone na konwencję CITES po stronie jej służb są wystarczające, aby umożliwić UE odgrywanie wiodącej roli w związku z wejściem w życie poprawki z Gaborone do konwencji CITES;
30. wzywa Komisję i Radę do uruchomienia instrumentów handlu i rozwoju, aby ustanowić ukierunkowane programy, w celu wsparcia wdrażania konwencji CITES oraz zapewnienia środków na budowę zdolności w zakresie zwalczania kłusownictwa i nielegalnego handlu, w szczególności przez wspieranie, wzmacnianie i rozszerzanie takich inicjatyw jak

Środa, 15 stycznia 2014 r.

ASEAN-WEN (ASEAN Wildlife Enforcement Network), HA-WEN (Horn of Africa Wildlife Enforcement Network), LATF (Lusaka Agreement Task Force) i PAPECALF (Plan d'Action sous-régional des pays de l'espace COMIFAC pour le renforcement de l'application des législations nationales sur la faune sauvage 2012 – 2017), które mają na celu ustanowienie regionalnych ośrodków eksperckich i stworzenie modeli współpracy na rzecz zwalczania przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie;

31. wzywa UE i jej państwa członkowskie do proaktywnych działań, aby uświadomić obywatelom europejskim, że przestępczość przeciwko dzikiej przyrodzie nie jest tylko problemem dotyczącym innych kontynentów, ale raczej pilną kwestią odnoszącą się do naszej planety i naszego ekosystemu, która ma polityczny, ekonomiczny i społeczny wpływ na społeczność na całym świecie;

Działania międzynarodowe

32. wzywa Komisję i Radę do traktowania walki z przestępczością przeciwko dzikiej przyrodzie jako priorytetu w programowaniu instrumentów finansowych przeznaczanych na pomoc rozwojową, zarówno w programach tematycznych, jak i regionalnych;

33. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w następstwie rezolucji Komisji ONZ ds. Zapobiegania Przystępczości i Wymiaru Sprawiedliwości z 26 kwietnia 2013 r. przestępczość przeciwko dzikiej przyrodzie została zrównana z tak poważnymi formami międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, jak handel ludźmi i handel narkotykami oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do kształtowania swojej polityki handlowej i rozwojowej w taki sposób, aby zapewnić pełne wdrożenie tego międzynarodowego porozumienia; stwierdza, że wśród priorytetów UE na 68. sesję Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przyjętych przez Radę w czerwcu 2013 r., znajduje się propozycja zwiększenia wysiłków na rzecz walki z przestępczością przeciwko dzikiej przyrodzie i walki z nielegalnym pozyskiwaniem drewna oraz promowanie uprawnień zarządzania;

34. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zrobienia wszystkiego, co w ich mocy w ramach konwencji CITES i w dwustronnym dialogu z krajami konsumenckimi, aby zapewnić zamknięcie legalnych równoległych rynków, krajowego i międzynarodowego, zwiększających popyt na gatunki wysokiego ryzyka, takie jak słonie, nosorożce i tygrysy;

35. zwraca uwagę, że w ramach konwencji CITES zostały przewidziane mechanizmy mające zastosowanie wobec stron niewypełniających zobowiązań; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie do stosowania tych mechanizmów w pełnym zakresie, jeżeli jest to uzasadnione;

36. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ustanowienia funduszu powierniczego lub podobnego porozumienia prawnego na mocy art. 187 zaktualizowanego rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, w celu zabezpieczenia obszarów chronionych oraz zwalczania handlu dziką przyrodą i kłusownictwa w ramach planu działania przeciwko handlowi dziką przyrodą;

37. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zdecydowanego poparcia koncepcji Międzynarodowego Konsorcjum ds. Zwalczania Przystępczości Przeciwko Dzikiej Przyrodzie (International Consortium on combating Wildlife Crime – ICCWC), składającego się z CITES, Interpolu, UNODC (Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przystępczości), Banku Światowego oraz Światowej Organizacji Celnej, obejmującej dostarczenie środków finansowych i wiedzy specjalistycznej w tym celu, aby ułatwić tworzenie zdolności instytucji rządowych, wymianę informacji i danych wywiadowczych oraz wspieranie egzekwowania i przestrzegania przepisów przez członków konsorcjum ICCWC;

38. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że na ostatnim szczycie G-8 (w Lough Erne w Irlandii Północnej w czerwcu 2013 r.) zdecydowano się na podjęcie działań zmierzających do zwalczania nielegalnego handlu chronionymi lub zagrożonymi dzikimi gatunkami oraz działań zmierzających do politycznego i praktycznego wsparcia regionalnych i międzynarodowych organizacji zwiększających zdolność państw w zakresie monitorowania granic i kontroli granicznej oraz walki z takimi czynnikami, jak korupcja, międzynarodowa zorganizowana przestępczość i nielegalny handel, które osłabiają skuteczność sprawowania władzy oraz praworządność, a także w niektórych przypadkach stanowią istotne źródło finansowania dla terrorystów;

39. wzywa Komisję, aby w ramach swojej współpracy z państwami Afryki i Azji, udzieliła wsparcia tym państwom w celu wzmocnienia strategii i ram prawnych, zwiększenia zdolności egzekwowania prawa, rozwinięcia skutecznych systemów sądownictwa oraz wzmocnienia mechanizmów do walki z korupcją w celu efektywniejszego zwalczania przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie na szczeblu lokalnym, krajowym i regionalnym, między innymi poprzez wspieranie i finansowanie wdrażania inicjatyw takich jak zestaw narzędzi ICCWC;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

40. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia strategii i ram prawnych, zwiększenia zdolności egzekwowania prawa, uwzględnienia potrzeb technologii wywiadowczej i rozwinięcia skutecznych systemów sądownictwa w celu efektywniejszego zwalczania przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie na szczeblu lokalnym, krajowym i regionalnym, między innymi poprzez wspieranie wdrażania inicjatyw takich jak zestaw narzędzi ICCWC i szkolenie wyspecjalizowanych w przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie prokuratorów;

41. wzywa Komisję do tworzenia i wdrażania – między innymi poprzez wspieranie programu Interpolu na rzecz walki z przestępstwami przeciwko dzikiej przyrodzie i powołanie krajowych grup zadaniowych ds. bezpieczeństwa środowiskowego (NEST) i ich integrację z regionalnymi organami egzekwowania prawa, takimi jak grupa zadaniowa LATF (Lusaka Agreement Task Force), HA-WEN, SAWEN (South Africa Wildlife Enforcement Network) i ASEAN-WEN – regionalnych strategii i sieci egzekwowania prawa w dziedzinie dzikiej przyrody, połączonych za pomocą globalnego mechanizmu koordynacyjnego;

42. zwraca uwagę na duży i wciąż rosnący popyt na nielegalne produkty dzikiej przyrody z Chin i Azji Południowo-Wschodniej oraz podkreśla potrzebę uwzględnienia tego problemu w dialogu między UE a Azją na najwyższym szczeblu politycznym; popiera w tym kontekście, jako znaczący krok, podpisane w lipcu 2013 r. przez komisarza Potočnika oraz wiceministra lasów państwowych Chińskiej Republiki Ludowej Zhang Jianlonga porozumienie dotyczące wspólnych działań na rzecz zwalczania handlu dziką przyrodą oraz wyraża nadzieję na jego pełne wdrożenie;

43. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zgłębienia tych kwestii we współpracy z Unią Afrykańską, NEPAD (Nowe Partnerstwo dla Rozwoju Afryki), AMCEN (African Ministerial Conference on the Environment) oraz Komisją Unii Afrykańskiej w ramach zbliżającego się szczytu Afryka–UE w 2014 r. w celu identyfikacji obszarów współpracy na potrzeby wspólnej strategii Afryka–UE (JAES) na lata 2014 – 2020, w obliczu światowego wyzwania;

44. zachęca Komisję do włączenia zagadnienia handlu dziką przyrodą do współpracy transatlantyckiej w celu wypracowania wspólnego podejścia, gwarantującego skuteczny reżim prawny, który zapobiega przedostawaniu się nielegalnych produktów na rynek europejski i amerykański oraz ulepszenia kanałów komunikacyjnych w celu wymiany informacji o zarządzaniu dziką przyrodą oraz prawie handlowym;

45. zachęca Komisję i państwa członkowskie do wsparcia podejmowanych w kluczowych krajach wysiłków dotyczących współpracy między ministerstwami w celu opracowania i wdrożenia rzetelnej kampanii na rzecz zmniejszenia popytu oraz zagwarantowania odpowiedniego i długoterminowego finansowania wdrożenia tych strategii;

46. wzywa Komisję do wsparcia tworzenia alternatywnych źródeł dochodu dla społeczności lokalnych, które znajdują się najbliżej danych elementów dzikiej przyrody i wnoszą zauważalny wkład w odnowę i ochronę dzikich populacji oraz do zaangażowania społeczności w działania przeciwko kłusownictwu;

47. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia i wprowadzenia w życie przejrzystych i skutecznych przepisów i zasad odwodzących od konsumpcji produktów otrzymanych z zagrożonych gatunków dzikich zwierząt oraz do edukowania konsumentów na temat wpływu ich zwyczajów konsumenckich na gatunki zagrożone wyginięciem oraz do zapewnienia odpowiedniej informacji na temat możliwych zagrożeń i konsekwencji, jakie niesie ze sobą niekontrolowane rozprzestrzenianie obcych gatunków w lokalnych ekosystemach;

o

o o

48. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, sekretariatowi CITES, Interpolowi, Europolowi, UNODC, Bankowi Światowemu oraz Światowej Organizacji Celnej.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0032

Reindustrializacja Europy na rzecz wsparcia konkurencyjności i zrównoważonego wzrostu**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie reindustrializacji Europy z myślą o promowaniu konkurencyjności i trwałego rozwoju (2013/2006(INI))**

(2016/C 482/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając tytuł XVII Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 173 (dawny art. 157 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską), dotyczący polityki przemysłowej Unii i mówiący w szczególności o konkurencyjności przemysłu europejskiego,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 października 2012 r. zatytułowany „Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego. Aktualizacja komunikatu w sprawie polityki przemysłowej” (COM(2012)0582),
- uwzględniając dyrektywę 2012/27/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej ⁽¹⁾,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 29 listopada 2012 r. dotyczący decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobrze żyć w granicach naszej planety” (COM(2012)0710),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 30 listopada 2011 r. dotyczący rozporządzenia ustanawiającego Program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (2014–2020) (COM(2011)0834),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 lipca 2012 r. zatytułowany „Strategia na rzecz zrównoważonej konkurencyjności branży budowlanej i jej przedsiębiorstw” (COM(2012)0433),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 czerwca 2008 r. zatytułowany „Najpierw myśl na małą skalę. Program »Small Business Act« dla Europy” (COM(2008)0394),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 listopada 2008 r. zatytułowany „Inicjatywa na rzecz surowców – zaspokajanie naszych kluczowych potrzeb w celu stymulowania wzrostu i tworzenia miejsc pracy w Europie” (COM(2008)0699),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020. Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2010 r. zatytułowany „Projekt przewodni strategii Europa 2020: Unia innowacji” (COM(2010)0546),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 września 2011 r. zatytułowany „Plan działania na rzecz zasobooszczędnej Europy” (COM(2011)0571),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 października 2011 r. zatytułowany „Polityka przemysłowa – poprawa konkurencyjności” (COM(2011)0642),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 grudnia 2011 r. zatytułowany „Plan działania w zakresie energii do roku 2050” (COM(2011)0885),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 lutego 2012 r. zatytułowany „Innowacje w służbie zrównoważonego wzrostu: biogospodarka dla Europy” (COM(2012)0060),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 maja 2012 r. zatytułowany „Działanie na rzecz stabilności, wzrostu gospodarczego i zatrudnienia” (COM(2012)0299),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 czerwca 2012 r. zatytułowany „Europejska strategia w dziedzinie kluczowych technologii wspomagających – droga do wzrostu i miejsc pracy” (COM(2012)0341),

⁽¹⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 marca 2013 r. zatytułowany „Zielona księga – długoterminowe finansowanie gospodarki europejskiej” (COM(2013)0150),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 marca 2013 r. zatytułowany „Zielona księga – ramy polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030” (COM(2013)0169),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji towarzyszący komunikatowi Komisji z dnia 4 listopada 2008 r. zatytułowanemu „Inicjatywa na rzecz surowców – zaspokajanie naszych kluczowych potrzeb w celu stymulowania wzrostu i tworzenia miejsc pracy w Europie” (COM(2008)0699 – SEC(2008)2741),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 26 września 2012 r. zatytułowany „Konkurencyjność europejskiego przemysłu luksusowego” (SWD(2012)0286),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 10 października 2012 r. towarzyszący komunikatowi zatytułowanemu „Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego. Aktualizacja komunikatu w sprawie polityki przemysłowej” (SWD(2012)0297),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 10 października 2012 r. zatytułowany „Sprawozdanie na temat europejskiej konkurencyjności w 2012 r. Czerpanie korzyści z globalizacji” (SWD(2012)0299),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 11 kwietnia 2013 r. zatytułowany „Stosunki przemysłowe w Europie w 2012 r.” (SWD(2013)0126),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 czerwca 2013 r. zatytułowany „Działania Komisji w następstwie konsultacji z MSP na temat dziesięciu najbardziej obciążających regulacji UE” (COM(2013)0446),
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 17 kwietnia 2013 r. zatytułowaną „Strategia na rzecz zrównoważonej konkurencyjności branży budowlanej i jej przedsiębiorstw” ⁽¹⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 20 marca 2013 r. w sprawie udziału i zaangażowania pracowników jako niezbędnych podmiotów dobrego ładu korporacyjnego i zrównoważonych rozwiązań na rzecz przezwyciężenia kryzysu ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie inwestowania w rozwój technologii niskoemisyjnych (plan EPSTE) ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2010 r. w sprawie rozwoju potencjału nowej zrównoważonej gospodarki w zakresie miejsc pracy ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie praw człowieka oraz norm społecznych i środowiskowych w międzynarodowych umowach handlowych ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie polityki przemysłowej w erze globalizacji ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 września 2011 r. w sprawie skutecznej strategii europejskiej w zakresie surowców ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie Europy efektywnie korzystającej z zasobów ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie Aktu o jednolitym rynku – następne kroki na ścieżce wzrostu ⁽⁹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 198 z 10.7.2013, s. 45.

⁽²⁾ Dz.U. C 161 z 6.6.2013, s. 35.

⁽³⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 84.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 308 E z 20.10.2011, s. 6.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 31.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 131.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 21.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 264 E z 13.9.2012, s. 59.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 72.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 października 2012 r. w sprawie małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP): konkurencyjność i możliwości działalności gospodarczej ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie wpływu działalności wydobywczej gazu łupkowego i oleju łupkowego na środowisko, ⁽²⁾
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie przemysłowych, energetycznych i innych aspektów wydobycia gazu łupkowego i olei łupkowych ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie planu działania w zakresie energii do roku 2050 – przyszłość z energią ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie obecnych możliwości w zakresie energii odnawialnej na wewnętrznym europejskim rynku energii ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie regionalnych strategii na rzecz ośrodków przemysłowych w Unii Europejskiej ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie budownictwa socjalnego w Unii Europejskiej ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 lipca 2013 r. w sprawie wkładu spółdzielni w walkę z kryzysem ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją debatę, która odbyła się dnia 4 lutego 2013 r. po oświadczeniu Komisji, i dotyczyła ożywienia europejskiego sektora przemysłu w świetle bieżących trudności (2013/2538(RSP)),
- uwzględniając konkluzje z 3208. posiedzenia Rady ds. Konkurencyjności, które odbyło się dnia 10 i 11 grudnia 2012 r., zatytułowane „Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego”,
- uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Struktura przemysłu w UE w 2011 r. – tendencje i wyniki” z 2011 r., sporządzone w imieniu Komisji,
- uwzględniając sprawozdanie z badania inicjatyw realizowanych w ramach strategii „Europa 2020” zatytułowane „Polityka przemysłowa w erze globalizacji”, sporządzone w kwietniu 2013 r. w imieniu Komitetu Regionów,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 18 czerwca 2013 zatytułowaną „Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego. Aktualizacja komunikatu w sprawie polityki przemysłowej” ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 11 kwietnia 2013 r. zatytułowaną „Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego” ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając art.48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Rozwoju Regionalnego i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0464/2013),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0387.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0443.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0444.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0088.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 75.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0201.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0199.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0246.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0301.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 327 z 12.11.2013, s. 82.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 139 z 17.5.2013, s. 11.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

- A. mając na uwadze, że przemysł europejski przechodzi obecnie bezprecedensowy kryzys oraz napotyka wiele przeszkód, które szkodzą jego konkurencyjności;
- B. mając na uwadze, że liczby przedstawione przez Komisję Europejską są ambitne, ale ich osiągnięcie ma charakter warunkowy, ponieważ związane jest z szeregiem wciąż słabo rozpoznanych czynników;
- C. mając na uwadze, że przemysł europejski odgrywa kluczową rolę i jest ważnym elementem działań na rzecz przezwyciężenia kryzysu;
- D. mając na uwadze, że konkurenci Europy w dziedzinie przemysłu od lat posiadają solidne strategie przemysłowe,
- E. mając na uwadze, że UE potrzebuje strategii, aby wyjść z kryzysu gospodarczego i finansowego i przywrócić gospodarce dynamikę;
- F. mając na uwadze, że należy pochwalić Komisję za podjęcie kwestii polityki przemysłowej w jej komunikacie, którego celem jest poprawa sytuacji przemysłu;
- G. mając na uwadze, że wspólna przyszłość Europy jako miejsca zlokalizowania przemysłu zależy od ofensywy modernizacyjnej, która poprawi działanie centrów innowacji i wyeliminuje braki rozwojowe w słabo uprzemysłowionych i słabych strukturalnie regionach,
- H. mając na uwadze, że mniejsza dostępność kredytów ogranicza inwestycje, co uniemożliwia innowacje, a także wdrażanie nowych, efektywnych technologii; mając na uwadze, że polityka przemysłowa w Europie wymaga zatem solidnej architektury finansowej, w ramach której inwestycje byłyby promowane;
- I. mając na uwadze, że warunki finansowe w Europie Południowej są trudniejsze i wymagają specjalnie dobranych rozwiązań z zakresu finansowania;
- J. mając na uwadze, że państwa członkowskie powinny czerpać inspirację z metod restrukturyzacji przemysłowej, które w Europie i innych krajach świata zakończyły się sukcesem;
- K. mając na uwadze, że Komisja podkreśliła, iż sektory przemysłu UE mogą znowu stać się atrakcyjne ze względu na spodziewany spadek globalnego zróżnicowanie poziomu płac;
- L. mając na uwadze, że tworzenie lepszych ogólnych warunków dla europejskiej polityki przemysłowej oznacza realizację i skuteczne działanie wewnętrznego rynku UE w ramach społecznej gospodarki rynkowej;
- M. mając na uwadze, że pierwszym priorytetem Europy musi być zadbanie o sektory produkcji i wiedzę fachową przy jednoczesnym umożliwieniu przemysłowi szybkiego odzyskania konkurencyjności na szczeblu światowym;
- N. mając na uwadze, że jeżeli nie zostaną podjęte odpowiednie działania w reakcji na obecne tendencje, czynniki takie jak koszty energii dla przemysłu oraz rosnące różnice w cenach energii między Europą a innymi krajami uprzemysłowionymi (zwłaszcza USA) będą odgrywały coraz większą rolę;
- O. mając na uwadze, że w obliczu globalnych zmian ważne jest, aby efektywne gospodarowanie energią i zasobami stanowiło podstawę europejskiej odbudowy przemysłu, jeśli zamierza się utrzymać jego konkurencyjność w przyszłości;
- P. mając na uwadze, że UE potrzebuje takiego podejścia do polityki przemysłowej, które łączyłoby konkurencyjność, zrównoważony rozwój i godną pracę, aby rozwiązać poważne problemy społeczne;
- Q. mając na uwadze, że dla wypracowania równowagi pomiędzy celami polityki klimatycznej i ochrony środowiska a celami strategii RISE niezbędne jest zapewnienie spójności unijnej polityki energetycznej, klimatycznej, ochrony środowiska, przemysłowej i handlowej;
- R. mając na uwadze, że w ostatnich dziesięcioleciach wydajność pracy wzrosła o wiele szybciej niż wydajność surowców, a szacunki wskazują, że koszty pracy stanowią mniej niż 20 % kosztów produkcji, a koszty surowców stanowią 40 %;
- S. mając na uwadze, że UE ma także olbrzymi potencjał w zakresie innowacyjności, biorąc pod uwagę to, że 6 państw członkowskich UE znajduje się w pierwszej dziesiątce 50 najbardziej innowacyjnych krajów na świecie;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

- T. mając na uwadze, że polityka przemysłowa ma silny wymiar społeczny, dotyczący wszystkich warstw społeczeństwa;
- U. mając na uwadze, że do wdrożenia europejskiej polityki przemysłowej potrzebna jest dobra siła robocza, jednak przeciętnie tylko 7 % pracowników niskow kwalifikowanych przeszło szkolenie;

Strategia „odrodzenia przemysłu na rzecz zrównoważonej Europy” (RISE): zasady, cele i zarządzanie

1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja koncentruje się na polityce przemysłowej, gdyż jest to konieczne dla rozwoju gospodarczego i konkurencyjności, zapewnienia długotrwałego dobrobytu oraz rozwiązania problemu bezrobocia, mając na względzie, że przemysł tworzy jedną czwartą miejsc pracy, dając zatrudnienie około 34 milionom ludzi; podkreśla, że polityka przemysłowa musi zająć się względnymi słabościami gospodarki UE, np. brakiem inwestycji na rzecz działalności badawczo-rozwojowej, wzrostem cen energii, biurokracją i trudnościami w dostępie do finansowania; zwraca uwagę, że przemysł odpowiada za 80 % wydatków w obszarze badań i rozwoju, a prawie 75 % europejskiego eksportu stanowią towary przemysłowe; podkreśla, że to przemysł odpowiada w większości za tworzenie wartości dodanej w gospodarce, gdyż każde miejsce pracy w przemyśle tworzy dwa dodatkowe miejsca pracy w sektorze dostaw i sektorze usług;
2. podkreśla, że siłę i znaczenie przemysłu Unii Europejskiej w przyszłości można zwiększyć dzięki strategii odrodzenia przemysłu na rzecz zrównoważonej Europy (RISE), która wspiera innowacje technologiczne, biznesowe, finansowe, środowiskowe i społeczne z myślą o trzeciej rewolucji przemysłowej, w tym strategię wydajności, która ponownie reindustrializuje Europę, wzmacnia ogólnie przemysł europejski i stanowi odpowiedź na coraz większe wyzwania społeczne; jest zdania, że strategia RISE może doprowadzić do powstania nowych rynków, m.in. dla nowych i innowacyjnych produktów i usług, do pojawienia się nowych modeli biznesowych oraz kreatywnych przedsiębiorstw i przedsiębiorstw, do stworzenia nowych miejsc pracy i zapewnienia godnej pracy, a także przyczyni się do odnowienia przemysłu, zwiększenia dynamiki gospodarczej, zaufania i konkurencyjności; uważa, że jednym z głównych priorytetów jest utrzymanie silnych sektorów wytwórczych i wiedzy fachowej oraz że otwarte rynki, dostępność energii i surowców, a także innowacje oraz efektywne gospodarowanie energią i zasobami stanowią kluczowe filary takiej strategii na rzecz konkurencyjności; zauważa, że ogromne znaczenie ma również solidna, zorientowana na przyszłość infrastruktura dla transportu, produkcji energii i dystrybucji, a także telekomunikacji;
3. uważa, że strategia RISE musi być osadzona w gospodarce ekologicznej i społecznej gospodarce rynkowej zgodnie z zasadami przedsiębiorczości i uczciwej konkurencji, z uwzględnieniem długoterminowego celu internalizacji efektów zewnętrznych, solidnych strategii polityki finansowej oraz ramowych uregulowań gospodarczych uwzględniających aspekty środowiskowe; jest zdania, że polityka przemysłowa Unii Europejskiej musi być spójna z wizją opartą na innowacjach, trwałym rozwoju i konkurencyjności, która wzmacnia sektory wytwórcze i wiedzę fachową, a także gospodarkę obiegową; podkreśla, że przemysł i firmy odgrywają kluczową rolę jako propagatorzy trwałego rozwoju, a także zwraca uwagę na znaczenie przejrzystości w łańcuchach dostaw;
4. podkreśla, że strategia RISE wymaga krótkoterminowego planu działania na rzecz zabezpieczenia bazy produkcyjnej i wiedzy fachowej w celu stawienia czoła pilnym wyzwaniom w niektórych sektorach (takim jak nadwyżka produkcji, restrukturyzacje i nieuczciwa konkurencja), jak również długoterminowego planu działania wraz z harmonogramem, obejmującego jasne i stabilne cele i zadania, wykorzystującego wskaźniki naukowe oraz opartego na podejściu uwzględniającym cykl życia i zakładającym obiegowość gospodarki, które umożliwiałoby i pobudza ukierunkowanie inwestycji na kreatywność, umiejętności, innowacje, nowe technologie, a także promuje modernizację, zrównoważony rozwój i konkurencyjność bazy przemysłowej Europy poprzez politykę uwzględniającą łańcuch wartości, która obejmuje wszystkie przedsiębiorstwa niezależnie od ich wielkości, należyte uwzględnienie podstawowe gałęzie przemysłu oraz sprzyja utrzymaniu łańcucha produkcyjnego w Europie; uważa, że taka modernizacja powinna opierać się zarówno na kluczowych gałęziach przemysłu, jak i nowych sektorach przemysłu, oraz musi być ukierunkowana na wzrost zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju;
5. podkreśla, że polityka przemysłowa obejmuje wszystkie obszary polityki, które mają wpływ na przemysł; stwierdza, że polityka przemysłowa musi zająć się głównymi wyzwaniami społecznymi i środowiskowymi określonymi w strategii „Europa 2020” oraz dążyć do realizacji przyszłych celów związanych z energią, zasobami, zatrudnieniem, przemysłem i klimatem, a także musi być skutecznie zintegrowana z procesem europejskiego semestru oraz krajowymi programami reform, aby określić wymagane warunki wstępne dla inwestycji oraz tworzyć dobre miejsca pracy, zwłaszcza dla ludzi młodych; wzywa Komisję do usprawnienia swojej komunikacji dotyczącej podjętych przez nią zobowiązań na rzecz polityki przemysłowej, aby odbudować zaufanie inwestorów, pracowników i obywateli do działań Unii Europejskiej;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

6. zwraca uwagę, że udział europejskiego przemysłu we wspólnym europejskim produkcie krajowym brutto (PKB) zmniejszył się w ciągu 15 lat z 20 % do 15 %;
7. jest zdania, że w strategii RISE należy przyjąć ambitne i realistyczne cele dotyczące przemysłu; zauważa, że osiągnięcie podstawowego celu 20 % wymagałoby tworzenia co najmniej 400 000 nowych miejsc pracy w przemyśle rocznie; zdecydowanie popiera cel na poziomie 20 % i proponuje, aby postrzegać go jako wskazówkę powiązaną z celami UE 20-20-20;
8. uważa, że cele te powinny odzwierciedlać nową rzeczywistość przemysłową, w tym integrację produkcji i usług (usługi produkcyjne), a także przejście na gospodarkę opartą na danych i produkcję zapewniającą wartość dodaną; w związku z tym wzywa Komisję do oceny i uzasadnienia swych prac w zakresie realizacji celów oraz do przeanalizowania klasyfikacji sektorów przemysłowych;
9. podkreśla, że działalność sektorów przemysłowych umożliwia odpieranie kryzysów, także dzięki usługom, jakie generują wokół swojej produkcji;
10. wzywa Komisję, aby dotrzymała swojego zobowiązania do przygotowania wskaźników, które umożliwią monitorowanie i ocenę procesu reindustrializacji; podkreśla, że takie wskaźniki powinny mieć charakter nie tylko ilościowy, ale również jakościowy, aby zapewnić trwałość tego procesu i jego kompatybilność z ochroną środowiska;
11. oczekuje, że przy prawidłowym wdrożeniu strategia RISE może ożywić przemysł i sprawić, że produkcja powróci do UE, przy czym należy zwrócić uwagę na zarządzanie łańcuchem dostaw oraz uwzględnić specyficzną regionalną i lokalną kulturę produkcji oraz popyt, a jednocześnie wspierać ważne sektory wschodzące niezbędne dla zrównoważonego rozwoju gospodarczego i społecznego;
12. podkreśla, że realizacja strategii RISE powiedzie się tylko wtedy, gdy jej podstawę będą stanowić odpowiednie, jasne i przewidywalne ramy makroekonomiczne, unikanie sprzecznych strategii politycznych oraz zasoby budżetowe niezbędne do wykorzystania efektu dźwigni w odniesieniu do inwestycji publicznych i prywatnych, a także do wspierania globalnej konkurencyjności UE; ubolewa nad tym, że dominująca dotąd polityka makroekonomiczna UE nie zapewnia wystarczającego dostępu do kapitału na inwestycje i innowacje, w szczególności małym i średnim przedsiębiorstwom, pozostając przez to w sprzeczności z polityką przemysłową; oczekuje w tym kontekście opracowania rozsądnej, zrównoważonej i kompleksowej europejskiej strategii wzrostu i ubolewa nad dokonanymi przez Radę cięciami dotyczącymi działu 1A wieloletnich ram finansowych (WRF), zwłaszcza w odniesieniu do programów „Horyzont 2020”, COSME i instrumentu „Łącząc Europę”; wzywa państwa członkowskie do znacznego zwiększenia możliwości finansowych tych programów;
13. podkreśla, że środki własne stworzone dla budżetu europejskiego mogłyby dobrze wpłynąć na reindustrializację Europy;
14. podkreśla konieczność jednoznacznego zdefiniowania polityki przemysłowej UE, ponieważ obecnie w UE oraz w poszczególnych państwach członkowskich w polityce przemysłowej dominuje wiele różnych praktyk i tendencji;
15. pochwała przekrojowe podejście Komisji do polityki przemysłowej i podkreśla znaczenie podejścia całościowego, które jest spójne i skoordynowane w obszarach, w których wszystkie inne dziedziny polityki (takie jak konkurencja, handel, energia, środowisko, innowacje, fundusze strukturalne, jednolity rynek itd.) uwzględniają cele RISE; odsyła w tym kontekście do doświadczeń Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali (EWWiS), które dowodzą, że możliwe jest skuteczne, zintegrowane i innowacyjne działanie w ramach polityki przemysłowej oraz że generuje ona wzrost i zatrudnienie, wspiera integrację i ma charakter partnerstwa społecznego; uważa, że strategia RISE powinna się opierać na horyzontalnej, a nie pionowej koncepcji polityki przemysłowej; uważa, że – zwracając należytą uwagę na podstawowe sektory przemysłu – środki sektorowe powinny wspierać łańcuchy wartości i klastry działalności o wysokim potencjale wzrostu, a także muszą być powiązane ze specjalizacją sektorową, promując zaawansowane technologicznie strategie o wysokiej wartości dodanej, jak również innowacje, umiejętności, przedsiębiorczość, zatrudnienie i kreatywność; zwraca w związku z tym uwagę na strategię sektorową w branży samochodowej (CARS 2020) oraz stalowej (Plan działań dla branży stalowej) oraz wzywa Komisję do przyjęcia odpowiednich środków realizacji tych strategii; wzywa państwa członkowskie i Komisję do zwrócenia wystarczającej uwagi także na sektory cechujące się rzetelną wiedzą fachową, wysokim poziomem inwestycji w zakresie badań i rozwoju oraz tworzeniem wartości dodanej, w tym innowację procesową;
16. zaleca, aby Komisja dogłębnie przeanalizowała w poszczególnych sektorach wartość dodaną europejskiej produkcji przemysłowej w łańcuchach produkcji światowej w celu ustalenia, jak zakorzenione są poszczególne gałęzie przemysłu w państwach członkowskich, oraz bardziej skutecznego opracowania wspólnej strategii obrony europejskich interesów przemysłowych;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

17. jest zdania, że UE potrzebuje inteligentnego połączenia przemysłu prywatnego i instytucji publicznych, aby wesprzeć tworzenie łańcuchów wartości w UE;

18. podkreśla, że przyszła polityka spójności będzie jedną z głównych strategii politycznych UE wspierających innowacyjny przemysł poprzez inteligentną specjalizację, dzięki czemu będzie można sprostać wyzwaniom związanym ze zrównoważoną energią, zmianą klimatu oraz wydajnym wykorzystaniem zasobów zarówno materialnych, jak i ludzkich; w związku z tym stoi na stanowisku, że zasadniczym czynnikiem reindustrializacji UE i jej regionów poprzez prawdziwie nowoczesną – sprzyjającą włączeniu społecznemu, zrównoważoną, efektywną energetycznie i wysoce konkurencyjną – strategię polityczną na rzecz przemysłu jest wsparcie ze strony przyszłej polityki spójności oraz europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych; wzywa do lepszej koordynacji polityki spójności i programu „Horyzont 2020” oraz ich większej synergii w celu stworzenia regionalnych inkubatorów innowacji i zwiększenia innowacyjności na szczeblu regionalnym;

19. zgadza się z Komisją, że polityka przemysłowa musi mieć efektywną, zintegrowaną strukturę zarządzania, obejmującą monitorowanie działań; przypomina zalecenie PE zawarte w sprawozdaniu Bernarda Lange’a w sprawie przemysłu dotyczące stworzenia stałej grupy zadaniowej Komisji ds. polityki przemysłowej, złożonej z odpowiednich dyrekcji generalnych, która brałaby pod uwagę wkład zainteresowanych stron, a także koordynowała i nadzorowała wdrażanie działań; podkreśla, że Parlament powinien być regularnie informowany o zmianach w zakresie polityki przemysłowej i zwraca się do Komisji o przedstawianie Parlamentowi corocznego sprawozdania z postępów realizacji strategii RISE oraz z tego, w jakim zakresie realizowane są cele tej strategii za pomocą dostępnych narzędzi; proponuje, aby grupy zadaniowe ds. priorytetowych obszarów działania również opublikowały roczne sprawozdanie; wzywa również Komisję do przeanalizowania i zidentyfikowania wyzwań związanych z nadwyżkami produkcyjnymi i restrukturyzacją, z którymi boryka się przemysł europejski i poszczególne sektory, aby zaproponować krótkoterminowe rozwiązania, i wzywa Komisję do monitorowania wszelkich przypadków przenoszenia produkcji europejskiej za granicę; podkreśla, że do realizacji strategii RISE konieczny jest sojusz i partnerstwo między zainteresowanymi stronami z różnych sektorów przemysłowych (w tym MŚP), związków zawodowych, środowisk akademickich i społeczeństwa obywatelskiego, takich jak organy monitorujące prawo konsumenckie i organizacje pozarządowe; wzywa Komisję do pełnego wykorzystania zapisów art. 173 ust. 2 Traktatu, aby realizować strategię RISE i bardziej efektywnie zarządzać jej zasobami; podkreśla, że Unia powinna w lepszy sposób informować obywateli, a zwłaszcza ludzi młodych, o prowadzonej przez siebie polityce przemysłowej, aby nadać większe znaczenie przemysłowi europejskiemu, związanym z nim zawodom oraz wiedzy fachowej;

20. twierdzi, że strategia RISE musi być ukierunkowana na stworzenie atrakcyjnego i konkurencyjnego środowiska w Europie, które ożywi przepływy inwestycyjne w całej UE i w jej regionach, szczególnie na południu Europy, aby pobudzić wzrost, w szczególności poprzez inteligentną specjalizację oraz tworzenie klastrów, w tym klastrów transnarodowych i regionalnych, jak również sieci biznesowych;

21. pochwała działania wiceprzewodniczącego Antonia Tajaniego na rzecz lepszego skoordynowania polityki przemysłowej z Radą ds. Konkurencyjności; jest zdania, że polityka przemysłowa w odniesieniu do strategii RISE powinna stanowić wspólną podstawę działań dla całej UE, jednak podkreśla, że musi ona uwzględniać różnice krajowe i regionalne oraz być skoordynowana z polityką przemysłową państw członkowskich; popiera ideę silniejszej Rady ds. Konkurencyjności, która we współpracy z Komisją przyczynia się do pionowej koordynacji strategii politycznych na poziomie europejskim, regionalnym i krajowym; zwraca uwagę, że niezbędnymi warunkami wzrostu przemysłu są m.in. inteligentne uregulowania i mniejsza biurokracja;

22. uważa, że jednostki terytorialne na różnych szczeblach powinny w pełni uczestniczyć i podejmować skoordynowane działania w procesie reindustrializacji, identyfikując priorytety, potencjał i zalety przemysłu na ich obszarach, a także wspierając rozwój MŚP; zwraca uwagę, że atutem MŚP jest umiejętność dostosowania się do zmian, z uwagi na ich wielkość i zdolność szybkiego reagowania, zostały one jednak również najsilniej dotknięte kryzysem; wzywa Komisję i państwa członkowskie do uruchomienia specjalnych programów wsparcia i pomocy dla MŚP, a także do ułatwienia MŚP drogi do osiągnięcia pozycji liderów w swojej dziedzinie; z zadowoleniem przyjmuje pracę wykonaną przez Komitet Regionów, a także działania Komisji dotyczące strategii inteligentnej specjalizacji ukierunkowane na skoordynowanie finansowania z UE z celami strategii „Europa 2020”;

23. wzywa państwa członkowskie, aby w przypadku ewentualnej zmiany traktatów stworzyły wspólną politykę przemysłową posiadającą ambicje i środki porównywalne do wspólnej polityki rolnej, obejmującą rzeczywiste konsultacje transnarodowe z myślą o opracowaniu wspólnej strategii wyposażonej w znaczne środki finansowe i narzędzia regulowania rynków podobne do tych, jakimi dysponują inne duże światowe strefy handlowe, jak np. narzędzie monetarne czy zasady pomocy państwa przystosowane do potrzeb naszego przemysłu, przy jednoczesnym zachowaniu zgodności z prawem międzynarodowym;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

24. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja wyraża zainteresowanie producentami, zwłaszcza w sektorze przemysłowym, a nie jedynie konsumentami;

25. ubolewa nad tym, że we wniosku Komisji nie ma mowy o działaniach przeciwko dumpingowi płac i dumpingowi socjalnemu ani działaniach na rzecz zwiększenia uczestnictwa pracowników oraz restrukturyzacji;

Ofensywa innowacji, efektywności i zrównoważonych technologii

26. podkreśla, że strategia na rzecz innowacji, efektywności i nowych technologii, w tym technologii służących zrównoważonemu rozwojowi, w połączeniu z nowymi modelami biznesowymi, kreatywnością i zaawansowanymi technologiami produkcji posiada potencjał, aby odbudować i zmodernizować bazę przemysłową UE, zwiększając jej konkurencyjność na poziomie regionalnym i globalnym; uważa, że innowacje należy promować kompleksowo, uwzględniając wszystkie zainteresowane strony, od załogi fabryki i innowacji niezwiązanych z technologią po badania i rozwój w dziedzinie zaawansowanych technologii w laboratoriach badawczych; w tym kontekście zwraca uwagę na znaczenie proaktywnego zaangażowania pracowników w proces innowacji stymulujący innowacyjne firmy, które są liderami, jeżeli chodzi o kwestie gospodarcze, społeczne i środowiskowe; podkreśla potrzebę stworzenia przyjaznego środowiska i uważa, że należy przede wszystkim zapewnić takie warunki, w których przedsiębiorstwa mogą funkcjonować i być konkurencyjne; uważa za konieczne wzmocnienie europejskiej bazy wiedzy, ograniczenie fragmentaryzacji poprzez promocję doskonałości w zakresie nauki i edukacji, stworzenie warunków umożliwiających przekształcanie dobrych pomysłów w produkty wymienne, zwiększenie dostępu innowacyjnych przedsiębiorstw do finansowania, tworząc warunki sprzyjające innowacji i znosząc nierówności społeczne i geograficzne poprzez rozpowszechnianie korzyści płynących z innowacji w obrębie całej przestrzeni europejskiej; podkreśla w tym kontekście, że należy uwzględnić przede wszystkim doroczne sprawozdanie w sprawie innowacyjności sporządzone przez Komisję (Innovation Union Scoreboard 2013), ukazujące, jak innowacje wpływają na trwały wzrost konkurencyjności, oferujące możliwość porównania wyników badań i innowacyjności w poszczególnych państwach członkowskich, a także wskazujące na relatywnie mocne i słabe punkty poszczególnych systemów prowadzenia badań naukowych i innowacji;

27. uważa, że fundusze UE przeznaczone na badania i innowacje powinny działać jak katalizatory i powinny być wykorzystywane w synergii z różnymi funduszami i instrumentami europejskimi, krajowymi i regionalnymi; przypomina o celu w zakresie badań i rozwoju na poziomie 3 %, który w dwóch trzecich ma zostać zrealizowany ze środków sektora prywatnego; popiera tworzenie partnerstw publiczno-prywatnych (PPP) w ramach inicjatywy „Horyzont 2020” i wzywa Komisję do zapewnienia wystarczającego efektu dźwigni w odniesieniu do inwestycji sektora prywatnego;

28. z zadowoleniem przyjmuje 4-procentowy odsetek funduszy, który będzie wdrażany poprzez dedykowany dla MŚP instrument w ramach programu „Horyzont 2020”;

29. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja koncentruje się na ekoprojektach, zdolności do ponownego przetworzenia przy specyfikacjach opartych na podejściu „od kołyski do kołyski”, nowych kryteriach zrównoważonego rozwoju dla procesów i produktów budowlanych, a także wydajnym korzystaniu z zasobów w koncepcji gospodarki obiegowej; domaga się wniosków legislacyjnych i analiz dotyczących efektywnej gospodarki zasobami, aby rozpatrywać rentowność inwestycji na podstawie takich kryteriów jak efektywność, zyskowość i skutki długoterminowe; wzywa Komisję, aby nadal propagowała podejście uwzględniające cykl życia za pomocą zintegrowanej polityki produktowej, uwzględniającej cały cykl życia produktu (podejście „od kołyski do kołyski”);

30. z zadowoleniem przyjmuje obszary działania Komisji, a także możliwe PPP; jest jednak zaniepokojony tym, że zmiany dotyczące dużych zbiorów danych i technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT) nie zostały odpowiednio uwzględnione; zwraca się do Komisji o odpowiednie uwzględnienie tych zmian; uważa, że usługi szerokopasmowe mają kluczowe znaczenie dla rozwoju przemysłu w UE i mogłyby przyczynić się do wzrostu gospodarczego UE i wzrostu zatrudnienia i dlatego propagowanie inwestycji w infrastrukturę szerokopasmową w celu zastosowania sieci i światłowodów szerokopasmowych o dużej przepustowości w sieciach dostępowych powinno nadal być jednym z priorytetów UE; wzywa Komisję do wspierania tworzenia klastrów w ramach obszarów działania, promowania synergii i efektów rozlewania się pomiędzy nimi;

31. podkreśla kluczową rolę, jaką odgrywają technologie informacyjno-komunikacyjne (ICT) w okresie przechodzenia na zrównoważoną gospodarkę w odniesieniu do takich obszarów jak dematerializacja, monitoring środowiska, wydajność transportu i logistyki, usługi elektroniczne i opieka zdrowotna; z zadowoleniem przyjmuje nową europejską strategię przemysłową na rzecz elektroniki, której celem jest podwojenie produkcji układów scalonych w UE do 20 % globalnej produkcji; nalega na dalszą promocję wykorzystywania ICT w tradycyjnych sektorach przemysłowych oraz na opracowanie nowych produktów i usług cyfrowych, które przyczyniałyby się do realizacji celów zrównoważonego rozwoju;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

32. z zadowoleniem przyjmuje obszar działania dotyczący zaawansowanych technologii produkcyjnych; uważa, że w tym obszarze można by czerpać korzyści z PPP takich jak SPIRE; uważa, że uruchomienie wspólnoty wiedzy i innowacji do 2016 r. w obszarze produkcji o wartości dodanej ma priorytetowe znaczenie; zwraca się do Komisji o włączenie doświadczeń EPEC (Europejskie Centrum Wiedzy Specjalistycznej w zakresie PPP w EBI) w przyszłe PPP; zachęca również Komisję do tworzenia synergii w zakresie zaawansowanych technologii produkcyjnych pomiędzy państwami członkowskimi, instytucjami przemysłowymi i badawczymi; zwraca się do Komisji o rozważenie, w jakim stopniu jako model mogłaby posłużyć amerykańska Krajowa Sieć Innowacji w Produkcji (US National Network for Manufacturing Innovation);

33. z zadowoleniem przyjmuje obszar działania dotyczący inteligentnych sieci i uważa, że rozszerzenie jego zakresu i dodanie kolejnych propozycji będzie miało korzystne skutki; zaleca, aby prace obejmowały również wspomniane przez Komisję aspekty odpowiedniej infrastruktury energetycznej, przechowywania energii i zdolności rezerwowej, takie jak wysokowydajna sieć energetyczna wspomagająca urzeczywistnienie rynku wewnętrznego w zakresie energii, zdolna obsługiwać odnawialne źródła energii, jak na przykład morska energia wiatrowa, a także zaawansowana infrastruktura cyfrowa;

34. wzywa Komisję do zaproponowania polityki klastrów i sieci klastrów w formie współpracy, szczególnie w łańcuchach wartości, między powiązаныmi przedsiębiorstwami, dostawcami, usługodawcami, uczelniami wyższymi i ośrodkami badawczymi, co również przyczyniłoby się do naturalnego pojawiania się klastrów w sposób oddolny w odpowiedzi na potrzeby biznesowe lub badawcze; podkreśla znaczenie tworzenia klastrów transnarodowych, szczególnie w celu włączenia regionów słabszych pod względem strukturalnym do europejskiego przemysłowego łańcucha wartości, w oparciu o ogólnounijną konkurencję, zachęcającą do udziału niewystarczająco reprezentowane państwa/regiony oraz zapewniającą transfer wiedzy fachowej pomiędzy społecznościami naukowo-badawczymi ze wszystkich państw członkowskich; uważa, że jest to niezbędny aspekt, który należy włączyć do regionalnej polityki przemysłowej; zwraca uwagę, że Komisja powinna również zwracać odpowiednią uwagę na wsparcie istniejących klastrów; zachęca Komisję do tworzenia klastrów podnoszących wydajność zasobów na podstawie przyszłego ekologicznego planu działania dla MŚP;

35. z zadowoleniem przyjmuje strategię dotyczącą kluczowych technologii wspomagających, w której to dziedzinie UE ma dużą przewagę konkurencyjną i może wciąż ją zwiększyć, biorąc pod uwagę jej solidną bazę badawczo-naukową; uważa jednak, że potrzebne są dalsze prace dotyczące wykorzystania wyników w celu realizacji tej potencjalnej przewagi konkurencyjnej; popiera zaproponowane działania na rzecz poprawy koordynacji i synergii między strategiami politycznymi i instrumentami, w tym programem „Horyzont 2020”, EBI, funduszami strukturalnymi UE oraz innymi funduszami publicznymi i prywatnymi; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy usprawniające działania dotyczące kluczowych technologii wspomagających w określonych sektorach i zwiększoną współpracę transregionalną; wzywa Komisję, aby unikała tworzenia inicjatyw przeznaczonych wyłącznie dla określonych konsorcjów lub przedsiębiorstw; zwraca uwagę na to, że finansowanie infrastruktury naukowo-badawczej musi być przeznaczone do wykorzystania przez wiele podmiotów i odbywać się z korzyścią dla nich;

36. wzywa Komisję do rozwinięcia sieci komunikacyjnych w oparciu o projekty inteligentnych miast, dzięki współpracy między regionami, miastami i terytoriami, mającej na celu zarządzanie wspólnymi usługami oraz wydajną produkcję energii i wydajne z niej korzystanie poprzez wspieranie działań w zakresie poprawy efektywności energetycznej, promujących, na przykład, budowę zaawansowanych technologicznie budynków o niskim zużyciu energii;

37. zwraca uwagę na dominujące ukierunkowanie programów badań i innowacji Komisji na „impuls technologiczny”; uważa, że istnieje powszechna potrzeba, aby wzmocnić środki i działania polegające na rozpoznawaniu i reagowaniu na potrzeby rynku (market pull), które mogą skutecznie wprowadzić rozwiązania na rynek;

38. wzywa Komisję do połączenia narzędzi polityki podażowej z narzędziami polityki popytowej poprzez tworzenie partnerstw innowacyjnych (takich jak partnerstwa dotyczące inteligentnych miast, aktywności osób starszych lub surowców) oraz rozwijanie „rynków pionierskich”, które mają na celu propagowanie wprowadzenia na rynek nowych produktów/usług, które spełniają potrzeby społeczne;

39. wzywa Komisję do opracowania strategii, która zapewni przyciąganie do Europy talentów z zagranicy przy jednoczesnym utrzymywaniu relacji z głównymi talentami europejskimi za granicą; podkreśla znaczenie nawiązania kontaktów ze społecznościami expatriantów w celu zachęcenia ich do wykorzystania ich wiedzy i kontaktów do prowadzenia działalności w UE;

40. wyraża opinię, że promowanie zrównoważonych form turystyki związanych z konsumpcją lokalnych produktów może pobudzić ożywienie działalności rolniczej i rzemieślniczej oraz upowszechnienie mikroprzedsiębiorstw na szczeblu lokalnym, a także może być ważnym motorem ekonomicznym zdolnym ożywić gospodarkę, gwarantując jednocześnie prawidłowe gospodarowanie środowiskiem, ochronę upraw i osiedli ludzkich oraz zapobieganie erozji i osuwiskom;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

41. uważa, że sektor nauk biologicznych to sektor o strategicznym znaczeniu dla Unii Europejskiej ze względu na swój potencjał innowacyjny, miejsce w produkcji przemysłowej w Europie, wielkość zatrudnienia bezpośredniego i pośredniego oraz potencjał eksportowania produktów poza Unię;

42. uważa, że w celu opracowania własnej polityki przemysłowej UE musi dokonać wyborów politycznych i skupić swoje wysiłki na sektorach strategicznych, które przynoszą rozwiązania problemów społecznych, przy jednoczesnym opieraniu się na europejskiej wiedzy fachowej; zachęca w związku z tym Komisję do opracowania strategicznego programu dla sektora nauk biologicznych, zgodnie z jej komunikatem zatytułowanym „Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego. Aktualizacja komunikatu w sprawie polityki przemysłowej”;

Zakończenie procesu tworzenia rynku wewnętrznego i otwarcie rynków zewnętrznych na strategię RISE

43. podkreśla, że jednolity rynek europejski odgrywa główną rolę jako rodzimy rynek przemysłu europejskiego oraz że należy opracować strategię dla rynku wewnętrznego, wspierającą innowacyjność motywowaną popytem, aby wspierać wprowadzanie nowych technologii, przyczyniając się tym samym do tworzenia nowych rynków, modeli biznesowych i sektorów przemysłu; podkreśla, że jest to szczególnie zasadne w odniesieniu do rozpowszechniania wyników działalności badawczo-rozwojowej na rynku; podkreśla, że przewidywalne zasady i normy na rynku wewnętrznym – stosowane w sposób skuteczny w państwach członkowskich – zapewniają firmą stabilną perspektywę; wzywa Komisję i państwa członkowskie do szybkiego zakończenia procesu tworzenia jednolitego rynku towarów, energii, telekomunikacji, transportu, produktów ekologicznych (jak określiła Komisja w swojej inicjatywie) i kapitału venture oraz do zapewnienia swobodnego przepływu naukowców, wiedzy naukowej i technologii; zwraca uwagę, że niezakończenie procesu tworzenia rynku wewnętrznego stanowi barierę dla wzrostu i wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy oceniającej skutki kryzysu dla rynku wewnętrznego i do zajęcia się problemem różnic kosztów w UE, która może prowadzić do niekorzystnej sytuacji firm z UE w porównaniu z konkurentami spoza UE; ostrzega, że fragmentacja rynku wewnętrznego może doprowadzić do zakłócenia konkurencji między państwami członkowskimi w ramach UE; wzywa UE do zacieśnienia współpracy w dziedzinie prawa pracy i zachęt podatkowych; zachęca Komisję do propagowania korzystania z marki „Made in Europe” (wyprodukowano w Europie) w celu wzmocnienia jednolitego rynku i produktów pochodzących z Europy;

44. z zadowoleniem przyjmuje zamiary Komisji dotyczące opracowania horyzontalnego planu działania, aby zwiększyć popyt na innowacyjne towary i usługi; wzywa Komisję do nieustannego badania cyklu życia produktów, począwszy od surowców, a skończywszy na recyklingu, w celu dokonania postępów w określaniu poziomów odniesienia dotyczących efektywności produktów, uwzględniających stosunek kosztów do korzyści oraz potencjał innowacyjny;

45. podkreśla, że zamówienia publiczne powinny być motorem innowacyjności; przypomina, że zamówienia publiczne stanowią integralny element polityki przemysłowej partnerów handlowych UE; uważa, że wytyczne dotyczące pomocy państwa powinny mieć na celu wsparcie konkurencyjności przemysłu UE, również poprzez wykorzystanie najlepszych praktyk stosowanych przez partnerów handlowych UE, propagować współpracę europejską oraz być otwarte na środki polityczne przyspieszające innowacje; uważa, że normalizacja i oznakowanie ekologiczne, a także społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw, w tym w odniesieniu do towarów importowanych, mają ważną rolę do odegrania w przyjmowaniu nowych technologii; wzywa Komisję do wyznaczenia priorytetowych działań w celu wsparcia normalizacji i interoperacyjności dla nowo pojawiających się produktów, usług i technologii jako filaru dla wewnętrznej konkurencji w Europie oraz szans w handlu międzynarodowym;

46. uznaje, że nadzór nad rynkiem stanowi podstawowy filar w zakresie zapewniania bezpieczeństwa i jakości produktów na rynku wewnętrznym; z zadowoleniem przyjmuje zaproponowany przez Komisję pakiet dotyczący bezpieczeństwa produktów i nadzoru nad rynkami, podkreślając ważność roli, jaką może odgrywać oznaczenie pochodzenia, nie tylko dla konsumentów, lecz także w perspektywie bardziej przejrzystej polityki handlowej, zarówno wewnętrznej, jak i zagranicznej; wzywa Komisję do wykorzystania potęgi i efektywności internetu w swoich działaniach dotyczących nadzoru nad rynkiem poprzez umożliwienie ludziom uczestnictwa i wyrażania fachowych opinii o produktach; podkreśla w tym kontekście znaczenie sprawnego systemu ochrony konsumenta w Unii Europejskiej;

47. podkreśla, że urzeczywistnienie jednolitego rynku cyfrowego stanowi ważny element strategii przemysłowej UE; przypomina o znaczeniu, jakie dla MŚP ma cyfryzacja rynku wewnętrznego oraz rozwój handlu elektronicznego na rynku wewnętrznym; uważa, że rynek cyfrowy i rynek nowych technologii informacyjnych stanowią szansę dla rozwoju przemysłowego, która nie została jeszcze w pełni wykorzystana, a Europa może to uczynić; podkreśla nadrzędną potrzebę dostosowania polityki UE w zakresie normalizacji ICT do postępów rynkowych i politycznych, co doprowadzi do osiągnięcia celów polityki europejskiej wymagających interoperacyjności, takich jak przedsiębiorczość elektroniczna, handel elektroniczny, elektroniczny transport towarowy, inteligentne systemy transportowe (ITS) itp.;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

48. podkreśla, że urzeczywistnienie jednolitego rynku cyfrowego powinno stanowić ważny element strategii przemysłowej UE; podkreśla, że należy stosować równorzędne ramy prawne do rynków internetowego i nieinternetowego w celu zagwarantowania uczciwej konkurencji i ochrony konsumentów;

49. z zadowoleniem przyjmuje uznanie przez Komisję definicji sektora kulturalnego i kreatywnego wysokiej klasy jako sektora gospodarki obejmującego wysokiej klasy segmenty rynku produktów i usług i opierającego się na takich cechach jak kulturalny lub kreatywny charakter produktów lub usług, prestiż produktów, własność intelektualna, jakość produkcji, projekt i innowacyjność oraz sposób wprowadzania na rynek i reklamowania produktów i usług; wzywa Komisję do uznania specyfiki zawodów wymagających wysokich kwalifikacji w sektorach przemysłu europejskiego, które to zawody opierają się na czterech kryteriach: kreatywności, doskonałości zawodowej, wiedzy fachowej i uczenia się przez cały przebieg kariery i w których pracuje znaczna liczba osób w Europie;

50. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja zamierza wspierać konkurencyjność sektora produktów wysokiej klasy, który wytwarza 3 % PKB w Europie i jest bezpośrednio lub pośrednio źródłem zatrudnienia dla 1,5 mln osób, i wzywa Komisję do podjęcia działań zapobiegających ryzyku niedoboru wykwalifikowanej siły roboczej w tym sektorze, aby utrzymać charakterystyczne dla Europy metody produkcji i wiedzę fachową;

51. zauważa, że europejskie hutnictwo wykorzystuje 50 % swoich możliwości produkcyjnych oraz że produkcja stali w Europie zmniejszyła się od 2008 r. o 25 %;

52. zauważa, że europejski sektor motoryzacyjny, który w 2007 r. produkował 16 mln samochodów, w 2013 r. nie będzie w stanie wyprodukować nawet 12 mln pojazdów;

53. uważa, że biorąc pod uwagę obecny kryzys finansowy, gospodarczy i społeczny, niezbędne są inwestycje prywatne i publiczne w ramach ogólnej strategii na rzecz zrównoważonego wzrostu gospodarczego; w związku z tym wspiera ogólną reformę systemu udzielania pomocy państwa poprzez zastosowanie podejścia opartego w większym stopniu na czynnikach społecznych i gospodarczych oraz poprzez większą elastyczność reguł dotyczących konkurencji, określonych w art. 101 i 102 TFUE; przypomina o znaczeniu uwzględniania w większym stopniu jakości wydatków publicznych i efektywnego gospodarowania nimi;

54. podkreśla, że polityka przemysłowa powinna w pełni korzystać z instrumentów polityki konkurencji w celu stworzenia równych warunków działania i wspierania konkurencyjnych rynków;

55. zaleca, aby Komisja oceniła, w jakim stopniu odmowa przez grupę o światowym zasięgu odstąpienia zakładu, który zdecydowała się zamknąć, innej grupie zainteresowanej ewentualnym przejęciem lub jednostce publicznej do tymczasowego zarządzania publicznego jest zgodne z europejskim prawem w dziedzinie konkurencji;

56. zauważa zainteresowanie Komisji reformą rynku wewnętrznego produktów przemysłowych; wzywa Komisję do dopilnowania, aby odnośne standardy były zgodne z warunkami rynkowymi;

57. docenia dążenia Komisji do wprowadzenia inteligentnych regulacji – obejmujących oceny skutków, oceny konkurencyjności, testy przydatności i test MŚP, w szczególności w odniesieniu do mikroprzedsiębiorstw i MŚP – mających na celu zmniejszenie obciążeń dla przemysłu przy zachowaniu skuteczności prawodawstwa, a także dostrzega potrzebę stabilności regulacyjnej, aby zachęcać do inwestycji; uważa, że obciążenia biurokratyczne i sprzeczne strategie polityczne są często barierą dla poprawy konkurencyjności firm przemysłowych i twierdzi, że działania mające na celu zmniejszenie takich obciążeń powinny być jednym z priorytetów politycznych; oczekuje, że Komisja przedstawi propozycje w tym zakresie, z konkretnymi celami; popiera spójność regulacyjną, przekrojowe podejście regulacyjne i priorytetyzację, jak również ulepszone testy konkurencyjności, które powinny być obowiązkowe i stanowić integralną część w ramach wytycznych dotyczących oceny skutków; apeluje do państw członkowskich o wykorzystanie testów MŚP i ulepszonych testów konkurencyjności również na szczeblu krajowym; z zadowoleniem przyjmuje starania Komisji, aby ocenić skumulowane skutki prawodawstwa w przemyśle stalowym i wzywa Komisję do dalszego rozwijania metodologii, a także do zidentyfikowania innych sektorów, które mogłyby skorzystać z takiego podejścia;

58. zachęca do dalszej analizy możliwości, jakie zapewnia procedura powiadamiania ustanowiona w dyrektywie 98/34/WE, i proponuje, aby państwa członkowskie wprowadziły test konkurencyjności do ocen skutków prowadzonych w ramach krajowych procedur ustawodawczych na etapie opracowywania prawa, w szerszych ramach „testu jednolitego rynku”, o którego wprowadzenie Parlament zwrócił się w rezolucji z dnia 7 lutego 2013 r., formułując zalecenia dla Komisji w sprawie zarządzania jednolitym rynkiem;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

59. wzywa do szybkiego wprowadzenia w życie programu Small Business Act w celu wsparcia MŚP w Europie; zwraca uwagę na znaczenie Europejskiej Sieci Przedsiębiorczości dla wspierania MŚP w unijnym handlu transgranicznym; podkreśla znaczenie wspierania małych firm i pomagania im w przejściu do grupy średnich przedsiębiorstw, a MŚP w przejściu do grupy większych firm, aby ułatwić im konkutowanie na rynku globalnym; zwraca uwagę na korzyści gospodarcze płynące z budowania powiązań między firmami w niektórych sektorach, np. w przemyśle obronnym, aby osiągnąć ekonomię skali i realizować wspólne projekty przemysłowe;

60. uważa, że lepszy, mniej kosztowny i szybszy dostęp MŚP do procedur antydumpingowych jest kluczem do skuteczniejszej ochrony MŚP przed nieuczciwymi praktykami ze strony partnerów handlowych; wzywa Unię Europejską do uwzględnienia tej kwestii w ramach reformy instrumentów ochrony handlu;

61. wzywa UE do waloryzacji swojej produkcji przemysłowej przez udzielenie konsumentom bardziej precyzyjnych informacji dotyczących pochodzenia produktów z Unii i produktów importowanych z państw trzecich oraz przez wymóg poszanowania oznaczeń geograficznych europejskich produktów spożywczych w państwach trzecich;

62. przypomina, że rozwój technologiczny to wrażliwy i delikatny sektor; uważa, że prawa własności intelektualnej stanowią niezbędny element gospodarki opartej na wiedzy oraz solidnej polityki przemysłowej, która może wspierać innowacje i badania oraz wzmocnić przemysł europejski; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje utworzenie jednolitego patentu unijnego i wzywa państwa członkowskie do jego niezwłocznego wdrożenia; uważa, że proces, który doprowadził do jego utworzenia powinien być podawany jako przykład dobrych praktyk w dziedzinie zacieśniania integracji przemysłu i rynku wewnętrznego; jest zaniepokojony, że obecne przepisy dotyczące ochrony praw własności intelektualnej często nie spełniają swojej roli, jaką jest zachęcanie do innowacji; uważa, że zwiększona przejrzystość, innowacyjne zarządzanie i stosowanie licencji mogą przynieść szybsze rozwiązania rynkowe; z zadowoleniem przyjmuje prace, które Komisja rozpoczęła w tym kontekście; zwraca się do Komisji Europejskiej i państw członkowskich o wzmocnienie również ochrony praw własności intelektualnej, w szczególności celem zwalczania fałszu i szpiegostwa przemysłowego; podkreśla, że potrzebne są nowe struktury zarządzania oraz fora dla ochrony praw własności intelektualnej na szczeblu międzynarodowym; wzywa Komisję do opracowania europejskiej strategii ochrony tajemnicy handlowej;

63. podkreśla znaczenie egzekwowania praw własności intelektualnej w środowiskach fizycznym i cyfrowym dla wzrostu i tworzenia miejsc pracy w sektorach przemysłu europejskiego; w tym względzie z zadowoleniem przyjmuje trwającą reformę unijnego systemu znaków towarowych, która może przyczynić się do zwiększenia ochrony znaków towarowych w internecie, poza internetem i na całym rynku wewnętrznym;

64. popiera przeprowadzaną reformę systemu prawa znaków towarowych, która poprawi ochronę znaków towarowych w internecie, poza nim i na całym rynku wewnętrznym oraz w handlu międzynarodowym;

65. z zadowoleniem przyjmuje dostrzeżenie problemu gąszczu patentowego i pułapek patentowych; popiera wprowadzenie zmian do systemu regulacyjnego w celu promowania sprzyjających konkurencji rozwiązań w zakresie wzajemnego licencjonowania i grupowania patentów;

66. wzywa Komisję do zaproponowania przepisów, które umożliwią europejskim przedsiębiorstwom produkowanie leków generycznych i biopodobnych w UE w okresie obowiązywania dodatkowego świadectwa ochronnego po wygaśnięciu ochrony patentowej, w celu przygotowania się do natychmiastowego wprowadzenia ich na rynek po wygaśnięciu dodatkowego świadectwa ochronnego lub w celu prowadzenia eksportu do krajów, w których nie obowiązuje ani patent, ani dodatkowe świadectwo ochronne; uważa, że takie przepisy mogłyby przyczynić się do unikania outsourcingu produkcji oraz wspierania tworzenia miejsc pracy w UE, a także do tworzenia równych warunków działania dla przedsiębiorstw europejskich i konkurencyjnych przedsiębiorstw z państw trzecich;

67. podkreśla, że stosunki zewnętrzne wykraczają poza porozumienia podpisane w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO) i że UE i państwa członkowskie – przy określaniu zewnętrznego wymiaru polityki przemysłowej – powinny uzgodnić wspólne stanowiska, aby zapewnić równe warunki na szczeblu globalnym;

68. zwraca uwagę na fakt, że we wspólnym komunikacie z dnia 7 lutego 2013 r. zatytułowanym „Strategia Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego: otwarta, bezpieczna i chroniona cyberprzestrzeń”⁽¹⁾ wiceprzewodnicząca Komisji/Wysoka Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa zobowiązała się do opracowania oraz do wsparcia zasobów przemysłowych i technologicznych w obszarze bezpieczeństwa cybernetycznego;;

⁽¹⁾ JOIN(2013)0001 – 7.2.2013.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

69. podkreśla potrzebę poprawienia konkurencyjności przedsiębiorstw europejskich na rynku światowym; zauważa znaczenie strategii handlowej UE; apeluje do Komisji, aby w świetle coraz większej konkurencji ze strony partnerów handlowych UE zreorganizowała swoją politykę handlową celem zadbania o to, by polityka handlowa UE oraz jej polityka w zakresie konkurencji była zgodna z celami europejskiej polityki przemysłowej oraz by nie osłabiała potencjału firm europejskich w zakresie innowacyjności i konkurencyjności; zwraca się do Komisji, a także do wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel, o opracowanie strategii włączenia paneli MŚP do misji UE; zauważa, że te panele MŚP powinny uwzględniać prace izb handlowych, a także uwzględniać doświadczenia europejskich centrów biznesu; zwraca się do Komisji i państw członkowskich, aby zacieśniły współpracę na rzecz wspierania przedsiębiorstw na rynkach zewnętrznych; wzywa je do priorytetowego potraktowania w szczególności instrumentów pomocy MŚP oraz do scentralizowania informacji dla MŚP dzięki ustanowieniu pojedynczego punktu kontaktowego w całej UE; wzywa Komisję do zadbania o to, by ulepszony test konkurencyjności stanowił część ocen skutków umów handlowych oraz ocen skutków skumulowanych;

70. zauważa, że koszty środowiskowe ponoszone przez przemysł europejski prowadzą coraz częściej do sytuacji, w której europejskie przedsiębiorstwa przemysłowe inwestują poza Unią Europejską;

71. podkreśla znaczenie norm środowiskowych i socjalnych w dwustronnych umowach handlowych oraz wielostronnych stosunkach handlowych dla ustanowienia uczciwego i godziwego handlu oraz równych warunków działania na skalę globalną; wzywa Komisję, aby przy podpisywaniu nowych umów handlowych lub zmienianiu istniejących zadbała o równe warunki dla podmiotów z UE i podmiotów spoza UE; podkreśla, że UE powinna podjąć konkretne kroki w celu rozwiązania kwestii konkretnych zakłóceń, które szkodzą europejskim interesom przemysłowym, oraz że powinna wprowadzić zasadę wzajemności w stosunkach handlowych, w szczególności w odniesieniu do dostępu do rynków zamówień publicznych, oraz poprawić zdolność reagowania, co mogłoby pomóc w otwarciu rynków;

72. przypomina Komisji, że niski poziom płac i ochrony środowiska stanowią bardzo ważne elementy konkurencji międzynarodowej i że należy pilnie dostosować te czynniki do wyższych standardów, aby umożliwić prawdziwą reindustrializację UE; wzywa zatem Komisję do negocjowania wiążących zobowiązań w dziedzinie praw pracowniczych i ochrony środowiska w ramach umów o wolnym handlu z państwami trzecimi;

73. zwraca uwagę na propozycję Komisji dotyczącą modernizacji unijnych instrumentów handlowych w dziedzinie obrony, które są kluczowymi elementami polityki przemysłowej; wyraża nadzieję, że ta modernizacja może poprawić jej efektywność; w związku z tym zwraca się do Komisji, by nie osłabiała tych instrumentów de iure ani de facto, ale wręcz przeciwnie, by je wzmocniła dla skuteczniejszej i szybszej ochrony przedsiębiorstw europejskich, niezależnie od ich wielkości, przed nielegalnymi lub nieuczciwymi praktykami handlowymi;

74. przypomina o konieczności stosowania, w każdym uzasadnionym przez okoliczności przypadku, instrumentów ochrony handlowej wobec państw, które naruszają reguły handlu międzynarodowego lub umowy o wolnym handlu zawarte z Unią; oraz domaga się ułatwienia MŚP dostępu do postępowań antydumpingowych oraz aby były one szybsze, mniej kosztowne oraz zapewniały lepszą ochronę przed nieuczciwymi praktykami;

75. podkreśla znaczenie badań i innowacji dla konkurencyjności przedsiębiorstw europejskich na rynkach światowych i podkreśla potrzebę lepszego przewidywania przez przedsiębiorstwa europejskie wymogów obowiązujących na rynkach krajów trzecich, aby lepiej odpowiadać na światowy popyt;

76. uważa za niezbędne, aby w ramach ożywienia swojej polityki przemysłowej Unia dysponowała instrumentami umożliwiającymi:

- prowadzenie bardziej aktywnej polityki antydumpingowej i reagowanie między innymi na nadużycia w finansowaniu eksportu przez niektóre państwa trzecie,
- prowadzenie prawdziwej polityki kursowej chroniącej europejskie interesy handlowe,
- rozpowszechnienie koncepcji „sprawdliwej wymiany” opartej na wzajemnym poszanowaniu norm społecznych, środowiskowych, kulturowych lub związanych z poszanowaniem praw człowieka w ramach międzynarodowej wymiany handlowej;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

77. wzywa Komisję, aby w odniesieniu do umów handlowych poprawiła znacznie swoją ocenę, w szczególności jeśli chodzi o ocenę wpływu z uwzględnieniem pojęcia konkurencyjności sektora przemysłowego, przez przeprowadzanie analiz ex post oraz skumulowanych analiz skutków dla konkurencyjności przemysłu wszystkich umów, które zostały zawarte lub są negocjowane; podkreśla znaczenie transatlantyckich partnerstw handlowo-inwestycyjnych (TTIP) dla reindustrializacji Europy, celów wzrostu i zatrudnienia, partnerstw, które mają potencjał uproszczenia i zwiększenia eksportu europejskich produktów przemysłowych, zwiększenia konkurencyjności przemysłu przez podniesienie międzynarodowych standardów produkcji oraz zredukowanie kosztów importu surowców i materiałów przetworzonych dla przedsiębiorstw produkcyjnych; uważa, że TTIP, podobnie jak pozostałe umowy handlowe, powinny zawierać rozdział poświęcony kwestiom energii, jeśli miałyby one wpłynąć na rynek wewnętrzny; wzywa Komisję, aby poprzez zniesienie ceł zapewniała lepszy dostęp do rynku usług i inwestycji, wzmacniała współpracę regulacyjną, gwarantowała poprawę zasad udzielania zamówień publicznych i ochronę własności intelektualnej oraz by aktywnie realizowała te cele w ramach polityki konkurencji i w związku z energią i towarami; podkreśla potrzebę skoordynowania przepisów, a także zmniejszenia obciążeń regulacyjnych i administracyjnych, zgodnie z zamierzeniami TTIP, co należałoby zrealizować przy ścisłym uwzględnieniu i ochronie wysokich norm socjalnych i środowiskowych oraz praw pracowników; podkreśla, że ewentualne zawarcie transatlantyckich partnerstw handlowych i inwestycyjnych doprowadzi do stworzenia szerokiej przestrzeni gospodarczej, co z kolei wzmocniłoby stosunki UE i posłużyłoby jako mechanizm zwielokrotniający bezpośrednio inwestycje zagraniczne w UE;

78. wzywa Komisję, by przeanalizowała przykład Stanów Zjednoczonych, gdzie związki zawodowe mogą składać skargi handlowe, biorąc pod uwagę, że zakłócenia handlu mogą negatywnie wpłynąć na przemysł i tym samym pracowników, oraz by zaproponowała takie same rozwiązanie dla UE;

79. podkreśla, że w zawieranych w przyszłości umowach handlowych, umowach inwestycyjnych i umowach o własności intelektualnej należy wzmocnić pozycję przemysłowego łańcucha wartości w Europie i w tym zakresie należy już na etapie udzielania mandatu uwzględnić odpowiednie ukierunkowanie strategiczne;

80. wzywa Komisję do opracowania europejskiej strategii eksportu dotyczącej technologii zasobo- i energooszczędnych oraz odpowiednich usług, która obejmowałaby dyplomację normalizacyjną w celu zagwarantowania propagowania norm europejskich na całym świecie;

81. przypomina, że standardy i przepisy techniczne mają podstawowe znaczenie dla zapewnienia UE przewodniej roli w innowacyjnych sektorach, w tym w sektorze technologii ekologicznych; wzywa zatem Komisję do umocnienia zdolności UE do tworzenia międzynarodowych standardów i norm technicznych w innowacyjnych sektorach; zachęca również Komisję do usprawnienia współpracy z najważniejszymi państwami trzecimi – szczególnie z państwami z grupy rynków wschodzących – w celu przyjęcia wspólnych standardów i norm technicznych;

Finansowanie i odnowa przemysłu

82. dostrzega ograniczanie udzielania kredytów przez banki i negatywny wpływ tego zjawiska, w szczególności na MŚP; wyraża ubolewanie, że takie ograniczenia stosowane są również wobec instrumentów finansowych udostępnianych przez Unię Europejską i jest zdania, że Komisja powinna zażądać sprawozdań rocznych od odpowiedzialnych za to pośredników finansowych; z zadowoleniem przyjmuje zieloną księgę Komisji w sprawie długoterminowego finansowania; podkreśla konieczność poprawy solidności i wiarygodności sektora bankowości w UE poprzez wprowadzenie pakietu Bazylea III, unii bankowej i EMS; podkreśla, że istotne jest, aby nasi międzynarodowi partnerzy również przyjęli pakiet Bazylea III; zwraca uwagę, że inwestowanie w przemysł to długotrwała inwestycja; domaga się od Komisji i państw członkowskich poprawy ram prawnych i finansowych, aby uczynić je bardziej jasnymi i przewidywalnymi, a tym samym, by sprzyjały one inwestowaniu w przemysł;

83. uważa, że należy zbadać nowe alternatywne i kreatywne kierunki finansowania, zwłaszcza w odniesieniu do finansowania ze środków prywatnych oraz inwestycji kapitałowych; zwraca uwagę, że propagowanie znajomości zagadnień finansowych również odgrywa ważną rolę w tym względzie i należy włączyć znajomość zagadnień finansowych do szkolnych programów nauczania;

84. podkreśla wagę instrumentów finansowych dla przedsiębiorstw rozpoczynających działalność i MŚP, tak by przedsiębiorcy dysponowali środkami potrzebnymi do wprowadzania na rynek innowacyjnych pomysłów;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

85. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji na rzecz stworzenia razem z EBI wspólnych instrumentów finansowych i odnotowuje zatwierdzenie jej przez Radę Europejską w czerwcu 2013 r.; wyraża zadowolenie z powodu planów Komisji i EBI przedstawienia Radzie Europejskiej ogólnego raportu dotyczącego realizacji tej inicjatywy przed posiedzeniem w październiku 2013 r. i obejmującego cele ilościowe, instrumenty oraz harmonogram;

86. zwraca się do Rady o niezwłoczne określenie – w porozumieniu z Komisją i EBI – parametrów potrzebnych do opracowania takich instrumentów w celu uzyskania istotnego efektu dźwigni; podkreśla, że instrumenty te powinny zacząć funkcjonować przed końcem 2013 r.;

87. z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie kapitału EBI oraz niedawno opublikowane przez bank wytyczne dotyczące pożyczek związane z nowymi normami emisji (550 gram CO₂ na kilowatogodzinę (G/kWh)); jest zdania, że EBI może przyczynić się do zmniejszenia problemów fragmentaryzacji rynków finansowych UE; apeluje do EBI o dalsze badanie rozwoju nowych modeli kredytowych dostosowanych do potrzeb przemysłu; apeluje do EBI o zrealizowanie planu zwiększenia aktywności kredytowej w UE o ponad 50 % w latach 2013–2015;

88. zauważa, że pomocniczość zakłada duże zróżnicowanie polityki fiskalnej, jak również systemów pożyczkowych i pomocowych w całej Europie;

89. wzywa Komisję do zbadania, jak można wykorzystać rynek papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, jak również formy alternatywnego finansowania przy odpowiednim nadzorze ostrożnościowym, aby ułatwić finansowanie MŚP; zwraca uwagę na rolę, jaką mogą odegrać banki rozwoju przedsiębiorczości i banki infrastruktury poprzez inwestowanie w emitowane przez banki strukturyzowane obligacje zabezpieczone i połączenie takich inwestycji z wyższymi celami w zakresie udzielania kredytów MŚP; z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący prywatno-prywatnych partnerstw kredytowych, w ramach których towarzystwo ubezpieczeniowe i bank współpracują przy udzielaniu krótko- i długoterminowych kredytów;

90. uważa, że ważne jest pobudzanie nowych innowacyjnych modeli finansowania dla MŚP, w szczególności tych o dużym potencjale wzrostu; wskazuje na kwitnący rozwój inicjatyw finansowania społecznościowego oraz e-platform dla kredytów w Europie, a także finansowych i pozafinansowych korzyści, jakie MŚP oraz przedsiębiorcom przynosi tego typu finansowanie, takich jak zapewnianie funduszy na rozruch, zatwierdzanie produktów, opinie klientów o produktach, a także stabilna i zaangażowana struktura udziałów; zwraca się do Komisji o opublikowanie komunikatu na temat finansowania społecznościowego; wzywa Komisję do opracowania solidnych ram regulacyjnych dotyczących finansowania społecznościowego do kwoty 1 mln EUR na przedsięwzięcie, co również dotyczy kwestii ochrony inwestorów; wzywa Komisję do rozważenia udostępnienia ograniczonych funduszy dla serwisów finansowania społecznościowego, jak to zrobiły niektóre państwa członkowskie;

91. wzywa Komisję do wspierania tworzenia lokalnych rynków obligacji dla MŚP w celu zapewnienia odpowiedniego finansowania długoterminowego, zwłaszcza w regionach mających ograniczony dostęp do kredytów; uważa, że lokalne rynki obligacji, takie jak giełda papierów wartościowych w Stuttgarcie, mogłyby posłużyć jako potencjalny wzór;

92. wzywa Komisję do wspierania rozwoju krajowych banków inwestycyjnych dla MŚP i do umożliwienia istniejącym bankom rozszerzenia ich działalności na inne państwa członkowskie oraz zaangażowania w finansowanie projektów poza granicami ich państw, opracowując wytyczne umożliwiające obejście rozpowszechnionego zjawiska zapaści kredytowej;

93. uważa, że opóźnienie płatności stanowi źródło braku stabilności i utraty konkurencyjności dla przedsiębiorstw, w szczególności dla MŚP; pochwała te państwa członkowskie, które dokonały pełnego wdrożenia dyrektywy w sprawie opóźnień w płatnościach, i wzywa do pełnego jej wdrożenia w całej UE; uznaje, że europejskie wsparcie i instrumenty finansowe cierpią z powodu niedostatecznego uznania przez podmioty gospodarcze, w szczególności przez MŚP; domaga się utworzenia na wszystkich terytoriach europejskich punktu kompleksowej obsługi celem scentralizowania skierowanych do MŚP informacji dotyczących europejskich możliwości finansowania; podkreśla znaczenie tworzenia sieci powiązanych pośredników w celach niekomercyjnych, aby tworzyć i wspierać MŚP, a także udzielać im pożyczek i porad, w celu rozwijania ducha przedsiębiorczości;

94. uważa, że nieuczciwa konkurencja podatkowa między państwami członkowskimi nie służy rozwojowi silnej europejskiej polityki przemysłowej;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

95. wspiera ściślejszą koordynację opodatkowania przedsiębiorstw w UE poprzez stworzenie jednolitej podstawy opodatkowania.

96. zwraca się do Komisji, aby przeprowadziła analizę parametrów konkurencyjności pozacenowej działalności przemysłowej na terenie Unii Europejskiej (terminy dostaw, patenty, jakość produktów, serwis posprzedażowy, jakość sieci transportowej, energetycznej, cyfrowej itp.) przez regularne porównywanie ich z parametrami innych regionów świata; zwraca się do Komisji, aby prowadziła stałą analizę oceny konkurencyjności makroekonomicznej na terenie Unii Europejskiej, w szczególności pod względem sieci transportowych, energetycznych i cyfrowych, z badaniem długoterminowego finansowania infrastruktury – nowej i wymagającej odnowienia – niezbędnej do zapewnienia trwałej konkurencyjności Unii Europejskiej;

97. podkreśla znaczenie kapitału wysokiego ryzyka i sieci aniołów biznesu, szczególnie dla kobiet; wzywa do szybkiego wdrożenia „portalu internetowego dla kobiet-przedsiębiorców”; z zadowoleniem przyjmuje wsparcie UE dla tworzenia sieci aniołów biznesu oraz inkubatorów; z zadowoleniem przyjmuje zwłaszcza ustanowienie instrumentu kapitałowego w ramach programu „Horyzont 2020” i COSME w celu przyczynienia się do zwiększenia ilości i jakości dostarczanych kapitałów wysokiego ryzyka; uważa, że Europejski Fundusz Inwestycyjny ma kluczową rolę do odegrania w rozwijaniu rynków kapitału wysokiego ryzyka, w szczególności w zakresie rozpowszechniania nowych technologii; uważa, że należy znieść rozróżnienie podatkowe między kapitałem własnym a zobowiązaniami;

98. wzywa Komisję do przeprowadzenia badania dotyczącego efektów mnożnikowych przodujących zakładów (leading competence units) z punktu widzenia możliwości budowania sieci produkcyjnych, tworzenia wartości dodanej oraz zatrudnienia; uważa, że zakłady przodujące nie powinny być definiowane tylko z punktu widzenia swojej wielkości, lecz raczej ze względu na szereg innych kryteriów, takich jak nakierowanie na rynki międzynarodowe, pewien konkretny minimalny udział w rynku krajowym i światowym, intensywność prac rozwojowych i badawczych, a także współpraca z dużą siecią przedsiębiorstw; jest zdania, że badanie takie mogłoby przede wszystkim podkreślić powiązania między zakładami przemysłowymi a małymi i średnimi przedsiębiorstwami, a tym samym osłabić niektóre stereotypy w stosunku do bazy przemysłu przetwórczego;

Pozyskiwanie umiejętności i siły roboczej potrzebnych do odnowy przemysłu

99. uważa, że od początku kryzysu ok. 5,5 tys. europejskich przedsiębiorstw przemysłowych przeszło „restrukturyzację”, w wyniku której zlikwidowano ok. 2,7 mln miejsc pracy;

100. podkreśla, że strategia RISE daje szansę na stabilne zatrudnienie w dobrym miejscu pracy i na godne wynagrodzenie; podkreśla niezbędność zawierania partnerstw z zainteresowanymi stronami, zwłaszcza partnerami społecznymi, izbami i organizacjami młodzieżowymi, w kontekście włączania osób młodych w szeregi pracowników; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zintensyfikowania dialogu społecznego zarówno branżowego, jak i w ramach przedsiębiorstw; uważa, że zaangażowanie partnerów społecznych na jak najwcześniejszym etapie procedury ustawodawczej przyniosłoby znaczne korzyści; wzywa również Komisję do promowania roli partnerów społecznych na jej szczeblu, z uwzględnieniem zróżnicowania systemów krajowych; wzywa partnerów społecznych do podejmowania, kiedy jest to możliwe, dialogu na szczeblu UE;

101. zauważa, że realizacja strategii RISE będzie wymagała większego i lepszego dostępu do szkoleń, uczenia się przez całe życie, dostosowanego do przyszłych wymagań kształcenia zawodowego i akademickiego, zdecydowanego nacisku na nauki ścisłe, technologię, inżynierię i matematykę, propagowanych zwłaszcza wśród kobiet, oraz wspierania przedsiębiorczości; opowiada się za włączeniem tych kwestii do programu szkół; wspiera rozwój szkoleń zawodowych i systemów praktyk zawodowych oraz odpowiedniej siatki bezpieczeństwa socjalnego wraz z polityką drugiej szansy; uważa, że istotną rolę powinny przy tym odgrywać programy i instrumenty Unii Europejskiej takie jak „Horyzont 2020” i Europejski Instytut Innowacji i Technologii (EIT);

102. jest zdania, że wspieranie wykwalifikowanej siły roboczej stanowi dużą korzyść dla Europy i jest ważną siłą napędową rozwoju inwestycji w badania i rozwój; domaga się zwrócenia szczególnej uwagi na wsparcie edukacji w celu stworzenia czołowych akademickich ośrodków badawczych o najwyższej renomie na świecie;

103. uważa, że innowacje w miejscu pracy, rozwój kompetencji, kreatywni i autonomiczni pracownicy oraz praca zespołowa są ważnymi czynnikami, zarówno w zakresie rozwoju socjalnego, jak i wyników ekonomicznych przedsiębiorstw; podkreśla, że należy rozwijać demokratyzację w miejscu pracy, w tym aktywne uczestnictwo przedstawicieli pracowników oraz związków zawodowych; wzywa państwa członkowskie lub zainteresowane podmioty regionalne do utworzenia ram ustawicznego kształcenia się oznaczającego prawo pracowników do szkolenia i inne

Środa, 15 stycznia 2014 r.

systemy, które gwarantują, że umiejętności pracowników odpowiadają rosnącemu zapotrzebowaniu w danym sektorze oraz można je dostosować do nowego rynku lub, w razie utraty zatrudnienia przez daną osobę, będą one użyteczne w innym sektorze przemysłowym; zwraca uwagę, że pracodawcy i pracownicy ponoszą wspólną odpowiedzialność w zakresie uczenia się przez całe życie; zauważa ponadto, że dostęp do informacji i konsultacje w miejscu pracy to prawo podstawowe ustanowione w traktacie;

104. wzywa Komisję do ścisłej współpracy z państwami członkowskimi i partnerami społecznymi w ramach odpowiednich sektorów w celu opracowywania średnio- i długoterminowych prognoz dotyczących umiejętności poszukiwanych na rynku pracy, w szczególności poprzez utworzenie europejskich rad umiejętności branżowych;

105. wzywa państwa członkowskie do rozwiązania problemu niedoborów e-umiejętności na wszystkich poziomach edukacji poprzez uczenie się przez całe życie, jako że projekty ICT mogą mieć, w perspektywie długoterminowej, duży wpływ na rozwój przemysłu w sektorach realizujących cele związane z efektywnością energetyczną, planami w dziedzinie ochrony środowiska, bezpieczeństwem oraz na inne możliwości w zakresie komunikacji (np. skuteczne i inteligentne systemy transportowe, systemy komunikacji między osobami, między osobą i maszyną oraz między maszynami);

106. podkreśla, że wysoki poziom inżynierii oraz technologii informacyjnej zwiększa odporność zatrudnienia; wzywa państwa członkowskie, by przy wsparciu Komisji rozważyły ustanowienie krajowych celów w zakresie zwiększenia liczby studentów studiujących nauki ścisłe, technologię, inżynierię i matematykę; uważa, że utworzenie krajowych, regionalnych i europejskich platform umożliwiających wymianę najlepszych praktyk w dziedzinie nauczania nauk ścisłych, technologii, inżynierii i matematyki między regionami, uniwersytetami i gałęziami przemysłu może być korzystne przy ustanawianiu celów w tym zakresie; jest także zdania, że europejskie platformy, w przypadku ich utworzenia, mogą odegrać istotną rolę w zapoczątkowaniu koordynacji platform krajowych i ich wzajemnej współpracy na szczeblu europejskim; podkreśla, że podstawowe umiejętności w dziedzinie technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT) należy wspierać w tym kontekście także w szkołach i w ramach programów szkoleń zawodowych;

107. wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozważenia modelu stosowanego w Stanach Zjednoczonych, gdzie utworzono fundusze „z uczelni do pracy” (ang. College-to-Career, C2C), aby nawiązywać partnerstwa pomiędzy branżą przemysłową a uniwersytetami w celu przygotowywania młodych ludzi do pracy w powstających branżach; zauważa plany tworzenia „techników uniwersyteckich” (ang. University Technical College) we współpracy z partnerami z branży przemysłowej, o czym dyskutuje się w Zjednoczonym Królestwie;

108. podkreśla znaczenie promowania dobrowolnej mobilności wśród młodych ludzi poprzez rozpowszechnianie programu „Erasmus dla wszystkich” i usunięcie istniejących barier dla organizowania transgranicznych praktyk, staży i transgranicznego przyuczania do zawodu i zwiększenie możliwości przenoszenia emerytur oraz praw pracowniczych i praw do ochrony socjalnej w ramach UE; podkreśla, że w szczególności należy zdecydowanie poszerzyć program „Erasmus dla młodych przedsiębiorców”;

109. sugeruje mobilizację ogółu dostępnych instrumentów finansowych i normatywnych na rzecz relokalizacji gospodarki i apeluje o tworzenie ośrodków informacji mających wskazywać przedsiębiorcom korzyści płynące z utrzymania działalności w Europie lub ponownego przeniesienia jej do Europy, dlatego że krótsze łańcuchy dostaw prowadzą do nabywania lokalnych produktów i większej wydajności sektora produkcji, zwiększając jednocześnie możliwości zatrudnienia na lokalnym rynku; domaga się optymalizacji korzystania z sieci EURES w celu wykorzystywania kompetencji młodych Europejczyków poszukujących pracy; wzywa państwa członkowskie do sprawniejszego wdrażania dyrektywy usługowej i wyeliminowania zjawiska dumpingu socjalnego;

110. podkreśla, że kształcenie jest podstawowym wymogiem i musi być dostępne dla wszystkich – począwszy od szkoły podstawowej do wykształcenia wyższego;

111. podkreśla konieczność zmniejszenia odsetka osób przedwcześnie kończących naukę i podkreśla, że osoby przedwcześnie kończące naukę muszą mieć możliwość korzystania ze szkoleń, tak jak w przypadku „gwarancji przeszkolenia” w Austrii;

112. z zadowoleniem przyjmuje decyzję wprowadzenia gwarancji dla młodzieży i związane z tym plany oraz gotowość państw członkowskich do przeznaczenia na nią środków finansowych w celu walki z bezrobociem wśród osób młodych; z zadowoleniem przyjmuje fakt promowania sojuszu na rzecz przygotowania zawodowego; podkreśla, że brak włączenia przygotowania zawodowego do polityki zatrudnienia w niektórych państwach działa na jego szkodę; wzywa Komisję, aby opracowała wspólne wskaźniki inwestycji społecznych, szczególnie w odniesieniu do bezrobocia wśród osób młodych; wzywa branżę przemysłową do aktywnego wdrażania gwarancji dla młodzieży na szczeblu krajowym w poszczególnych państwach oraz oferowania w miarę możliwości wartościowego zatrudnienia lub praktyk zawodowych osobom młodym oraz do organizowania wartościowych staży z godnym wynagrodzeniem; wzywa państwa członkowskie do uatrakcyjnienia przygotowania zawodowego w środowisku przedsiębiorstw, korzystając różnych środków;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

113. podkreśla, że rynki pracy w państwach członkowskich z solidnymi systemami kształcenia zawodowego były we względnie dobrej kondycji w czasie kryzysu; zachęca wszystkie państwa członkowskie do przeanalizowania i wdrożenia takich systemów we współpracy z partnerami społecznymi oraz innymi zainteresowanymi stronami, takimi jak izby; zauważa trudności w zwiększaniu kompatybilności europejskiego systemu transferu osiągnięć w kształceniu i szkoleniu zawodowym (ECVET) i europejskiego systemu transferu i akumulacji punktów w szkolnictwie wyższym (ECTS); podkreśla także wagę, jaką należy przywiązywać do możliwości porównywania ze sobą poszczególnych krajowych systemów kształcenia zawodowego oraz do ich większej kompatybilności, co ułatwi mobilność na rynku pracy w obrębie tych kategorii zawodów;

114. zwraca uwagę, że średnie szkoły techniczne i systemy szkolenia zawodowego odgrywają zasadniczą rolę i wspiera inicjatywy Komisji na rzecz rozwoju międzynarodowych wymian pomiędzy państwami członkowskimi;

115. uważa, że należy poprawić wizerunek kształcenia i szkolenia zawodowego poprzez podkreślanie ich rzeczywistej wartości, a także poprzez powiązanie ich z możliwym przeniesieniem się na uniwersytet lub do innej placówki kształcenia wyższego; zauważa, że wymaga to także podwyższenia przez państwa członkowskie stopnia w klasyfikacji krajowych ram jakości w odniesieniu do wysokiej jakości kwalifikacji w zakresie kształcenia zawodowego i szkoleń; podkreśla znaczenie podnoszenia kompetencji edukacyjnych w celu podniesienia jakości rozwoju nowego rzemiosłnictwa, również poprzez działania na szczeblu europejskim, zmierzające do ujednoczenia polityki w zakresie zasobów ludzkich, począwszy od kształcenia podstawowego;

116. wzywa państwa członkowskie do opracowania i wdrożenia – we współpracy z partnerami społecznymi – programów doradztwa zawodowego dla młodych ludzi w dyscyplinach naukowych i technologicznych, by promować rozwój rentownej i zrównoważonej gospodarki, a także stosowania środków informowania i podnoszenia wiedzy o zagadnieniach ekologicznych i środowiskowych, zarówno w systemie kształcenia formalnego, jak i w ramach środków przedsięwziętych przez władze szczebla lokalnego i regionalnego;

117. uważa, że dalsze ułatwianie swobodnego przepływu pracowników, za pomocą takich instrumentów jak wzajemne uznawanie kwalifikacji zawodowych i uczenie się przez całe życie, w szczególności w przypadku pracowników ze słabszych grup społecznych, daje duże możliwości, jeżeli chodzi o łagodzenie skutków niedoborów wykwalifikowanej siły roboczej i napędzanie wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu;

118. wzywa państwa członkowskie do uruchomienia instrumentów umożliwiających zaciągnięcie osobom młodym mikrokredytów, aby promować przedsiębiorczość;

119. oczekuje, że środki i działania promujące przedsiębiorczość na szczeblu europejskim lub krajowym będą dotyczyły wszystkich rodzajów przedsiębiorstw, spółdzielni, działalności rzemieślniczych, przedstawicieli wolnych zawodów i przedsiębiorstw gospodarki społecznej;

120. podkreśla, że strategią RISE powinna rządzić zasada „jednakowej płacy za jednakową pracę”, tak aby zagwarantować zarówno równość płci w miejscu pracy, jak i równe warunki dla pracowników zatrudnionych na podstawie różnego rodzaju umów;

121. zwraca uwagę, że każdego roku w Europie kobiety stanowią ponad połowę osób posiadających dyplom ukończenia studiów wyższych; określa pozytywny wpływ, jaki miałyby wniesienie do przedsiębiorstw umiejętności wykwalifikowanych kobiet, w szczególności na wzrost, produktywność i konkurencyjność europejskiego przemysłu; wzywa w związku z tym podmioty gospodarcze, edukacyjne i społeczne, a także Komisję do promowania i zwiększania roli kobiet w sektorach przemysłowych w Europie;

122. podkreśla wagę, jaką należy przywiązywać do konieczności unikania tradycyjnej nierównowagi płci w sektorze przemysłowym; jest zdania, że należy ją zniwelować, tak aby zarówno kobiety, jak i mężczyźni mogli w pełni uczestniczyć w rynku pracy, w szczególności w świetle dotyczących Unii problemów demograficznych;

123. przypomina o istotnej roli pracowników płci żeńskiej w RISE; podkreśla, że nieuwzględnienie aspektu płci w polityce przemysłowej pogłębia nierówności ze względu na płeć; jest zdania, że należy ją zniwelować, tak aby zarówno kobiety, jak i mężczyźni mogli w pełni uczestniczyć w rynku pracy, w oparciu o zasadę jednakowej płacy za jednakową pracę; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zadbania o to, aby pracownicy płci żeńskiej nie byli niedostatecznie reprezentowani na szkoleniach, w projektach i programach na temat transformacji ekologicznej, a nawet z nich wykluczani oraz zwraca uwagę na potrzebę uwzględnienia aspektu płci w polityce; wzywa państwa członkowskie do zastosowania środków umożliwiających pogodzenie życia rodzinnego z życiem zawodowym w celu zapewnienia kobietom jak najlepszych szans na nieprzerwany i stały rozwój kariery;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

124. zauważa, że przejście na gospodarkę niskoemisyjną nie tylko spowoduje powstanie nowych miejsc pracy w nowych sektorach gospodarki, lecz może także doprowadzić do utraty miejsc pracy w obszarze mniej zrównoważonej działalności; zaleca zatem, by ustanowić narzędzia umożliwiające terminowe przewidywanie zmian oraz wzmocnić ich skuteczność w celu zagwarantowania płynnego przejścia z jednego miejsca pracy do drugiego;

125. wzywa Komisję do opracowania i propagowania zestawu narzędzi dla zrównoważonej polityki przedsiębiorstwa (łącznie ze społeczną odpowiedzialnością przedsiębiorstw, sprawozdawczością w zakresie zrównoważonego rozwoju, działaniami mającymi na celu propagowanie modeli produkcji niskoemisyjnej lub małodopadowej);

126. podkreśla znaczenie odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstwa, będącej podstawowym narzędziem jego polityki, w której dużą wagę przywiązuje się do wydajnego wykorzystywania zasobów, do aspektów społecznych związanych z relacją ze wspólnotą, z pracownikami i z ich przedstawicielami, do aspektów gospodarczych dotyczących prawidłowego zarządzania przedsiębiorstwem;

127. wzywa państwa członkowskie do tego, aby w dialogu z partnerami społecznymi oraz innymi zainteresowanymi stronami rozważyły uelastyczenie godzin pracy w okresach pogorszenia koniunktury gospodarczej;

128. proponuje, aby do porządku obrad trójstronnego szczytu społecznego ds. wzrostu i zatrudnienia przewidzianego w art. 152 TFUE włączyć kwestię włączenia, w ramach łańcucha kosztów procesu konwergencji minimalnych norm społecznych;

Polityka zasobów i energetyki na rzecz przemiany przemysłu

129. podkreśla fakt, że zasoby i energia są podstawowym elementem strategii RISE, ponieważ mają one kluczowe znaczenie dla międzynarodowej konkurencyjności; podkreśla, że dostęp do surowców ma zasadnicze znaczenie dla perspektyw rozwoju przemysłu europejskiego, i ostrzega, że brak niektórych kluczowych surowców uniemożliwiłby przyszły rozwój większości strategicznych sektorów przemysłu europejskiego; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby podjęły aktywne działania przeciwko tworzeniu dodatkowych kosztów w zakresie zasobów i w branży energetycznej; zaleca przyjęcie wobec obu tych kwestii podejścia, które można opisać trójkątem, którego wierzchołkami są przystępność – zrównoważony rozwój – dostępność, kładąc nacisk na wszystkie trzy kryteria, w celu oddzielenia rozwoju od zwiększonego zużycia zasobów; podkreśla znaczenie zapewnienia konkurencyjnego i przejrzystego rynku energii, zapobiegającego nierównościom między państwami członkowskimi i umożliwiającą łatwy dostęp do bezpiecznej, zrównoważonej, przystępnej i niezawodnej energii; zwraca uwagę na potrzebę strategii ułatwiającej integrację europejskiego rynku energii i rozwój infrastruktury energetycznej;

130. z zadowoleniem przyjmuje powstanie europejskiej inicjatywy na rzecz surowców (RMI), partnerstwa innowacji w dziedzinie surowców oraz strategicznego planu ich wdrażania, oraz planu działania na rzecz efektywnego gospodarowania zasobami; podkreśla potrzebę rozwiązania problemu niedoborów w zakresie najważniejszych zasobów, takich jak woda oraz wzywa Komisję do dalszej pracy nad jej trójfilarową strategią na rzecz surowców – międzynarodowe partnerstwa i handel, dostawy surowców w UE oraz wydajność, recykling i wtórne wykorzystanie surowców; wzywa Komisję do uwzględnienia celów polityki dotyczącej odpadów w europejskim semestrze i w zaleceniach dla poszczególnych krajów i w krajowych programach reform; wzywa Komisję do dalszego rozwijania sektorowych poziomów odniesienia dotyczących efektywnego gospodarowania zasobami, w szczególności do celów udzielania zamówień publicznych; zwraca się do Komisji o włączenie w główny nurt strategii ograniczania, wtórnego wykorzystywania i recyklingu oraz do uważnego przeanalizowania wniosków dotyczących ograniczenia wywozu ważnych surowców; podkreśla znaczenie światowego systemu certyfikacji pierwszego recyklingu odpadów niebezpiecznych i zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE); zauważa, że odpowiednie wykazy budynków i systemy recyklingu funkcjonują w niektórych państwach członkowskich; zauważa, że europejski przemysł wydobywczy może pochwalić się jednym z najwyższych standardów na świecie oraz wzywa Komisję do przeprowadzenia w ciągu dwóch lat oceny wniosku dotyczącego utworzenia Europejskiego Instytutu Geologicznego; wzywa Komisję, aby inicjowała dalsze kroki na rzecz harmonizacji przepisów dotyczących wydobycia surowców w UE oraz procedur uzyskiwania zezwoleń na takie wydobycie; wzywa państwa członkowskie, przemysł, instytuty geologiczne i Komisję do współpracy w zakresie określania lokalizacji surowców;

131. podkreśla potencjał, jaki tkwi w przejściu do gospodarki w większym stopniu opartej na biotechnologii, w której surowce pochodzące na przykład z obszarów leśnych mogą odegrać ważną rolę w uzyskiwaniu energii odnawialnej oraz w zrównoważonej produkcji przemysłowej;

132. wzywa do szybkiego wdrożenia dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej i krajowych planów działań, przy wsparciu w formie odpowiednich zachęt finansowych; wzywa do utworzenia wyłączenia blokowego w odniesieniu do wszystkich programów na rzecz efektywności energetycznej, które zostały zgłoszone Komisji Europejskiej w ramach krajowych planów działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii w państwach członkowskich; uważa, że państwa członkowskie powinny określić ambitne strategie, mające na celu w szczególności odnowienie istniejących zasobów budowlanych zgodnie z ustalonymi wspólnymi standardami; podkreśla, że instrumenty finansowe mogłyby dalej promować program na rzecz zwiększenia efektywności; wzywa Komisję do działania na rzecz opłacalnych kryteriów wsparcia energii

Środa, 15 stycznia 2014 r.

odnawialnej; podkreśla, że pewne, bezpieczne i przystępne cenowo zaopatrzenie w energię jest niezbędne dla zachowania konkurencyjności przez gospodarkę europejską; podkreśla znaczenie, jakie dla możliwości dokonywania przez przedsiębiorstwa inwestycji, szczególnie w sektorze ekologicznego przemysłu, mają jasne i długoterminowe cele klimatyczne oraz wzywa Komisję do przedstawienia stabilnych ram prawnych dotyczących europejskiej polityki energetycznej i klimatycznej do 2030 r., wspierających średnio- i długoterminowe inwestycje w ograniczenie emisji dwutlenku węgla, efektywność energetyczną i energie odnawialne;

133. stwierdza, że tylko UE ma system kwot emisyjnych oraz że – nie licząc państw należących do UE – zmniejszyła się liczba krajów, które kontynuują przystępowanie do protokołu z Kioto, a sześć krajów nie stanowi nawet 15 % światowej emisji CO₂, z włączeniem Unii Europejskiej;

134. wzywa Komisję do przedstawienia strategii przemysłowej na rzecz energii odnawialnej, obejmującej zarówno badania, jak i finansowanie, w celu zapewnienia przywództwa technologicznego Unii Europejskiej w dziedzinie energii odnawialnej;

135. jest zdania, że przemysł europejski, a także indywidualni konsumenci skorzystaliby ze zmodernizowanej infrastruktury energetycznej, takiej jak inteligentne sieci energetyczne, które pozwoliłyby zmaksymalizować wykorzystanie lokalnych źródeł energii oraz w pełni włączyć źródła energii odnawialnej w dostawę energii;

136. wzywa Komisję, aby zadbała o stabilne ramy zaopatrzenia w energię w najbliższych dziesięcioleciach, tak aby zapewnić bezpieczeństwo inwestycji, a tym samym podejmowanie działań na rzecz trwałego wzrostu konkurencyjności;

137. wskazuje na aktualny rozwój cen energii na świecie pozostający w związku z niekonwencjonalnymi złożami ropy naftowej i gazu w Stanach Zjednoczonych oraz rozwojem sytuacji na Bliskim Wschodzie oraz zwraca uwagę, że wysokie ceny energii są istotnym czynnikiem wpływającym na konkurencyjność europejskiego przemysłu; podkreśla potrzebę dostarczenia analiz czynników wpływających na ceny energii; wzywa Komisję do wzięcia tego pod uwagę, podobnie jak w ocenach skutków, przy przedkładaniu przyszłych wniosków; podkreśla, że RISE wymaga spójności między polityką przemysłową, klimatyczną i energetyczną; zauważa, że spadające ceny energii w Stanach Zjednoczonych umożliwiają podejmowanie dodatkowych inwestycji przemysłowych; powołuje się na rezolucje Parlamentu w sprawie takich inwestycji; zwraca uwagę na ogromną rolę przemysłów energochłonnych produkujących niezbędne materiały bazowe; podkreśla, że te gałęzie przemysłu są wystawione na ryzyko ucieczki emisji, a zatem należy wprowadzić specjalne środki ostrożności, aby nadal były one konkurencyjne; wzywa Komisję do przedstawienia zaleceń dotyczących zapobiegania ryzyku ucieczki emisji;

138. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że Komisja nie wspomniała o swoim przywiązaniu do zasady ostrożności w odniesieniu do sektorów wykorzystujących technologie, w przypadku których nie wykazano, że nie wiążą się z żadnym ryzykiem;

139. podkreśla, że kraje południowe płacą najwyższe ceny gazu w Europie, pozostawiając tym samym przemysł, w szczególności jego sektory energochłonne, w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej, a jednocześnie zwiększając ryzyko ucieczki emisji;

140. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o ponowne przeanalizowanie warunków długoterminowych umów energetycznych oraz dokonanie przeglądu umów o dostawę gazu, które sporządzono w oparciu o mechanizmy waloryzacji cen ropy i zwrócenie się w stronę scentralizowanego ustalania cen oraz większej konkurencji na rynku wewnętrznym; wzywa Komisję do udzielenia pomocy w poszukiwaniu możliwości renegotjowania tych umów i ułatwiania przejścia na bardziej elastyczne rozwiązania; w ten sposób realizowany jest cel lepszego dostępu do gazu dla wszystkich państw członkowskich;

Strategia dotycząca RISE w różnych regionach ze szczególnym uwzględnieniem południa Europy

141. opowiada się za wieloregionalnym podejściem do polityki przemysłowej, w ramach którego przywrócono by zrównoważony wzrost w kurczących się gospodarkach lub w gospodarkach najbardziej narażonych na ryzyko wynikające ze zmian w zakresie bazy przemysłowej; zwraca uwagę na znaczenie jak najszybszego wdrożenia środków wsparcia dla branż przemysłowych najbardziej dotkniętych kryzysem i międzynarodową konkurencją; popiera zastosowanie strategii zakładającej wysoką wartość dodaną w ramach włączania gospodarek regionalnych, w szczególności gospodarek południa, do światowego łańcucha wartości; uważa, że strategię na rzecz inteligentnej specjalizacji są w tym kontekście szczególnie istotne oraz że należy promować mocne strony przemysłu poprzez zwiększanie innowacyjności i specjalizacji; uważa, że równoległe do strategii na rzecz inteligentnej specjalizacji, w kwestii dostępu do finansowania w południowych gospodarkach konieczne jest także zastosowanie strategii inwestycyjnej;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

142. podkreśla, że należy usprawnić proces udzielania kredytów w państwach objętych kryzysem oraz uważa za możliwe wprowadzenie finansowanego przez EBI lub krajowe banki rozwoju programu mikrokredytów, który umożliwi MŚP realizowanie zamówień;

143. zauważa, że niektóre regiony są w gorszej sytuacji ze względu na swoje peryferyjne położenie, a brak odpowiedniej i dobrze połączonej infrastruktury wpływa na ich zdolność do konkutowania na rynku wewnętrznym i poza Unią; przypomina, że choć powyższe ma szczególne znaczenie dla niektórych położonych na południu obszarów Europy, to inne, jak wschód i północ Europy, gdzie zlokalizowana jest duża część zasobów naturalnych znajdujących się w granicach Unii, muszą zostać lepiej połączone z Unią; wzywa Komisję do promowania pełnego zintegrowania infrastruktury południowych gospodarek, w szczególności w zakresie kolei, energii oraz ICT, i podkreśla konieczność ukierunkowania instrumentu „Łącząc Europę” na osiągnięcie tego celu; zwraca się do instytucji europejskich i państw członkowskich o zapewnienie odpowiedniego poziomu finansowania oraz uproszczenie biurokratycznych procedur w celu zwiększenia zakresu zastosowania PPP, finansowania projektów oraz obligacji projektowych; z ubolewaniem przyjmuje fakt, że Półwysep Iberyjski nie jest w pełni zintegrowany z europejskimi rynkami transportu kolejowego oraz że wraz z Europą Południową i Wschodnią nie jest zintegrowany z europejskim rynkiem energii;

144. zwraca uwagę, że regiony południowe mają wielki potencjał w zakresie rozwoju strategicznego sektora odnawialnych źródeł energii; wzywa do zastosowania środków mających na celu stymulację rynków w tych regionach, w tym działań na rzecz wspierania mikrogeneracji w przedsiębiorstwach, które chcą produkować własną energię elektryczną oraz sprzedawać pozostałą energię w sieci;

145. podkreśla, że zwiększone zróżnicowanie w zakresie dostaw energii oraz wykorzystanie lokalnych zasobów, w tym energii odnawialnej, może odegrać istotną rolę w odmłodzeniu południowych gospodarek; zauważa, że kraje południowe są silnie uzależnione od importu energii, w niektórych przypadkach – od jednego dostawcy;

146. podkreśla znaczenie infrastruktury ICT, w szczególności rozwiązań elastycznych i mobilnych, dla możliwości rozwoju przemysłu także w regionach peryferyjnych i słabo zaludnionych;

147. podkreśla znaczenie wymiany najlepszych praktyk i mechanizmów zastosowań w warunkach rynkowych; z zadowoleniem przyjmuje wnioski dotyczące pogłębienia współpracy, symbiozy przemysłowej i tworzenia sieci usług doradczych w zakresie efektywnego gospodarowania zasobami; uważa, że wysiłki na rzecz symbiozy przemysłowej mogą pomóc w zwiększaniu wartości i efektywności; zauważa, że stosowany w Zjednoczonym Królestwie model symbiozy przemysłowej może służyć jako wzorzec dla innych państw członkowskich;

148. podkreśla, że przekształcenie spółek kapitałowych w spółdzielnie przyniosło pozytywne skutki w niektórych regionach, zapewniając w efekcie ich długoterminowość oraz zakotwiczenie w lokalnej gospodarce, a także umożliwiając im udział w zrównoważonym rozwoju lokalnym; zauważa, że spółdzielnie stanowią istotny element rzeczywistości gospodarczej w UE, gdzie ponad 160 tys. przedsiębiorstw spółdzielczych należy do 123 mln członków, w tym ponad 50 tys. przedsiębiorstw spółdzielczych w sektorze przemysłowym i usług zapewnia miejsca pracy dla 1,4 mln osób, wnosząc średnio 5 % do PKB każdego państwa członkowskiego; uważa zatem, że należy także wziąć pod uwagę modele biznesowe spółdzielni, a ich specyfika powinna zostać uwzględniona w ramach odpowiednich strategii politycznych UE;

149. uważa, że gospodarki w krajach Europy Południowej mogą korzystać z nowych rynków eksportowych i mają szczególnie strategiczne położenie dla rynków południa Morza Śródziemnego, zaś kraje na wschodzie Europy mogą czerpać korzyści z nowych rynków eksportu w krajach Wspólnoty Niepodległych Państw; wzywa do wykorzystania klimatu przedsiębiorczości oraz umożliwienia imigrantom z krajów Europy Południowej i Wschodniej tworzenia przedsiębiorstw, które będą mogły wejść na te rynki eksportowe; wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania współpracy przedsiębiorczej pomiędzy południowym i północnym brzegiem Morza Śródziemnego; z zadowoleniem przyjmuje również inicjatywę „Misja na rzecz wzrostu” wiceprzewodniczącego Antonia Tajaniego; jest zdania, że zwiększona koncentracja na regionalnych mocnych stronach przemysłu oraz klastrach pozwoli na zwiększenie konkurencyjności na rzecz lepszego strukturalnego rozwoju Europy; wzywa, aby w znaczącym stopniu uwzględnić to w dalszym rozwoju instytucjonalnym i strukturalnym Europy;

150. jest zdania, że zwiększona koncentracja na regionalnych mocnych stronach przemysłu oraz klastrach pozwoli na zwiększenie konkurencyjności na rzecz lepszego strukturalnego rozwoju Europy; wzywa, aby w znaczącym stopniu uwzględnić to w dalszym rozwoju instytucjonalnym i strukturalnym Europy;

o

o o

151. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0036

Wprowadzenie do obrotu w celu uprawy produktów z kukurydzy zmodyfikowanej genetycznie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie wprowadzenia do obrotu w celu uprawy, zgodnie z dyrektywą 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, kukurydzy (*Zea mays* L., linia 1507) zmodyfikowanej genetycznie w celu uzyskania odporności na niektóre szkodniki z rzędu *Lepidoptera* (łuskoskrzydłe) (2013/2974(RSP))

(2016/C 482/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie wprowadzenia do obrotu w celu uprawy, zgodnie z dyrektywą 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, kukurydzy (*Zea mays* L., linia 1507) zmodyfikowanej genetycznie w celu uzyskania odporności na niektóre szkodniki z rzędu *Lepidoptera* (łuskoskrzydłe) (COM(2013)0758),
- uwzględniając projekt decyzji Komisji dotyczącej wprowadzenia do obrotu w celu uprawy, zgodnie z dyrektywą 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, kukurydzy (*Zea mays* L., linia 1507) zmodyfikowanej genetycznie w celu uzyskania odporności na niektóre szkodniki z rzędu *Lepidoptera* (łuskoskrzydłe) (D003697/01), poddany pod głosowanie w Komitecie, o którym mowa w art. 30 dyrektywy 2001/18/WE, w dniu 25 lutego 2009 r.,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającą dyrektywę Rady 90/220/EWG⁽¹⁾, w szczególności jej art. 18 ust. 1 akapit pierwszy,
- uwzględniając głosowanie w Komitecie, o którym mowa w art. 30 dyrektywy 2001/18/WE, które odbyło się w dniu 25 lutego 2009 r., dotyczyło kukurydzy linii 1507 i nie doprowadziło do wydania opinii,
- uwzględniając sześć opinii naukowych dotyczących kukurydzy linii 1507 wydanych przez panel ds. organizmów modyfikowanych genetycznie Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) w okresie od 2005 r. do listopada 2012 r.,
- uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 365/2013 z dnia 22 kwietnia 2013 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do warunków zatwierdzania substancji czynnej glufosynat⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Środowiska Naturalnego dotyczące organizmów zmodyfikowanych genetycznie (GMO), przyjęte w dniu 4 grudnia 2008 r.,
- uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 lipca 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 zmieniającego dyrektywę 2001/18/WE w zakresie umożliwienia państwom członkowskim ograniczenia lub zakazania uprawy organizmów zmodyfikowanych genetycznie na swoim terytorium⁽³⁾;
- uwzględniając specjalne wydanie Eurobarometru (354) dotyczące zagrożeń związanych z żywnością⁽⁴⁾,
- uwzględniając wyrok Sądu (Siódmej Izby) z dnia 26 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego zamierzonego uwolnienia do środowiska naturalnego kukurydzy linii 1507 (sprawa T-164/10)⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 106 z 17.4.2001, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 111 z 23.4.2013, s. 27.

⁽³⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 350.

⁽⁴⁾ <http://www.efsa.europa.eu/en/factsheet/docs/reporten.pdf>.

⁽⁵⁾ http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=EN&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=142241&occ=first&dir=&cid=127901

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

- uwzględniając art. 5 ust. 5 i art. 8 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 88 ust. 2 i 3 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że art. 18 ust. 1 dyrektywy 2001/18/WE stanowi, iż decyzja o zamierzonym uwolnieniu do środowiska organizmu zmodyfikowanego genetycznie (GMO) musi zawierać takie same informacje, jak wymienione w art. 19 ust. 3;
- B. mając na uwadze, że art. 19 ust. 3 dyrektywy 2001/18/WE stanowi, iż pisemne zezwolenie, o którym mowa w art. 18, w każdym przypadku musi jednoznacznie określać m.in. warunki ochrony poszczególnych ekosystemów, środowisk lub regionów geograficznych;
- C. mając na uwadze, że we wniosku Komisji brak jest takich informacji;
- D. mając na uwadze, że głosowanie, które miało miejsce w stałym Komitecie w dniu 25 lutego 2009 r. i dotyczyło wniosku Komisji o zatwierdzenie, nie doprowadziło do wydania opinii; mając na uwadze, że tylko 6 państw członkowskich głosowało za przyjęciem wniosku, podczas gdy 12 państw członkowskich głosowało przeciw, a 7 wstrzymało się od głosu;
- E. mając na uwadze, że na podstawie zaleceń EFSA oraz w celu spełnienia warunków zatwierdzenia Komisja zmieniła wnioski w istotnym zakresie, np. w odniesieniu do zasad etykietowania, monitorowania i praktyk określonych w planie zarządzania w zakresie odporności owadów;
- F. mając na uwadze, że zmiany wprowadzone w wersji poddanej pod głosowanie w stałym Komitecie w dniu 25 lutego 2009 r. obejmują skreślenie odniesień do cechy kukurydzy linii 1507 wskazującej na tolerancję na glufosynat oraz wprowadzenie wymogu informowania podmiotów gospodarczych, że nie powinny stosować tego produktu „wraz z herbicydami na bazie glufosynatu w sposób odbiegający od konwencjonalnych zastosowań w uprawie kukurydzy niewykazującej tolerancji na glufosynat”;
- G. mając na uwadze, że zmienionego wniosku nie omawiali eksperci z państw członkowskich, nie został on też poddany pod głosowanie w stałym Komitecie, lecz przekazano go bezpośrednio Radzie Ministrów;
- H. mając na uwadze, że wyrok Sądu z dnia 26 września 2013 r. w sprawie wniosku Pioneer Hi-Bred International dotyczącego zamierzonego uwolnienia do środowiska kukurydzy linii 1507 nie uniemożliwia Komisji ponownego rozpatrzenia swojego stanowiska i przedłożenia stałemu komitetowi, zgodnie z art. 8 ust. 1 decyzji Rady 1999/468/WE i w następstwie rezolucji Parlamentu Europejskiego, nowego wniosku, zalecającego, by nie zatwierdzać kukurydzy linii 1507;

Ocena ryzyka przedstawiona przez EFSA

- I. mając na uwadze, że po głosowaniu, które przeprowadzono w stałym Komitecie, EFSA na wniosek Komisji wydał trzy opinie naukowe aktualizujące wcześniejsze oceny ryzyka i zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem;
- J. mając na uwadze, że w opinii z dnia lutego 2012 r. EFSA jednoznacznie nie zgodził się ze stwierdzeniem wnioskodawcy, iż cytowane przez niego badanie zawiera wystarczające dowody na znikomość ryzyka, jakie kukurydza linii 1507 stanowi dla łuskoskrzydłych niebędących przedmiotem zwalczania w UE, natomiast zwrócił uwagę na możliwość wystąpienia ryzyka dla niebędących przedmiotem zwalczania motyli i ciem o dużej wrażliwości w przypadku narażenia na pyłek kukurydzy linii 1507 ⁽²⁾;
- K. mając na uwadze, że toksyna Bt wytwarzana przez kukurydzę linii 1507, Cry1F, różni się od zazwyczaj występujących typów toksyny Bt, a ponadto wykazano, iż ma ona odmienny wpływ na łuskoskrzydłe niebędące przedmiotem zwalczania; mając na uwadze, że przeprowadzono niewiele badań nad białkiem Cry1F, w tym żadnego badania nad jego wpływem na organizmy wodne czy glebowe; mając na uwadze, że EFSA podaje, iż ilość białka Cry1F w pyłku kukurydzy linii 1507 jest około 350 razy większa niż zawartość białka Cry1Ab w pyłku kukurydzy linii MON 810 ⁽³⁾;

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

⁽²⁾ <http://www.efsa.europa.eu/en/efsajournal/pub/2429.htm>.

⁽³⁾ <http://www.efsa.europa.eu/en/efsajournal/doc/2429.pdf>

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

L. mając na uwadze, że w odpowiedzi na wniosek Komisji Pioneer odmówił zmiany swojego wniosku o zatwierdzenie i przedstawienia dodatkowych dokumentów dotyczących środków w zakresie monitorowania i zmniejszenia ryzyka dla organizmów niebędących przedmiotem zwalczania;

M. mając na uwadze, że EFSA przyznaje, iż w ocenie ryzyka nie uwzględnił potencjalnych zagrożeń związanych z inną cechą kukurydzy linii 1507, a mianowicie z jej tolerancją na herbicydy na bazie glufosynatu amonowego ⁽¹⁾, chociaż cecha ta może skutkować powszechniejszym wykorzystaniem glufosynatu;

Glufosynat

N. mając na uwadze, że EFSA jest zobowiązany do oceny „w ramach oceny ryzyka środowiskowego pośrednich skutków, takich jak zastosowanie pestycydów [...]” oraz do oszacowania „potencjalnego wpływu na różnorodność biologiczną i organizmy niebędące przedmiotem zwalczania, jaki może powodować każda genetycznie zmodyfikowana uprawa cechująca się tolerancją na herbicydy ze względu na zmianę w praktykach rolniczych (w tym wpływ wynikający z odmiennych zastosowań herbicydów)” ⁽²⁾;

O. mając na uwadze, że glufosynat zaliczono do substancji działających szkodliwie na rozrodczość, w związku z czym podlega on kryteriom wyłączenia określonym w rozporządzeniu (WE) nr 1107/2009; mając na uwadze, że w odniesieniu do już zatwierdzonych substancji kryteria te stosuje się w razie konieczności odnowienia zezwolenia; mając na uwadze, że zezwolenie dla glufosynatu traci ważność w 2017 r. ⁽³⁾; mając na uwadze, że w związku z tym od 2017 r. glufosynat zasadniczo nie powinien być stosowany;

P. mając na uwadze, że poza UE, np. w Stanach Zjednoczonych i w Kanadzie, kukurydza linii 1507 jest wprowadzana przez producenta do obrotu jako roślina uprawna wykazująca tolerancję na glufosynat, natomiast we wniosku złożonym w UE wnioskodawca stwierdza, że gen tolerancji na glufosynat wprowadzono wyłącznie jako gen markerowy;

Q. mając na uwadze, że nie jest jasne, jak Komisja zamierza wdrażać planowany zakaz stosowania glufosynatu, dopóki substancja ta będzie dostępna na rynku;

Ogólna sytuacja GMO w UE

R. mając na uwadze, że od 2010 r., kiedy to zezwolono na wprowadzenie ziemniaka Amflora, w UE nie dopuszczono do uprawy żadnych GMO; mając na uwadze, że Sąd unieważnił wspomniane zezwolenie w dniu 13 grudnia 2013 r., a także mając na uwadze, że poza tym jedyną rośliną dopuszczoną do uprawy jest kukurydza Monsanto linii MON 810, której zezwolenie od kilku lat oczekuje na odnowienie;

S. mając na uwadze, że – jak potwierdzono również w ww. konkluzjach Rady ds. Środowiska z dnia 4 grudnia 2008 r. – powszechnie przyjmuje się, iż w ramach oceny ryzyka nie uwzględniono dotychczas należycie długofalowych skutków upraw GMO ani ich wpływu na organizmy inne niż docelowe;

T. mając na uwadze, że zarówno Rada ⁽⁴⁾, jak i Parlament ⁽⁵⁾ uznają konieczność surowszej oceny długofalowych skutków GMO, a także potrzebę prowadzenia niezależnych badań nad potencjalnymi zagrożeniami wynikającymi z zamierzonego uwolnienia lub wprowadzania GMO do obrotu, w tym potrzebę zapewnienia niezależnym badaczom dostępu do wszystkich istotnych materiałów;

U. mając na uwadze, że przeważająca większość konsumentów wyraża obawy związane z żywnością genetycznie zmodyfikowaną, na co wskazuje m.in. specjalne wydanie Eurobarometru (354) z 2010 r.; mając na uwadze, że genetycznie zmodyfikowana kukurydza linii 1507 nie przynosi korzyści konsumentom;

1. sprzeciwia się przyjęciu wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie wprowadzenia do obrotu w celu uprawy, zgodnie z dyrektywą 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, kukurydzy (*Zea mays* L., linia 1507) zmodyfikowanej genetycznie w celu uzyskania odporności na niektóre szkodniki z rzędu *Lepidoptera* (łuskoścrydłe);

⁽¹⁾ <http://www.efsa.europa.eu/en/efsajournal/pub/2429.htm>

⁽²⁾ Pismo Komisji do EFSA z dnia 8 września 2008 r., dotyczące oceny ryzyka środowiskowego, jakie stanowią rośliny wykazujące tolerancję na herbicydy.

⁽³⁾ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2013:111:0027:0029:PL:PDF>.

⁽⁴⁾ Konkluzje Rady ds. Środowiska z dnia 4 grudnia 2008 r.

⁽⁵⁾ Zobacz wyżej wspomniane stanowisko z dnia 5 lipca 2011 r.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

2. uważa, że wniosek dotyczący decyzji Rady wykracza poza uprawnienia wykonawcze przyznane na mocy dyrektywy 2001/18/WE;
 3. wzywa Radę do odrzucenia wniosku Komisji;
 4. wzywa Komisję, by nie przedstawiała wniosków w sprawie zatwierdzenia jakichkolwiek nowych odmian GMO i nie odnawiała dotychczasowych zezwoleń, dopóki nie nastąpi istotna poprawa metod oceny ryzyka;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządowi i parlamentom państw członkowskich.
-

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0037

Przestrzeganie podstawowego prawa do swobodnego przepływu w UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie respektowania podstawowego prawa do swobodnego przepływu w UE (2013/2960(RSP))

(2016/C 482/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 21, 45, 47 i 151 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 15, 21, 29, 34 i 45 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/38/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich ⁽¹⁾, zwłaszcza jej art. 7,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii ⁽²⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽³⁾ oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 lipca 2010 r. zatytułowany „Potwierdzenie zasady swobodnego przepływu pracowników: prawa oraz główne zmiany” (COM(2010)0373),
 - uwzględniając opublikowaną w dniu 14 października 2013 r. analizę mającą na celu ustalenie faktów w sprawie wpływu uprawnień do specjalnych świadczeń pieniężnych o charakterze nieskładkowym i opieki zdrowotnej przysługujących nieaktywnym migrantom wewnątrzunijnym na podstawie miejsca pobytu na systemy opieki społecznej państw członkowskich,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 listopada 2013 r. zatytułowany „Swobodny przepływ obywateli UE i ich rodzin – pięć skutecznych działań” (COM(2013)0837),
 - uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji Viviane Reding dotyczące swobodnego przepływu, wygłoszone na posiedzeniu Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w dniu 5 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając oświadczenie komisarza László Andora z dnia 1 stycznia 2014 r. dotyczące zniesienia ograniczeń w zakresie swobodnego przepływu pracowników z Bułgarii i Rumunii,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 kwietnia 2009 r. dotyczącą stosowania dyrektywy 2004/38/WE w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie sprawozdania na temat obywatelstwa UE – 2010 r.: Usuwanie przeszkód w zakresie praw obywatelskich UE ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że prawo swobodnego przepływu stanowi jedną z czterech podstawowych swobód UE zapisanych jako fundament europejskiej integracji w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i bezpośrednio związanych z obywatelstwem UE;
- B. mając na uwadze, że swobodny przepływ jest jedną z kluczowych wartości UE, umożliwiających jej obywatelom wybór miejsca życia i pracy oraz tworzących mobilność i rozwój na rynku pracy, w systemie edukacji i w innych sektorach;

⁽¹⁾ Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77.

⁽²⁾ Dz.U. L 141 z 27.5.2011, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 137 E z 27.5.2010, s. 6.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 257 E z 6.9.2013, s. 74.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

- C. mając na uwadze, że swoboda przepływu jest prawem gwarantowanym dla wszystkich obywateli Europy, niezależnie od ewentualnych kontroli granicznych przeprowadzanych przez niektóre państwa członkowskie na obywatelach UE wjeżdżających na ich terytorium; mając na uwadze fakt, że choć nie wszystkie państwa członkowskie należą do strefy Schengen, nie wpływa to na prawo wszystkich obywateli UE do korzystania ze swobody przemieszczania się w ramach Unii;
- D. mając na uwadze, że obywatele UE postrzegają swobodny przepływ jako prawo najściślej powiązane z obywatelstwem UE oraz najbardziej pozytywne osiągnięcie UE, korzystne z ekonomicznego punktu widzenia dla gospodarek ich krajów;
- E. mając na uwadze, że wkład pracowników z UE do systemu opieki społecznej kraju przyjmującego jest równy wkładowi pracowników krajowych;
- F. mając na uwadze, że korzyści ze swobodnego przepływu pracowników mobilnych z UE dla rozwoju kraju przyjmującego są widoczne w całej Europie, zwłaszcza w dziedzinie zdrowia, rolnictwa i budownictwa;
- G. mając na uwadze, że przysługująca obywatelom UE swoboda zamieszkania gdziekolwiek na obszarze UE ma zastosowanie do wszystkich obywateli UE bez ograniczeń, jednak na mocy dyrektywy 2004/38/WE jest ona warunkowa, gdyż po trzech miesiącach dany obywatel UE musi spełnić warunki prawne, tak aby nie obciążać kraju przyjmującego; mając na uwadze, że swobodny przepływ pracowników jest fundamentem sukcesu jednolitego rynku UE; mając na uwadze, że choć zaledwie 2,8 % wszystkich obywateli UE mieszka w innym państwie członkowskim niż ich kraj pochodzenia, są oni kluczowym elementem sukcesu rynku wewnętrznego i napędzają gospodarkę Europy;
- H. mając na uwadze, że zasada równego traktowania i niedyskryminacji oznacza, iż wszyscy obywatele UE mają te same prawa i obowiązki co obywatele kraju przyjmującego (na zasadzie tej opierają się rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i (WE) nr 987/2009); mając na uwadze, że wszystkie państwa członkowskie mają swobodę decydowania w odniesieniu do tych zasad, które świadczenia socjalne przyznawać i na jakich warunkach; mając na uwadze, że przepisy UE dotyczące koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego nie zezwalają na dyskryminację pod względem świadczeń socjalnych tych obywateli UE, którzy pracują, są bezpośrednimi krewnymi pracowników lub mają zwykłe miejsce pobytu w danym państwie członkowskim;
- I. mając na uwadze, że współczesne społeczeństwo europejskie, zwłaszcza w związku ze zmianami w przemyśle, globalizacją, pojawieniem się nowych modeli pracy, zmianami demograficznymi oraz rozwojem środków transportu, wymaga większej mobilności wśród pracowników;
- J. mając na uwadze, że swobodny przepływ pracowników stanowi pozytywny przykład społeczno-gospodarczy tak dla UE, jak jej państw członkowskich, będąc kamieniem milowym integracji UE, rozwoju gospodarczego, spójności społecznej, podnoszenia kwalifikacji zawodowych jednostki, neutralizowania negatywnych skutków kryzysu gospodarczego i konsolidowania Unii jako większej potęgi gospodarczej, przygotowanej do stawienia czoła wyzwaniom wynikającym z przemian na świecie;
- K. mając na uwadze, że z dniem 1 stycznia 2014 r. zniesiono uzgodnienia przejściowe w zakresie swobodnego przepływu pracowników z Bułgarii i Rumunii;
- L. mając na uwadze, że Rada ponownie wyraziła poparcie dla swobodnego przepływu oraz stwierdziła, iż przynosi on wzajemne korzyści, jak np. w niedawnej debacie w Radzie ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (8 października 2013 r., 5–6 grudnia 2013 r.);
- M. mając na uwadze, że w związku ze zbliżającymi się wyborami do PE swobodny przepływ obywateli UE stał się przedmiotem kampanii niektórych partii politycznych; mając na uwadze, że bez racjonalnego podejścia obywatele z niektórych państw członkowskich lub mobilni obywatele UE mogą stać się kozłami ofiarnymi, co grozi nasileniem się rasizmu i ksenofobii; mając na uwadze, że europejscy politycy wysokiego szczebla wystąpili niedawno z szeregiem stwierdzeń podważających prawo do swobodnego przepływu;
- N. mając na uwadze, że niedawne badania Komisji wykazały, iż pracownicy mobilni są płatnikami netto wobec gospodarek i budżetów krajów przyjmujących; mając na uwadze, że pracownicy mobilni jako grupa wpłacają do budżetu krajów przyjmujących więcej z tytułu podatków i ubezpieczenia społecznego, niż sami uzyskują ze świadczeń, podczas gdy wydatki na opiekę zdrowotną dla nieaktywnych mobilnych obywateli UE są bardzo małe w porównaniu do całkowitych wydatków na zdrowie (0,2 %) lub gospodarek krajów przyjmujących (0,01 % PKB), a obywatele UE stanowią bardzo małą część odbiorców specjalnych świadczeń o charakterze nieskładkowym;

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

1. wzywa państwa członkowskie, aby wywiązywały się ze swoich zobowiązań traktatowych dotyczących przepisów UE w dziedzinie swobody przepływu oraz aby zapewniły utrzymanie w mocy zasad równości i podstawowego prawa do swobody przepływu w odniesieniu do wszystkich państw członkowskich;
 2. stanowczo przeciwstawia się stanowisku prezentowanemu przez niektórych europejskich przywódców nawołujących do zmian i ograniczenia swobodnego przepływu obywateli; wzywa państwa członkowskie do powstrzymania się od wszelkich działań mogących naruszać prawo do swobodnego przepływu, które jest oparte na podstawowym prawodawstwie UE;
 3. całkowicie odrzuca wszelkie propozycje ustanowienia pułapów dla migrantów z UE jako pozostające w sprzeczności z umocowaną w traktacie UE zasadą swobodnego przepływu osób; zauważa, że mobilność pracowników przyczynia się do konkurencyjności gospodarki europejskiej;
 4. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia dokładnego egzekwowania prawa Unii, aby zagwarantować równe traktowanie wszystkich pracowników UE i niedyskryminowanie ich w dostępie do pracy, zatrudnienia i warunków pracy, wynagrodzenia, odprawy ani świadczeń socjalnych i podatkowych, dzięki czemu zagwarantuje się uczciwą konkurencję między przedsiębiorstwami; nakłania też władze krajowe do zwalczania wszelkich nieuzasadnionych ograniczeń lub przeszkód w swobodzie przepływu pracowników, a także wszelkiego rodzaju wyzysku tych pracowników;
 5. przypomina, że swobodny przepływ pracowników daje każdemu obywatelowi Unii, niezależnie od miejsca zamieszkania, prawo swobodnego przemieszczania się do innego państwa członkowskiego, aby tam pracować, lub zamieszkiwania w nim w celach zawodowych;
 6. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji COM(2013)0837, w którym wskazano pięć działań, dzięki którym można pomóc państwom członkowskim i ich władzom lokalnym w wykorzystywaniu pełnego potencjału prawa i narzędzi UE, i w związku z tym w pełni popiera następujące działania, które mają być realizowane wspólnie z państwami członkowskimi: wspieranie państw członkowskich w przeciwdziałaniu fikcyjnym małżeństwom (praktyczny przewodnik); wspieranie władz w stosowaniu unijnych zasad koordynacji zabezpieczenia społecznego (praktyczny przewodnik); wspieranie władz w podejmowaniu wyzwań z zakresu integracji społecznej (finansowanie); wymiana sprawdzonych wzorców działania między władzami lokalnymi; kształcenie i wspieranie władz lokalnych w stosowaniu unijnych przepisów o swobodzie przepływu;
 7. wzywa państwa członkowskie, aby nie dyskryminowały pracowników mobilnych z UE, tworząc bezprawnie związek między prawem do swobodnego przepływu w celach zawodowych a rzekomymi nadużyciami systemów zabezpieczenia społecznego; podkreśla, że żadne z państw członkowskich twierdzących, iż są w ten sposób obciążone, nie przedstawiło Komisji żądanych dowodów;
 8. zwraca się do Komisji, aby zainicjowała systematyczny i dogłębny monitoring przestrzegania podstawowego prawa do swobodnego przepływu pracowników z UE; zachęca Komisję do kontynuowania obecnych starań, aby państwa członkowskie dokonały pełnej i właściwej transpozycji dyrektywy nr 2004/38/WE, przy pełnym wykorzystaniu uprawnień do wszczynania postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;
 9. wzywa państwa członkowskie do pełnego i przejrzystego wykorzystania zasobów dostępnych poprzez europejskie fundusze (takie jak Europejski Fundusz Społeczny i Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego), aby promować integrację, włączenie społeczne oraz zwalczanie ubóstwa, a także wspierać starania wspólnot lokalnych w zakresie przeciwdziałania wzrostowi liczby marginalizowanych obywateli;
 10. przypomina państwom członkowskim o ich odpowiedzialności społecznej w zakresie zwalczania nadużyć systemów opieki społecznej, niezależnie od tego, czy sprawcami są ich obywatele czy obywatele innych państw członkowskich; wzywa państwa członkowskie do przestrzegania przepisów dyrektywy 2004/38/WE i do podejmowania działań wobec ewentualnych nadużyć;
 11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządóm i parlamentom państw członkowskich.
-

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0038

Obywatelstwo UE na sprzedaż**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie obywatelstwa UE na sprzedaż (2013/2995(RSP))**

(2016/C 482/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 4, art. 5, art. 9 oraz art. 10 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 20 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 110 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze oczekiwania, że każde państwo członkowskie będzie postępować odpowiedzialnie, jeżeli chodzi o ochronę wspólnych wartości i osiągnięć, a także mając na uwadze, że takie wartości i osiągnięcia są bezcenne i nie można określić ich ceny;
- B. mając na uwadze, że szereg państw członkowskich wprowadziło systemy, które w sposób bezpośredni lub pośredni skutkują sprzedażą obywatelstwa UE obywatelom państw trzecich;
- C. mając na uwadze, że coraz większa liczba państw członkowskich wydaje zezwolenia na pobyt czasowy lub stały obywatelom państw trzecich, którzy dokonują inwestycji w danym państwie członkowskim;
- D. mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich można otrzymać zezwolenia na pobyt stały umożliwiające dostęp do całej strefy Schengen; mając również na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich podejmuje się działania, które mogą w rzeczywistości prowadzić do sprzedaży obywatelstwa tych państw członkowskich;
- E. mając na uwadze, że w niektórych przypadkach wspomniane programy inwestycyjne niosą ze sobą potencjalne negatywne skutki uboczne, takie jak zakłócenie funkcjonowania lokalnych rynków nieruchomości;
- F. mając na uwadze, że w szczególności rząd Malty podjął niedawno kroki mające na celu wprowadzenie bezpośredniej sprzedaży obywatelstwa tego kraju, co automatycznie oznacza bezpośrednią sprzedaż obywatelstwa UE bez konieczności posiadania zezwolenia na pobyt;
- G. mając na uwadze, że tego rodzaju praktyki polegające na jawnej sprzedaży obywatelstwa UE podkopują wzajemne zaufanie, na którym Unia się zasadza;
- H. mając na uwadze, że w szczególności obywatele UE mają prawo do swobodnego przemieszczania i osiedlania się w UE, do głosowania i kandydowania w wyborach do samorządów lokalnych i do Parlamentu Europejskiego niezależnie od miejsca pobytu w UE i na tych samych warunkach, co obywatele zamieszkiwanego przez nich kraju, a także do uzyskania pomocy ambasady lub konsulatu innego kraju UE poza jej terytorium na tych samych warunkach, co obywatele tego kraju, jeżeli ich własny kraj nie posiada tam przedstawicielstwa;
- I. mając na uwadze, że UE opiera się na wzajemnym zaufaniu między państwami członkowskimi, wypracowanym przez lata stopniowych wysiłków i dobrej woli ze strony państw członkowskich, a także ze strony całej Unii;
- J. mając na uwadze obawy o nadużywanie wspomnianych programów inwestycyjnych do celów przestępczych, w tym do prania pieniędzy;
- K. mając na uwadze zaniepokojenie możliwością zaistnienia dyskryminacji, jako że takie działania państw członkowskich pozwalają tylko najbogatszym obywatelom państw trzecich na uzyskanie obywatelstwa UE, bez rozważania innych kryteriów;
- L. mając na uwadze, iż nie jest jasne, czy obywatele Malty odniosą rzeczywiście korzyści z tej nowej polityki, np. w drodze poboru podatków, zważywszy że inwestorzy zagraniczni nie będą zobowiązani do ich płacenia; przypomina, że obywatelstwo wiąże się nie tylko z prawami, ale również z obowiązkami;
- M. mając na uwadze, że obywatelstwo UE to jedno z czołowych osiągnięć UE, a także że zgodnie z traktatami UE kwestie prawa pobytu i obywatelstwa należą do wyłącznej kompetencji państw członkowskich;

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

1. jest zaniepokojony, że ten sposób uzyskania obywatelstwa Malty, a także wszelkie inne krajowe programy bezpośredniej lub pośredniej jawnej sprzedaży obywatelstwa UE są sprzeczne z samą istotą obywatelstwa europejskiego;
 2. wzywa państwa członkowskie do uznania i wywiązywania się z obowiązków, jakie ciążą na nich w związku z gwarantowaniem wartości i realizacją celów Unii;
 3. wzywa Komisję jako strażniczkę traktatów do jasnego wypowiedzenia się, czy wspomniane programy są zgodne z literą i duchem traktatów oraz kodeksem granicznym Schengen, a także z zasadami UE dotyczącymi niedyskryminacji;
 4. przypomina, że w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej zapisano zasadę lojalnej współpracy pomiędzy Unią a jej państwami członkowskimi, które – przy zachowaniu pełnego szacunku – pomagają sobie nawzajem w realizacji zadań wynikających z traktatów;
 5. wyraża zaniepokojenie implikacjami niektórych systemów inwestycyjnych i systemów obywatelstwa, które wprowadziły niedawno niektóre państwa członkowskie UE;
 6. przyznaje, że kwestie prawa pobytu i obywatelstwa należą do uprawnień państw członkowskich; apeluje jednak do państw członkowskich o przezorność w wykonywaniu swych uprawnień w tej dziedzinie i o uwzględnienie ewentualnych skutków ubocznych;
 7. zauważa, że obywatelstwo UE oznacza zaangażowanie w Unię i jest uzależnione od związków danej osoby z Europą i jej państwami członkowskimi lub osobistych związków z obywatelami UE; podkreśla, że obywatelstwo UE nigdy nie powinno stać się towarem na sprzedaż;
 8. podkreśla fakt, że prawa związane z obywatelstwem UE opierają się na godności ludzkiej i nie powinno się ich kupować czy sprzedawać za żadną cenę;
 9. podkreśla, że dostęp do środków finansowych nie powinien być głównym kryterium przyznawania obywatelstwa UE obywatelom krajów trzecich; wzywa państwa członkowskie do uwzględnienia obaw związanych z przestępczością i nadużyciami finansowymi, takimi jak pranie pieniędzy;
 10. zauważa, że tocząca się rywalizacja o atrakcyjniejsze warunki inwestowania lub zasoby finansowe może prowadzić do obniżenia standardów i warunków otrzymania prawa pobytu w strefie Schengen i obywatelstwa UE;
 11. wzywa Komisję do oceny różnych systemów obywatelstwa w świetle wartości europejskich, zgodnie z duchem i literą prawa UE oraz w świetle obowiązujących praktyk, a także do wydania zaleceń, aby zapobiec podważaniu przez te systemy wartości, na których opiera się UE, oraz wytycznych dotyczących dostępu do obywatelstwa UE za pośrednictwem systemów krajowych;
 12. wzywa Malte, by dostosowała swój aktualny system przyznawania obywatelstwa do wartości UE;
 13. wzywa państwa członkowskie, które przyjęły systemy krajowe pozwalające na bezpośrednią lub pośrednią sprzedaż obywatelstwa UE obywatelom państw trzecich, by dostosowały je do wartości, na których opiera się Unia Europejska;
 14. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządowi i parlamentom państw członkowskich.
-

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0039

Sprawozdanie z postępów Serbii w 2013 r.**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego postępów Serbii w 2013 r. (2013/2880(RSP))**

(2016/C 482/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Salonikach w dniach 19–20 czerwca 2003 r. dotyczące perspektywy przystąpienia państw Bałkanów Zachodnich do Unii Europejskiej,
- uwzględniając decyzję Rady 2008/213/WE z dnia 18 lutego 2008 r. w sprawie zasad, priorytetów i warunków zawartych w partnerstwie europejskim z Serbią, decyzja ONZ z dnia 10 czerwca 1999 r., oraz uchylającą decyzję 2006/56/WE ⁽¹⁾,
- uwzględniając opinię Komisji z dnia 12 października 2011 r. na temat wniosku Serbii o członkostwo w Unii Europejskiej (SEC(2011)1208) oraz komunikat Komisji pt. „Strategia rozszerzenia i najważniejsze wyzwania w latach 2011-2012” (COM(2011)0666) z dnia 12 października 2011 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Ogólnych z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie rozszerzenia UE oraz procesu stabilizacji i stowarzyszenia,
- uwzględniając Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi a Republiką Serbii, który wszedł w życie dnia 1 września 2013 r.; uwzględniając pierwsze posiedzenie Komisji Parlamentarnej ds. Stabilizacji i Stowarzyszenia, które odbyło się w listopadzie 2013 r. i którego celem było podjęcie przez Parlament Europejski i Zgromadzenie Narodowe Serbii stałego dialogu,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1244 (1999), opinię doradczą MTS z dnia 22 lipca 2010 r. w sprawie kwestii zgodności jednostronnej deklaracji niepodległości Kosowa z prawem międzynarodowym oraz rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 9 września 2010 r., w której uznano treść opinii i z zadowoleniem przyjęto gotowość UE do ułatwienia dialogu między Belgradem a Prisztiną ⁽²⁾,
- uwzględniając wspólne oświadczenie przyjęte podczas siódmego posiedzenia międzyparlamentarnego UE-Serbia w dniach 18-19 marca 2013 r.,
- uwzględniając Traktat o Wspólnocie Energetycznej, który wszedł w życie w dniu 1 lipca 2006 r. i którego sygnatariuszem jest Serbia, a także uwzględniając decyzję Wspólnoty Energetycznej D/2012/04/MC/EnC z dnia 18 października 2012 r. w sprawie wdrożenia dyrektywy dotyczącej energii ze źródeł odnawialnych 2009/28/WE i zmieniającą art. 20 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej, w której ustanowiono wiążące cele,
- uwzględniając umowę o readmisji zawartą między UE a Serbią w dniu 8 listopada 2007 r. ⁽³⁾ oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1244/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2013 r. w sprawie zarządzania budżetem funduszy przedakcesyjnych Unii Europejskiej w obszarach systemów sądowych oraz walki z korupcją w krajach kandydujących i potencjalnych krajach kandydujących ⁽⁵⁾, jak również zawarte w niej uwagi dotyczące Serbii,

⁽¹⁾ Dz.U. L 80 z 19.3.2008, s. 46.⁽²⁾ A/RES/64/298.⁽³⁾ Dz.U. L 334 z 19.12.2007, s. 46.⁽⁴⁾ Dz.U. L 336 z 18.12.2009, s. 1.⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0434.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 28 czerwca 2013 r.,
 - uwzględniając powołanie w Serbii zespołu ds. negocjacji w sprawie przystąpienia do UE,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 16 października 2013 r. dotyczące postępów Serbii w roku 2013 (SWD (2013)0412),
 - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że dnia 28 czerwca 2013 r. Rada Europejska postanowiła podjąć negocjacje akcesyjne z Serbią i najpóźniej w styczniu 2014 r. zorganizować pierwszą konferencję międzyrządową, potwierdzając tym samym perspektywę przystąpienia Serbii do Unii, zgodnie ze zobowiązaniami UE wobec całego regionu Bałkanów Zachodnich;
- B. mając na uwadze, że Serbia podjęła zdecydowane kroki w kierunku normalizacji stosunków z Kosowem, co zaowocowało pierwszym porozumieniem co do zasad regulujących normalizację stosunków z dnia 19 kwietnia 2013 r., oraz że dołożyła starań, by w stopniu zadowalającym wypełnić kryteria i warunki polityczne procesu stabilizacji i stowarzyszenia; mając na uwadze, że negocjacje w sprawie przystąpienia do UE stanowią skuteczne narzędzie monitorowania przeprowadzanych reform;
- C. mając na uwadze, że w dniu 25 września 2013 r. Komisja Europejska i Serbia zainicjowały proces przeglądu dorobku prawnego, począwszy od rozdziału 23 – sądownictwo i prawa podstawowe;
- D. mając na uwadze, że Serbię, jak każde państwo ubiegające się o członkostwo w UE, należy oceniać na podstawie postępów w wypełnianiu, wdrażaniu i stosowaniu wspólnego dla wszystkich zbioru kryteriów;
- E. mając na uwadze, że UE uczyniła praworządność głównym elementem procesu rozszerzenia;
- F. mając na uwadze, że należy w pełni zagwarantować wdrożenie ram prawnych ochrony mniejszości, szczególnie w dziedzinach edukacji, używanego języka oraz dostępu do mediów i obrządku religijnego w językach mniejszości;
- G. mając na uwadze, że Komisja podkreśliła konieczność wzmocnienia zarządzania gospodarczego we wszystkich krajach Bałkanów Zachodnich;
1. oczekuje formalnego rozpoczęcia negocjacji akcesyjnych z Serbią, które nastąpi podczas pierwszej konferencji międzyrządowej UE-Serbia w dniu 21 stycznia 2014 r.; uważa, że ta konferencja międzyrządowa stanowi historyczny krok w procesie integracji Serbii z Unią Europejską oraz jest świadectwem zaangażowania UE w proces rozszerzenia; wzywa władze Serbii, by w następstwie konferencji przyspieszyły prowadzone w kraju reformy związane z przystąpieniem do UE, tak by sprostać oczekiwaniom obywateli serbskich dotyczącym sprawnego przebiegu procesu przystępowania do UE oraz doprowadzić do ożywienia gospodarczego poprzez nadanie realnego wymiaru perspektywie członkostwa w UE;
 2. wyraża zadowolenie z widocznego zaangażowania rządu serbskiego w proces integracji europejskiej i nawołuje Serbię do kontynuowania reform systemowych i społeczno-gospodarczych, które pozwolą jej skutecznie podjąć i wypełnić zobowiązania wynikające z przyszłego członkostwa; podkreśla, że realizacja reform pozostaje kluczowym wskaźnikiem pomyślnego procesu integracji, w związku z czym domaga się, by władze przyspieszyły reformy w obszarze sądownictwa, zwalczania korupcji, w sektorze publicznym, w zakresie kontroli cywilnej nad sektorem obrony i bezpieczeństwa, polityki energetycznej, zwłaszcza w odniesieniu do oszczędności energii i jej odnawialnych źródeł, w obszarze wolności środków przekazu, ochrony wszystkich mniejszości i grup znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, a także ich praw podstawowych, w zakresie zmian strukturalnych w gospodarce, dialogu społecznego, poprawy warunków przedsiębiorczości oraz zrównoważonego zarządzania zasobami naturalnymi;
 3. z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie z dniem 1 września 2013 r. układu o stabilizacji i stowarzyszeniu oraz zwołanie pierwszego posiedzenia Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia w dniu 21 października 2013 r.; podkreśla, że wejście w życie układu o stabilizacji i stowarzyszeniu stanowi ważny krok w procesie integracji Serbii z Unią Europejską oraz ogólne ramy umożliwiające Serbii i UE zacieśnienie współpracy w zakresie kryteriów politycznych i zbliżania prawodawstwa oraz przygotowywania się Serbii do przyszłego uczestnictwa w jednolitym rynku; zachęca wszystkie zaangażowane strony do odpowiedzialnej współpracy;

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

4. z zadowoleniem przyjmuje zawarcie w dniu 19 kwietnia 2013 r. pierwszego porozumienia co do zasad normalizacji stosunków, wypracowanego w ramach prowadzonego na wysokim szczeblu dialogu między premierami Serbii i Kosowa, porozumienie to bowiem otwiera drogę do dalszych postępów w procesie integracji Serbii i Kosowa z Unią Europejską; z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte dotychczas przez obie strony w związku z realizacją umowy i zachęca władzę do dalszej terminowej realizacji w dobrej wierze wszelkich zawartych do tej pory umów; wyraża zadowolenie z porozumień w sprawie telekomunikacji i energii zawartych w następstwie dialogu dnia 8 września 2013 r.; wzywa w szczególności zarówno Serbię, jak i Kosowo do aktywnej i konstruktywnej współpracy z misją EULEX w zakresie wykonywania umowy o wzajemnej pomocy prawnej, aby umożliwić rozpatrzenie rosnącej liczby wniosków dotyczących majątku w Kosowie; apeluje do obu stron o utrzymanie tego konstruktywnego podejścia przy uzgadnianiu kontrowersyjnych i newralgicznych szczegółów, które nadal należy opracować i uzgodnić; wzywa obie strony, by dalej zajmowały się problemem osób zaginionych, i z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym pierwsze wyniki wypracowane przez grupę roboczą ds. osób zaginionych kierowaną przez Czerwoną Krzyż; uznaje starania podjęte na rzecz ograniczenia nielegalnego handlu między Serbią a Kosowem; zauważa, że potrzebne będą dalsze stałe wysiłki przywódców serbskich i kosowskich, aby zintegrować mniejszość serbską w społeczeństwie kosowskim i bardziej zbliżyć do siebie etniczne wspólnoty albańską i serbską;

5. z zadowoleniem przyjmuje pierwsze ogólnokrajowe wybory samorządowe w Kosowie w dniu 3 listopada 2013 r., a w szczególności widoczną dużą frekwencją wyborców w gminach, gdzie Serbowie stanowią większość, położonych na południe od rzeki Ibar, a także uporządkowany przebieg wyborów samorządowych w Kosowie, zgodnie z oceną zawartą we wstępnym oświadczeniu misji obserwacji wyborów UE, jako istotny krok w kierunku utworzenia wspólnoty gmin serbskich, co stanowi część procesu normalizacji; z zadowoleniem przyjmuje starania Belgradu i Prisztiny mające na celu dopilnowanie, by wybory przebiegały spokojnie i z zachowaniem standardów demokratycznych; zdecydowanie potępia przemoc i stałe zastraszanie, które miały miejsce w północnej Mitrowicy i w gminie Zvečan, oraz wzywa władze serbskie do dołożenia wszelkich starań, by ułatwić postawienie sprawców przemocy przed sądem; odnotowuje w tym kontekście zobowiązanie przywódców serbskich, że osoby odpowiedzialne za wybuch tej przemocy odpowiedzą za swoje czyny; zauważa, że konieczne są dalsze czujne działania, aby rozbić siatkę przestępczości zorganizowanej i jej powiązania z lokalnymi elitami politycznymi oraz przywrócić praworządność w północnym Kosowie; z zadowoleniem przyjmuje stanowisko przyjęte przez serbskich przywódców politycznych, którzy aktywnie zachęcali etniczną ludność serbską Kosowa do uczestnictwa w wyborach, lecz jednocześnie zauważa, że Belgrad nie powinien dławić pluralizmu politycznego społeczności serbskiej w Kosowie, prowadząc kampanię w imieniu jakiegokolwiek konkretnej partii czy listy wyborczej;

6. podkreśla potrzebę większej przejrzystości w informowaniu o wynikach dialogu Belgrad-Prisztina oraz zapewnienia zaangażowania zainteresowanych parlamentów i społeczeństwa obywatelskiego w proces wdrażania ustaleń; w tym względzie zwraca uwagę na konieczność budowania zaufania społeczeństwa i docierania do obywateli, kobiet i mężczyzn, przez negocjatorów Kosowa i Serbii; wzywa władze serbskie w Belgradzie, Mitrowicy i na południu od rzeki Ibar do czynienia większych wysiłków w celu zwiększenia interakcji w ramach społeczności pomiędzy Serbami kosowskimi i Albańczykami, w szczególności poprzez zachęcanie szkół i domów kultury do nauczania języka albańskiego; podkreśla, że kosowskich Albańczyków należy również mocno zachęcać do większej interakcji ze społecznościami serbskimi mieszkającymi wokół nich oraz do nauki języka serbskiego, ponieważ jest to istotny element integracji wspólnoty serbskiej w społeczeństwie kosowskim, przyszłego dialogu i wspólnego sprawowania rządów przez obie społeczności;

7. wyraża ubolewanie w związku z utrzymującymi się trudnościami, jakich doświadczają obywatele UE, którzy chcą wjechać na terytorium Serbii z Kosowa, a następnie wyjechać z Serbii do państwa trzeciego, z powodu nieuznawania przez Serbię granic zewnętrznych Kosowa oraz jej stanowiska, że pierwszy wjazd do Kosowa stanowi nielegalne przekroczenie granicy Serbii; wyraża ponadto ubolewanie w związku z pieczęciami unieważniającymi przystawianymi przez serbską policję graniczną na pieczęciach kosowskich w zagranicznych paszportach; zachęca Serbię do ponownego przemyślenia takiej polityki, tak by stała się ona silnym narzędziem budowania zaufania – niezbędnym krokiem w kierunku normalizacji stosunków z Kosowem i konkretnym środkiem promowania dalszej integracji z UE zgodnie z duchem swobody przemieszczania się;

8. wzywa władze serbskie i władze krajów sąsiadujących do dalszego okazywania dobrej woli, do pełnej współpracy i do wspierania specjalnej dochodzeniowej grupy zadaniowej ustanowionej po opublikowaniu sprawozdania Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy w grudniu 2010 r., a także zachęca je do dalszego przyspieszenia prac;

9. docenia konstruktywne podejście serbskiego rządu w stosunkach z krajami sąsiedzkimi, gdyż umożliwiło ono znaczące postępy zarówno w ramach współpracy regionalnej, jak i w odniesieniu do zbliżenia z UE; przypomina o kluczowym znaczeniu współpracy regionalnej w obszarze energii, w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i tworzeniu sieci transportowych, a także o znaczeniu pojednania i stopniowego rozwiązywania problemów dwustronnych z krajami sąsiadującymi, przede wszystkim dla osiągnięcia postępów w eliminowaniu skutków niedawnego konfliktu, a w konsekwencji dla zapewnienia powodzenia integracji Serbii z UE; zachęca władze Serbii do ścisłej współpracy z krajami byłej Jugosławii w celu rozwiązania wszystkich problemów dotyczących sukcesji prawnej oraz pełnego wdrożenia we właściwym czasie porozumień dwustronnych z krajami sąsiadującymi; nawołuje Serbie do wzmożenia wysiłków w celu rozwiązania wszystkich nieuregulowanych kwestii z Chorwacją, zwłaszcza kwestii osób zaginionych, wytyczenia granic

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

oraz osądzenia zbrodni wojennych, umożliwiając w ten sposób zniesienie przeszkód na drodze do wycofania wzajemnych oskarżeń o ludobójstwo wniesionych do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości; wzywa władze w Belgradzie do czynnego wsparcia i ułatwiania zmian konstytucyjnych w Bośni i Hercegowinie służących dostosowaniu prawa wyborczego do wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie Sejdić-Finci oraz wzmocnieniu i usprawnieniu instytucji państwowych, tak by kraj ten mógł czynić postępy na drodze do integracji z UE;

10. odnotowuje niedawne postępy w zlokalizowaniu masowych grobów i identyfikacji osób zaginionych w czasie wojen w Chorwacji oraz Bośni i Hercegowinie, a także wzywa władze serbskie do przeprowadzenia bardziej szczegółowego badania archiwów i śledztwa obejmującego oficerów dawnej Jugosłowiańskiej Armii Ludowej;

11. apeluje do Serbii o zapewnienie silnej kontroli parlamentarnej nad procesem negocjacji akcesyjnych; przypomina o znaczeniu włączenia parlamentu na wczesnym etapie w prace służące wcieleniu podjętych zobowiązań do ustawodawstwa oraz włączenia społeczeństwa obywatelskiego za pośrednictwem konstruktywnego mechanizmu konsultacji podczas całego procesu akcesyjnego, ponieważ ma ono do odegrania istotną rolę jako krytyczny obserwator ciągłej realizacji reform europejskich, a jednocześnie gwarantuje, że dialog i dobre stosunki sąsiedzkie Serbii z krajami ościennymi będą głęboko zakorzenione w społeczeństwie; z zadowoleniem przyjmuje współpracę z Chorwacją i Czarnogórą oraz starania tych krajów, by dzielić się dobrymi praktykami wynikającymi z niedawnych doświadczeń, tak by pomóc Serbii czynić sprawne i szybkie postępy w procesie akcesyjnym;

12. wyraża zadowolenie z przyjęcia strategii i planu działania na rzecz reformy sądownictwa na lata 2013–2018 opartych na fundamentalnych zasadach niezależności, bezstronności, kompetencji i jakości sądownictwa oraz nieulegania wpływom politycznym; nawołuje władze do przyspieszenia reformy zgodnie z zaleceniami Komisji Weneckiej, zwłaszcza w odniesieniu do roli parlamentu w powoływaniu sędziów oraz niezależności prokuratorów, i z myślą o przeglądzie rozdziału 23, który rozpoczął się dnia 25 września 2013 r.; podkreśla znaczenie wzmocnienia niezależności Wysokiej Rady Sądownictwa i Państwowej Rady Prokuratorów oraz zmniejszenia zaległych spraw w sądach, co stanowi warunek niezbędny do pomyślnego i uporządkowanego przebiegu całego procesu reform; apeluje do władz o zapewnienie Akademii Prawniczej wszystkich niezbędnych zasobów, tak aby zagwarantować rekrutację w oparciu o osiągnięcia; podkreśla konieczność stałego szkolenia sędziów i prokuratorów z zakresu rozpatrywania i ścigania złożonych przestępstw finansowych i gospodarczych; wzywa właściwe władze do zapewnienia przejrzystego i opartego na zasługach procesu powoływania na stanowiska sędziów i prokuratorów oraz do zapewnienia rzetelnych postępowań dyscyplinarnych wobec pracowników wymiaru sprawiedliwości; utrzymuje ponadto, że sprawiedliwość należy wymierzać we właściwym czasie, należy ujednoczyć praktykę sądową, publikować wszystkie orzeczenia sądowe natychmiast po ich wydaniu i zapewnić łatwy dostęp do nich, jak też zapewnić losowe przydzielanie spraw we wszystkich sądach; wyraża niepokój w związku z brakiem pewności prawa, który jest spowodowany faktem, że wielu sędziów wypełnia swoje obowiązki, zajmując stanowiska tymczasowo; powtarza, że silny i niezawisły wymiar sprawiedliwości jest kluczowym warunkiem spełnienia przez Serbię kryteriów członkostwa w UE;

13. sugeruje zmianę ustawy o restytucji, tak aby usunąć wszelkie przeszkody proceduralne i prawne uniemożliwiające restytucję w naturze; wzywa rząd serbski do pełnego wdrożenia ustawy o rehabilitacji w sposób wykluczający dyskryminację; zwraca uwagę, że wdrożenie tej ustawy powinno nastąpić zgodnie z podstawowymi zasadami prawa karnego, takimi jak zasada domniemania niewinności;

14. wyraża zadowolenie z przyjęcia krajowej strategii i planu działania w zakresie zwalczania korupcji na lata 2013–2018 i podkreśla, że potrzebne jest nieprzerwane działanie w celu ich skutecznego wdrożenia, co stanowi jeden z warunków UE, bez którego spełnienia nie dojdzie do akcesji; podkreśla, że odpowiednie finansowanie ma zasadnicze znaczenie dla właściwego wdrożenia tej strategii; podkreśla, że wola polityczna to kluczowy element powodzenia dochodzeń i wydawania wyroków skazujących w sprawach dotyczących korupcji na wysokim szczeblu, w tym w 24 sprawach dotyczących prywatyizacji wskazanych przez Radę Antykorupcyjną; wyraża w związku z tym zadowolenie z pierwszych rezultatów walki z korupcją i ostatecznych wyroków skazujących; podkreśla jednocześnie, że należy rozwijać potencjał instytucjonalny, wzmacniać praworządność i zacieśniać współpracę między organami, zwłaszcza w przypadku organów sądowych i śledczych, by sprostać złożonym przypadkom korupcji systemowej; uważa, że należy zwiększyć kompetencje prawne i zasoby Agencji Antykorupcyjnej; podkreśla, że finansowanie wszystkich partii politycznych musi być przejrzyste i zgodne z normami UE; wzywa władze do uchwalenia ustawy o zgłaszaniu zachowań nieetycznych oraz do jej natychmiastowego i sprawnego wprowadzenia w życie, ponieważ jest to konieczny element strategii antykorupcyjnej;

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

15. zauważa, że w regionie szerzy się korupcja i przestępczość zorganizowana, które stanowią przeszkodę dla demokratycznego, społecznego i gospodarczego rozwoju Serbii; jest zdania, że aby skuteczniej walczyć z tymi problemami, niezbędna jest strategia regionalna oraz ściślejsza współpraca wszystkich krajów w regionie;

16. uważa, że kobiety mają do odegrania ważną rolę w związku ze zmianami w społeczeństwie serbskim; zwraca uwagę na lepszą reprezentację kobiet w parlamencie po wyborach w 2012 r.; zachęca władze serbskie do dalszych wysiłków na rzecz zagwarantowania równej reprezentacji; podkreśla, że kobiety są nadal dyskryminowane na rynku pracy i w innych sektorach życia społecznego oraz że nie mają jeszcze pełnej reprezentacji w życiu politycznym kraju, w tym na stanowiskach rządowych; podkreśla, że najważniejszymi wyzwaniem są nadal skuteczne wdrożenie istniejących przepisów o niedyskryminacji i równości płci oraz dalsze wzmocnienie zdolności administracyjnych, a także wzywa władze serbskie do zwiększenia wysiłków w celu sprostania tym wyzwaniom;

17. wzywa władze do zadbania o wiarygodność i profesjonalizm w ramach programu ochrony świadków, a także do przeznaczenia nań odpowiednich zasobów, tak by sądy mogły skutecznie prowadzić postępowania dotyczące zbrodni wojennych i przestępczości zorganizowanej; zwraca uwagę na fakt, że wielu byłych funkcjonariuszy policji dobrowolnie zrezygnowało z udziału w programie ochrony świadków ze względu na jego wady;

18. ponownie podkreśla z mocą swoje zaniepokojenie sytuacją powstałą w wyniku decyzji Trybunału Konstytucyjnego, na mocy której zniesiono 22 kompetencje autonomicznej prowincji Wojwodina, a ponadto pozostawiono niepokojąco dużo nierozstrzygniętych kwestii, którymi należy się pilnie zająć; domaga się w tym kontekście poszanowania zasad praworządności i pomocniczości; ponadto ponownie przypomina stronom, że zgodnie z konstytucją ustawa o finansowaniu prowincji autonomicznej powinna być została przyjęta do końca 2008 r.; wobec tego zachęca rząd do przedłożenia tej ustawy parlamentowi bez dalszej zwłoki, gdyż jest ona niezbędna z punktu widzenia funkcjonowania demokracji i z perspektywy rządów prawa w Serbii;

19. podkreśla znaczenie konstruktywnego dialogu społecznego dla rozwoju gospodarczego Serbii; zachęca rząd do promowania budowy potencjału faktycznie niezależnych związków zawodowych i organizacji pracodawców oraz do utworzenia ram i przestrzeni politycznej dla dialogu społecznego i układów zbiorowych;

20. podkreśla znaczenie promowania i ochrony na wszystkich szczeblach praw człowieka, podstawowych wolności oraz zasady braku dyskryminacji z jakichkolwiek względów; wyraża zadowolenie z przyjęcia strategii przeciwdziałania dyskryminacji i podkreśla, że jej wprowadzenie w życie ma kluczowe znaczenie; wyraża zadowolenie z osiągniętych dotychczas postępów, jednak nadal jest zaniepokojony poziomem dyskryminacji w tym kraju i apeluje o poszanowanie wszystkich mniejszości, wyodrębnionych zarówno ze względu na narodowość, pochodzenie etniczne, płeć, jak i orientację seksualną, a także o zagwarantowanie przysługujących im praw społeczno-gospodarczych i kulturalnych; wskazuje na fakt, że należy ze specjalną uwagą traktować kategorie osób najbardziej narażonych na dyskryminację i praktyki dyskryminacyjne, takie jak Romowie, kobiety, osoby niepełnosprawne i dzieci; apeluje o włącznie wdrożenie serbskiej strategii na rzecz Romów; domaga się lepszych strategii ochrony praw kobiet i równości płci oraz podkreśla, iż należy w pełni wdrożyć rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 oraz włączyć aspekt równości płci do wszystkich odnośnych strategii rządowych; zdecydowanie potępia decyzję władz o tym, by zakazać – tak jak to miało miejsce w ubiegłych dwóch latach – planowanej na wrzesień 2013 r. w Belgradzie parady równości oraz apeluje o poparcie polityczne na najwyższym szczeblu politycznym dla ochrony praw człowieka osób LGBTI; podkreśla, że należy zapewnić prawo do zgromadzeń publicznych wszystkim obywatelom i mniejszościom, w tym osobom LGBTI; wzywa władze serbskie do opracowania aktywnego podejścia służącego skuteczniejszej integracji osób LGBTI; wzywa rząd do zwiększenia w bieżącym roku wszechstronnych działań wymierzonych w grupy stosujące przemoc, które chciały zakłócić pokojową demonstrację społeczności LGBTI i zaatakować jej uczestników, przy czym celem tych działań powinno być niedopuszczenie do tego, by grupy takie podważały praworządność i prawa człowieka w Serbii; wzywa ponadto władze serbskie do rozwiązania problemu traumatycznych następstw przemocy, która miała miejsce w latach 90. XX w., w ramach długoterminowej strategii zapobiegającej nawrotowi chuligaństwa i bezprawia;

21. podkreśla kluczową rolę, jaką odgrywają aktywne i niezależne organizacje społeczeństwa obywatelskiego we wzmacnianiu i konsolidacji demokratycznych procesów politycznych w kraju; docenia znaczenie działań prowadzonych przez te organizacje, a także przez organizacje kobiece w zakresie propagowania praw lesbijek, gejów, osób biseksualnych i transpłciowych, położenia kresu przemocy wobec kobiet, zwiększenia udziału kobiet w polityce, działań na rzecz budowania pokoju, a także nadzorczą rolę społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla, że ważne jest prowadzenie dialogu z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego oraz że podmioty społeczeństwa obywatelskiego istotnie przyczyniają się do zacieśniania współpracy regionalnej w kwestiach społecznych i politycznych; z zadowoleniem przyjmuje lepszą współpracę rządu z organizacjami pozarządowymi, apeluje jednak o szersze konsultacje z nimi przy prowadzeniu polityki, w tym przy formułowaniu strategii politycznych i tworzeniu prawodawstwa, a także o ich większy udział w nadzorowaniu działań władz;

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

22. apeluje o większe zaangażowanie polityczne w ramach reformy administracji publicznej oraz o działania na rzecz utworzenia systemu opartego na zasługach, zwłaszcza jeżeli chodzi o dokończenie tworzenia ram ustawodawczych i ich pełne dostosowanie do standardów międzynarodowych; ubolewa, że ustawa o urzędnikach państwowych nie ma zastosowania do władz na szczeblu lokalnym;

23. podkreśla, że Serbia ratyfikowała główne konwencje Międzynarodowej Organizacji Pracy w sprawie praw pracowniczych oraz zmienioną Europejską kartę społeczną; zwraca uwagę, że prawa pracownicze i prawa związków zawodowych są nadal ograniczone pomimo gwarancji konstytucyjnych, i wzywa Serbię do dalszego rozszerzania tych praw; jest zaniepokojony, że dialog społeczny wciąż jest słabo rozwinięty, a konsultacje z partnerami społecznymi odbywają się nieregularnie; wzywa do podejmowania dodatkowych kroków na rzecz wzmocnienia Rady Społeczno-Gospodarczej w celu dopilnowania, aby mogła ona odgrywać czynną rolę we wzmacnianiu dialogu społecznego i bardziej czynną rolę konsultacyjną w procesie stanowienia prawa;

24. podkreśla, że należy zagwarantować wolność środków przekazu i w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje depenalizację zniesławienia; wskazuje na potrzebę utrzymania silnego niezależnego sektora publicznych nadawców radiowo-telewizyjnych i zagwarantowania im stabilnego i zrównoważonego finansowania oraz zapewnienia całkowitej przejrzystości informacji dotyczących struktury własności środków przekazu; zachęca do szybkiego wdrożenia strategii w dziedzinie środków przekazu oraz powiązanych projektów aktów ustawodawczych, w tym szybkiego zapewnienia powszechnego dostępu do internetu; jest wysoce zaniepokojony ciągłymi groźbami pod adresem dziennikarzy oraz ponawia apel do władz o doprowadzenie do końca śledztw w sprawie morderstw dziennikarzy; jest zdania, że należy podjąć dalsze działania w celu zapewnienia warunków, w których dziennikarze będą mogli pracować bezpiecznie, skutecznie i bez poddawania się autocenzurze; zwraca szczególną uwagę na zagrożenie, jakim jest sprzeniewieranie środków publicznych na reklamy w celu wywierania wpływu politycznego na media;

25. wzywa rząd serbski do zacieśniania współpracy z instytucjami europejskimi w celu zapewnienia organizacjom społeczeństwa obywatelskiego lepszego dostępu do przeznaczonych dla nich europejskich funduszy, aby wspierać działalność tych organizacji, ponieważ ich rola jest niezbędna w procesie integracji Serbii z Unią Europejską;

26. zwraca uwagę na potrzebę zwiększenia wysiłków służących zwalczaniu handlu ludźmi oraz zachęca do sformalizowania roli i obowiązków urzędników i usługodawców w zakresie identyfikacji ofiar i odsyłania ich do właściwych służb;

27. ponawia apel do władz o kontynuowanie wysiłków na rzecz likwidacji pozostałości po byłych komunistycznych tajnych służbach, co byłoby krokiem ku demokratyzacji Serbii; wzywa Serbię do przyspieszenia procesu sukcesji oraz wypełnienia zobowiązań związanych z podziałem własności, a także podziału wspólnych archiwów byłej Jugosławii; przypomina w związku z tym, że pełen dostęp do wszystkich archiwów, zwłaszcza archiwów byłych jugosłowiańskich tajnych służb (UDBA), ma zasadnicze znaczenie; ponawia apel o ułatwianie dostępu do tych archiwów, które dotyczą byłych republik Jugosławii, i do zwrócenia ich odpowiednim rządowi, jeśli wystąpią z takim wnioskiem;

28. wzywa rząd serbski do umożliwienia badań nad dawnymi dyktaturami, do rehabilitacji politycznej i sądowej byłych ofiar oraz do zadośćuczynienia ofiarom i ich rodzinom, wobec których reżimy te stosowały represje, za ich działania na rzecz wzmocnienia spójności społecznej oraz zapewnienia trwałego pokoju i sprawiedliwości w kontekście procesu integracji Serbii z Unią Europejską;

29. wzywa do skutecznego wprowadzenia w życie aktów prawnych oraz umów dwustronnych i wielostronnych dotyczących mniejszości narodowych i etnicznych⁽¹⁾ w identyczny, wolny od dyskryminacji i proporcjonalny sposób w całym kraju; nawołuje władze do promowania klimatu tolerancji i równego traktowania, wolnego od dyskryminacji mniejszości narodowych i etnicznych, w tym dostępu do edukacji w języku ojczystym, a także posługiwania się językami mniejszości w lokalnej i regionalnej administracji publicznej; apeluje ponadto o wprowadzenie usprawnienie w dążeniu do zlikwidowania dyskryminacji w obowiązującym prawie i praktyce w zakresie restytucji mienia osobom należącym do mniejszości narodowych lub etnicznych; podkreśla znaczenie krajowych rad mniejszości, ich rolę w integracji mniejszości narodowych w takich kwestiach jak wdrożenie praw jednostki i praw zbiorowych mniejszości narodowych; nawołuje władze do ciągłego dostarczania odpowiednich zasobów finansowych z przeznaczeniem na działalność tych rad; wzywa władze do zapewnienia sprawnego przebiegu wyborów do krajowych rad mniejszości w 2014 r., zgodnie z zaleceniami niezależnych organów; wyraża niepokój, w związku z możliwym przerwaniem nadawania programów w językach mniejszości w związku z zapowiadaną prywatyzacją środków przekazu;

⁽¹⁾ Serbia uznaje następujące mniejszości narodowe i etniczne: albańską, bośniacką, bułgarską, buniewską, chorwacką, czeską, niemiecką, gorańską, węgierską, macedońską, romską, rumuńską, rusińską, słowacką, ukraińską, wołoską i inne.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

30. podkreśla, że należy podjąć bardziej dynamiczne działania w celu polepszenia sytuacji kobiet i mężczyzn pochodzenia romskiego, których warunki bytowe są nadal trudne i którzy są ofiarami przymusowych eksmisji i dyskryminacji na rynku pracy; wzywa władze serbskie do zapewnienia dostępu do mieszkań i opieki zdrowotnej; podkreśla konieczność pełnej harmonizacji prawa antydyskryminacyjnego z polityką UE oraz przyjęcia całościowego podejścia do integracji Romów; zwraca ponadto uwagę na konieczność skutecznego monitorowania środków na rzecz integracji, aby ograniczyć rozdźwięk między prawem a praktyką;

31. zwraca uwagę na prace nad zmianą kodeksu karnego; odnotowuje jednak, że po przyjęciu zmian nadal istnienie niepewność w sektorze prywatnym; przywołuje swoje obawy dotyczące przepisów nowego art. 234 w sprawie nadużywania władzy wynikającej z zajmowania odpowiedzialnych stanowisk, gdyż nadal można arbitralnie interpretować ten artykuł, oraz wzywa do natychmiastowego zaprzestania wnoszenia niesprawiedliwych oskarżeń przeciwko sektorowi prywatnemu na mocy art. 359, aby przywrócić praworządność w kraju i wprowadzić pewność prawa dla przedsiębiorców w Serbii;

32. domaga się, by instytucje państwowe działały w sposób przejrzysty i odpowiedzialny; wyraża uznanie dla prac niezależnych organów regulacyjnych, takich jak Rzecznik Praw Obywatelskich, Pełnomocnik ds. Informacji Ważnych i inni, oraz uznaje ich wkład na rzecz poprawy ram prawnych i zwiększenia odpowiedzialności instytucji państwowych; wzywa władze do systematycznych działań następczych w związku z ich zaleceniami i ustaleniami;

33. podkreśla korzyści płynące z decentralizacji i zachęca do podnoszenia kompetencji władz lokalnych; ubolewa, że Krajowa Rada ds. Decentralizacji nadal nie podejmuje działań; nadal wyraża szczególny niepokój w związku z brakiem pewności prawa co do statusu Wojwodiny oraz z opóźnieniami w przyjęciu ustawy o zasobach własnych Wojwodiny;

34. z zadowoleniem przyjmuje kroki podjęte przez władze w celu poprawy sytuacji społeczno-gospodarczej Dolinie Preszewa i Sandżaku, lecz podkreśla, że konieczne są dalsze wysiłki, ponieważ regiony te są bardzo słabo rozwinięte i charakteryzują się nadal wysoką stopą bezrobocia; zwraca uwagę na fakt, że etniczne mniejszości albańska i bośniacka nadal nie są odpowiednio reprezentowane w administracji lokalnej; zwraca się do Rady i Komisji o silne wsparcie dla takich strategii rozwoju;

35. ponawia swoje poparcie dla inicjatywy REKOM i zdecydowanie zachęca kraje byłej Jugosławii do ustanowienia międzyrządowej komisji, której zadaniem byłoby ustalenie faktów dotyczących ofiar wojen w latach 1991–2001 i osób zaginionych w wyniku działań wojennych;

36. z zadowoleniem przyjmuje współpracę Serbii z MTKJ, która umożliwiła przekazanie wszystkich osób podejrzanych o popełnienie zbrodni wojennych Trybunałowi w Hadze w celu osądzenia ich; jest to ważny krok w kierunku integracji europejskiej; nawołuje do dalszej współpracy z MTKJ i innymi byłymi republikami jugosłowiańskimi, aby oddać sprawiedliwość ofiarom i ich rodzinom;

37. wzywa rząd do dostosowania się do zaleceń zawartych w sprawozdaniu końcowym OBWE/ODIHR w sprawie wyborów parlamentarnych, lokalnych i przyspieszonych wyborów prezydenckich w maju 2012 r., zwłaszcza w odniesieniu do rozstrzygania sporów wyborczych, przejrzystości rejestrów wyborców oraz finansowania partii politycznych, jak też do konsolidacji i harmonizacji ram prawnych dotyczących wyborów w Serbii, mając na uwadze, że według standardów międzynarodowych wszelkie zmiany prawa wyborczego powinny być wprowadzane na długo przed wyborami;

38. przypomina o swoim zdecydowanym poparciu planów liberalizacji wizowej w Bałkanach Zachodnich jako ważnego filaru procesu integracji europejskiej w całym regionie, a jednocześnie jest bardzo zaniepokojony rosnącą liczbą osób ubiegających się bezpodstawnie o azyl; apeluje w związku z powyższym do państw członkowskich o nienadużywanie mechanizmu zawieszania ważności wiz przyjętego we wrześniu 2013 r., lecz o przeciwdziałanie wspomnianemu problemowi poprzez dostosowanie odpowiednich ram ustawodawczych oraz wskazanie Serbii jako „bezpiecznego kraju pochodzenia”, co stanowiłoby główny środek w dążeniu do zmniejszenia liczby osób ubiegających się bezpodstawnie o azyl; jednocześnie z myślą o grupach znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji domaga się przyjęcia środków na szczeblu krajowym, w szczególności środków społeczno-gospodarczych;

39. nawołuje władze serbskie usprawnienia systemu pobierania podatków oraz do prowadzenia odpowiedzialnej polityki podatkowej; podkreśla, że szeroko zakrojone reformy strukturalne powinny wspierać konsolidację budżetową, a zatem zachęca rząd do podjęcia zaległych strukturalnych reform gospodarczych, jak ustawa o planowaniu i budownictwie, tak by stworzyć klimat sprzyjający inwestycjom i przedsiębiorczości, wspierać tworzenie małych i średnich przedsiębiorstw, przeciwdziałać wysokiemu poziomowi bezrobocia i ubóstwa, zwłaszcza w regionach zamieszkałych głównie przez mniejszości narodowe oraz przeprowadzić reformę emerytalną, tak by wprowadzić zrównoważony system rent i emerytur; podkreśla, że należy pilnie usunąć przeszkody administracyjne dla przedsiębiorczości i wskazuje na znaczenie sprawnej

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

restrukturyzacji przedsiębiorstw publicznych, tak by ograniczyć straty i obecność państwa w gospodarce; w tym celu wzywa władze serbskie do wspierania prawidłowego funkcjonowania gospodarki rynkowej, zbudowania silnej podstawy podatkowej i opracowania strategii zwalczania ubóstwa, ponieważ są to kluczowe elementy warunkujące przystąpienie Serbii do UE; wzywa władze serbskie do prowadzenia konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim i środowiskiem przedsiębiorców oraz do włączania ich do grup roboczych w procesie opracowywania nowego prawa; wzywa władze serbskie do odbudowania zaufania przedsiębiorców za pomocą reformy regulacyjnej i prawnej; ponadto zauważa, że skuteczne wprowadzenie i realizacja strukturalnych reform gospodarczych przyczynią się do obniżenia wysokiego poziomu emigracji;

40. wyraża zadowolenie z powodu pracy wykonanej dotychczas przez agencję ds. restytucji; zachęca do restytucji w naturze, jeżeli jest to tylko możliwe; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Ministerstwa Gospodarki o sporządzeniu pełnego wykazu majątku publicznego i państwowego, dzięki czemu możliwe stało się powstrzymanie nielegalnego nabywania takiego majątku przez podmioty prywatne; podkreśla, że wyczerpujący wykaz majątku publicznego i państwowego jest niezbędny w celu skutecznego zwalczania korupcji systemowej, ponieważ istnieją znaczne rozbieżności między faktycznym stanem majątku państwowego i publicznego a stanem wykazanim w oficjalnych rejestrach;

41. apeluje do władz, aby uczyniły wszystko, co w ich mocy, w celu ograniczenia negatywnych skutków ubocznych polityki gospodarczej, takich jak ubóstwo, bezrobocie, wyłączenie społeczne, lecz również by zwalczały ich przyczyny i sprzyjały rozwojowi;

42. ubolewa nad brakiem postępów i stałymi opóźnieniami w praktycznym wdrażaniu ram dotyczących energii ze źródeł odnawialnych; odnotowuje, że Serbia ma w stosunku do innych państw kandydujących zaległości w wykorzystaniu odnawialnych źródeł energii do 2020 r. i obawia się, że Serbia nie osiągnie swoich celów w zakresie odnawialnych źródeł energii do 2020 r.; podkreśla, że rządowy proces konsultacji powinien być przejrzysty, oraz ubolewa, że władze serbskie, zawierając umowę zakupu energii, nie uwzględniły stanowiska międzynarodowych instytucji finansowych;

43. wyraża ubolewanie, że nie dokonano wystarczających postępów w obszarach ochrony środowiska i zmiany klimatu i nawołuje władze serbskie do jak najszybszego przyjęcia kompleksowej strategii na rzecz klimatu, zgodnie z celami wyznaczonymi przez UE;

44. podkreśla, że Serbia oraz pozostałe kraje regionu będą w najbliższych latach musiały wdrożyć unijne normy w dziedzinie środowiska i przyjąć cele, aby ograniczyć emisje gazów cieplarnianych, ponieważ kraje te przyjęły już cele w zakresie energii ze źródeł odnawialnych na okres do roku 2020; zauważa, że w strategii energetycznej Wspólnoty Energetycznej przyjętej w 2012 r. Serbia przewiduje plany zwiększenia produkcji energii elektrycznej z węgla w dużych obiektach energetycznego spalania oraz zauważa, że plany te stoją w sprzeczności z zakładaną redukcją emisji gazów cieplarnianych; wzywa w związku z tym władze serbskie do przyjęcia polityki energetycznej zgodnej z unijnymi celami, a w szczególności do skorzystania z niedawnej decyzji Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOR) o sfinansowaniu projektu o wartości 75 mln EUR, którego celem jest zapewnienie linii kredytowych lokalnym bankom w krajach Bałkanów Zachodnich, umożliwiającym udzielanie dalszych pożyczek podmiotom prywatnym i samorządowym na inwestycje w dziedzinie efektywności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych;

45. wzywa władze serbskie do udoskonalenia polityki ochrony konsumentów, w szczególności w odniesieniu do ogólnych zasad bezpieczeństwa żywności i ustanowienia krajowego laboratorium referencyjnego; ubolewa, że nie dostosowano jeszcze do prawa UE ustawy o organizmach zmodyfikowanych genetycznie;

46. popiera kampanię władz miejskich Belgradu promującą kandydaturę Belgradu do tytułu Europejskiej Stolicy Kultury 2020 i zachęca do realizowania podobnych projektów zbliżających Belgrad i Serbię do UE w wymiarze kulturowym, zwłaszcza w odniesieniu do koegzystencji różnych grup etnicznych, zrozumienia wielokulturowości i dialogu międzyreligijnego;

47. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentowi Serbii.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0040

Proces integracji Kosowa z Unią Europejską

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie procesu integracji Kosowa z Unią Europejską (2013/2881(RSP))

(2016/C 482/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Salonikach w dniach 19–20 czerwca 2003 r. dotyczące perspektywy przystąpienia państw Bałkanów Zachodnich do Unii Europejskiej,
- uwzględniając Pierwsze porozumienie co do zasad regulujących normalizację stosunków zawarte w dniu 19 kwietnia 2013 r. przez premierów Ivicę Dačića i Haszima Thaçiego oraz plan realizacji z dnia 22 maja 2013 r., będący wynikiem dziesięciu rund prowadzonego na wysokim szczeblu dialogu Belgradu i Prisztiny,
- uwzględniając sporządzone przez wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą i Komisję Europejską wspólne sprawozdanie dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie postępów Kosowa w rozwiązywaniu kwestii określonych w konkluzjach Rady z grudnia 2012 r. w związku z ewentualną decyzją w sprawie rozpoczęcia negocjacji dotyczących układu o stabilizacji i stowarzyszeniu,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 28 czerwca 2013 r., w których przyjęto decyzję upoważniającą do rozpoczęcia negocjacji w sprawie układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Unią Europejską a Kosowem,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie studium wykonalności dotyczącego układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Unią Europejską a Kosowem (COM(2012)0602) z dnia 10 października 2012 r.,
- uwzględniając decyzję Rady z dnia 22 października 2012 r. w sprawie upoważnienia Komisji do rozpoczęcia negocjacji umowy ramowej z Kosowem w sprawie uczestnictwa tego państwa w programach unijnych,
- uwzględniając sprawozdania Sekretarza Generalnego ONZ dotyczące bieżącej działalności Misji Tymczasowej Administracji Organizacji Narodów Zjednoczonych w Kosowie i odnośnych wydarzeń, w tym sprawozdanie z dnia 29 sierpnia 2013 r. obejmujące okres od 23 kwietnia do 15 lipca, oraz ostatnie sprawozdanie opublikowane w dniu 28 października 2013 r.,
- uwzględniając wspólne działanie Rady 2008/124/WPZiB z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie EULEX KOSOVO, zmienione wspólnym działaniem Rady 2009/445/WPZiB z dnia 9 czerwca 2009 r., decyzją Rady 2010/322/WPZiB z dnia 8 czerwca 2010 r. oraz decyzją Rady 2012/291/WPZiB z dnia 5 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając wnioski z posiedzenia Rady ds. Ogólnych z dnia 7 grudnia 2009 r., 14 grudnia 2010 r. i 5 grudnia 2011 r., w których podkreślono i potwierdzono, że Kosowo powinno również – bez względu na stanowisko państw członkowskich dotyczące jego statusu – odnieść korzyści z przyszłego docelowego złagodzenia wymogów wizowych po spełnieniu przez ten kraj wszystkich warunków; uwzględniając rozpoczęcie w styczniu 2012 r. rozmów w sprawie wiz, przedstawienie w czerwcu 2012 r. planu działania dotyczącego liberalizacji reżimu wizowego oraz pierwsze sprawozdanie Komisji z dnia 8 lutego 2013 r. w sprawie postępów poczynionych przez Kosowo w realizacji wymogów planu działania dotyczącego liberalizacji reżimu wizowego (COM(2013)0066),
- uwzględniając zorganizowany dialog w sprawie praworządności, który nawiązano w dniu 30 maja 2012 r.,

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

- uwzględniając utworzoną w marcu 2012 r. kosowską Krajową Radę ds. Integracji Europejskiej podlegającą urzędowi prezydenta, która jest organem koordynującym wysokiego szczebla mającym za zadanie osiągnięcie porozumienia w sprawie programu integracji europejskiej w oparciu o integracyjne i ponadpartyjne podejście,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1244 (1999), opinię doradczą Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości (MTS) z dnia 22 lipca 2010 r. w sprawie kwestii zgodności jednostronnej deklaracji niepodległości Kosowa z prawem międzynarodowym oraz rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 9 września 2010 r. ⁽¹⁾, w której uznano treść opinii MTS i z zadowoleniem przyjęto gotowość UE do ułatwienia dialogu między Belgradem a Prisztiną,
 - uwzględniając wspólne oświadczenia wydane na posiedzeniach międzyparlamentarnych PE-Kosowo w dniach 28–29 maja 2008 r., 6–7 kwietnia 2009 r., 22–23 czerwca 2010 r., 20 maja 2011 r., 14–15 marca 2012 r. oraz 30–31 października 2013 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 października 2013 r. dotyczący strategii rozszerzenia i najważniejszych wyzwań w latach 2013–2014 (COM(2013)0700),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2013 r. w sprawie zarządzania budżetem funduszy przedakcesyjnych Unii Europejskiej w obszarach systemów sądowych oraz walki z korupcją w krajach kandydujących i potencjalnych krajach kandydujących ⁽²⁾ oraz zawarte w niej swoje uwagi dotyczące Kosowa,
 - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że porozumienie osiągnięte w kwietniu 2013 r. przez premierów Thaçiego i Dačića stanowi ważny krok i wzmacnia odpowiedzialność obu stron za wykonanie tego porozumienia w dobrej wierze, za dalszą normalizację stosunków oraz za zaproponowanie reform niezbędnych na drodze do integracji europejskiej;
- B. mając na uwadze, że 104 spośród 193 członków Organizacji Narodów Zjednoczonych, w tym 23 z 28 państw członkowskich UE, uznaje niepodległość Kosowa;
- C. mając na uwadze, że wszystkie państwa członkowskie UE popierają europejską perspektywę Kosowa, zgodnie z zobowiązaniami UE względem Bałkanów Zachodnich i bez uszczerbku dla stanowiska państw członkowskich w sprawie statusu Kosowa;
- D. mając na uwadze, że władze i społeczeństwo Republiki Kosowa dokonały ważnych reform politycznych, administracyjnych i gospodarczych; mając na uwadze, że należy dołożyć wielu starań, by wzmocnić praworządność, która jest fundamentem długoterminowego rozwoju, demokracji i społecznej gospodarki rynkowej;
- E. mając na uwadze, że Kosowo zwiększyło swoje możliwości realizacji priorytetów procesu integracji europejskiej dzięki dalszym działaniom na rzecz krótkoterminowych priorytetów określonych w studium wykonalności oraz dzięki przygotowaniu się do negocjacji w sprawie układu o stabilizacji i stowarzyszeniu;
- F. mając na uwadze, że w kontekście rozmów o liberalizacji reżimu wizowego Kosowo zmieniło i przyjęło istotne przepisy prawne, w tym dotyczące azylu, finansowania partii i handlu ludźmi;
- G. mając na uwadze, że konieczne są dalsze wysiłki, aby sprostać wyzwaniom europejskiego programu reform w kontekście układu o stabilizacji i stowarzyszeniu, zwłaszcza w priorytetowych dziedzinach, takich jak praworządność, sądownictwo, administracja publiczna, reforma ordynacji wyborczej, prawa człowieka i prawa podstawowe;

⁽¹⁾ A/RES/64/298.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0434.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

1. z zadowoleniem przyjmuje Pierwsze porozumienie co do zasad regulujących normalizację stosunków, zawarte w dniu 19 kwietnia 2013 r. przez obu premierów, jak również porozumienie w sprawie planu realizacji, a także podkreśla znaczenie pełnego wykonania tego porozumienia w dobrej wierze oraz w stosownym terminie; z zadowoleniem przyjmuje również przyznanie dodatkowych środków finansowych UE w ramach Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej na wsparcie wykonania tego porozumienia;
2. gratuluje wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel pracy nad ułatwieniem dialogu Belgrad-Prisztina;
3. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie w dniu 28 października 2013 r. negocjacji między UE a Kosowem w sprawie układu o stabilizacji i stowarzyszeniu; niemniej jednak ubolewa, że w wyniku wewnętrznych podziałów w Radzie mandat negocjacyjny różni się od mandatów dotyczących wcześniejszych układów o stabilizacji i stowarzyszeniu; podkreśla, że omawiany układ o stabilizacji i stowarzyszeniu będzie stanowił silną zachętę do reform oraz otworzy nowe możliwości, które zacieśnią stosunki sąsiedzkie Kosowa oraz zapewnią większą stabilizację w regionie;
4. podkreśla, że wybory lokalne w dniu 3 listopada 2013 r. były ważnym testem dla procesu normalizacji stosunków między Belgradem a Prisztiną;
5. z zadowoleniem przyjmuje pierwsze ogólnokrajowe wybory lokalne w Kosowie przeprowadzone zgodnie z kosowskim prawem w dniu 3 listopada, 17 listopada i 1 grudnia 2013 r., które stanowią ogromny krok na drodze do demokracji w Kosowie oraz zaufania obywateli do procesu demokratycznego będącego podstawą procesu normalizacji, a także z zadowoleniem przyjmuje ogólnie uporządkowany przebieg tych wyborów – według oceny sformułowanej we wstępnym oświadczeniu unijnej misji obserwacji wyborów; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że po raz pierwszy w Kosowie na stanowisko burmistrza wybrano kobietę; nadal podkreśla konieczność, by zachęcać kobiety do kandydowania w przyszłych wyborach; z zadowoleniem przyjmuje podjęte przez władze Kosowa działania służące zwiększeniu zaufania do instytucji krajowych, np. dzięki ustanowieniu silnego mechanizmu gotowości, za pomocą którego obywatele mogą składać skargi na przypadki zastraszania i nieprawidłowości w dniu wyborów; z zadowoleniem przyjmuje widoczną dużą frekwencję wyborców w gminach położonych na południe od rzeki Ibar, gdzie Serbowie stanowią większość, jako istotny krok w kierunku utworzenia stowarzyszenia gmin serbskich, podkreśla w odniesieniu do powyższego, że nieobjęcie urzędu przez nowego burmistrza północnej Mitrowicy i ogłoszenie w związku z tym nowych wyborów w tej gminie nie może stanowić przeszkody dla kontynuacji procesu demokratycznego i pełnego wykonania porozumienia z dnia 19 kwietnia 2013 r.; stanowczo potępia morderstwo Dimitrije Janicevica, członka rady miejskiej północnej Mitrowicy, i wzywa właściwe władze do niezwłocznego wszczęcia dochodzenia i do postawienia sprawców przed sądem;
6. zdecydowanie potępia przemoc i stałe zastraszanie, które miały miejsce w północnej Mitrowicy i w gminie Zvečan; podkreśla, że takie incydenty zagrażają stabilności i bezpieczeństwu w całym regionie oraz wzywa właściwe władze do dołożenia wszelkich starań, by ułatwić postawienie sprawców przemocy przed sądem; zauważa, że konieczne są dalsze czujne działania, aby rozbić siatkę przestępczości zorganizowanej i jej powiązania z lokalnymi elitami politycznymi oraz przywrócić praworządność w północnym Kosowie; z zadowoleniem przyjmuje stanowisko serbskich przywódców politycznych, którzy aktywnie zachęcali etniczną ludność serbską Kosowa do uczestnictwa w wyborach; ubolewa jednak, że belgradzcy przywódcy nie udali się z wizytą do północnego Kosowa przed 3 listopada 2013 r.;
7. wzywa władze Kosowa do jak najszybszego przyjęcia w porozumieniu z Komisją Wenecką nowego prawa wyborczego, aby zwiększyć przejrzystość procedur wyborczych, uprościć głosowanie, przywrócić zaufanie obywateli Kosowa do procesu demokratycznego oraz zapewnić udział społeczeństwa obywatelskiego w procesie reformy wyborczej;
8. jednocześnie zauważa, że potrzebne będą dalsze stałe wysiłki, aby zbliżyć do siebie albańską i serbską wspólnotę etniczną;
9. z zadowoleniem przyjmuje porozumienia w sprawie telekomunikacji i energii oraz podkreśla, jak ważne jest, by Kosowo jak najszybciej otrzymało własny międzynarodowy kod telefoniczny, co pomoże kształtować kosowską tożsamość i międzynarodową widoczność tego kraju;
10. podkreśla potrzebę pełnej przejrzystości w przekazywaniu wyników dialogu Belgrad-Prisztina oraz konieczność zaangażowania parlamentów i społeczeństwa obywatelskiego w proces realizacji; z zadowoleniem przyjmuje powołanie przez obie strony urzędników łącznikowych oraz wzywa do stałego wspierania obu tych urzędników;

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

11. podkreśla, jak ważna jest dla obywateli Kosowa liberalizacja reżimu wizowego, i zachęca władze Kosowa do zintensyfikowania wysiłków w celu realizacji priorytetów ustalonych w planie działania dotyczącym wiz; wzywa Komisję i państwa członkowskie do elastyczniejszego reagowania na starania podejmowane przez rząd Kosowa oraz w związku z powyższym wzywa Komisję do przyspieszenia technicznych prac nad liberalizacją reżimu wizowego;

12. wzywa Radę do jak najszybszego przyjęcia niezbędnych decyzji, które umożliwią Kosowu uczestnictwo w programach UE;

13. zachęca pozostałe pięć państw członkowskich do podjęcia działań w kierunku uznania Kosowa; wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do dołożenia wszelkich starań w celu ułatwienia stosunków gospodarczych, międzyludzkich, społecznych i politycznych między ich obywatelami a obywatelami Kosowa; zwraca uwagę na potrzebę podjęcia aktywnych działań w celu umożliwienia pełnego wdrożenia Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej, a także na konieczność poprawy współpracy między misją EULEX, Europol i Interpol, w tym podjęcia praktycznych kroków w celu włączenia Kosowa w prace obu tych agencji – dopóki nie dojdzie do pełnego uznania Kosowa – a także wzywa Komisję do opracowania porozumień, które pozwolą na współpracę Kosowa z agencjami UE;

14. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie na północy kraju regionalnej jednostki dowodzenia policji kosowskiej, co jest częścią procesu budowania jednolitej policji w Kosowie;

15. podkreśla znaczenie prac misji EULEX dla utrwalenia praworządności w instytucjach kosowskich, dostrzega jednak powszechne niezadowolenie z działalności misji EULEX zarówno wśród kosowskich Serbów, jak i Albańczyków; dlatego też wzywa EULEX do zwiększenia skuteczności, przejrzystości i rozliczalności prowadzonej przezeń działalności, do regularnego informowania Parlamentu Europejskiego i parlamentu Kosowa o prowadzonych działaniach i podejmowanych decyzjach, a w szczególności do przedstawiania władzom kosowskim i serbskim oraz szerszej opinii publicznej bardziej konkretnych wyników na wysokim szczeblu; zwraca uwagę, że istnieją obszary, w których należy się spodziewać poprawy, takie jak lepsze określenie celów dotyczących rozwijania potencjału oraz ich powiązanie z konkretnymi kryteriami; podkreśla potrzebę lepszej koordynacji celów zewnętrznych i wewnętrznych, lepszej koordynacji między instytucjami UE, a także między tymi instytucjami a władzami Kosowa i społecznością międzynarodową; w związku z tym wzywa misję EULEX, by w miarę możliwości uszeregowwała swoje cele pod względem ważności oraz optymalnie wykorzystywała swoje zasoby, również kadrowe, a także przyspieszyła wdrażanie dokumentu operacyjnego Rady dotyczącego wprowadzenia w życie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 w kontekście EPBiO (z listopada 2005 r.);

16. zwraca się do władz kosowskich o dalsze przestrzeganie mandatu misji EULEX oraz o wspieranie wykonywanych przez nią uprawnień wykonawczych; zauważa, że w interesie rządu Kosowa leży przejście funkcji misji EULEX; nalega na obecność misji EULEX w celu wspierania wykonania porozumienia z 19 kwietnia 2013 r. w dziedzinie praworządności; podkreśla, że bezpieczeństwo obywateli ma kluczowe znaczenie dla skutecznego wykonania porozumień; podkreśla pilną potrzebę podjęcia stosownych działań w tym zakresie; podkreśla, że EULEX prowadzi obecnie dochodzenia w ponad 250 sprawach, w tym dotyczących przestępczości zorganizowanej, korupcji, zbrodni wojennych i innych poważnych zarzutów, w które to sprawy zamieszanych jest m.in. kilkudziesięciu działaczy partyjnych; podkreśla, że przekazanie obowiązków musi przebiegać stopniowo i opierać się na realnych postępach poczynionych na miejscu oraz że należy w ten proces włączyć społeczeństwo obywatelskie Kosowa i demokratyczne instytucje Republiki Kosowa; dlatego wzywa rząd Kosowa, by wyraził zgodę na przedłużenie mandatu misji EULEX w Kosowie na okres po czerwcu 2014 r.;

17. wzywa w szczególności zarówno Kosowo, jak i Serbię do aktywnej i konstruktywnej współpracy z EULEX w zakresie wykonania porozumienia o wzajemnej pomocy prawnej, aby można było rozpatrzyć rosnącą liczbę wniosków dotyczących nieruchomości w Kosowie;

18. zdecydowanie potępia atak, który doprowadził do zabójstwa urzędnika misji EULEX w dniu 19 września 2013 r. niedaleko miasta Zvečan/Zvečan, oraz apeluje o niezwłoczne przeprowadzenie śledztwa; wzywa wszystkie strony do unikania wszelkich działań, które mogą wywoływać napięcia;

19. ponownie podkreśla konieczność ponoszenia lokalnej odpowiedzialności za proces pojednawczy, potępiając jednocześnie nacjonalistyczną retorykę po obu stronach; jest zdania, że władze Kosowa powinny podjąć dalsze stanowcze działania w kierunku budowy zaufania między kosowskimi Serbami i Albańczykami zwłaszcza na północy kraju, a także dotrzeć do mniejszości serbskiej i innych mniejszości, aby zapewnić szeroką integrację społeczną; wzywa ponadto do pełnego wdrożenia zasady konstytucyjnej gwarantującej kosowskim Serbom dostęp do wszystkich usług urzędowych w ich języku; podkreśla jednocześnie znaczenie w pełni dwujęzycznego kształcenia; zachęca wszystkich Serbów kosowskich i ich

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

przedstawicieli politycznych do wykorzystania wszystkich możliwości, jakie daje im konstytucja Kosowa, w celu odgrywania konstruktywnej roli w polityce i społeczeństwie, a tym samym ponoszenia wspólnej odpowiedzialności za rozwój społeczny i instytucjonalny dzięki aktywnemu udziałowi w kosowskich instytucjach wraz z kosowskimi Albańczykami, a ponadto zachęca do zwrócenia szczególnej uwagi na zaangażowanie kobiet w ten proces; z zadowoleniem przyjmuje postępy w organizacji administracji miejskiej;

20. pochwała starania UE na rzecz promowania dialogu między społecznościami i pojednania; apeluje, by wszystkie podmioty w dalszym ciągu przywiązywały dużą wagę do technicznych aspektów integracji z UE, a także do symbolicznych gestów pojednania;

21. podkreśla, że przepisy wykonawcze dotyczące ochrony mniejszości i praw kulturalnych wciąż są poważnym wyzwaniem dla Kosowa; zwraca uwagę na potrzebę wdrożenia przepisów dotyczących dziedzictwa kulturowego i serbskiego Kościoła prawosławnego, a także strategii i planu działania dla społeczności romskiej, aszkańskiej i egipskiej, których sytuacja w terenie wciąż wywołuje poważne zaniepokojenie; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że dokonano pewnych postępów, jeżeli chodzi o poprawę warunków życia Romów, Aszkali i Egipcjan, jednakże pozostaje zaniepokojony ich sytuacją, uwzględniając, że zwłaszcza dzieci są nadal podatne na zagrożenia i marginalizację; podkreśla konieczność zajęcia się sytuacją Romów, gdyż jest to kluczowa kwestia z zakresu praw człowieka; wzywa władze i Komisję, aby poświęcały odpowiednią uwagę poprawie warunków życia tych wspólnot, a także ich dostępowi do edukacji; podkreśla stanowisko mniejszości chorwackiej, bośniackiej, aszkańskiej, tureckiej, gorańskiej i egipsko-bałkańskiej w sprawie znaczenia dwujęzycznej edukacji, dzięki której można spowodować, że mniejszości etniczne nie będą się czuły politycznie izolowane;

22. z zadowoleniem przyjmuje udostępnienie przez Komisję dodatkowych środków finansowych pochodzących z Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej UE na wspieranie gmin zamieszkałych przez serbską większość w całym Kosowie;

23. wzywa władze Kosowa do zwiększenia efektywności, przejrzystości, rozliczalności i bezstronności wymiaru sprawiedliwości oraz do poszanowania jego niezawisłości, tak aby obywatele i przedsiębiorcy mieli zaufanie do sądownictwa, oraz do skutecznego zwalczania wszelkich form przemocy wobec kobiet; wzywa władze do proaktywnego zwiększenia praworządności, zwłaszcza poprzez ograniczenie wpływów politycznych na sądownictwo, zadbanie o to, by kary dyscyplinarne nakładane na sędziów i prokuratorów skutkowały konkretnymi działaniami, zapewnienie niezależności i skuteczności Rady Prokuratorów i Prokuratora Krajowego oraz wdrożenie nowego kodeksu karnego i kodeksu postępowania karnego;

24. wzywa władze, by bardziej zaangażowały się w rzeczywistą reformę sądownictwa, rozwijały potencjał, skupiając się na rekrutacji personelu sądowego w oparciu o kryteria merytoryczne, co pozwoli zmniejszyć obecne zaległości w sprawach sądowych, a także by zapewniły sędziom i prokuratorom bezpieczne środowisko pracy, wolne od wpływów politycznych;

25. wyraża szczególne zaniepokojenie brakiem konkretnych postępów w zakresie walki z korupcją w Kosowie; uważa, że korupcja pozostaje największym wyzwaniem, a jednocześnie stanowi poważną przeszkodę w funkcjonowaniu instytucji publicznych; w związku z tym ubolewa, że powołana w 2006 r. agencja antykorupcyjna nie ma uprawnień śledczych; odnotowuje, że Zgromadzenie Kosowa przyjęło nową strategię i plan działania w sprawie zwalczania korupcji; wzywa władze do wdrożenia tych instrumentów poprzez jasne określenie zadań i obowiązków instytucji zwalczających korupcję, które będą mogły dzięki temu osiągać konkretne i trwałe wyniki;

26. pozostaje zaniepokojony z powodu ograniczonego zakresu ram prawnych ochrony świadków w Kosowie, co ma szczególne znaczenie w przypadku głośnych procesów sądowych, oraz apeluje do państw członkowskich UE o ściślejszą współpracę w dziedzinie ewentualnej relokacji świadków;

27. jest zaniepokojony brakiem istotnego postępu w zwalczaniu korupcji i przestępczości zorganizowanej, a zwłaszcza wysokim odsetkiem przestępczości zorganizowanej na północy Kosowa; zwraca uwagę na szerzące się w regionie korupcję i przestępczość zorganizowaną, które stanowią przeszkodę dla demokratycznego, społecznego i gospodarczego rozwoju Kosowa; podkreśla, że Kosowo musi przede wszystkim przedstawić konkretne dowody na wyniki w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i korupcji; jest zdania, że aby skuteczniej walczyć z tymi problemami, niezbędna jest strategia regionalna oraz wzmoczona współpraca wszystkich krajów w regionie, w szczególności w zakresie skutecznego nadzorowania granic i zwalczania handlu kobietami i osobami niepełnoletnimi oraz wykorzystywania ich, co się tyczy zwłaszcza tych osób, które są wykorzystywane do celów seksualnych lub przymuszane do żebrania; wzywa instytucje centralne i lokalne, by przedstawiły konkretne wyniki w dziedzinie zwalczania przestępczości zorganizowanej,

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

handlu ludźmi oraz przemytu narkotyków i broni; podkreśla znaczenie kompleksowego, wielodyscyplinarnego i ukierunkowanego na ofiary podejścia, zakładającego nieograniczony dostęp ofiar do pomocy, wsparcia i ochrony; ubolewa, że misja EULEX prawie w ogóle nie zajęła się korupcją na wysokim szczeblu i przestępczością zorganizowaną;

28. podkreśla, że ważne jest wdrożenie niezbędnych reform administracji publicznej oraz zatrudnianie na wszystkich szczeblach administracji większej liczby kobiet, a także osób należących do mniejszości; pozostaje zaniepokojony faktem, że wielu urzędników służby cywilnej podejmuje dodatkową pracę, co może zasadniczo prowadzić do konfliktu interesów lub sprzyjać praktykom korupcyjnym;

29. popiera dalsze ściganie zbrodni wojennych na szczeblu krajowym, wskazując na znaczenie ścigania gwałtów wojennych; ubolewa, że w wyniku wojny w Kosowie z 1999 r. nadal zaginionych jest 1 869 osób; zauważa, że władze Serbii i Kosowa powinny niezwłocznie zająć się tą kwestią, jako że jest to bardzo istotny warunek wstępny pojednania między społecznościami oraz pokojowej przyszłości regionu, a także podkreśla, że kwestia współpracy w poszukiwaniu zaginionych osób oraz inne aspekty sprawiedliwości okresu przejściowego muszą stanowić najważniejszy temat dalszych rozmów między Kosowem a Serbią;

30. wzywa w związku z tym władze serbskie do zapewnienia pełnej pomocy w repatriacji ciał zaginionych Kosowian, które odnaleziono niedawno w Serbii, oraz do prowadzenia dalszych poszukiwań w zidentyfikowanej strefie, w której prawdopodobnie pochowane są zaginione osoby;

31. wzywa władze Kosowa i Serbii do współpracy i wzięcia pełnej odpowiedzialności za znalezienie trwałego rozwiązania dla przesiedleńców wewnętrznych w Serbii i Kosowie; podkreśla, że władze Kosowa powinny wzmocnić wysiłki na rzecz znalezienia rozwiązania problemu przesiedleńców wewnętrznych w kontekście procesu przystąpienia do UE, zwłaszcza jeżeli chodzi o kwestię skutecznego rozwiązywania sporów majątkowych;

32. wzywa władze Kosowa i władze krajów sąsiadujących do dalszego demonstrowania dobrej woli, do pełnej współpracy i do wspierania specjalnej dochodzeniowej grupy zadaniowej powołanej po opublikowaniu w grudniu 2010 r. sprawozdania Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy oraz wszelkich aktów oskarżenia wynikających z prac tej grupy, a także zachęca do dalszego przyspieszenia jej prac;

33. wzywa instytucje zarówno szczebla centralnego, jak i lokalnego, aby skutecznie wdrażały przepisy dotyczące praw człowieka, a także aby przyczyniały się do dalszego rozwoju społeczeństwa wieloetnicznego, zwracając szczególną uwagę na kształcenie i zatrudnianie przedstawicieli wszystkich grup mniejszościowych;

34. popiera profesjonalizację służby cywilnej i wzywa do wdrożenia niezbędnego prawa w tym zakresie; jest zaniepokojony przypadkami politycznej ingerencji w proces rekrutacji i mianowania pracowników sektora publicznego;

35. jest zaniepokojony faktem, że dyskryminacja nadal stanowi poważny problem, oraz wzywa władze do wdrożenia konstytucyjnej zasady niedyskryminacji; podkreśla potrzebę realizacji kompleksowej strategii walki z dyskryminacją oraz pełnego wdrożenia ustawy o zakazie dyskryminacji, aby zagwarantować – zgodnie z Kartą praw podstawowych UE – równość wszystkich obywateli bez względu na pochodzenie etniczne, wyznanie, płeć, orientację seksualną, wiek czy niepełnosprawność;

36. odnotowuje oskarżenie wniesione przeciwko trzem obywatelom Kosowa w związku z ich udziałem w ataku na imprezę organizowaną przez magazyn „Kosovo 2.0” w Centrum Młodzieży i Sportu dnia 14 grudnia 2012 r. i oczekuje, że sprawcy zostaną szybko postawieni przed sądem;

37. podkreśla, że o ile swoboda przystępowania do związków zawodowych jest zagwarantowana prawnie, o tyle wciąż istnieje potrzeba poprawy sytuacji w zakresie podstawowych praw pracowniczych i związkowych; zachęca Kosowo do wspierania dialogu społecznego w ramach procesu podejmowania decyzji, kształtowania polityki i budowania potencjału partnerów społecznych;

38. wzywa władze Kosowa do pełnego wdrożenia Konwencji o prawach dziecka oraz zaleca przegląd strategii dotyczących problemu ubóstwa dzieci, między innymi poprzez zmiany w systemie pomocy społecznej oraz wprowadzenie powszechnego, uzależnionego od wysokości dochodów systemu świadczeń dla dzieci;

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

39. jest zaniepokojony wysokimi wskaźnikami ubóstwa i śmiertelności dzieci oraz niskim poziomem ochrony zapewnianym przez kosowski system opieki społecznej, a także wysokimi kosztami opieki zdrowotnej ponoszonymi przez obywateli, które narażają rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji na chroniczne ubóstwo;

40. apeluje o rozszerzenie reprezentacji Kosowa w międzynarodowych instytucjach ds. kultury i dziedzictwa oraz poprawę stosunków Kosowa z tymi instytucjami w celu lepszego chronienia obiektów kultu religijnego i zabytków oraz pomników kultury; apeluje również o rozszerzenie reprezentacji Kosowa w europejskich i międzynarodowych organizacjach w dziedzinie mediów i sportu z myślą o umożliwieniu kosowskim artystom i sportowcom udziału we wszystkich międzynarodowych wydarzeniach kulturalnych i sportowych, w tym w Konkursie Piosenki Eurowizji oraz w mistrzostwach Europy i świata, a także w igrzyskach olimpijskich;

41. podkreśla znaczenie wolnych i niezależnych mediów oraz wzywa Komisję do wspierania programów na rzecz poprawy jakości i profesjonalizmu dziennikarstwa; podkreśla rolę, jaką mogą przy tym odegrać zrównoważone media publiczne; jest zaniepokojony brakiem ochrony niezależnych dziennikarzy i wywieraną na nich presją; wzywa władze Kosowa, by wprowadziły zrównoważony mechanizm finansowania mediów publicznych oraz zakończyły proces mianowania członków odpowiedniego organu zarządzającego; podkreśla potrzebę wprowadzenia jasno określonych zasad dotyczących własności mediów, a także zapewnienia swobody usług nadawczych oraz ich wysokiej jakości; wspiera wysiłki instytucji, by przyznać Kosowu własną internetową domenę kraju;

42. podkreśla kluczową rolę, jaką odgrywają aktywne i niezależne organizacje społeczeństwa obywatelskiego we wzmacnianiu i konsolidacji demokratycznych procesów politycznych i tworzeniu zintegrowanego społeczeństwa w kraju; podkreśla, że ważne jest prowadzenie dialogu z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego oraz że podmioty społeczeństwa obywatelskiego istotnie przyczyniają się do zacieśniania współpracy regionalnej w kwestiach społecznych i politycznych; z zadowoleniem przyjmuje ściślejszą współpracę rządu z organizacjami pozarządowymi oraz wzywa władze Kosowa, by nawiązały zorganizowany dialog i utworzyły mechanizm konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim do celów kształtowania polityki, w tym również formułowania strategii politycznych i przepisów prawnych, oraz śledzenia procesu integracji europejskiej;

43. odnotowuje trwający proces prywatyzacji majątku państwowego, w szczególności Poczty i Telekomunikacji Kosowskiej (PTK); wzywa władze Kosowa do podjęcia praktycznych działań, takich jak np. terminowe udostępnianie wszystkim zainteresowanym stronom informacji, w celu zwiększenia przejrzystości, rozliczalności i zasadności całego procesu;

44. wzywa Kosowo do poprawy otoczenia biznesowego dla małych i średnich przedsiębiorstw poprzez ograniczanie obciążeń administracyjnych i obniżanie powiązanych z nimi kosztów, ułatwianie dostępu do środków finansowych oraz udzielanie szczególnego wsparcia nowo powstającym przedsiębiorstwom; z ogromnym zadowoleniem przyjmuje podpisanie protokołu ustaleń między izbami handlowymi Kosowa i Serbii;

45. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że dnia 17 grudnia 2012 r. Kosowo zostało 66. członkiem Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOR); ponadto z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie w dniu 8 maja 2013 r. pierwszej całościowej strategii EBOR dla tego kraju, która przyspieszy proces reform i wesprze kosowską gospodarkę, poprawi warunki życia mieszkańców, ułatwi proces zmian oraz przyczyni się do stabilności w regionie;

46. z zadowoleniem przyjmuje podjęcie przez UE tymczasowego zobowiązania do przyznania dodatkowej dotacji w celu pokrycia pełnych kosztów wycofania z eksploatacji do 2017 r. starej elektrowni Kosowo A; wzywa Kosowo do zwiększenia wysiłków i podjęcia natychmiastowych konkretnych działań koniecznych do wycofania z eksploatacji elektrowni Kosowo A oraz apeluje o przeprowadzenie pełnej oceny oddziaływania elektrowni „Nowe Kosowo” na środowisko zgodnie z normami UE; wzywa ponadto Kosowo do prowadzenia prac nad rozwojem źródeł energii odnawialnej i zróżnicowaniem źródeł energii zgodnie z jego zobowiązaniem, by do 2020 r. pokrywać 25 % ogólnego zapotrzebowania energetycznego Kosowa ze źródeł odnawialnych, oraz podkreśla w związku z tym konieczność przeznaczenia większej części pomocy finansowej świadczonej przez UE i EBOR na projekty z zakresu oszczędności energii, wydajności energetycznej, integracji regionalnych rynków energii oraz energii ze źródeł odnawialnych;

47. ubolewa nad tym, że władze Kosowa spóźniają się z opracowaniem i przyjęciem wiarygodnej i skutecznej strategii środowiskowej, zwłaszcza w odniesieniu do przepisów dotyczących oceny oddziaływania na środowisko oraz celów UE w zakresie klimatu;

48. z zaniepokojeniem odnotowuje wysoką stopę bezrobocia, w szczególności wśród ludzi młodych, i wzywa rząd do zajęcia się tym problemem przez zapewnienie młodym ludziom odpowiednich możliwości oraz dostosowanie systemu kształcenia do potrzeb rynku pracy;

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

49. podkreśla, że wszystkie kraje w regionie powinny wspierać członkostwo Kosowa w organizacjach współpracy regionalnej oraz sprzyjać temu członkostwu; opowiada się w związku z tym za przystąpieniem Kosowa do organizacji regionalnych i apeluje o usunięcie wszelkich przeszkód, tak aby umożliwić Kosowu członkostwo w tych organizacjach, w tym w Radzie Europy;
50. podkreśla znaczenie rozwoju transportu publicznego, szczególnie za pomocą modernizacji połączeń kolejowych lub tworzenia nowych połączeń kolejowych w ramach zrównoważonego systemu transportu; sugeruje stworzenie transgranicznego systemu kolei szybkobieżnych między wszystkimi krajami Bałkanów Zachodnich, połączonego z siecią transeuropejską UE;
51. z zaniepokojeniem obserwuje obecną sytuację gospodarczą w Kosowie; podkreśla, że aby określić sposoby poprawy sytuacji gospodarczej, należy najpierw udoskonalić statystyki gospodarcze, aby ją właściwie zdiagnozować;
52. wzywa władze Kosowa do działań na rzecz poprawy wiarygodności informacji statystycznych zgodnie z europejskimi standardami i międzynarodowymi metodami;
53. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych oraz rządowi i Zgromadzeniu Narodowemu Kosowa.
-

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0041

Sprawozdanie o postępach Islandii w 2012 r. oraz perspektywach powyborczych**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sprawozdania o postępach Islandii w 2012 r. oraz perspektyw powyborczych (2013/2932(RSP))**

(2016/C 482/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej,
 - uwzględniając decyzję Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 2010 r. o rozpoczęciu negocjacji akcesyjnych z Islandią,
 - uwzględniając wyniki konferencji akcesyjnych z Islandią,
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Strategia rozszerzenia i najważniejsze wyzwania na lata 2012-2013” (COM(2012)0600) oraz towarzyszące mu sprawozdanie w sprawie postępów Islandii w 2012 r. przyjęte w dniu 10 października 2012 r.,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje dotyczące Islandii, zwłaszcza rezolucję z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie wniosku Islandii o członkostwo w Unii Europejskiej ⁽¹⁾, rezolucję z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie sprawozdania o postępach Islandii w 2010 r. ⁽²⁾ oraz rezolucję z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie sprawozdania o postępach Islandii w 2011 r. ⁽³⁾,
 - uwzględniając umowę dotyczącą zarządzania negocjacjami akcesyjnymi UE w okresie poprzedzającym wybory parlamentarne przyjętą w dniu 14 stycznia 2013 r. oraz platformę rządową zorganizowaną przez Partię Postępu oraz Partię Niepodległości w dniu 22 maja 2013 r.,
 - uwzględniając oświadczenia z dnia 13 czerwca 2013 r. złożone przez ministra spraw zagranicznych Islandii Gunnara Bragiego Sveinssona oraz komisarza ds. rozszerzenia i polityki sąsiedztwa Štefana Fülego,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Islandia spełnia kryteria kopenhaskie oraz że w dniu 27 lipca 2010 r., po zatwierdzeniu przez Radę, Unia Europejska rozpoczęła negocjacje akcesyjne z Islandią;
- B. mając na uwadze, że otwarto 27 rozdziałów negocjacyjnych, z czego 11 tymczasowo zamknięto;
- C. mając na uwadze, że nowo wybrany rząd Islandii wstrzymał proces akcesyjny i że obecnie przeprowadzana jest ocena negocjacji akcesyjnych oraz rozwoju wydarzeń w Unii Europejskiej w związku z debatą dotyczącą tych kwestii w parlamencie islandzkim (Althing);
- D. mając na uwadze, że rząd islandzki ogłosił, iż negocjacje akcesyjne nie będą kontynuowane bez przeprowadzenia wcześniejszego referendum krajowego;
1. zauważa, że zgodnie z art. 49 Traktatu o Unii Europejskiej oraz w następstwie pomyślnego głosowania w Althingu rząd islandzki wystąpił o członkostwo w Unii Europejskiej dnia 17 lipca 2009 r.;
 2. z zadowoleniem przyjmuje perspektywę przyjęcia jako nowego państwa członkowskiego kraju, który charakteryzuje się utrwaloną tradycją dobrze funkcjonującej demokracji, silnymi instytucjami i społeczeństwem obywatelskim;
 3. zwraca uwagę na ogólnie dobrą zdolność Islandii do podjęcia obowiązków wynikających z członkostwa, zwłaszcza mając na uwadze jej uczestnictwo w Europejskim Obszarze Gospodarczym;
 4. podkreśla przejrzysty i otwarty przebieg negocjacji akcesyjnych i z zadowoleniem przyjmuje otwarcie 27 rozdziałów negocjacyjnych oraz tymczasowe zamknięcie 11 spośród nich, co uwydatnia znaczne postępy w procesie akcesyjnym;

⁽¹⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 73.⁽²⁾ Dz.U. C 296 E z 2.10.2012, s. 89.⁽³⁾ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 61.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

5. podkreśla, że Unia Europejska pozostaje w pełni zdecydowana, aby kontynuować i zakończyć proces negocjacji akcesyjnych;
 6. zauważa, że niedawne sondaże opinii publicznej pokazują, iż większość Islandczyków chce zakończenia negocjacji akcesyjnych;
 7. zauważa, że Islandia jest nadal klasyfikowana jako państwo ubiegające się o członkostwo;
 8. przyjmuje do wiadomości decyzję rządu islandzkiego, który postanowił nie czekać z przeprowadzeniem referendum do zakończenia negocjacji akcesyjnych; oczekuje na debatę parlamentarną dotyczącą oceny negocjacji akcesyjnych i rozwoju wydarzeń w Unii Europejskiej oraz na przegląd tej oceny przez parlament islandzki; oferuje pomoc w przygotowaniu takiej oceny; wyraża nadzieję, że odnośna ocena zostanie dokonana w odpowiednim czasie i oczekuje na dalsze decyzje, w tym decyzję dotyczącą przeprowadzenia referendum w sprawie kontynuacji negocjacji akcesyjnych;
 9. wyraża nadzieję, że referendum zostanie przeprowadzone w możliwych do przewidzenia ramach czasowych;
 10. zobowiązuje swego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz przewodniczącemu parlamentu (Althing) i rządowi Islandii.
-

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0042

Sytuacja w Sudanie Południowym

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sytuacji w Sudanie Południowym (2014/2512(RSP))

(2016/C 482/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Sudanu i Sudanu Południowego, w szczególności rezolucję z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wysiłków społeczności międzynarodowej na rzecz rozwoju i budowania państwowości Sudanu Południowego ⁽¹⁾,
- uwzględniając oświadczenia w sprawie sytuacji w Sudanie Południowym wydane przez wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton dnia 2 stycznia 2014 r. i 24 grudnia 2013 r.,
- uwzględniając oświadczenia w sprawie sytuacji w Sudanie Południowym wydane przez rzecznika wysokiej przedstawiciel w dniu 16 grudnia i 28 grudnia 2013 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Sudanu i Sudanu Południowego z dnia 22 lipca 2013 r.,
- uwzględniając oświadczenie z dnia 20 grudnia 2013 r., wydane na miejscu przez delegację Unii Europejskiej,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2132 (2013) z dnia 24 grudnia 2013 r. oraz rezolucję nr 2126 (2013) z dnia 25 listopada 2013 r.,
- uwzględniając oświadczenie Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka z dnia 24 grudnia 2013 r., w którym wezwał on przywódców Sudanu Południowego, by powstrzymali osiągniętą zatrważającą rozmiary przemoc wobec cywilów,
- uwzględniając sprawozdanie nr 8 Biura ONZ ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej (OCHA) z dnia 7 stycznia 2014 r., dotyczące kryzysu w Sudanie Południowym,
- uwzględniając rozmowy na temat sytuacji w Sudanie Południowym, o które apelowały Rada Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej (PSC), w szczególności na swoim posiedzeniu w Bandżulu w dniu 30 grudnia 2013 r., oraz Międzyrządowy Organ ds. Rozwoju (IGAD) podczas szczytu, który odbył się w Nairobi w dniu 27 grudnia 2013 r.,
- uwzględniając oświadczenie z dnia 8 stycznia 2014 r. wydane przez specjalnych wysłanników IGAD po ich wizycie w Dżubie w celu odblokowania rozmów między rządem a rebeliantami,
- uwzględniając sudańskie całościowe porozumienie pokojowe z 2005 r.,
- uwzględniając plan działania dla Sudanu i Sudanu Południowego nakreślony w komunikacie wydanym przez Radę Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej w dniu 24 kwietnia 2012 r., który UE w pełni popiera,
- uwzględniając komunikat prasowy wydany w dniu 4 stycznia 2014 r. w imieniu Unii Afrykańskiej przez przewodniczącego Komisji Unii Afrykańskiej dr. Nkosazane Dlamini-Zumę,
- uwzględniając oświadczenie Sekretariatu Wykonawczego IGAD z dnia 19 grudnia 2013 r.,
- uwzględniając zmienioną umowę z Kotonu,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0546.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że konflikt polityczny rozpoczął się po tym jak Salva Kiir, prezydent kraju i członek grupy etnicznej Dinków, oskarżył odwołanego przez siebie wiceprezydenta Rieka Machara, który należy do grupy etnicznej Nuerów, o szkywanie zamachu stanu przeciw niemu; mając na uwadze, że Riek Machar zaprzeczył, jakoby planował zamach stanu;
- B. mając na uwadze, że rząd Sudanu Południowego aresztował 11 wysokich rangą polityków, w tym byłego ministra finansów i byłego sekretarza generalnego partii SPLM, pod zarzutem przygotowywania zamachu stanu przeciw prezydentowi Kirowi; mając na uwadze, że w dniu 23 lipca 2013 r. prezydent Kiir rozwiązał gabinet i odwołał wiceprezydenta Rieka Machara;
- C. mając na uwadze, że należy znaleźć polityczne i demokratyczne rozwiązanie obecnego konfliktu i utorować drogę do powstania demokratycznie uzgodnionych instytucji, aby budować nowe państwo powołane do życia w wyniku referendum w sprawie niepodległości; mając na uwadze, że społeczeństwo obywatelskie żąda pokojowego i politycznego rozwiązania konfliktu;
- D. mając na uwadze, że dnia 7 stycznia 2014 r. strony konfliktu w Sudanie Południowym rozpoczęły w Addis Abebie negocjacje pod auspicjami IGAD; mając na uwadze, że głównymi tematami tych rozmów będą zaprzestanie działań wojennych, otwarcie korytarzy humanitarnych, kwestia więźniów politycznych oraz ochrona ludności cywilnej;
- E. mając na uwadze, że pomimo toczących się rozmów pokojowych nadal utrzymuje się sytuacja braku stabilności, trwają walki i mobilizacja sił zbrojnych; mając na uwadze, że siły rządowe obecnie usiłują odzyskać miasto Bor, ostatnią stolicę stanową w rękach rebeliantów;
- F. mając na uwadze, że wysłannik USA Donald Booth i wysłannicy z państw sąsiadujących z Sudanem Południowym spotkali się w dniu 11 stycznia 2014 r. z Riekiem Macharem w celu podjęcia próby uwzględnienia propozycji obu stron w projekcie zawieszenia broni;
- G. mając na uwadze, że w dniu 8 stycznia 2014 r. kilkadziesiąt osób uczestniczyło w marszu pokojowym w Dżubie, aby wyrazić potępienie dla walk między obozem prezydenta a obozem odwołanego wiceprezydenta;
- H. mając na uwadze, że korzenie obecnego konfliktu, który nabrał również charakteru etnicznego, tkwią w rozłamie SPLM/A w 1991 r. na frakcję Garanga, zmarłego przywódcy SPLM/A popieranego przez Salvę Kiira, i frakcję Rieka Machara podważającego przywództwo Garanga;
- I. mając na uwadze, że Rada Bezpieczeństwa ONZ przyjęła rezolucję, na mocy której ogólne siły misji ONZ w Sudanie Południowym zostaną zwiększone o 5 500 żołnierzy i 440 policjantów;
- J. mając na uwadze, że w dniu 15 grudnia 2013 r. w koszarach w Dżubie wybuchły starcia zbrojne wśród członków gwardii prezydenckiej; mając na uwadze, że walki objęły region wokół Dżunkali;
- K. mając na uwadze, że udokumentowano przypadki masowych pozasądowych egzekucji, prześladowania osób ze względu na pochodzenie etniczne i arbitralnych zatrzymań, a w dniu 6 stycznia 2014 r. zidentyfikowano co najmniej trzy masowe groby;
- L. mając na uwadze, że według ONZ w wyniku obecnego kryzysu w Sudanie Południowym śmierć poniosły tysiące osób, setki tysięcy cywilów zostały wysiedlone, a dziesiątki tysięcy ludzi w bazach ONZ w całym kraju pilnie potrzebują podstawowych usług zdrowotnych, czystej wody i lepszych warunków sanitarnych; mając na uwadze, że liczba mieszkańców Sudanu Południowego szukających schronienia w Ugandzie i Etiopii dramatycznie wzrosła; mając na uwadze, że dnia 14 stycznia 2014 r. co najmniej 200 cywilów utonęło w katastrofie promu na rzece Nil Białej podczas ucieczki z ogarniętego walkami miasta Malakal;
- M. mając na uwadze, że czynne działania zbrojne stanowią główny problem dla operacji pomocy humanitarnej; mając na uwadze, że w całym kraju panuje ograniczony dostęp do żywności, a dystrybucja dostaw podstawowych artykułów żywnościowych jest potrzebna szczególnie w miastach Bor i Bantiu; mając na uwadze, że przemoc i wysiedlenia spowodowały utratę środków do życia, zwłaszcza źródeł żywności, co może w końcu doprowadzić do kryzysu żywnościowego;

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

- N. mając na uwadze, że ostatnio miały miejsce ataki na lud Nubijczyków, bezprawne zabójstwa, masowe gwałty i arbitralne zatrzymania cywili żyjących w Górach Nubijskich; mając na uwadze, że w ostatnich dwóch tygodniach 2013 r. bojówki i siły zbrojne sudańskiego rządu, wspierane przez członków sił bezpieczeństwa, zaatakowały wiele obszarów wokół Kadukli i Dalangu, tysiące cywili opuściły swoje domy, pojawiły się też doniesienia o bezprawnych zabójstwach i masowych gwałtach na kobietach; mając na uwadze, że istnieje ryzyko rozprzestrzenienia się konfliktu na znacznie większy obszar, na którym już teraz brakuje stabilności, oraz że międzynarodowa odpowiedź na miejscu musi stale brać tę możliwość pod uwagę;
- O. mając na uwadze, że wschodnioafrykańskie kraje sąsiadujące, w tym Kenia i Etiopia, nakłaniały obie strony do znalezienia pokojowego rozwiązania; mając na uwadze, że Uganda na wniosek prezydenta Kiira wysłała 1 200 żołnierzy i sprzęt wojskowy w celu zabezpieczenia infrastruktury, m.in. lotnisk i izb stanowych;
- P. mając na uwadze, że po tym jak ONZ wystosowała wniosek o pomoc, w dniu 4 stycznia 2014 r. uruchomiono unijny mechanizm ochrony ludności w celu udzielenia Sudanowi Południowemu pomocy rzeczowej w postaci schronienia dla mieszkańców, sprzętu medycznego, leków, artykułów pierwszej potrzeby i żywności;
- Q. mając na uwadze, że Republika Sudanu Południowego jest jednym z najbiedniejszych i najmniej rozwiniętych krajów na świecie, w którym 50 % populacji żyje poniżej granicy ubóstwa, z najwyższym wskaźnikiem umieralności okołoporodowej matek na świecie i jednym z najwyższych wskaźników umieralności niemowląt, analfabetyzmem w granicach 75 % i gdzie tylko jedna trzecia populacji ma dostęp do czystej wody; mając na uwadze, że brak bezpieczeństwa żywnościowego stanowi każdego roku zagrożenie dla ponad miliona ludzi; mając na uwadze, że w Sudanie Południowym około 80 % wszystkich usług zdrowotnych i usług podstawowych świadczą organizacje pozarządowe, a dostęp do pomocy humanitarnej jest wciąż utrudniony przez działania wojenne i ataki na pracowników organizacji humanitarnych i dostawy pomocy;
- R. mając na uwadze zapowiedź UE, że przeznaczy 50 mln EUR na pomoc humanitarną w Sudanie Południowym; mając na uwadze, że wraz z tą sumą pomoc humanitarna UE wyniosła dotychczas 170 mln EUR w latach budżetowych 2013 i 2014;
- S. mając na uwadze, że dnia 31 grudnia 2013 r. agencje pomocowe zainicjowały plan reakcji na kryzys w Sudanie Południowym; mając na uwadze, że OCHA wystosowało łączny apel o 166 mln USD na potrzeby reakcji na kryzys i niesienia pomocy szacowanej liczbie 628 000 osób w okresie od stycznia do marca 2014 r.;
- T. mając na uwadze, że budowanie państwowości oraz położenie kresu niestabilności wymaga długoterminowej perspektywy, a także solidnego, przewidywalnego i trwałego zaangażowania ze strony wspólnoty międzynarodowej;
1. zdecydowanie potępia niedawny wybuch walk w Sudanie Południowym oraz wzywa wszystkie strony do złożenia broni i natychmiastowego zaprzestania przemocy, która od początku kryzysu w grudniu 2013 r. skutkuje ofiarami i okaleczeniami wśród ludności cywilnej, a także szkodami materialnymi oraz doprowadziła do wysiedlenia setek tysięcy ludzi;
 2. wyraża głębokie zaniepokojenie eskalacją przemocy w Sudanie Południowym, która ma istotne konsekwencje humanitarne, polityczne, gospodarcze, społeczne oraz skutki dla bezpieczeństwa w już i tak osłabionym i niestabilnym państwie, a ponadto może zdestabilizować cały region Afryki Wschodniej; jest szczególnie zaniepokojony etnicznym wymiarem konfliktu; podkreśla, że dochodzenie do władzy za pomocą przemocy lub prowokowania podziałów etnicznych jest sprzeczne z demokratyczną zasadą praworządności i stanowi naruszenie prawa międzynarodowego;
 3. potępia odnotowane przypadki naruszania praw człowieka i nadużyć oraz wzywa wszystkie strony do natychmiastowego zaprzestania łamania praw człowieka, w tym również w przypadku uchodźców i przesiedleńców, kobiet i osób należących do grup najbardziej wrażliwych oraz dziennikarzy, a także apeluje o pociągnięcie do odpowiedzialności osób odpowiedzialnych za naruszenia praw człowieka; jest zdania, że prezydent Kiir i Riek Machar powinni uczynić wszystko, co w ich mocy, aby powstrzymać żołnierzy będących pod ich kontrolą od popełniania takich nadużyć wobec narodu;
 4. wzywa wszystkie strony konfliktu, by przestrzegały międzynarodowego prawa humanitarnego i prawa dotyczącego praw człowieka, a także by udzieliły dostępu i przyznały ochronę agencjom humanitarnym niosącym pomoc cierpiącej ludności cywilnej, a także by otworzyły korytarze humanitarne dla dostaw prowiantu i sprzętu; zauważa, że część zagranicznych agencji pomocowych już wycofała się z Sudanu Południowego, a te, które pozostały, zmagają się z przeciwnościami, chcąc zaspokoić potrzeby przesiedlonych cywili; odnotowuje również fakt, że te agencje pomocowe nadal nie są w stanie dotrzeć do wielu obszarów, na których dziesiątki tysięcy ludzi prawdopodobnie nadal czekają na pomoc lub wyruszyły w drogę w jej poszukiwaniu;

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

5. wzywa obie strony do osiągnięcia porozumienia i w pełni popiera toczące się negocjacje w Addis Abebie, wzywając do natychmiastowego zawieszenia broni i podjęcia wysiłków w celu znalezienia rozwiązania przynoszącego trwały pokój i stabilność; wzywa rząd i rebeliantów do przystąpienia w dobrej wierze do bezwarunkowych, kompleksowych i obejmujących wszystkie strony rozmów politycznych w celu pomyślnego zakończenia negocjacji; z zadowoleniem przyjmuje starania Unii Afrykańskiej oraz IGAD na rzecz promowania pluralistycznego dialogu i mediacji;
6. wzywa do uwolnienia wszystkich więźniów politycznych oraz 11 aresztowanych przywódców politycznych, których przetrzymywanie stanowi przeszkodę w negocjacjach pokojowych;
7. wzywa wszystkie kraje sąsiadujące z Sudanem Południowym i wszystkie siły w regionie do ścisłej współpracy w celu zwiększenia bezpieczeństwa w tym kraju i w regionie oraz znalezienia politycznego, pokojowego i trwałego rozwiązania bieżącego konfliktu; podkreśla, że zwłaszcza współpraca z Sudanem oznaczałaby zacieśnienie stosunków, po tym jak na początku 2012 r. dawni wrogowie w wojnie domowej ponownie niemal doprowadzili do wojny na tle sporów o opłaty za przesył ropy i o granice;
8. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej dotyczącą ustanowienia komisji w celu zbadania przypadków łamania praw człowieka i innych nadużyć oraz sformułowania zaleceń dotyczących metod i sposobów zapewnienia rozliczalności, pojednania i uzdrowienia stosunków między wszystkimi społecznościami; z zadowoleniem przyjmuje wzmocnienie zdolności dochodzeniowej misji ONZ w Sudanie Południowym (UNMISS), jeśli chodzi o prawa człowieka, przy wsparciu Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka;
9. ubolewa, że wysoki przedstawiciel UE podjęła decyzję o zakończeniu mandatu specjalnego przedstawiciela UE ds. Sudanu i Sudanu Południowego, zważywszy na poważne niepokoje polityczne w Sudanie i konflikty zbrojne; uważa, że bez wyznaczonego specjalnego przedstawiciela UE ds. Sudanu i Sudanu Południowego UE zostanie odsunięta na boczny tor międzynarodowych negocjacji i starań; w związku z tym wzywa wysoką przedstawiciel do zmiany decyzji i przedłużenia mandatu specjalnego przedstawiciela ds. Sudanu i Sudanu Południowego;
10. wzywa społeczność międzynarodową do wywiązania się z zobowiązań finansowych wobec Sudanu Południowego i całego regionu oraz do uruchomienia środków w celu natychmiastowego zareagowania na pogarszającą się sytuację humanitarną w Sudanie Południowym;
11. wyraża zaniepokojenie z powodu powszechnej korupcji; obawia się również, że tak powszechna korupcja może zaszkodzić perspektywie utworzenia wolnego i sprawiedliwego demokratycznego państwa, stabilności, trwałego rozwoju i wzrostu gospodarczego;
12. z zadowoleniem przyjmuje decyzję o wzmocnieniu UNMISS o dodatkowe siły wojskowe, policyjne, logistyczne i dodatkowy personel cywilny; podkreśla jednak, że obowiązek ochrony ludności cywilnej spoczywa przede wszystkim na państwie; z zadowoleniem przyjmuje działalność specjalnej przedstawiciel ONZ i szefowej UNMISS Hilde Johnson;
13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, rządowi Sudanu Południowego, komisarzowi Sudanu Południowego ds. praw człowieka, Narodowemu Zgromadzeniu Ustawodawczemu Sudanu Południowego, instytucjom Unii Afrykańskiej, Międzyrządowemu Organowi ds. Rozwoju, współprzewodniczącym Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE oraz sekretarzowi generalnemu ONZ.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0043

Strategia UE na rzecz osób bezdomnych**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie strategii UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności (2013/2994(RSP))**

(2016/C 482/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 2 i 3,
 - uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 9, 14, 151 i 153,
 - uwzględniając zrewidowaną Europejską kartę społeczną Rady Europy, w szczególności jej art. 31,
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności jej art. 34 i 36,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 grudnia 2010 r. pt. „Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym: europejskie ramy na rzecz spójności społecznej i terytorialnej” (COM(2010) 0758),
 - uwzględniając dyrektywę Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji pt. „Europa 2020: strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając swoje oświadczenie z dnia 22 kwietnia 2008 r. w sprawie rozwiązania kwestii bezdomności ulicznej ⁽²⁾,
 - uwzględniając europejską konferencję na rzecz konsensusu z grudnia 2010 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 września 2011 r. w sprawie strategii UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności ⁽³⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 lutego 2013 r. pt. „Inwestycje społeczne na rzecz wzrostu i spójności, w tym wdrażanie Europejskiego Funduszu Społecznego na lata 2014–2020” (COM(2013)0083),
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 20 lutego 2013 r. pt. „Zwalczanie bezdomności w Unii Europejskiej” (SWD(2013)0042),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie budownictwa socjalnego w Unii Europejskiej ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając sześć zasad uzgodnionych podczas zorganizowanego z inicjatywy prezydencji irlandzkiej ministerialnego posiedzenia przy okrągłym stole poświęconego zjawisku bezdomności, które odbyło się w dniu 1 marca 2013 r. w Leuven,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że wszyscy ludzie rodzą się wolni, mają taką samą godność i równe prawa oraz że do odpowiedzialności państw członkowskich należy sprzyjanie tym prawom i gwarantowanie ich;

⁽¹⁾ Dz.U. L 180 z 19.7.2000, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. C 259 E z 29.10.2009, s. 19.

⁽³⁾ Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 101.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0246.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

- B. mając na uwadze, że bezdomność jest pogwałceniem ludzkiej godności i praw człowieka; mając na uwadze, że mieszkanie stanowi podstawową ludzką potrzebę i warunek wstępny przyzwoitego życia oraz integracji społecznej;
- C. mając na uwadze, że kwestia bezdomności stała się priorytetem polityki UE w dziedzinie przeciwdziałania ubóstwu w ramach strategii „Europa 2020” i jej inicjatywy przewodniej „Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym”, jak i w pakiecie inwestycji społecznych UE; mając jednak na uwadze, że obecne poziomy ubóstwa i wykluczenia społecznego zagrażają realizacji celu strategii „Europa 2020” dotyczącego ograniczenia liczby osób żyjących w ubóstwie lub zagrożonych ubóstwem i wykluczeniem społecznym o co najmniej 20 mln;
- D. mając na uwadze, że bezdomność jest najbardziej skrajną formą ubóstwa i niedostatku oraz że na przestrzeni ostatnich lat jej skala wzrosła praktycznie we wszystkich państwach członkowskich;
- E. mając na uwadze, że państwa członkowskie najbardziej dotknięte kryzysem gospodarczym i finansowym doświadczają wzrostu bezdomności na niespotykaną dotychczas skalę;
- F. mając na uwadze, że profil społeczny i rodzinny osób korzystających z mieszkań socjalnych zmienił się oraz to, że obecnie zapotrzebowanie na takie mieszkania jest większe;
- G. mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich brakuje socjalnych lokali mieszkaniowych oraz że rośnie zapotrzebowanie na mieszkania po przystępnej cenie;
- H. mając na uwadze, że niektóre organy UE, takie jak Rada ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów (EPSCO), Komitet Regionów, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny i Parlament, wezwały Komisję do opracowania unijnej strategii na rzecz przeciwdziałania bezdomności lub czegoś podobnego;
- I. mając na uwadze, że sam charakter zjawiska bezdomności powoduje, że jest to wieloaspektowy problem wymagający reakcji politycznej o wieloaspektowym wymiarze;
- J. mając na uwadze, że istnieje coraz więcej dowodów na to, że najskuteczniejsze są podejścia do bezdomności opierające się na mieszkalnictwie;
- K. mając na uwadze, że coraz więcej uwagi poświęca się bezdomności w ramach europejskiego semestru, a niektóre państwa członkowskie uznały to zjawisko za priorytet w walce z ubóstwem w swoich krajowych programach reform na rok 2012 i 2013;
- L. mając na uwadze, że obecne ramy polityki UE i rzeczywistość społeczna na miejscu torują drogę do wzmoczonych i ambitniejszych działań w zakresie bezdomności na szczeblu UE;
- M. mając na uwadze, że państwa członkowskie UE mają najbardziej zaawansowany system opieki socjalnej na świecie z najwyższymi składkami na świadczenia socjalne dla obywateli;
- N. mając na uwadze, że bezpośrednia odpowiedzialność za uporanie się ze zjawiskiem bezdomności spoczywa na państwach członkowskich, a w szczególności na władzach regionalnych i lokalnych, a także mając na uwadze, że strategia UE w tym zakresie ma pełnić funkcję uzupełniającą;
- O. mając na uwadze, że Komisja może odgrywać większą rolę w ramach swoich obecnych kompetencji i przy poszanowaniu zasady pomocniczości;
- P. mając na uwadze, że coraz więcej państw członkowskich posiada całościowe strategie w zakresie bezdomności i mogłoby je dalej rozwijać w drodze europejskiej współpracy;
- Q. mając na uwadze, że ubóstwo nie jest przestępstwem, a także mając na uwadze, że bezdomność nie stanowi przestępstwa ani sposobu na życie z własnego wyboru;
- 1. zwraca uwagę, że osoby bezdomne walczą o przetrwanie i są zmuszone do życia w nieludzkich warunkach;

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

2. apeluje do Komisji o niezwłoczne opracowanie strategii UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności w oparciu o rezolucję Parlamentu z dnia 14 września 2011 r. w sprawie strategii UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności oraz propozycje innych instytucji i organów UE;

3. uważa, że strategia UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności powinna w pełni przestrzegać postanowień traktatu, który uznaje „zasadniczą rolę i dużą swobodę krajowych, regionalnych i lokalnych organów władzy w świadczeniu, zlecaniu i organizowaniu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym w sposób możliwie najlepiej zaspokajający potrzeby użytkowników”; jest zdania, że odpowiedzialność za walkę z bezdomnością spoczywa na państwach członkowskich, w związku z czym strategia UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności powinna wspomagać państwa członkowskie w wywiązywaniu się z tej odpowiedzialności jak najskuteczniej, przy pełnym poszanowaniu zasady pomocniczości;

4. apeluje do Komisji o powołanie grupy ekspertów wysokiego szczebla, która udzieli Komisji wsparcia w przygotowywaniu i dalszym opracowywaniu strategii UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności;

5. wzywa Komisję, aby poważnie zastanowiła się nad uwzględnieniem kwestii bezdomności w zaleceniach dla poszczególnych krajów skierowanych do państw członkowskich, w których pilnie potrzebne są postępy w kwestii bezdomności; apeluje do państw członkowskich, aby w jeszcze większym stopniu uwzględniały zjawisko bezdomności w krajowych programach reform;

6. podkreśla potrzebę zgromadzenia wyczerpujących i porównywalnych danych dotyczących bezdomności bez jednoczesnego piętnowania osób bezdomnych; podkreśla, że gromadzenie danych to warunek wstępny opracowania skutecznych strategii politycznych prowadzących do całkowitej eliminacji bezdomności;

7. z zadowoleniem przyjmuje postanowienia zawarte w nowym rozporządzeniu w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego, które dotyczą określenia wskaźników monitorowania skuteczności inwestycji podejmowanych z myślą o ludziach bezdomnych lub osobach dotkniętych problemem wykluczenia mieszkaniowego; wzywa Komisję do wykorzystania w pełni możliwości, jakie dają te nowe narzędzia;

8. zachęca Komisję do korzystania z programu EaSi (na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych) jako głównego źródła funduszy na rzecz unijnej strategii finansowania badań naukowych i wymiany międzynarodowej oraz do dalszej współpracy z kluczowymi partnerami europejskimi;

9. wzywa Komisję do uwzględniania bezdomności we wszystkich odnośnych obszarach polityki UE;

10. apeluje do Komisji, aby potraktowała priorytetowo następujące zagadnienia strategii UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności:

— podejście do bezdomności oparte na mieszkalnictwie/zapewnieniu mieszkania w pierwszej kolejności;

— bezdomność w wymiarze transgranicznym;

— jakość usług dla bezdomnych;

— zapobieganie bezdomności;

— zjawisko bezdomności wśród młodych ludzi;

11. przywołuje swoją rezolucję z dnia 14 września 2011 r. w sprawie bezdomności w celu wskazania kluczowych aspektów strategii UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności i podkreśla w szczególności następujące elementy:

— regularne monitorowanie zjawiska bezdomności na szczeblu europejskim;

— badania naukowe i gromadzenie wiedzy na temat polityki przeciwdziałania bezdomności i związanych z nią usług;

— innowacje społeczne w ramach polityki przeciwdziałania bezdomności i w związku z odpowiednimi usługami;

12. wzywa państwa członkowskie do rozwoju mieszkalnictwa socjalnego i budowy mieszkań po przystępnej cenie przystosowanych dla osób w najniekorzystniejszej sytuacji, aby zapobiegać wykluczeniu społecznemu i bezdomności;

13. wzywa państwa członkowskie do niełamania międzynarodowych umów w zakresie praw człowieka oraz do rzetelnego przestrzegania wszelkich podpisanych porozumień, w tym karty praw podstawowych, Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych ONZ oraz zrewidowanej karty społecznej Rady Europy;

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

14. wzywa państwa członkowskie do natychmiastowego położenia kresu kryminalizacji osób bezdomnych oraz do zmiany dyskryminujących praktyk stosowanych w celu niedopuszczania osób bezdomnych do usług socjalnych i schronisk;
 15. wzywa państwa członkowskie do korzystania z zasobów Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym oraz innych programów, takich jak Europejski Fundusz Społeczny, w celu poprawy sytuacji osób bezdomnych i umożliwienia im integracji społecznej i zawodowej;
 16. wzywa państwa członkowskie i prezydencję UE do regularnego organizowania obrad przy okrągłym stole z udziałem ministrów państw UE odpowiedzialnych za walkę z bezdomnością, co zapoczątkowano podczas irlandzkiej prezydencji UE w marcu 2013 r.; apeluje do Komisji o praktyczne i finansowe wsparcie tej inicjatywy;
 17. wzywa państwa członkowskie do pogłębienia współpracy w celu usprawnienia procesu wzajemnego uczenia się i wymiany najlepszych praktyk oraz do wypracowania wspólnego podejścia politycznego;
 18. apeluje do państw członkowskich o stosowanie holistycznego podejścia przy opracowywaniu kompleksowych strategii na rzecz przeciwdziałania bezdomności opartych na mieszkalnictwie i zapobieganiu bezdomności;
 19. uważa, że państwa członkowskie i ich władze lokalne we współpracy z organizacjami lokatorów powinny wdrażać skuteczne strategie prewencyjne w celu obniżenia liczby eksmisji;
 20. apeluje do Rady, aby zastanowiła się nad wydaniem zalecenia dotyczącego gwarancji, że nikt w UE nie będzie zmuszony mieszkać na ulicy z powodu braku usług (w sytuacjach nadzwyczajnych);
 21. wzywa państwa członkowskie, by zgodnie z praktyką krajową współpracowały z odpowiednimi organizacjami pomocowymi w celu zapewnienia osobom bezdomnym poradnictwa i zakwaterowania;
 22. podkreśla pilną potrzebę zwalczania wszelkich form dyskryminacji osób bezdomnych i marginalizacji całych społeczności;
 23. podkreśla, że zaspokojenie prawa do mieszkania ma zasadnicze znaczenie dla korzystania ze wszystkich innych praw, w tym niektórych praw politycznych i socjalnych;
 24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, Komitetowi Regionów, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, Komitetowi Ochrony Socjalnej, a także Radzie Europy.
-

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0044

Sytuacja obrońców praw człowieka i działaczy opozycji w Kambodży i w Laosie**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sytuacji obrońców praw człowieka i działaczy opozycji w Kambodży i Laosie (2014/2515(RSP))**

(2016/C 482/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Kambodży i Laosu,
- uwzględniając oświadczenia wydane na miejscu przez misje UE, w dniu 4 stycznia 2014 r. w sprawie przemocy towarzyszącej sporom zbiorowym i w dniu 23 września 2013 r. w sprawie nowego zgromadzenia parlamentarnego w Kambodży,
- uwzględniając oświadczenie rzecznika wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton, wydane po wyborach, które odbyły się w Kambodży w dniu 29 lipca 2013 r.,
- uwzględniając raport specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka w Kambodży, wydany w dniu 5 sierpnia 2013 r.,
- uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Słodko-gorzkie żniwa – Ocena wpływu inicjatywy Unii Europejskiej »Wszystko oprócz broni« w Kambodży na stan praw człowieka”, opracowane w 2013 r. przez organizacje Equitable Cambodia oraz Inclusive Development International,
- uwzględniając umowę o współpracy między Wspólnotą Europejską a Królestwem Kambodży z 1997 r.,
- uwzględniając oświadczenie rzecznika wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton, wydane w dniu 21 grudnia 2012 r. i dotyczące zaginięcia Sombatha Somphone w Laosie,
- uwzględniając oświadczenie europejskich partnerów na rzecz rozwoju, wydane w dniu 19 listopada 2013 r. podczas spotkania przy okrągłym stole zorganizowanego przez Laotańską Republikę Ludowo-Demokratyczną,
- uwzględniając umowę o współpracy między UE a Laotańską Republiką Ludowo-Demokratyczną z dnia 1 grudnia 1997 r.,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie obrońców praw człowieka z 2008 r.,
- uwzględniając międzynarodową konwencję w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonymi zaginięciami oraz deklarację ONZ z dnia 18 grudnia 1992 r. w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r.,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 i art. 110 ust. 4 Regulaminu,

Kambodża

- A. mając na uwadze, że w dniu 3 stycznia 2014 r. w czasie pokojowych demonstracji pracowników przemysłu tekstylnego domagających się podwyżki płac, co zakończyło się użyciem przemocy, siły bezpieczeństwa strzelały do demonstrantów ostrą amunicją, zabijając pięć osób i raniąc ponad 30; mając na uwadze, że w dniu 4 stycznia 2014 r. oddziały bezpieczeństwa siłą usunęły z Parku Wolności zebranych tam działaczy opozycji;
- B. mając na uwadze, że w czasie niedawnych wydarzeń aresztowano 23 osoby, w tym obrońców praw człowieka, a według doniesień osoby te były bite i torturowane;
- C. mając na uwadze, że napięcia, zaostrene przez obecność policji, doprowadziły do wprowadzenia zakazu demonstracji;

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

- D. mając na uwadze, że prawo do swobody pokojowych zgromadzeń zapisano w konstytucji Kambodży, w art. 20 Powszechnej deklaracji praw człowieka i w art. 21 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych;
- E. mając na uwadze, że przywódcy Partii Narodowego Ocalenia Kambodży (CNRP), Sam Rainsy i Kem Sokha, zostali wezwani do stawienia się na przesłuchanie przed sądem w Phnom Penh w dniu 14 stycznia 2014 r.; mając na uwadze, że Sam Rainsy i Kem Sokha mogą zostać skazani za podżeganie do niepokoju społecznych;
- F. mając na uwadze, że władze nie podjęły wszystkich działań niezbędnych do usunięcia niektórych spośród nieprawidłowości, jakie wystąpiły w czasie wyborów, np. do poprawy wiarygodności list głosujących, zapewnienia sprawiedliwego dostępu do mediów i zapobiegania korzystaniu z zasobów państwowych, w tym prowadzenia kampanii przez wojskowych i urzędników państwowych;
- G. mając na uwadze, że w dniu 14 lipca 2013 r. król amnestionował Sama Rainsy'ego, umożliwiając mu powrót do Kambodży; mając jednak na uwadze, że nie przywrócono mu prawa do głosowania i kandydowania w wyborach;
- H. mając na uwadze, że we wrześniu 2013 r., po ogłoszeniu wyników wyborów, partia CNRP zainicjowała trzydniowe pokojowe masowe protesty przeciw oficjalnym wynikom wyborów do Zgromadzenia Narodowego; mając na uwadze, że w reakcji na te pokojowe protesty rząd użył licznych oddziałów uzbrojonej policji i żandarmerii;
- I. mając na uwadze trwające prześladowania obrońców praw człowieka pokojowo korzystających z przysługujących im praw człowieka, przyjmujące postać arbitralnych aresztowań lub skazywania na podstawie fałszywych lub przesadzonych zarzutów; mając także na uwadze dominującą atmosferę bezkarności dla sprawców tego rodzaju czynów;
- J. mając na uwadze, że Kambodża stoi wobec poważnych wyzwań, jeśli chodzi o poszanowanie praw człowieka, zwłaszcza w wyniku systematycznego wywłaszczania posiadaczy gruntów oraz korupcji stosowanej przez rząd, partię rządzącą i podmioty prywatne cieszące się oficjalnym poparciem i protekcją;
- K. mając na uwadze, że specjalny sprawozdawca ONZ ds. praw człowieka w Kambodży odbędzie oficjalną wizytę w tym kraju w dniach 12-17 stycznia 2014 r.;
- L. mając na uwadze, że UE jest największym darczyńcą Kambodży;
- M. mając na uwadze, że wiele przedsiębiorstw międzynarodowych, w tym europejskich, było rzekomo zaangażowanych w naruszenia praw do gruntów, zwłaszcza w sektorze cukru, oraz mając na uwadze, że w listopadzie 2013 r. koncern Coca-Cola zobowiązał się do „zerowej tolerancji” dla niezrekompensowanych eksmisji z gruntów;

Laos

- N. mając na uwadze, że Sombath Somphone, działacz walczący o prawa człowieka i prawa środowiskowe, a także przywódca społeczeństwa obywatelskiego, współprzewodniczący IX Azjatycko-Europejskiego Forum Obywatelskiego, które odbyło się w Wientianie w październiku 2012 r. w przededniu IX szczytu ASEM, padł rzekomo ofiarą wymuszonego zaginięcia w Wientianie w dniu 15 grudnia 2012 r.; mając na uwadze, że rodzina Sombatha Somphone do dziś nie jest w stanie wskazać miejsca jego pobytu mimo ponawianych apeli do miejscowych władz i prowadzonych w okolicy poszukiwań;
- O. mając na uwadze, że w czasie wizyty Delegacji do Spraw Stosunków z Państwami Azji Południowo-Wschodniej i Stowarzyszeniem Państw Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN) w Laosie w dniu 28 października 2013 r. w rozmowach z władzami Laosu poruszono sprawę zaginięcia Sombatha Somphone;
- P. mając na uwadze, że ponad rok od jego zaginięcia nie odpowiedziano na zasadnicze pytania dotyczące tej sprawy, w tym na pytanie, czy przeprowadzono stosowne dochodzenie, a władze Laosu odmówiły przyjęcia z zagranicy pomocy w przeprowadzeniu dochodzenia;
- Q. mając na uwadze, że europejscy partnerzy Laosu traktują niewyjaśnione zaginięcie Sombatha Somphone bardzo poważnie, a oświadczenia rządu w tej sprawie uznają za niewystarczające i nieprzekonujące;
- R. mając na uwadze, że w dniu 15 grudnia 2013 r. 62 organizacje pozarządowe wezwały do wznowienia śledztwa w sprawie tego zaginięcia; mając na uwadze, że w dniu 16 grudnia 2013 r. grupa robocza ONZ ds. przymusowych lub wymuszonych zaginięć wezwała rząd Laosu, by zrobił, co w jego mocy, w celu wskazania miejsca pobytu Sombatha Somphone, ustalenia, co się z nim dzieje, i pociągnięcia sprawców do odpowiedzialności;

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

- S. mając na uwadze, że doszło również do innych przymusowych zaginięć; mając na uwadze, że nie ustalono dotychczas miejsca pobytu dziewięciu innych osób: dwóch kobiet (Kingkeo i Somchit) oraz siedmiu mężczyzn (Soubinh, Souane, Sinpasong, Khamson, Nou, Somkhith i Sourigna), którzy zostali arbitralnie zatrzymani przez laotańskie siły bezpieczeństwa w listopadzie 2009 r. w różnych miejscach w kraju;
- T. mając na uwadze, że w ostatnich latach Laos odnotowywał najszybszy wzrost gospodarczy w Azji Południowo-Wschodniej, a działalność społeczeństwa obywatelskiego ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia, by w okresie szybkiego rozwoju Laosu nie pomijano kwestii praw człowieka;

Kambodża

1. składa kondolencje rodzinom ofiar; potępia niewspółmierne i przesadne sięganie po środki siłowe przez kambodżańskie służby bezpieczeństwa, które przyniosło ofiary śmiertelne i obrażenia;
2. wzywa władze Kambodży do okazywania powściągliwości wobec protestujących i przypomina, że użycie siły przez funkcjonariuszy państwowych musi podlegać zasadom legalności, konieczności i proporcjonalności;
3. wzywa władze Kambodży do niezwłocznego uwolnienia 23 osób niesłusznie aresztowanych;
4. apeluje do kambodżańskich władz, by przeprowadziły gruntowne dochodzenie i pociągnęły do odpowiedzialności osoby winne śmierci i obrażeń wśród uczestników pokojowych demonstracji;
5. wyraża zaniepokojenie sytuacją obrońców praw człowieka i działaczy opozycji w Kambodży; potępia wszelkie politycznie motywowane zarzuty i wyroki wobec krytycznie nastawionych oponentów politycznych, polityków opozycji, obrońców praw człowieka i działaczy walczących o własność gruntów w Kambodży; podkreśla, że władze muszą zapewnić ochronę prawa jednostek i organizacji do obrony i propagowania praw człowieka, w tym prawa do pokojowego krytykowania i sprzeciwu wobec polityki rządu w drodze publicznych protestów, zgromadzeń i strajków;
6. wzywa rząd Kambodży do umacniania demokracji, zasad praworządności oraz poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, a także do niezwłocznego odwołania zakazu zgromadzeń publicznych;
7. apeluje do rządu Kambodży, by uznał uprawnioną rolę, jaką odgrywa opozycja polityczna, przyczyniając się do ogólnego rozwoju gospodarczego i politycznego Kambodży; wzywa władze Kambodży, by niezwłocznie anulowały wezwania do stawienia się przed sądem przywódców partii CNRP, Sama Rainsy'efo i Kema Sokhi, a także przywódcy związkowego Ronga Chhuna reprezentującego niezależne stowarzyszenie kambodżańskich nauczycieli (CITA) oraz kambodżańską federację związków zawodowych (CCFU);
8. zauważa z niepokojem trwające spory o rzekome nieprawidłowości w procesie wyborczym; wzywa partie polityczne do współpracy w celu wskazania wszelkich zaistniałych uchybień oraz uzgodnienia działań prowadzących do poprawy standardów w procesie wyborczym, zwłaszcza reformy list wyborców, dostępu do mediów i wyważonego informowania oraz krajowej komisji wyborczej, a także reform strukturalnych w dziedzinach, które przyczynią się do rozwoju Kambodży w dłuższej perspektywie, w tym reformy wymiaru sprawiedliwości i Zgromadzenia Narodowego oraz innych starań o rozwijanie dobrego sprawowania rządów i demokracji;
9. wzywa rząd Kambodży, by zgodził się na niezależne dochodzenie, przy wsparciu z zagranicy, w sprawie doniesień o oszustwach wyborczych i innych nieprawidłowościach wokół wyborów z lipca 2013 r.;
10. zwraca się do kambodżańskiego rządu i parlamentu, by przegłosowały i wdrożyły przepisy zapewniające funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości niezależnie od kontroli politycznej i korupcji;
11. wzywa rząd Kambodży do utworzenia krajowej instytucji ds. praw człowieka, w pełni uczestniczącej w specjalnych procedurach ONZ, a w szczególności do zezwolenia na wizytę specjalnego sprawozdawcy ds. niezawisłości sędziów i prawników oraz specjalnego sprawozdawcy ds. prawa do wolnych i pokojowych zgromadzeń oraz do zrzeszania się;
12. apeluje do rządu Kambodży o zaprzestanie wszelkich wymuszonych eksmisji oraz o wprowadzenie i egzekwowanie moratorium na eksmisje w Kambodży do czasu przyjęcia przejrzystych i odpowiedzialnych ram prawnych oraz stosownej polityki, by zapewnić stosowanie eksmisji tylko zgodnie z normami międzynarodowymi; wzywa przedsiębiorstwa międzynarodowe, by nie czerpały bezpośrednich korzyści z wymuszonych eksmisji bez sprawiedliwej kompensaty;

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

13. z zadowoleniem przyjmuje wizytę specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka w Kambodży w dniach 12-17 stycznia 2014 r. i zwraca się do rządu Kambodży, by zastosował się do zaleceń zawartych w raportach sprawozdawcy;
14. przyjmuje z zadowoleniem takie inicjatywy jak niedawno rozpoczęta inicjatywa przejrzystości w branży odzieżowej (Garment Industries Transparency Initiative – GITI), utworzona jako wspólne podejście rządów, sektora przedsiębiorstw i społeczeństwa obywatelskiego zarówno w krajach produkujących, jak i konsumenckich, w celu osiągnięcia porozumienia w sprawie kompleksowych i wspólnie monitorowanych norm pracy;
15. zwraca się do instytucji UE, państw członkowskich oraz przedsiębiorstw europejskich i wielonarodowych o aktywne wsparcie tej i podobnych inicjatyw oraz zaangażowanie się w etyczne, społecznie odpowiedzialne praktyki korporacyjne, włącznie z zagwarantowaniem uczciwych norm pracy i wynagrodzenia na poziomie pozwalającym na utrzymanie się, uznaniem prawa do działalności związkowej i wchodzenia w układy zbiorowe, a także zapewnieniem bezpiecznych i humanitarnych warunków pracy wszystkim pracownikom;
16. wzywa Komisję, aby podjęła pilne działania w związku z wnioskami, jakie płyną z niedawnej oceny wpływu funkcjonowania unijnej inicjatywy „Wszystko oprócz broni” w Kambodży na przestrzeganie praw człowieka, oraz aby rozważyła włączenie do kryteriów dla eksporterów z krajów najmniej rozwiniętych, którzy chcieliby skorzystać z przywilejów, jakie daje ta inicjatywa, obowiązku zaświadczenia, że nie dokonywali eksmisji osób z ich gruntów i domów bez odpowiedniej rekompensaty;
17. wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel do uważnego śledzenia sytuacji w Kambodży;

Laos

18. wzywa rząd Laosu do wyjaśnienia stanu zaawansowania śledztwa w sprawie miejsca pobytu Sombatha Somphone, do odpowiedzi na liczne niewyjaśnione pytania dotyczące zaginięcia Sombatha, a także do poszukiwania i zaakceptowania pomocy zagranicznych ekspertów z dziedziny kryminalistyki i egzekwowania prawa;
19. jest zdania, że brak reakcji ze strony laotańskiego rządu budzi podejrzenie, iż władze mogą być zamieszane w uprowadzenie;
20. ponownie wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel do uważnego śledzenia dochodzeń laotańskiego rządu w sprawie zaginięcia Sombatha Somphone;
21. wzywa państwa członkowskie, by nadal poruszały sprawę Sombatha Somphone w rozmowach z rządem Laosu; podkreśla, że wymuszone zaginięcia nadal stanowią główną przeszkodę w przyjęciu Laosu do Rady Praw Człowieka ONZ;
22. apeluje do laotańskiego rządu o wszczęcie gruntownego, bezstronnego i skutecznego śledztwa w sprawie wszelkich doniesień o wymuszonych zaginięciach, a także o zajęcie się problemem łamania praw obywatelskich i politycznych w Laosie, w tym wolności słowa, prawa do zrzeszania się i do pokojowych zgromadzeń, o przestrzeganie i ochronę praw przynależnych wszystkim obrońcom praw człowieka, działaczom, mniejszościom oraz przedstawicielom społeczeństwa obywatelskiego oraz o ochronę wolności wyznania i poglądów;
23. wzywa rząd Laosu, by bez dalszej zwłoki ratyfikował międzynarodową konwencję w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonymi zaginięciami, podpisaną w 2008 r.;
24. apeluje do władz Laosu, by zapewniły wsparcie dla reform gwarantujących poszanowanie podstawowych praw człowieka, i przypomina władzom Laosu o zobowiązaniach międzynarodowych wynikających z ratyfikowanych przez ten kraj traktatów;
25. wyraża zaniepokojenie z powodu wymuszonych wywłaszczeń i eksmisji bez kompensaty, a także z powodu korupcji w Laosie;

o

o o

26. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretariatowi ASEAN, sekretarzowi generalnemu ONZ, wysokiej komisarz ONZ ds. Praw Człowieka, rządowi i Zgromadzeniu Narodowemu Królestwa Kambodży oraz rządowi i parlamentowi Laosu.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0045

Ostatnie wybory w Bangladeszu

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie niedawnych wyborów w Bangladeszu (2014/2516(RSP))

(2016/C 482/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie Bangladeszu, szczególnie rezolucje z dnia 21 listopada 2013 r. w sprawie Bangladeszu: prawa człowieka oraz nadchodzące wybory ⁽¹⁾, z dnia 23 maja 2013 r. w sprawie warunków pracy i norm bezpieczeństwa i zdrowia w związku z niedawnymi pożarami i zawaleniem się budynków fabrycznych w Bangladeszu ⁽²⁾, z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie sytuacji w Bangladeszu ⁽³⁾ oraz z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie ofiar niedawnych pożarów w zakładach włókienniczych, zwłaszcza w Bangladeszu ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając oświadczenie, jakie dnia 9 stycznia 2014 r. w imieniu Unii Europejskiej wydała wysoka przedstawiciel Catherine Ashton w sprawie wyborów parlamentarnych w Bangladeszu, oraz oświadczenie wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton z dnia 30 listopada 2013 r. w sprawie przygotowań do wyborów powszechnych w Bangladeszu,
 - uwzględniając oświadczenie rzecznika wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton z dnia 20 grudnia 2013 r. w sprawie misji obserwacji wyborów z ramienia UE w Bangladeszu,
 - uwzględniając komunikat prasowy Wysokiej Komisarz NZ ds. praw człowieka Navi Pillay z dnia 1 grudnia 2013 r. pt.: „Polityczna gra na przetrzymanie prowadząca Bangladesz na krawędź upadku”,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 i art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 5 stycznia 2014 r. w Bangladeszu wybory powszechne odbyły się pod auspicjami rządu tymczasowego, na którego czele stał poprzedni i obecny premier Sheikh Hasina, który w 2011 r. za pomocą 15. poprawki do konstytucji zlikwidował tradycyjny bangladeski system neutralnego rządu tymczasowego;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z doniesieniami rok 2013 był rokiem o największym wskaźniku przemocy w historii Bangladeszu po odzyskaniu niepodległości, w szczególności zaś okres przedwyborczy i okres wyborów odznaczył się powszechną przemocą, blokadami, strajkami oraz zastraszaniem wyborców głównie ze strony opozycji, a także śmiercią ponad 300 osób zabitych od początku 2013 r., w tym co najmniej 18 w dniu wyborów, czego konsekwencją jest paraliż kruchej gospodarki Bangladeszu,
- C. mając na uwadze, że wybory zostały zbojkotowane przez sojusz opozycji pod przewodnictwem BNP (Nacjonalistyczna Partia Bangladeszu), który nalegał na utworzenie bezpartyjnego rządu tymczasowego, i że doprowadziły one – z braku opozycji – do zwycięstwa rządzącej partii Liga Awami, przy czym w ponad połowie okręgów wyborczych nie było kontrkandydatów, a frekwencja wyborcza była niska; mając na uwadze, że według doniesień komisji wyborczej w ponad 300 punktach wyborczych głosowanie zostało zawieszono z powodu aktów przemocy;
- D. mając na uwadze, że w dwóch głównych partiach Bangladeszu panuje ugruntowana tradycja bezkompromisowej konfrontacji i nieufności, która zagraża imponującym postępom społecznym i gospodarczym poczynionym przez Bangladesz w ostatniej dekadzie;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0516.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0230.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0100.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0027.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

- E. mając na uwadze, że misja ONZ prowadzona przez Óscara Fernández-Taranca, która miała pomóc w zawarciu kompromisu, zakończyła się dnia 5 października 2013 r. po pięciu dniach wizyty, nie doprowadziwszy do przełomu;
- F. mając na uwadze, że sekretarz generalny ONZ Ban-Ki Moon oświadczył, iż ubolewa nad faktem, że strony nie osiągnęły porozumienia przed wyborami, i wezwał wszystkie strony do zapewnienia pokojowego otoczenia, w którym „ludzie mogą utrzymać prawo do zgromadzeń i wypowiedzi”;
- G. mając na uwadze, że UE i Bangladesz łączą dobre, długotrwałe stosunki, oparte między innymi na umowie o współpracy w sprawie partnerstwa i rozwoju; mając na uwadze jednak, że Unia Europejska nie wysłała misji obserwacji wyborów do tego kraju, gdyż nie zostały spełnione warunki wyborów reprezentatywnych ze względu na brak kandydatów opozycji;
- H. mając na uwadze, że komisja wyborcza Bangladeszu oświadczyła, że wybory były wolne, uczciwe i wiarygodne, oraz mając na uwadze, że nowy rząd pod przewodnictwem ponownie wybranego premiera Sheikha Hasiny został zaprzysiężony; mając na uwadze, że frekwencja w tych wyborach była bardzo niska i kształtowała się na poziomie 40 % zgodnie z informacjami rządowymi, na poziomie 20 % według dyplomatów na placówce w Dhace i na jeszcze niższym poziomie według przedstawicieli opozycji;
- I. mając na uwadze, że przywódczyni opozycji, Chaleda Zia, podlega ograniczeniu wolności przemieszczania się, inni znaczący członkowie partii BNP zostali niedawno aresztowani, a według doniesień wielu zwolenników BNP ukrywa się z obawy przed represjami;
- J. mając na uwadze, że opozycja BNP w dalszym ciągu współpracuje z Dżamaat-e-Islami i frakcją Hafezat-e-Islam, które uważane są za głównych podżegaczy do przemocy;
- K. mając na uwadze, że dnia 12 grudnia 2013 r. Abdul Kader Molla, ważny przywódca Dżamaat-e-Islami, stał się pierwszą osobą, na której wykonano karę śmierci za zbrodnie wojenne popełnione w czasie wojny o niepodległość Bangladeszu, oraz mając na uwadze, że postępowanie Międzynarodowego Trybunału Karnego w tym kraju było przedmiotem poważnych kontrowersji w okresie przedwyborczym, przy czym sześć z siedmiu osób uznanych za winne zbrodni wojennych zostało skazanych na karę śmierci;
- L. mając na uwadze, że zarówno podczas wyborów, jak i po wyborach, tysiące obywateli należących do grup mniejszościowych szczególnie podatnych na zagrożenia, zwłaszcza Hindusów, zostało brutalnie zaatakowanych i wypędzonych z domów, według doniesień głównie przez bojowników Dżammat-e-Islami, z powodów częściowo związanych z procesami Międzynarodowego Trybunału Karnego, jako że wielu świadków oskarżenia to Hindusi;
- M. mając na uwadze, że co najmniej jeden świadek Międzynarodowego Trybunału Karnego, Mustafa Howlader, został zabity w swoim domu w dniu 10 grudnia 2013 r.;
1. surowo potępia zabójstwa i powszechną przemoc, jaka wybuchła na terenie całego kraju w okresie poprzedzającym wybory i podczas trwania wyborów w styczniu 2014 r., w szczególności ataki na mniejszości religijne i kulturowe oraz inne grupy szczególnie podatne na zagrożenia; wyraża poważne zaniepokojenie paraliżem życia codziennego w Bangladeszu z powodu strajków i blokad oraz konfrontacji między dwoma obozami politycznymi.
 2. wzywa rząd Bangladeszu do natychmiastowego zaprzestania stosowania wszelkich represyjnych metod, jakimi posługują się siły bezpieczeństwa, co obejmuje masowe ostrzeliwanie przy użyciu ostrej amunicji i torturowanie osób przetrzymywanych, a także do uwolnienia polityków opozycji, których aresztowano w sposób arbitralny; domaga się szybkiego przeprowadzenia niezależnych i przejrzystych dochodzeń w związku z niedawnymi przypadkami zabójstw przed wyborami i po nich oraz pociągnięcia do odpowiedzialności sprawców, w tym członków służb bezpieczeństwa;
 3. podkreśla reputację Bangladeszu jako społeczeństwa tolerancyjnego w ramach świeckich struktur państwowych oraz wzywa władze Bangladeszu do poprawy ochrony zagrożonych mniejszości etnicznych i religijnych oraz do zadbania o skuteczne ściganie wszystkich, którzy podlegają do przemocy między poszczególnymi wspólnotami;

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

4. szczerze ubolewa nad faktem, że parlament Bangladeszu oraz krajowe partie polityczne nie zdołały dojść do porozumienia w sprawie integracyjnego mechanizmu przeprowadzania wyborów, oraz wzywa rząd i opozycję do dbania w pierwszej kolejności o interesy Bangladeszu, co jest sprawą pilną, a także do wypracowania kompromisu, który w sposób reprezentatywny umożliwiłby ludności Bangladeszu dokonywanie demokratycznych wyborów; uważa, że należy rozważyć wszelkie opcje, w tym również możliwość wcześniejszych wyborów, jeżeli wszystkie uprawnione partie polityczne pragną wziąć w nich udział i umożliwić wyborcom dokonanie wyboru;
 5. wzywa UE do skorzystania ze wszystkich środków, jakimi dysponuje, aby wspomóc taki proces, gdyby się do niej o to zwrócono, oraz do wykorzystania wszystkich zasobów, zwłaszcza europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka oraz instrumentu na rzecz stabilności; wzywa również Dyрекcję ds. Wspierania Demokracji, aby uczyniła z Bangladeszu najważniejszy element działań podejmowanych przez Urząd ds. Promowania Demokracji Parlamentarnej;
 6. uważa, że w interesie przyszłości Bangladeszu partie uchodzące za demokratyczne muszą rozwijać kulturę wzajemnego szacunku; wzywa Nacjonalistyczną Partię Bangladeszu do zdecydowanego zdystansowania się od Dżamaat-e-Islami i Hafezat-e-Islam;
 7. podkreśla, że należy zakazać partii, które uciekają się do aktów terroru;
 8. uznaje, że pomimo poważnych niedociągnięć, Międzynarodowy Trybunał Karny odegrał ważną rolę w uzyskaniu zadośćuczynienia przez ofiary i inne osoby, które ucierpiały w wyniku wojny o niepodległość Bangladeszu, i w zamknięciu ich spraw;
 9. wyraża jednak zaniepokojenie coraz większą liczbą osób oczekujących na wykonanie kary śmierci w Bangladeszu poza sześcioma osobami skazanymi przez Międzynarodowy Trybunał Karny, a w szczególności skazaniem na karę śmierci 152 żołnierzy za krwawy bunt w 2009 r. oraz niedawną egzekucją Abdula Kadera Molli; wzywa rząd i parlament do zniesienia kary śmierci oraz do zamiany wszystkich wyroków śmierci na inne kary; wzywa również władze do ustanowienia w trybie pilnym skutecznego mechanizmu ochrony świadków w procesach przed Międzynarodowym Trybunałem Karnym;
 10. wzywa rząd do dokonania przeglądu ustawy o technologiach informacyjno-komunikacyjnych i ustawy o przeciwdziałaniu terroryzmowi, które ostatni rząd drastycznie zastrzył i które mogą prowadzić do arbitralnej kryminalizacji obywateli;
 11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, Radzie Praw Człowieka ONZ oraz rządowi i parlamentowi Bangladeszu.
-

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0046

Ostatnio poczynione działania w kierunku sankcjonowania osób LGBTI

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie ostatnich działań mających na celu kryminalizację lesbijek, gejów, osób biseksualnych, transpłciowych i interseksualnych (LGBTI) (2014/2517(RSP))

(2016/C 482/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, Afrykańską kartę praw człowieka i ludów oraz konstytucję Indii,
- uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ A/HRC/17/19 z dnia 17 czerwca 2011 r. w sprawie praw człowieka, orientacji seksualnej i tożsamości płciowej,
- uwzględniając drugi przegląd umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Unią Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony (umowy z Kotonu), a także klauzule dotyczące praw człowieka zawarte w tej umowie, w szczególności w art. 8 ust. 4 i art. 9,
- uwzględniając art. 2, art. 3 ust. 5 i art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, które zobowiązują UE i jej państwa członkowskie do tego, by w ramach swoich stosunków zewnętrznych stały na straży powszechnych praw człowieka, promowały te prawa oraz chroniły obywateli,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej dotyczące promowania i ochrony wszystkich praw człowieka przysługujących lesbijkom, gejom, osobom biseksualnym, transpłciowym i interseksualnym (LGBTI), przyjęte przez Radę w dniu 24 czerwca 2013 r.,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 20 grudnia 2013 r. w sprawie przyjęcia ustawy przeciwko homoseksualizmowi w Ugandzie,
- uwzględniając oświadczenie Catherine Ashton z dnia 15 stycznia 2014 r., w którym wyraziła zaniepokojenie podpisaniem ustawy o zakazie małżeństw osób tej samej płci w Nigerii,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2012 r. w sprawie przemocy wobec lesbijek i praw lesbijek, gejów, biseksualistów, osób transpłciowych i interseksualnych (LGBTI) w Afryce⁽¹⁾, swoje stanowisko z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy zmieniającej po raz drugi Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r., zmienioną po raz pierwszy w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r.⁽²⁾, a także rezolucję z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2012 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie Ugandy: projekt ustawy przeciwko homoseksualizmowi⁽⁴⁾, rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie Ugandy: tak zwana ustawa Bahatiego i dyskryminacja wobec osób LGBT⁽⁵⁾ oraz rezolucję z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie Ugandy: zabójstwo Davida Kato⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 349 E z 29.11.2013, s. 88.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0273.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0575.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 286 E z 22.10.2010, s. 25.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 169 E z 15.6.2012, s. 134.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 188 E z 28.6.2012, s. 62.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 15 marca 2012 r. ⁽¹⁾ i z dnia 4 lipca 2013 r. ⁽²⁾ w sprawie sytuacji w Nigerii,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie stanu negocjacji nad umową o wolnym handlu UE-Indie ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 i art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że wszyscy ludzie rodzą się wolni i równi pod względem godności i praw; mając na uwadze, że wszystkie państwa mają obowiązek zapobiegać przemocy, podżeganiu do nienawiści i stygmatyzacji ze względu na cechy indywidualne, w tym orientację seksualną, tożsamość płciową i ekspresję płciową;
- B. mając na uwadze, że aż 78 krajów wciąż uznaje za przestępstwo kontakty seksualne odbywające się za obopólną zgodą między osobami dorosłymi tej samej płci, a w 7 krajach przewiduje się karę śmierci za takie „przestępstwa” (Iran, Mauretania, część Nigerii, Arabia Saudyjska, część Somalii, Sudan i Jemen); mając na uwadze, że te ograniczenia prawne są przestarzałe w świetle powszechnej w ostatnich dziesięcioleciach tendencji do uznawania praw lesbijek, gejów, osób biseksualnych, transpłciowych i interseksualnych (LGBTI), a także mając na uwadze, że pozytywne zmiany w wielu krajach powinny służyć za przykład i przyczynić się do globalnej poprawy klimatu wokół kwestii LGBT;
- C. mając na uwadze, że kontakty seksualne odbywające się za obopólną zgodą między osobami dorosłymi tej samej płci podlegały już karze 14 lat pozbawienia wolności w Ugandzie i karze 7 lat pozbawienia wolności w Nigerii (lub karze śmierci w 12 stanach tego kraju zgodnie z prawem szariatu), a w Indiach zostały zdepenalizowane w orzeczeniu Wysokiego Sądu Stanu Delhi z 2009 r.;
- D. mając na uwadze, że w dniu 20 grudnia 2013 r. parlament Ugandy przyjął ustawę przeciwko homoseksualizmowi, która przewiduje karę do 7 lat pozbawienia wolności za popieranie praw osób LGBTI, karę do 3 lat pozbawienia wolności za ujawnianie osób LGBTI oraz karę dożywocia dla „recydywistów” lub osób zakażonych wirusem HIV, a także mając na uwadze, że kontakty seksualne odbywające się za obopólną zgodą między osobami dorosłymi tej samej płci podlegają już sankcjom na mocy sekcji 145 ugandyjskiego kodeksu karnego;
- E. mając na uwadze, że w dniu 17 grudnia 2013 r. nigeryjski senat przyjął ustawę o zakazie zawierania małżeństw przez osoby tej samej płci, która przewiduje karę do 14 lat pozbawienia wolności za związek z osobą tej samej płci oraz karę do 10 lat pozbawienia wolności dla osób, które są świadkami małżeństw osób tej samej płci lub które prowadzą bary, organizacje lub spotkania dla osób LGBTI; mając na uwadze, że prezydent Goodluck Jonathan podpisał tę ustawę w styczniu 2014 r.;
- F. mając na uwadze, że w dniu 11 grudnia 2013 r. indyjski Sąd Najwyższy uchylił orzeczenie Wysokiego Sądu Stanu Delhi uznające, że sekcja 377 indyjskiego kodeksu karnego (przepis z epoki kolonialnej uznający homoseksualizm za niezgodny z prawem) narusza zasadę równości zapisaną w indyjskiej konstytucji, a tym samym spowodował ponowną penalizację homoseksualizmu i objęcie go karą nawet dożywocia;
- G. mając na uwadze, że rosyjska Duma Państwowa przyjęła w czerwcu 2013 r. ustawę zakazującą tak zwanej „propagandy homoseksualnej”, poważnie ograniczającą wolność słowa i zgromadzeń przynależną organizacjom LGBTI; mając na uwadze, że prezydent Władimir Putin podpisał tę ustawę;
- H. mając na uwadze, że media, opinia publiczna oraz przywódcy polityczni i religijni w tych krajach coraz intensywniej usiłują zastraszać osoby LGBTI, ograniczać ich prawa i sankcjonować przemoc wobec nich;
- I. mając na uwadze, że wielu szefów państw i rządów, liderzy Organizacji Narodów Zjednoczonych, przedstawiciele rządów i parlamentów, UE (w tym Rada, Parlament, Komisja i Wysoka Przedstawiciel) oraz wiele światowych osobistości zdecydowanie potępiło ustawy kryminalizujące osoby LGBT;
1. zdecydowanie potępia te poważne zagrożenia dla powszechnych praw do życia, do wolności od tortur i od okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania, do prywatności oraz do wolności słowa i zgromadzeń, a także potępia wszelkie akty dyskryminacji oraz ograniczenia prawne wobec osób LGBTI i osób stających w obronie przynależnych im praw człowieka; podkreśla fakt, że równouprawnienie osób LGBTI stanowi niezaprzeczalny element systemu podstawowych praw człowieka;

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 97.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0335.

⁽³⁾ Dz.U. C 377 E z 7.12.2012, s. 13.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

2. zdecydowanie potępia przyjmowanie coraz bardziej represyjnych przepisów skierowanych przeciwko osobom LGBTI; ponownie podkreśla, że orientacja seksualna i tożsamość płciowa to kwestie wchodzące w zakres prawa jednostek do prywatności, gwarantowanego prawem międzynarodowym i konstytucjami krajowymi; wzywa wymienione wyżej 78 krajów do zaprzestania penalizacji kontaktów seksualnych odbywających się za obopólną zgodą między osobami dorosłymi tej samej płci;
3. apeluje do prezydenta Ugandy, aby nie podpisywał ustawy przeciwko homoseksualizmowi oraz aby uchylił sekcję 145 ugandyjskiego kodeksu karnego; przypomina rządowi Ugandy o jego zobowiązaniach wynikających z prawa międzynarodowego oraz umowy z Kotonu, która wzywa do poszanowania uniwersalnych praw człowieka;
4. zdecydowanie potępia fakt, że w Nigerii przyjęto i podpisano ustawę o zakazie zawierania małżeństw przez osoby tej samej płci; apeluje do prezydenta Nigerii o uchylenie tej ustawy, jak również sekcji 214 i 217 nigeryjskiego kodeksu karnego;
5. podkreśla fakt, że kontakty seksualne odbywające się za obopólną zgodą między osobami dorosłymi tej samej płci są legalne w Burkina Faso, Beninie, Czadzie, Republice Środkowoafrykańskiej, Kongu, Demokratycznej Republice Kongo, Gwinei Równikowej, Gabonie, Gwinei-Bissau, Wybrzeżu Kości Słoniowej, na Madagaskarze, w Mali, Nigrze, Rwandzie i Republice Południowej Afryki, a konstytucja RPA zakazuje dyskryminacji ze względu na orientację seksualną, co pokazuje, że w Afryce różnie podchodzi się do tej kwestii;
6. zwraca się do Komisji, Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) i państw członkowskich, aby wyraziły zdecydowany sprzeciw wobec trzech wyżej wymienionych ustaw i aby wyraźnie zapowiedziały, że wprowadzenie takich przepisów oznacza poważne konsekwencje dla stosunków dwustronnych odnośnych krajów z UE i jej państwami członkowskimi;
7. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę rządu indyjskiego, aby zwrócić się do Sądu Najwyższego o rewizję jego wyroku z uwagi na to, że narusza on konstytucyjną zasadę równości; apeluje do indyjskiego parlamentu o uchylenie sekcji 377 indyjskiego kodeksu karnego, jeżeli Sąd Najwyższy nie dokona rewizji swojego wyroku;
8. jest głęboko zaniepokojony negatywnymi konsekwencjami ustawy zakazującej propagowania „nietradycyjnych związków seksualnych” w Rosji w postaci wzrostu dyskryminacji i przemocy wobec osób LGBT; wzywa władze rosyjskie do uchylenia tej ustawy i wzywa do stałej czujności społeczności międzynarodowej w tej sprawie;
9. przypomina, że przepisy kryminalizujące kontakty seksualne za obopólną zgodą między osobami dorosłymi tej samej płci, a także obronę praw człowieka przynależnych osobom LGBTI, to istotna przeszkoda w walce z HIV/AIDS oraz systematycznym wzrostem zakażeń wirusem HIV i chorobami przenoszonymi drogą płciową, gdyż grupy ryzyka obawiają się rozmów z personelem medycznym, a ponadto przepisy te przyczyniają się do powstawania klimatu skrajnej homofobii i dyskryminacji; zauważa, że przepisy te dodatkowo utrudnią m.in. zapobieganie HIV/AIDS w krajach o wysokiej częstości występowania wirusa;
10. podkreśla, że kryminalizacja kontaktów seksualnych za obopólną zgodą między osobami dorosłymi tej samej płci dodatkowo utrudni ponadto osiągnięcie zarówno milenijnych celów rozwoju, zwłaszcza jeśli chodzi o równouprawnienie płci i zwalczanie chorób, jak i jakichkolwiek sukcesów w realizacji agendy rozwoju po roku 2015;
11. wzywa Komisję, ESDZ i państwa członkowskie, by wykorzystały wszelkie istniejące kanały informacyjne, w tym dwu- i wielostronne fora oraz nadchodzące negocjacje w sprawie umowy o wolnym handlu z Indiami, do wyrażania jak najsilniejszego sprzeciwu wobec kryminalizacji osób LGBTI;
12. wzywa Komisję, ESDZ i państwa członkowskie, by udzielały wszelkiej pomocy organizacjom pozarządowym i obrońcom praw człowieka, z wykorzystaniem wytycznych Rady dotyczących osób LGBTI, europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie i innych programów;
13. wzywa Komisję i Radę, by w najbliższym przeglądzie umowy z Kotonu znalazło się jednoznaczne odniesienie do niedyskryminacji ze względu na orientację seksualną, czego niejednokrotnie żądał Parlament;
14. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, państwom członkowskim, rządowi i parlamentom Ugandy, Nigerii, Indii i Rosji oraz prezydentom Ugandy, Nigerii i Rosji.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

P7_TA(2014)0001

Wniosek Lary Comi o skorzystanie z immunitetu parlamentarnego**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku o skorzystanie z immunitetu i przywilejów przez Larę Comi (2013/2190(IMM))**

(2016/C 482/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając złożony przez Larę Comi w dniu 30 lipca 2013 r. wniosek o skorzystanie z immunitetu poselskiego w związku z postępowaniem karnym prowadzonym przed sądem w Ferrarze, który to wniosek został ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 9 września 2013 r.;
 - po wysłuchaniu w dniu 5 listopada 2013 r. wyjaśnień Lary Comi zgodnie z art. 7 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 8 i 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej oraz uwzględniając art. 6 ust. 2 Aktu z dnia 20 września 1976 r. dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich,
 - uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r. i 6 września 2011 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 6 ust. 3 oraz art. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A7-0469/2013),
- A. mając na uwadze, że posłanka do Parlamentu Europejskiego Lara Comi zwróciła się z wnioskiem o skorzystanie z immunitetu poselskiego w związku z postępowaniem sądowym wszczętym przez prokuraturę krajową przy sądzie w Ferrarze dotyczącym skargi, której przedmiotem jest występek zniesławienia, przy wystąpieniu okoliczności dodatkowo obciążających, przewidzianych w art. 595 ust. 2 i 3 włoskiego kodeksu karnego oraz w art. 30 ustawy nr 223 z dnia 6 sierpnia 1990 r., którego to występku L. Comi miała się dopuścić, wygłaszając pewne stwierdzenia w politycznej debacie telewizyjnej w trakcie transmisji telewizyjnej;
- B. mając na uwadze, że na mocy art. 8 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, na który Lara Comi powołuje się wyraźnie w swoim wniosku o skorzystanie z immunitetu, wobec posłów do Parlamentu Europejskiego nie można prowadzić dochodzenia, postępowania sądowego, ani też ich zatrzymywać z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych;

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 12 maja 1964 r. w sprawie 101/63, Wagner/Fohrmann i Krier (Zbiór 1964, s. 387); wyrok z dnia 10 lipca 1986 r. w sprawie 149/85, Wybot/Faure i inni (Zbiór 1964, s. 2391); wyrok z dnia 15 października 2008 r. w sprawie T-345/05, Mote/Parlament (Zbiór 2008, s. II-2849); wyrok z dnia 21 października 2008 r. w połączonych sprawach C-200/07 i C-201/07, Marra/De Gregorio i Clemente (Zbiór 2008, s. I-7929); wyrok z dnia 19 marca 2010 r. w sprawie T-42/06, Gollnisch/Parlament (Zbiór 2010, s. II-1135); wyrok z dnia 6 września 2011 r. w sprawie C-163/10, Patriciello (Zbiór 2011, s. I-7565).

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- C. mając na uwadze, że art. 6 Regulaminu stanowi, że wykonując swoje uprawnienia związane z przywilejami oraz immunitetami, Parlament dąży przede wszystkim do utrzymania swojej integralności jako demokratycznego zgromadzenia ustawodawczego oraz do zagwarantowania niezależności posłów w sprawowaniu ich funkcji;
- D. mając na uwadze, że Parlament dysponuje szerokim zakresem uznania, jeśli chodzi o kierunek, który zamierza nadać decyzji w przedmiocie złożonego przez jednego z posłów wniosku o skorzystanie z immunitetu poselskiego ⁽¹⁾;
- E. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości uznał, że oświadczenie złożone przez posła poza pomieszczeniami Parlamentu Europejskiego może stanowić opinię wyrażoną w czasie pełnienia przez niego obowiązków służbowych w rozumieniu art. 8 Protokołu, ponieważ istnienie takiej opinii uzależnione jest nie od miejsca, w jakim oświadczenie to zostało złożone, lecz od jego charakteru i treści ⁽²⁾;
- F. mając na uwadze, że Lara Comi została zaproszona do udziału w rzeczonym programie telewizyjnym jako posłanka do Parlamentu Europejskiego, a nie jako reprezentantka partii krajowej, która zresztą miała już reprezentanta w osobie innego z zaproszonych gości, zgodnie z przepisami krajowymi mającymi na celu zapewnienie zrównoważonej reprezentacji opcji politycznych w debatach politycznych prowadzonych w okresach kampanii wyborczych, co miało zastosowanie w omawianej sprawie;
- G. uznając, że we współczesnych demokracjach debata polityczna toczy się nie tylko w Parlamencie, ale prowadzona jest również za pośrednictwem środków masowego przekazu, od oświadczeń prasowych po wypowiedzi w internecie;
- H. mając na uwadze, że w omawianym programie telewizyjnym Lara Comi wypowiadała się w charakterze posłanki do Parlamentu Europejskiego w celu przedyskutowania kwestii politycznych, także tych związanych z zagadnieniami zamówień publicznych oraz przestępczości zorganizowanej, którymi posłanka miała zwyczaj zajmować się w kontekście europejskim;
- I. mając na uwadze, że dzień po transmisji Lara Comi skierowała do skarżącego przeprosiny, które ponowiła następnie w innej krajowej transmisji telewizyjnej;
 - 1. wyraża zgodę na skorzystanie przez Larę Comi z immunitetu i przywilejów;
 - 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do natychmiastowego przekazania niniejszej decyzji i sprawozdania właściwej komisji, właściwym władzom Republiki Włoskiej i Larze Comi.

⁽¹⁾ Sprawa T-42/06 *Gollnisch/Parlament*, ust. 101

⁽²⁾ Sprawa *Patriciello*, cytat z ust. 30 wyroku.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0003

Zasady dotyczące głosowania oraz treści sprawozdań w ramach procedury zgody**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie zmiany artykułu 81 Regulaminu Parlamentu Europejskiego dotyczącego procedury zgody (2012/2124(REG))**

(2016/C 482/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pismo przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji z dnia 9 grudnia 2011 r.,
 - uwzględniając art. 211 i 212 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0412/2013),
1. podejmuje decyzję o wprowadzeniu do Regulaminu poniższych zmian;
 2. postanawia, że zmiany wejdą w życie pierwszego dnia następnej sesji miesięcznej i będą dotyczyć procedur zgody, w związku z którymi właściwa komisja nie przyjęła jeszcze zalecenia;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji do wiadomości Radzie i Komisji.

Poprawka 1**Regulamin Parlamentu Europejskiego****Artykuł 50 – interpretacja – ustęp 2**

Tekst obowiązujący

Procedura obejmująca zaangażowane komisje zgodnie z niniejszym artykułem **w celu zbadania umowy międzynarodowej** na mocy art. 90 **nie ma zastosowania do procedury zgody przewidzianej w art. 81.**

Poprawka

Procedura obejmująca zaangażowane komisje zgodnie z niniejszym artykułem **nie ma zastosowania do zalecenia, które ma zostać wydane przez właściwą komisję parlamentarną** na mocy art. 81.

Poprawka 2**Regulamin Parlamentu Europejskiego****Artykuł 81 – ustęp 1 – akapit pierwszy**

Tekst obowiązujący

Poproszony o wyrażenie zgody na proponowany akt prawny Parlament **podejmuje** decyzję **na podstawie** wydanego przez właściwą komisję parlamentarną **zalecenia** w sprawie przyjęcia lub odrzucenia danego aktu.

Poprawka

Poproszony o wyrażenie zgody na proponowany akt prawny Parlament **przyjmuje swoją** decyzję **przy uwzględnieniu zalecenia** wydanego przez właściwą komisję parlamentarną w sprawie przyjęcia lub odrzucenia danego aktu. **Zalecenie zawiera umocowania, ale nie zawiera motywów. Może ono zawierać zwięzłe uzasadnienie, za którego sporządzenie odpowiedzialny jest sprawozdawca i które nie jest poddawane pod głosowanie. Stosuje się odpowiednio art. 52 ust. 1. Poprawki złożone w komisji są dopuszczalne tylko wówczas, gdy ich celem jest odrzucenie zalecenia w formie proponowanej przez sprawozdawcę.**

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

Poprawka 3

Regulamin Parlamentu Europejskiego

Artykuł 81 – ustęp 1 – akapit pierwszy a (nowy)

Tekst obowiązujący

Poprawka

Komisja przedmiotowo właściwa może złożyć projekt rezolucji nieustawodawczej. Inne komisje mogą uczestniczyć w opracowaniu rezolucji zgodnie z art. 188 ust. 3 w połączeniu z art. 49, 50 lub 51.

Poprawka 4

Regulamin Parlamentu Europejskiego

Artykuł 81 – ustęp 1 – akapit drugi

Tekst obowiązujący

Poprawka

W drodze jednego głosowania Parlament podejmuje decyzję w sprawie aktu prawnego, który według postanowień Traktatu o Unii Europejskiej lub Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wymaga jego zgody, przy czym nie ma możliwości wnoszenia poprawek. Większość wymagana do udzielenia zgody jest większością określoną w odpowiednim artykule Traktatu o Unii Europejskiej lub Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stanowiącym podstawę prawną proponowanego aktu.

W drodze jednego głosowania **nad udzieleniem zgody** Parlament podejmuje decyzję w sprawie aktu prawnego, który według postanowień Traktatu o Unii Europejskiej lub Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wymaga jego zgody – **bez względu na to, czy zalecenie komisji przedmiotowo właściwej dotyczy przyjęcia czy odrzucenia danego aktu** – przy czym nie ma możliwości wnoszenia poprawek. Większość wymagana do udzielenia zgody jest większością określoną w odpowiednim artykule Traktatu o Unii Europejskiej lub Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stanowiącym podstawę prawną proponowanego aktu **lub, jeżeli nie określa jej odpowiedni artykuł, większością oddanych głosów. W przypadku nieuzyskania wymaganej większości proponowany akt zostaje odrzucony.**

Poprawka 5

Regulamin Parlamentu Europejskiego

Artykuł 81 – ustęp 2

Tekst obowiązujący

Poprawka

2. W przypadku traktatów akcesyjnych, **umów międzynarodowych lub** stwierdzenia poważnego i trwałego naruszenia **wspólnych** zasad przez państwo członkowskie stosuje się odpowiednio art. 74c, **90 i 74e. W przypadku procedury ściślejszej współpracy w dziedzinie objętej zwykłą procedurą ustawodawczą stosuje się art. 74 g Regulaminu.**

2. **Ponadto** w przypadku **umów międzynarodowych**, traktatów akcesyjnych, stwierdzenia poważnego i trwałego naruszenia **podstawowych** zasad przez państwo członkowskie, **ustalania składu Parlamentu, podejmowania wzmocnionej współpracy między państwami członkowskimi lub przyjmowania wieloletnich ram finansowych** stosuje się odpowiednio art. **90, 74c, 74e, 74f, 74 g i 75.**

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

Poprawka 6**Regulamin Parlamentu Europejskiego****Artykuł 81 – ustęp 3**

Tekst obowiązujący

3. Jeżeli **proponowany akt prawny** lub planowana umowa międzynarodowa wymaga zgody Parlamentu, właściwa komisja może, w **celu pozytywnego zakończenia procedury, postanowić o przedstawieniu w Parlamencie wstępnego sprawozdania w sprawie wniosku**. Sprawozdanie to zawiera projekt rezolucji z zaleceniami dotyczącymi zmiany lub wdrożenia proponowanego aktu.

Poprawka

3. Jeżeli **wniosek dotyczący aktu prawnego** lub planowana umowa międzynarodowa wymaga zgody Parlamentu, właściwa komisja może **przedstawić** w Parlamencie **wstępne sprawozdanie**. Sprawozdanie to zawiera projekt rezolucji z zaleceniami dotyczącymi zmiany lub wdrożenia proponowanego aktu **ustawodawczego lub planowanej umowy międzynarodowej**.

Poprawka 7**Regulamin Parlamentu Europejskiego****Artykuł 81 – ustęp 3 a – akapit pierwszy (nowy)**

Tekst obowiązujący

Tekst obowiązujący jest pusty.

Poprawka

3a. Komisja przedmiotowo właściwa bezzwłocznie rozpatruje wniosek o udzielenie zgody. Jeżeli komisja przedmiotowo właściwa postanowi nie wydawać zalecenia lub nie przyjmie zalecenia w ciągu sześciu miesięcy od daty przedstawienia jej wniosku o udzielenie zgody, Konferencja Przewodniczących może wprowadzić daną sprawę do porządku obrad kolejnej sesji miesięcznej celem jej rozpatrzenia lub, w należyście uzasadnionych przypadkach, podjąć decyzję o przedłużeniu tego sześciomiesięcznego okresu.

Poprawka 8**Regulamin Parlamentu Europejskiego****Artykuł 81 – ustęp 3 a – akapit drugi (nowy)**

Tekst obowiązujący

Tekst obowiązujący jest pusty.

Poprawka

Jeżeli zgoda Parlamentu jest wymagana do zawarcia umowy międzynarodowej, Parlament może w świetle zalecenia komisji przedmiotowo właściwej podjąć decyzję o zawieszeniu procedury zgody na okres nie dłuższy niż jeden rok.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0018

Uprawnienia i zakres odpowiedzialności komisji parlamentarnych

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie uprawnień stałych komisji parlamentarnych (2013/2996(RSO))

(2016/C 482/27)

Parlament Europejski,

— uwzględniając propozycję Konferencji Przewodniczących,

— uwzględniając art.183 Regulaminu,

1. postanawia zastąpić tekst załącznika VII do Regulaminu następującym tekstem:

„Załącznik VII – Uprawnienia stałych komisji parlamentarnych

I. Komisja Spraw Zagranicznych

Komisja ma uprawnienia w zakresie wspierania, realizacji i monitorowania polityki zagranicznej Unii w odniesieniu do:

1. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO). W tym zakresie komisję wspiera podkomisja do spraw bezpieczeństwa i obrony;
2. stosunków z innymi instytucjami i organami Unii, z ONZ oraz z innymi organizacjami międzynarodowymi i zgromadzeniami międzyparlamentarnymi w sprawach z zakresu jej kompetencji;
3. nadzoru nad Europejską Służbą Działań Zewnętrznych;
4. wzmocnienia stosunków politycznych z krajami trzecimi poprzez kompleksowe programy współpracy i pomocy lub poprzez porozumienia międzynarodowe, takie jak porozumienia stowarzyszeniowe i umowy o partnerstwie;
5. otwierania, monitorowania oraz finalizowania negocjacji dotyczących przystąpienia państw europejskich do Unii;
6. całego ustawodawstwa, planowania i kontroli działań prowadzonych w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka, Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa, Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej, Instrumentu na rzecz Przyniesienia się do Stabilności i Pokoju oraz Instrumentu Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi, a także polityki w tym zakresie;
7. monitorowania i dalszego działania między innymi w zakresie europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS), w szczególności w odniesieniu do rocznych sprawozdań z postępów w dziedzinie EPS;
8. kwestii dotyczących demokracji, praworządności, praw człowieka, w tym praw mniejszości, w krajach trzecich oraz zasad prawa międzynarodowego. W tym zakresie komisję wspiera podkomisja do spraw praw człowieka, aby zapewnić spójność wszystkich strategii polityki zagranicznej Unii z unijną polityką praw człowieka. Posłowie z innych komisji i organów właściwych w tym zakresie są zapraszani do uczestnictwa w posiedzeniach tej podkomisji, z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów.
9. udziału Parlamentu w misjach obserwacji wyborów, w razie potrzeby we współpracy z innymi właściwymi komisjami i delegacjami;

Komisja ta zapewnia polityczny nadzór i koordynację prac wspólnych komisji parlamentarnych i parlamentarnych komisji do spraw współpracy, jak też delegacji międzyparlamentarnych, delegacji ad hoc i misji obserwacji wyborów objętych zakresem jej kompetencji.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

II. Komisja Rozwoju

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. wspierania, realizacji i monitorowania polityki rozwoju i współpracy Unii, a zwłaszcza:
 - a) dialogu politycznego z krajami rozwijającymi się, zarówno dwustronnego jak i w ramach odpowiednich organizacji międzynarodowych i na płaszczyźnie międzyparlamentarnej,
 - b) pomocy dla krajów rozwijających się i porozumień o współpracy z nimi, zwłaszcza nadzoru nad skutecznym finansowaniem pomocy i oceny wydajności, w tym w odniesieniu do eliminacji ubóstwa,
 - c) monitorowania związku polityki państw członkowskich z polityką realizowaną na szczeblu Unii,
 - d) promowania wartości demokratycznych, dobrego zarządzania i praw człowieka w krajach rozwijających się,
 - e) realizacji, monitorowania i rozwoju polityki spójności w odniesieniu do polityki rozwoju;
2. całego ustawodawstwa, planowania i kontroli działań prowadzonych w ramach Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju (DCI), Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) – w ścisłej współpracy z parlamentami narodowymi – i Instrumentu Pomocy Humanitarnej (IPH), a także wszystkich kwestii związanych z pomocą humanitarną w krajach rozwijających się oraz polityki w tym zakresie;
3. kwestii związanych z umową o partnerstwie AKP-UE i stosunków z właściwymi organami;
4. kwestii związanych z krajami i terytoriami zamorskimi;
5. udziału Parlamentu w misjach obserwacji wyborów, w razie potrzeby we współpracy z innymi właściwymi komisjami i delegacjami.

Komisja koordynuje pracę delegacji międzyparlamentarnych i delegacji ad hoc objętych zakresem jej kompetencji.

III. Komisja Handlu Międzynarodowego

Komisja ma uprawnienia w zakresie kwestii związanych z tworzeniem, wdrażaniem i monitorowaniem wspólnej polityki handlowej Unii oraz jej zewnętrznymi stosunkami gospodarczymi, a w szczególności:

1. stosunków finansowych, gospodarczych i handlowych z krajami trzecimi i organizacjami regionalnymi;
2. wspólnej taryfy zewnętrznej i ułatwień handlowych, a także zewnętrznych aspektów przepisów celnych i zarządzania;
3. nawiązywania, monitorowania, zawierania i dalszego działania w zakresie dwustronnych i wielostronnych porozumień regulujących stosunki gospodarcze, handlowe i inwestycyjne z państwami trzecimi i organizacjami regionalnymi;
4. środków harmonizacji technicznej lub standaryzacji w dziedzinach objętych instrumentami prawa międzynarodowego;
5. stosunków z właściwymi organizacjami międzynarodowymi i forami międzynarodowymi dotyczącymi kwestii związanych z handlem oraz z organizacjami wspierającymi integrację gospodarczą i handlową na poziomie regionalnym poza Unią;
6. stosunków ze Światową Organizacją Handlu, również w jej wymiarze parlamentarnym.

Komisja pozostaje w kontakcie z właściwymi delegacjami międzyparlamentarnymi i delegacjami ad hoc w zakresie gospodarczych i handlowych aspektów stosunków z krajami trzecimi.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

IV. Komisja Budżetowa

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. wieloletnich ram finansowych dochodów i wydatków Unii oraz systemu środków własnych Unii;
2. prerogatyw budżetowych Parlamentu, a mianowicie budżetu Unii, jak również negocjowania i wdrażania porozumień międzyinstytucjonalnych w tej dziedzinie;
3. preliminarzy Parlamentu, zgodnie z procedurami określonymi w Regulaminie;
4. budżetu organów zdecentralizowanych;
5. działalności finansowej Europejskiego Banku Inwestycyjnego, która nie jest częścią europejskiego zarządzania gospodarczego;
6. włączenia Europejskiego Funduszu Rozwoju do budżetu, z zastrzeżeniem uprawnień komisji właściwej w zakresie umowy o partnerstwie AKP-UE;
7. skutków finansowych oraz zgodności wszystkich aktów prawnych Unii z wieloletnimi Ramami Finansowymi, z zastrzeżeniem uprawnień właściwych komisji;
8. śledzenia i oceny wykonania bieżącego budżetu niezależnie od postanowień artykułu 78 ust. 1, przenoszenia środków finansowych, procedur dotyczących schematów organizacyjnych, środków administracyjnych oraz opinii w sprawach związanych z projektami budowlanymi o znaczących skutkach finansowych;
9. rozporządzenia finansowego, z wyłączeniem kwestii dotyczących wykonywania i kontroli budżetu oraz zarządzania nim.

V. Komisja Kontroli Budżetowej

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. kontroli wykonania budżetu Unii i Europejskiego Funduszu Rozwoju oraz podejmowanych przez Parlament decyzji w kwestii absolutorium, w tym także wewnętrznych procedur dotyczących absolutorium i wszelkich innych środków towarzyszących podejmowaniu takich decyzji bądź je wdrażających;
2. zamknięcia, przedstawienia i kontroli rachunków i bilansów Unii, jej instytucji i wszelkich innych finansowanych przez nią organów, w tym ustalania środków finansowych do przeniesienia i bilansowania sald;
3. kontroli działalności finansowej Europejskiego Banku Inwestycyjnego;
4. monitorowania efektywności pod względem kosztów różnych form finansowania przez Unię wdrażania polityk Unii, z udziałem – na wniosek Komisji Kontroli Budżetowej – wyspecjalizowanych komisji i we współpracy – na wniosek Komisji Kontroli Budżetowej – z tymi komisjami przy badaniu sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego;
5. stosunków z Europejskim Urzędem ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF), badania nadużyć i nieprawidłowości w wykonywaniu budżetu Unii, działań w zakresie prewencji i ścisłego nadzoru, ścisłej ochrony interesów finansowych Unii oraz odnośnych działań Prokuratora Europejskiego w tej dziedzinie;
6. stosunków z Trybunałem Obrachunkowym, mianowania jego członków i oceny jego sprawozdań;
7. rozporządzenia finansowego w zakresie wykonania i kontroli budżetu oraz zarządzania nim.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

VI. Komisja Gospodarcza i Monetarna

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. polityki gospodarczej i pieniężnej Unii, funkcjonowania Unii Gospodarczo-Walutowej oraz europejskiego systemu walutowego i finansowego (w tym także stosunków z właściwymi instytucjami i organizacjami);
2. swobodnego przepływu kapitału i płatności (płatności transgraniczne, jednolity obszar płatniczy, bilansowanie płatności, polityka przepływu kapitału oraz udzielania i zaciągania pożyczek, kontrola przepływu kapitału pochodzącego z krajów trzecich, środki stymulujące eksport kapitału unijnego);
3. międzynarodowego systemu walutowego i finansowego (w tym także stosunków z instytucjami i organizacjami finansowymi i walutowymi);
4. uregulowań w zakresie konkurencji oraz pomocy państwowej i publicznej;
5. przepisów podatkowych;
6. wydawania przepisów i nadzorowania usług, instytucji i rynków finansowych, w tym także sprawozdawczości finansowej, audytu, zasad rachunkowości, ładu korporacyjnego i innych zagadnień prawa spółek dotyczących usług finansowych;
7. odnośnej działalności finansowej Europejskiego Banku Inwestycyjnego jako części europejskiego zarządzania gospodarczego w strefie euro.

VII. Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. polityki zatrudnienia i wszelkich aspektów polityki społecznej, w tym również warunków pracy, ubezpieczeń społecznych, integracji społecznej i ochrony socjalnej;
2. praw pracowniczych;
3. środków mających na celu ochronę zdrowia i zapewnienie bezpieczeństwa w miejscu pracy;
4. Europejskiego Funduszu Społecznego;
5. polityki szkoleń zawodowych, w tym także podnoszenia kwalifikacji zawodowych;
6. swobodnego przepływu pracowników i emerytów;
7. dialogu społecznego;
8. wszelkich form dyskryminacji w miejscu pracy i na rynku pracy, z wyjątkiem dyskryminacji ze względu na płeć;
9. stosunków z:
 - Europejskim Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop),
 - Europejską Fundacją na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy,
 - Europejską Fundacją ds. Kształcenia,
 - Europejską Agencją ds. Bezpieczeństwa i Higieny Pracy;oraz stosunków z innymi właściwymi organami Unii i organizacjami międzynarodowymi.

VIII. Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. polityki dotyczącej środowiska naturalnego i środków ochrony środowiska, w szczególności w odniesieniu do:
 - a) zmiany klimatu,
 - b) zanieczyszczenia powietrza, gleby i wody, gospodarowania odpadami i ich powtórnego wykorzystania, niebezpiecznych substancji i produktów, poziomu hałasu i ochrony bioróżnorodności,

Środa, 15 stycznia 2014 r.

- c) trwałego rozwoju,
 - d) działań i porozumień na szczeblu międzynarodowym i regionalnym podjętych w celu ochrony środowiska,
 - e) naprawiania szkód powstałych w środowisku,
 - f) obrony cywilnej,
 - g) Europejskiej Agencji Ochrony Środowiska;
 - h) Europejskiej Agencji Chemikaliów;
2. zdrowia publicznego, a w szczególności:
- a) programów i działań szczególnych w dziedzinie zdrowia publicznego,
 - b) produktów farmaceutycznych i kosmetycznych,
 - c) związanych ze zdrowiem aspektów bioterroryzmu,
 - d) Europejskiej Agencji Oceny Produktów Medycznych i Europejskiego Centrum Zapobiegania i Kontroli Chorób;
3. kwestii związanych z bezpieczeństwem żywności, w szczególności:
- a) znakowania i bezpieczeństwa produktów spożywczych,
 - b) przepisów weterynaryjnych dotyczących ochrony zdrowia ludzkiego przed zagrożeniami; kontroli artykułów spożywczych i systemów produkcji spożywczej w aspekcie zdrowia publicznego,
 - c) Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności i Europejskiego Urzędu ds. Żywności i Weterynarii.

IX. Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. polityki przemysłowej Unii i związanych z nią środków oraz zastosowania nowych technologii, w tym także środków dotyczących średnich i małych przedsiębiorstw;
2. polityki badań i innowacji Unii, w tym także nauki i techniki, a także rozpowszechniania i wykorzystania wyników badań naukowych;
3. europejskiej polityki kosmicznej;
4. działalności Wspólnego Centrum Badawczego, Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych, Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii, Instytutu Materiałów Referencyjnych i Pomiarów, jak również JET, ITER i innych projektów z tej dziedziny;
5. środków Unii dotyczących polityki energetycznej w ogóle oraz w kontekście tworzenia i funkcjonowania wewnętrznego rynku energii, w tym środków dotyczących:
 - a) bezpieczeństwa zaopatrzenia w energię w Unii;
 - b) wspierania efektywności energetycznej i oszczędności energii oraz rozwoju nowych i odnawialnych form energii;
 - c) wspierania wzajemnego połączenia sieci energetycznych i efektywności energetycznej, w tym także tworzenie i rozwój sieci transeuropejskich w sektorze infrastruktury energetyki;
6. traktatu Euratom i Agencji Zaopatrzenia Euratom, bezpieczeństwa nuklearnego, wyłączania urządzeń i usuwania odpadów w sektorze nuklearnym;
7. społeczeństwa informacyjnego, technologii informacyjnych oraz sieci i usług telekomunikacyjnych, w tym technologii i aspektów bezpieczeństwa oraz tworzenia i rozwoju sieci transeuropejskich w sektorze infrastruktury telekomunikacji, a także działalności Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA).

Środa, 15 stycznia 2014 r.

X. Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. koordynacji na szczeblu Unii krajowych systemów ustawodawstwa w dziedzinie rynku wewnętrznego i w zakresie unii celnej, a zwłaszcza:
 - a) swobodnego przepływu towarów, w tym harmonizacji standardów technicznych,
 - b) swobody przedsiębiorczości,
 - c) swobody świadczenia usług, z wyjątkiem sektora finansowego i pocztowego;
2. funkcjonowania jednolitego rynku, w tym środków mających na celu identyfikowanie i usuwanie potencjalnych barier we wdrażaniu jednolitego rynku, w tym jednolitego rynku cyfrowego;
3. wspierania i ochrony interesów gospodarczych konsumentów, z wyjątkiem obszarów zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności;
4. polityki i ustawodawstwa dotyczących wprowadzania w życie zasad jednolitego rynku i egzekwowania praw konsumentów.

XI. Komisja Transportu i Turystyki

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. środków dotyczących rozwoju wspólnej polityki transportu kolejowego, drogowego, śródlądowego, morskiego i powietrznego, a zwłaszcza:
 - a) wspólnych reguł dotyczących transportu w ramach Unii Europejskiej,
 - b) tworzenia i rozwoju sieci transeuropejskich w sektorze infrastruktury transportu,
 - c) świadczenia usług transportowych i stosunków z krajami trzecimi w dziedzinie transportu,
 - d) bezpieczeństwa transportu,
 - e) stosunków z międzynarodowymi organizacjami do spraw transportu;
 - f) Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego, Europejskiej Agencji Kolejowej, Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego i wspólnego przedsięwzięcia SESAR;
2. usług pocztowych;
3. turystyki.

XII. Komisja Rozwoju Regionalnego

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. prowadzenia i rozwoju unijnej polityki rozwoju regionalnego i spójności, ustanowionej w Traktatach;
2. Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Funduszu Spójności i innych unijnych instrumentów polityki regionalnej;
3. oceny wpływu innych polityk unijnych na spójność gospodarczą i społeczną;
4. koordynacji unijnych instrumentów strukturalnych;
5. miejskiego wymiaru polityki spójności;
6. regionów peryferyjnych i wysp jak również współpracy transgranicznej i międzyregionalnej;
7. stosunków z Komitetem Regionów, organizacjami współpracy międzyregionalnej oraz władzami lokalnymi i regionalnymi.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

XIII. Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. funkcjonowania i rozwoju wspólnej polityki rolnej;
2. rozwoju wsi, w tym działań w ramach odpowiednich instrumentów finansowych;
3. ustawodawstwa w zakresie:
 - a) zagadnień weterynaryjnych i fitosanitarnych oraz pasz zwierzęcych, o ile środki takie nie mają na celu ochrony zdrowia ludzkiego przed zagrożeniami,
 - b) hodowli i dobrostanu zwierząt;
4. poprawy jakości produktów rolnych;
5. zaopatrzenia w surowce rolnicze;
6. Wspólnotowego Urzędu Odmian Roślin;
7. leśnictwa i agroleśnictwa.

XIV. Komisja Rybołówstwa

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. funkcjonowania i rozwoju wspólnej polityki rybołówstwa oraz zarządzania nią;
2. zachowania zasobów rybnych, zarządzania rybołówstwem i flotami eksploatującymi takie zasoby oraz badań stosowanych w dziedzinie rybołówstwa;
3. wspólnej organizacji rynku produktów rybnych i akwakultury oraz ich przetwarzania i wprowadzania do obrotu;
4. polityki strukturalnej w sektorze rybołówstwa i upraw wodnych, w tym instrumentów finansowych i funduszy orientacji w dziedzinie rybołówstwa służących wsparciu tych sektorów;
5. zintegrowanej polityki morskiej w odniesieniu do działalności połowowej;
6. umów o partnerstwie dotyczących zrównoważonego rybołówstwa, regionalnych organizacji rybołówstwa i wykonywania międzynarodowych zobowiązań w dziedzinie rybołówstwa.

XV. Komisja Kultury i Edukacji

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. aspektów kulturalnych Unii Europejskiej, a zwłaszcza:
 - a) pogłębiania wiedzy oraz upowszechniania kultury,
 - b) ochrony i promowania różnorodności kulturowej i językowej,
 - c) zachowania i ochrony dziedzictwa kulturalnego, wymiany kulturalnej i twórczości artystycznej;
2. polityki edukacyjnej Unii, w tym także europejskiego szkolnictwa wyższego, wspierania systemu szkół europejskich i kształcenia ustawicznego;
3. polityki audiowizualnej oraz kulturalnych i edukacyjnych aspektów społeczeństwa informacyjnego;
4. polityki dotyczącej młodzieży;
5. rozwoju polityki w zakresie sportu, wypoczynku i rozrywki;
6. polityki informacyjnej i środków przekazu;
7. współpracy z krajami trzecimi w obszarze sportu i edukacji oraz stosunków z właściwymi organizacjami i instytucjami międzynarodowymi.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

XVI. Komisja Prawna

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. wykładni, stosowania i monitorowania prawa Unii i zgodności aktów unijnych z prawem pierwotnym, a w szczególności wyboru podstawy prawnej oraz przestrzegania zasad pomocniczości i proporcjonalności;
2. wykładni oraz stosowania prawa międzynarodowego w zakresie, w jakim dotyczy ono Unii Europejskiej;
3. lepszego stanowienia prawa i uproszczenia prawa Unii;
4. ochrony prawnej praw i prerogatyw Parlamentu, w tym także udziału Parlamentu w postępowaniach przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
5. aktów Unii mających wpływ na porządek prawny państw członkowskich, w następujących dziedzinach:
 - a) prawa cywilnego i handlowego,
 - b) prawa spółek,
 - c) prawa własności intelektualnej,
 - d) prawa procesowego;
6. środków dotyczących współpracy sądowej i administracyjnej w sprawach cywilnych;
7. odpowiedzialności w zakresie ochrony środowiska i sankcji za przestępstwa przeciw środowisku;
8. kwestii etycznych związanych z nowymi technologiami, przy zastosowaniu procedury obejmującej zaangażowane komisje;
9. statutu posła do Parlamentu Europejskiego i regulaminu pracowniczego Unii Europejskiej;
10. przywilejów i immunitetów, jak również weryfikacji mandatów poselskich;
11. organizacji i statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
12. Urzędu ds. Harmonizacji na Rynku Wewnętrznym.

XVII. Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. ochrony, na terytorium Unii, praw obywatelskich, praw człowieka i praw podstawowych, w tym także ochrony mniejszości, zgodnie z postanowieniami traktatów i Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej;
2. środków niezbędnych do zwalczania wszelkich form dyskryminacji oprócz dyskryminacji ze względu na płeć oraz dyskryminacji w miejscu pracy bądź na rynku pracy;
3. ustawodawstwa w obszarze przejrzystości oraz ochrony osób fizycznych pod kątem przetwarzania danych osobowych;
4. utworzenia i rozwijania przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, z poszanowaniem zasad pomocniczości i proporcjonalności, a w szczególności:
 - a) środków dotyczących wjazdu i przepływu osób, azylu i migracji,
 - b) środków dotyczących zintegrowanego zarządzania wspólnymi granicami,
 - c) środków dotyczących współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych, w tym terroryzmu, oraz materialnych i proceduralnych środków dotyczących rozwoju bardziej spójnego podejścia Unii do prawa karnego;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

5. Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii i Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej, Europolu, Eurojustu, Cepolu, Prokuratury Europejskiej i innych organów i agencji działających w tym obszarze;
6. stwierdzania istnienia wyraźnego ryzyka poważnego naruszenia wspólnych zasad państw członkowskich przez jedno z nich.

XVIII. Komisja Spraw Konstytucyjnych

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. instytucjonalnych aspektów procesu integracji europejskiej, zwłaszcza przygotowania, wszczynania i przebiegu procedur związanych ze zwykłą i uproszczoną rewizją traktatu;
2. stosowania traktatu UE i oceny jego funkcjonowania;
3. konsekwencji dla instytucji wynikających z negocjacji w sprawie rozszerzenia lub wystąpienia z Unii;
4. stosunków międzyinstytucjonalnych, w tym także analizy porozumień międzyinstytucjonalnych, o których mowa w art. 127 ust. 2 Regulaminu, w celu ich zatwierdzenia przez Parlament;
5. jednolitej procedury wyborczej;
6. partii politycznych i fundacji politycznych na poziomie europejskim, z zastrzeżeniem kompetencji Prezydium;
7. stwierdzania poważnego i stałego naruszenia wspólnych zasad państw członkowskich przez jedno z nich;
8. wykładni i stosowania Regulaminu oraz propozycji zmian.

XIX. Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. definiowania, wspierania i ochrony praw kobiet w Unii oraz *unijnych* środków w tym zakresie;
2. wspierania praw kobiet w krajach trzecich;
3. polityki równych szans, w tym wspierania równości między kobietami i mężczyznami w dostępie do rynku pracy i w sposobie traktowania w pracy;
4. likwidacji wszelkich form przemocy i dyskryminacji ze względu na płeć;
5. realizacji i dalszego włączania zasady równości szans we wszystkie dziedziny polityki;
6. nadzorowania oraz realizacji umów i konwencji międzynarodowych dotyczących praw kobiet;
7. zwiększania wiedzy o prawach kobiet;

XX. Komisja Petycji

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. petycji;
 2. organizacji wysłuchań publicznych dotyczących inicjatyw obywatelskich zgodnie z art. 197a;
 3. stosunków z Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich.”
 2. postanawia, że niniejsza decyzja wejdzie w życie pierwszego dnia pierwszej sesji ósmej kadencji parlamentarnej;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji do wiadomości Radzie i Komisji.
-

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0035

Zmiana Regulaminu Parlamentu Europejskiego dotycząca uchylenia i skorzystania z immunitetu**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie zmiany Regulaminu Parlamentu Europejskiego dotycząca uchylenia i skorzystania z immunitetu (2013/2031(REG))**

(2016/C 482/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pismo przewodniczącego Komisji Prawnej z dnia 9 listopada 2012 r.,
 - uwzględniając art. 211 i 212 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz opinię Komisji Prawnej (A7-0012/2014),
1. podejmuje decyzję o wprowadzeniu do Regulaminu poniższych zmian;
 2. przypomina, iż zmiany te wchodzi w życie pierwszego dnia najbliższej sesji miesięcznej;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji do wiadomości Radzie i Komisji.

Poprawka 1**Regulamin Parlamentu Europejskiego****Artykuł 5 – ustęp 1 a (nowy)**

Tekst obowiązujący

Poprawka

1a. Immunitet parlamentarny nie jest osobistym przywilejem posła, lecz gwarancją niezależności Parlamentu jako całości oraz jego członków.

Poprawka 2**Regulamin Parlamentu Europejskiego****Artykuł 6 – ustęp 1**

Tekst obowiązujący

Poprawka

1. Wykonując swoje uprawnienia związane z przywilejami oraz immunitetami Parlament **dąży przede wszystkim do** utrzymania swojej integralności jako demokratycznego zgromadzenia ustawodawczego oraz do zagwarantowania niezależności posłów w sprawowaniu ich funkcji.

1. Wykonując swoje uprawnienia związane z przywilejami i immunitetami, Parlament **działa w celu** utrzymania swojej integralności jako demokratycznego zgromadzenia ustawodawczego oraz do zagwarantowania niezależności posłów w sprawowaniu ich funkcji. **Każdy wniosek o uchylenie immunitetu jest oceniany zgodnie z art. 7, 8 i 9 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej oraz zgodnie z zasadami, o których mowa w niniejszym artykule.**

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

Poprawka 3
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 6 – ustęp 2

Tekst obowiązujący

Poprawka

2. Każdy wniosek w sprawie uchylenia immunitetu posła skierowany do Przewodniczącego przez właściwy organ państwa członkowskiego jest przedstawiany na posiedzeniu plenarnym oraz przekazywany właściwej komisji.

skreślony

Poprawka 4
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 6 – ustęp 3

Tekst obowiązujący

Poprawka

3. Każdy wniosek dotyczący skorzystania z immunitetu i przywilejów skierowany do Przewodniczącego przez posła lub byłego posła jest przedstawiany na posiedzeniu plenarnym oraz przekazywany właściwej komisji.

skreślony

Poprawka 5
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 6 – ustęp 4

Tekst obowiązujący

Poprawka

4. W przypadku zatrzymania posła lub pozbawienia go swobody przemieszczania się, gdy zachodzi podejrzenie naruszenia jego przywilejów i immunitetu, Przewodniczący, po konsultacji z przewodniczącym właściwej komisji i jej sprawozdawcą, może zainicjować w trybie pilnym działania zmierzające do potwierdzenia przywilejów i immunitetu posła. Przewodniczący informuje o podjętej inicjatywie właściwą komisję oraz Parlament.

skreślony

Poprawka 6
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 6 – ustęp 4 a (nowy)

Tekst obowiązujący

Poprawka

4a. Gdy poseł został wezwany do wystąpienia w charakterze świadka lub biegłego, wniosek o uchylenie immunitetu nie jest konieczny, pod warunkiem że:

— nie będzie zobowiązany stawić się w terminie uniemożliwiającym bądź utrudniającym wykonywanie obowiązków parlamentarnych lub będzie mógł dostarczyć oświadczenie w formie pisemnej lub każdej innej, które nie zakłóci wykonywania obowiązków parlamentarnych; oraz

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

Tekst obowiązujący

Poprawka

- *nie będzie zobowiązany do składania zeznań dotyczących informacji poufnych, które uzyskał w związku z wykonywanym mandatem, a których ujawnienie uznałby za niewskazane.*

Poprawka 7

Regulamin Parlamentu Europejskiego

Artykuł 6 a (nowy)

Tekst obowiązujący

Poprawka

Artykuł 6a

Korzystanie z przywilejów i immunitetu

1. *W przypadkach gdy istnieje podejrzenie, że przywileje lub immunitet posła lub byłego posła zostały naruszone przez organy władz państwa członkowskiego, można złożyć zgodnie z art. 7 ust. - I Regulaminu wniosek o podjęcie przez Parlament decyzji, czy rzeczywiście doszło do naruszenia tych przywilejów lub immunitetu.*
2. *Taki wniosek o wyrażenie zgody na skorzystanie z przywilejów i immunitetu można złożyć zwłaszcza wtedy, gdy uzna się, że istnieją okoliczności stanowiące administracyjne lub inne ograniczenie swobody przemieszczania się posłów udających się na miejsce obrad Parlamentu lub z niego powracających bądź ograniczenie swobody wyrażania opinii lub głosowania podczas wykonywania obowiązków, albo że istnieją okoliczności objęte zakresem art. 9 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.*
3. *Wniosek posła o wyrażenie zgody na skorzystanie z przywilejów i immunitetu nie jest dopuszczalny, jeżeli wpłynął już wniosek o uchYLENIE immunitetu tego posła lub o skorzystanie z tego immunitetu, dotyczący tego samego postępowania prawnego, niezależnie od tego, czy decyzja została już podjęta.*
4. *Wniosek posła o wyrażenie zgody na skorzystanie z przywilejów i immunitetu nie będzie dalej brany pod uwagę, jeżeli wpłynęł wniosek o uchYLENIE immunitetu tego posła dotyczący tego samego postępowania prawnego.*
5. *W przypadku gdy podjęto decyzję o odmowie wyrażenia zgody na skorzystanie przez posła z przywilejów i immunitetu, poseł może zwrócić się o ponowne rozpatrzenie decyzji, przedstawiając nowe dowody. Wniosek o ponowne rozpatrzenie decyzji jest niedopuszczalny, jeżeli zostanie wniesiona skarga na decyzję na mocy art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej lub jeżeli Przewodniczący uzna, że przedstawione nowe dowody nie są dostatecznie przekonujące, by uzasadnić ponowne rozpatrzenie.*

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

Poprawka 8
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 6 b (nowy)

Tekst obowiązujący

Poprawka

Artykuł 6b

Działanie Przewodniczącego w trybie pilnym w celu utrzymania immunitetu

1. W przypadku zatrzymania posła lub pozbawienia go swobody przemieszczania się, gdy zachodzi podejrzenie naruszenia jego przywilejów i immunitetu, Przewodniczący, po konsultacji z przewodniczącym właściwej komisji i jej sprawozdawcą, może zainicjować w trybie pilnym działania zmierzające do potwierdzenia przywilejów i immunitetu posła. Przewodniczący informuje o podjętej inicjatywie właściwą komisję oraz Parlament.

2. W przypadku gdy Przewodniczący działa na podstawie uprawnień nadanych mu na mocy ust. 1, komisja zapoznaje się z inicjatywą Przewodniczącego na swoim najbliższym posiedzeniu. Komisja może sporządzić sprawozdanie oraz przedstawić je w Parlamencie, jeśli uzna to za konieczne.

Poprawka 9
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 7 – ustęp - 1 (nowy)

Tekst obowiązujący

Poprawka

-1. Każdy wniosek o uchylenie immunitetu posła skierowany do Przewodniczącego przez właściwy organ państwa członkowskiego lub wniosek o wyrażenie zgody na skorzystanie z immunitetu i przywilejów skierowany przez posła lub byłego posła jest ogłaszany na posiedzeniu plenarnym oraz przekazywany właściwej komisji.

Poprawka 10
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 7 – ustęp 1

Tekst obowiązujący

Poprawka

1. Wnioski o uchylenie immunitetu lub o skorzystanie z immunitetu **i przywilejów są niezwłocznie** rozpatrywane przez **właściwą** komisję **w kolejności, w jakiej zostały wniesione**.

1. Wnioski o uchylenie immunitetu lub o **wyrażenie zgody na** skorzystanie z **przywilejów i** immunitetu **są** rozpatrywane przez komisję **niezwłocznie, lecz z uwzględnieniem ich względnej złożoności**.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

Poprawka 11
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 7 – ustęp 3

Tekst obowiązujący

3. Komisja może zwrócić się do właściwego organu o udostępnienie wszelkich informacji, które uzna za niezbędne do ustalenia zasadności uchylenia immunitetu lub skorzystania z niego. **Zainteresowany poseł ma możliwość udzielenia wyjaśnień, może także przedłożyć wszelkie dokumenty oraz dowody pisemne, które uzna za istotne. Posła może reprezentować inny poseł.**

Poprawka

3. Komisja może zwrócić się do właściwego organu o udostępnienie wszelkich informacji, które uzna za niezbędne do ustalenia zasadności uchylenia immunitetu lub skorzystania z niego.

Poprawka 12
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 7 – ustęp 3 a (nowy)

Tekst obowiązujący

3a. Zainteresowany poseł ma możliwość udzielenia wyjaśnień, może także przedłożyć wszelkie dokumenty oraz dowody pisemne, które uzna za istotne. Posła może reprezentować inny poseł.

Poprawka

Posel nie uczestniczy w debacie nad wnioskiem o uchylenie jego immunitetu lub dotyczącym go wnioskiem o wyrażenie zgody na skorzystanie z immunitetu, z wyjątkiem samego wysłuchania.

Przewodniczący komisji kieruje do posła zaproszenie do udzielenia wyjaśnień z podaniem dnia i godziny. Posel może zrezygnować z prawa do udzielenia wyjaśnień.

Jeżeli poseł nie stawia się na wysłuchanie na podstawie tego zaproszenia, uznaje się, że zrezygnował z prawa do udzielenia wyjaśnień, chyba że zwróci się on o usprawiedliwienie jego niestawienia się w zaproponowanym dniu i godzinie, podając powody. Przewodniczący komisji podejmuje decyzję o przyjęciu wniosku o usprawiedliwienie na podstawie podanych powodów i od tej decyzji nie ma odwołania.

Jeżeli przewodniczący komisji postanowi przyjąć wniosek o usprawiedliwienie, kieruje do posła zaproszenie do udzielenia wyjaśnień z podaniem innego dnia i godziny. Jeżeli poseł nie stawia się pomimo drugiego zaproszenia do udzielenia wyjaśnień, procedura toczy się dalej bez udzielenia przez niego wyjaśnień. Nie można wówczas przyjąć żadnych kolejnych wniosków o usprawiedliwienie lub o możliwość udzielenia wyjaśnień.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

Poprawka 13
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 7 – ustęp 5

Tekst obowiązujący

Poprawka

5. *Gdy poseł został wezwany do wystąpienia w charakterze świadka lub biegłego, wniosek o uchYLENIE immunitetu nie jest konieczny, pod warunkiem że:*

skreślony

— *nie będzie zobowiązany stawić się w terminie uniemożliwiającym bądź utrudniającym wykonywanie czynności parlamentarnych lub będzie mógł dostarczyć oświadczenie w formie pisemnej lub każdej innej, które nie zakłóci wykonywania obowiązków parlamentarnych;*

— *nie będzie zobowiązany do składania zeznań dotyczących informacji poufnych, które uzyskał w związku z wykonywanym mandatem, a których ujawnienie uznalby za niewskazane.*

Poprawka 14
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 7 – ustęp 6

Tekst obowiązujący

Poprawka

6. *W przypadku wniosku o skorzystanie z przywilejów lub immunitetu komisja stwierdza, czy istnieją okoliczności stanowiące administracyjne lub inne ograniczenie swobody przemieszczania się posłów udających się na miejsce obrad Parlamentu lub z niego powracających bądź swobody wyrażania opinii lub głosowania podczas wykonywania mandatu lub czy wchodzi one w zakres art. 9 Protokołu o przywilejach i immunitetach nieobjęty prawem krajowym. Komisja przedstawia właściwemu organowi propozycję wyciągnięcia odpowiednich wniosków.*

skreślony

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

Poprawka 15
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 7 – ustęp 10

Tekst obowiązujący

10. W przypadku, gdy Przewodniczący działa na podstawie uprawnień nadanych mu w art. 6 ust. 4, właściwa komisja zapoznaje się z inicjatywą Przewodniczącego w trakcie najbliższego posiedzenia. Komisja może sporządzić sprawozdanie oraz przedstawić je w Parlamencie, jeśli uzna to za konieczne.

Poprawka

skreślony

Poprawka 16
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 7 – ustęp 12 a (nowy)

Tekst obowiązujący

12a. Komisja opracowuje zasady stosowania niniejszego artykułu.

Poprawka

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P7_TA(2014)0004

Emisje CO₂ z nowych lekkich pojazdów dostawczych *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 510/2011 w celu określenia warunków osiągnięcia docelowego zmniejszenia emisji CO₂ z nowych lekkich pojazdów dostawczych przewidzianego na 2020 r. (COM(2012)0394 – C7-0185/2012 – 2012/0191(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 482/29)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2012)0394),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 192 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C7-0185/2012),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 12 grudnia 2012 r. ⁽¹⁾,
 - po konsultacji z Komitetem Regionów,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady złożone w piśmie z dnia 4 października 2013 r. do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, jak również Komisji Transportu i Turystyki (A7-0168/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 15.2.2013, s.109

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

P7_TC1-COD(2012)0191

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 510/2011 w celu określenia warunków osiągnięcia docelowego zmniejszenia emisji CO₂ z nowych lekkich samochodów dostawczych przewidzianego na 2020 r.

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 253/2014.)

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0005

Program ochrony konsumentów na lata 2014–2020 *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie programu ochrony konsumentów na lata 2014–2020 (COM(2011)0707 – C7-0397/2011 – 2011/0340(COD))

(Zwyczajna procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 482/30)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0707),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 169 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0397/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 28 marca 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 4 maja 2012 r. ⁽²⁾
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 23 października 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Budżetowej i Komisji Prawnej (A7-0214/2012),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli Komisja uzna za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0340

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 w sprawie wieloletniego programu na rzecz konsumentów na lata 2014–2020 oraz uchylającego decyzję nr 1926/2006/WE

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 254/2014.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s.89.

⁽²⁾ Dz.U. C 225 z 27.7.2012, s.217

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0006

Wspólnotowe kontyngenty taryfowe na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszankę żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 774/94 otwierające i ustalające zarządzanie niektórymi wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszankę żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości (COM(2011)0906 – C7-0524/2011 – 2011/0445(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 482/31)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0906),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0524/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 28 października 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0212/2012),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾;
 2. przyjmuje do wiadomości oświadczenia Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmiany do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0445

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 774/94 w odniesieniu do uprawnień wykonawczych i delegowanych powierzonych Komisji

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 252/2014.)

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ**Oświadczenie Komisji w sprawie ujednolicenia**

Przyjęcie niniejszego rozporządzenia będzie skutkować dużą liczbą zmian odnośnych aktów. Aby zwiększyć czytelność tych aktów, Komisja zaproponuje możliwie szybko ich ujednolicenie, gdy rozporządzenie zostanie przyjęte, nie później niż 30 września 2014 r.

⁽¹⁾ Niniejsze stanowisko zastępuje poprawki przyjęte w dniu 12 września 2012 r. (Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0328).

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

Oświadczenie Komisji w sprawie aktów delegowanych

W kontekście niniejszego rozporządzenia Komisja przypomina swoje zobowiązane, wyrażone w pkt 15 porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską, by udostępnić Parlamentowi wszystkie informacje i dokumentację dotyczącą spotkań z ekspertami krajowymi w ramach swoich prac dotyczących opracowywania aktów delegowanych.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0007

Przywóz oliwy z oliwek i innych produktów rolnych z Turcji *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2008/97, (WE) nr 779/98 i (WE) nr 1506/98 w zakresie przywozu oliwy z oliwek i innych produktów rolnych z Turcji w odniesieniu do uprawnień delegowanych i wykonawczych, które zostaną przyznane Komisji (COM(2011)0918 – C7-0005/2012 – 2011/0453(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 482/32)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0918),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0005/2012),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 28 października 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0209/2012),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾;
 2. przyjmuje do wiadomości oświadczenia Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0453

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2008/97, (WE) nr 779/98 i (WE) nr 1506/98 w zakresie przywozu oliwy z oliwek i innych produktów rolnych z Turcji w odniesieniu do uprawnień delegowanych i wykonawczych, które zostaną przyznane Komisji

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 255/2014.)

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ**Oświadczenie Komisji w sprawie ujednoclenia**

Przyjęcie niniejszego rozporządzenia będzie się wiązało ze znaczną liczbą zmian w przedmiotowych aktach. W trosce o poprawę czytelności tych aktów Komisja zaproponuje ich ujednoclenie tak szybko, jak to możliwe po przyjęciu rozporządzenia, jednak nie później niż 30 września 2014 r.

⁽¹⁾ Niniejsze stanowisko zastępuje poprawki przyjęte w dniu 12 września 2012 r. (Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0329).

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

Oświadczenie Komisji w sprawie aktów delegowanych

W związku z niniejszym rozporządzeniem Komisja przypomina o podjętym na mocy ust. 15 porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską zobowiązaniu do przekazywania Parlamentowi wszelkich informacji i pełnej dokumentacji dotyczących posiedzeń z udziałem ekspertów krajowych w ramach prac przygotowawczych nad aktami delegowanymi.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0008

Oznaczenia geograficzne aromatyzowanych produktów sektora wina *I****Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów sektora wina (COM(2011)0530 – C7-0234/2011 – 2011/0231(COD))**

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 482/33)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0530),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2, art. 43 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0234/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając uzasadnioną opinię przedstawioną – na mocy protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez luksemburską Izbę Deputowanych, w której stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 7 grudnia 2011 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu przekazane przez przedstawiciela Rady pismem z dnia 14 października 2013 r. zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - zgodnie z art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0158/2012),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom państw członkowskich.

P7_TC1-COD(2011)0231**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów sektora wina, uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91***(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 251/2014.)*

⁽¹⁾ Dz.U. C 43 z 15.2.2012, s. 67.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0019

Uchylenie decyzji Rady 2007/124/WE, Euratom ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie projektu decyzji Rady uchylającej decyzję Rady 2007/124/WE, Euratom ustanawiającą na lata 2007–2013, jako część ogólnego programu w sprawie bezpieczeństwa i ochrony wolności, szczegółowy program „Zapobieganie, gotowość i zarządzanie skutkami terroryzmu i innymi rodzajami ryzyka dla bezpieczeństwa” (15187/2013 – C7-0418/2013 – 2013/0281(APP))

(Specjalna procedura ustawodawcza – zgoda)

(2016/C 482/34)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (15187/2013),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 352 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 203 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (C7-0418/2013),
 - uwzględniając art. 81 ust. 1 i art. 46 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0432/2013),
1. wyraża zgodę na projekt decyzji Rady;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.
-

Środa, 15 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0020

Odnowienie Umowy UE – Rosja w sprawie współpracy naukowej i technologicznej ***Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej odnowienia Umowy w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Federacji Rosyjskiej (13152/2013 – C7-0370/2013 – 2013/0282(NLE))****(Zgoda)**

(2016/C 482/35)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady dotyczącej odnowienia Umowy w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Federacji Rosyjskiej (13152/2013),
 - uwzględniając decyzję Rady 2000/742/WE z dnia 16 listopada 2000 r. dotyczącą zawarcia Umowy w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Federacji Rosyjskiej,
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 186 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0370/2013),
 - uwzględniając art. 81, art. 90 ust. 7 i art. 46 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Budżetowej (A7-0473/2013),
1. wyraża zgodę na odnowienie Umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządóm i parlamentóm państw członkowskich oraz Federacji Rosyjskiej.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0021

Nominały i parametry techniczne monet euro przeznaczonych do obiegu *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie nominałów i parametrów technicznych monet euro przeznaczonych do obiegu (przekształcenie) (COM(2013)0184 – C7-0132/2013 – 2013/0096(NLE))

(Konsultacja – przekształcenie)

(2016/C 482/36)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2013)0184),
 - uwzględniając art. 128 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0132/2013),
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych⁽¹⁾,
 - uwzględniając pismo z dnia 17 czerwca 2013 r. skierowane przez Komisję Prawną do Komisji Gospodarczej i Monetarnej zgodnie z art. 87 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 87 i 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0479/2013),
- A. mając na uwadze, że zdaniem grupy konsultacyjnej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz mając na uwadze, że w odniesieniu do kodyfikacji niezmienionych przepisów wcześniejszych aktów i tych zmian wniosek zawiera zwykłą kodyfikację istniejących tekstów, bez zmiany co do ich istoty;
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 4

Tekst proponowany przez Komisję

- (4) Jednolity system walutowy Unii powinien budzić zaufanie społeczne i prowadzić do innowacji technicznych, które zapewniają bezpieczeństwo, niezawodność i sprawność tego systemu.

Poprawka

- (4) Jednolity system walutowy Unii powinien budzić zaufanie społeczne i prowadzić do innowacji technicznych, które zapewniają bezpieczeństwo, niezawodność i sprawność tego systemu. **Powinien również pomóc w zapobieganiu podrabianiu pieniędzy.**

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 2

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 10 – ustęp 8*Tekst proponowany przez Komisję*

8. Wszelkie istotne informacje na temat nowych narodowych wzorów obiegowych monet euro są publikowane przez Komisję w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Poprawka

8. Wszelkie istotne informacje na temat nowych narodowych wzorów obiegowych monet euro są publikowane przez Komisję w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Wszelkie zastrzeżenia wysuwane przez Komisję na mocy ust. 5 są przekazywane Parlamentowi Europejskiemu.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0023

Tachografy i przepisy socjalne odnoszące się do transportu drogowego ***II

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. dotyczące stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym i uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (11532/4/2013 – C7-0410/2013 – 2011/0196(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2016/C 482/37)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu (11532/4/2013 – C7-0410/2013),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 7 grudnia 2011 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów,
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0451),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 72 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Transportu i Turystyki (A7-0471/2013),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. stwierdza, że akt ustawodawczy zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu ustawodawczego, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 5. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu ustawodawczego po sprawdzeniu, czy wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Oświadczenie Komisji dotyczące rozporządzenia (WE) nr 561/2006

W celu zapewnienia skutecznego i jednolitego stosowania przepisów dotyczących czasu prowadzenia pojazdu i okresów odpoczynku Komisja będzie nadal ściśle monitorować stosowanie tych przepisów, a w razie potrzeby wystąpi z odpowiednimi inicjatywami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 43 z 15.2.2012, s. 79.

⁽²⁾ Dz.U. C 349 E z 29.11.2013, s. 105.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0024

Udzielanie koncesji *I****Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielania koncesji (COM(2011)0897 – C7-0004/2012 – 2011/0437(COD))****(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)**

(2016/C 482/38)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0897),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 53 ust. 1, art. 62 i art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0004/2012),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając uzasadnione opinie przedstawione przez niemiecki Bundesrat, Kongres Deputowanych Hiszpanii oraz Radę Federacyjną Austrii w ramach Protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, zawierające stwierdzenie, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 26 kwietnia 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 19 lipca 2012 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie złożone przez przedstawiciela Rady w piśmie z dnia 17 lipca 2013 r. do przyjęcia stanowiska Parlamentu zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rozwoju Regionalnego i Komisji Prawnej (A7-0030/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0437**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/.../UE w sprawie udzielania koncesji***(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2014/23/UE.)*⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 29.6.2012, s. 84.⁽²⁾ Dz.U. C 277 z 13.9.2012, s. 74.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0025

Zamówienia publiczne ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zamówień publicznych (COM(2011)0896 – C7-0006/2012 – 2011/0438(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 482/39)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0896),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 53 ust. 1, art. 62 i 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0006/2012),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając uzasadnione opinie przedstawione – na mocy protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez brytyjską Izbę Gmin oraz szwedzki parlament, w których stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 26 kwietnia 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 9 października 2012 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady złożone w piśmie z dnia 17 lipca 2013 r. do przyjęcia stanowiska Parlamentu zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rozwoju Regionalnego oraz Komisji Prawnej (A7-0007/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.

P7_TC1-COD(2011)0438

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/.../UE w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2014/24/UE.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 29.6.2012, s. 84.
⁽²⁾ Dz.U. C 391 z 18.12.2012, s. 49.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0026

Zamówienia przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych *I****Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (COM(2011)0895 – C7-0007/2012 – 2011/0439(COD))**

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 482/40)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0895),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 53 ust. 1, art. 62 i 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0007/2012),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając uzasadnione opinie przedstawione – na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez szwedzki parlament oraz brytyjską Izbę Gmin, w których stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 26 kwietnia 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 9 października 2012 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu przekazane przez przedstawiciela Rady pismem z dnia 17 lipca 2013 r. zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rozwoju Regionalnego i Komisji Prawnej (A7-0034/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom państw członkowskich.

P7_TC1-COD(2011)0439**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/.../UE w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylającej dyrektywę 2004/17/WE***(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2014/25/UE.)*⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 29.6.2012, s. 84.⁽²⁾ Dz.U. C 391 z 18.12.2012, s. 49.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0027

Dostęp towarów i usług do rynku wewnętrznego zamówień publicznych ***I

Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 15 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dostępu towarów i usług z państw trzecich do rynku wewnętrznego Unii w zakresie zamówień publicznych oraz procedur wspierających negocjacje dotyczące dostępu unijnych towarów i usług do rynków zamówień publicznych państw trzecich (COM(2012)0124 – C7-0084/2012 – 2012/0060(COD)) ⁽¹⁾

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 482/41)

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Tytuł 1

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka
<p>Wniosek</p> <p>ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY</p> <p>w sprawie dostępu towarów i usług z państw trzecich do rynku wewnętrznego Unii w zakresie zamówień publicznych oraz procedur wspierających negocjacje dotyczące dostępu unijnych towarów i usług do rynków zamówień publicznych państw trzecich</p> <p>(Tekst mający znaczenie dla EOG)</p>	<p>Wniosek</p> <p>ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY</p> <p>w sprawie dostępu towarów i usług z państw trzecich do rynku wewnętrznego Unii w zakresie zamówień publicznych i koncesji oraz procedur wspierających negocjacje dotyczące dostępu unijnych towarów i usług do rynków zamówień publicznych i koncesji państw trzecich</p> <p>(Tekst mający znaczenie dla EOG)</p>

Poprawka 2

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Umocowanie 3 a (nowe)

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka
	<p>— uwzględniając zmienione dyrektywy w sprawie zamówień publicznych (2011/0438(COD), 2011/0439(COD) oraz 2011/0437(COD));</p>

Poprawka 3

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Umocowanie 3 b (nowe)

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka
	<p>— uwzględniając zmienione wielostronne Porozumienie w sprawie zamówień rządowych (GPA),</p>

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do właściwej komisji w celu ponownego rozpatrzenia zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi Regulaminu (A7-0454/2013).

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 4**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 1***Tekst proponowany przez Komisję*

- (1) Artykuł 21 Traktatu o Unii Europejskiej stanowi, iż Unia określa i prowadzi wspólne polityki i działania oraz dąży do zapewnienia wysokiego stopnia współpracy we wszelkich dziedzinach stosunków międzynarodowych, w tym w celu zachęcania wszystkich krajów do integracji w ramach gospodarki światowej, między innymi drogą stopniowego znoszenia ograniczeń w handlu międzynarodowym.

Poprawka

- (1) Artykuł 21 Traktatu o Unii Europejskiej stanowi, iż Unia określa i prowadzi wspólne polityki i działania oraz dąży do zapewnienia wysokiego stopnia współpracy we wszelkich dziedzinach stosunków międzynarodowych, w tym w celu **ochrony swoich wartości, podstawowych interesów, bezpieczeństwa, niezależności i integralności oraz w celu** zachęcania wszystkich krajów do integracji w ramach gospodarki światowej, między innymi drogą stopniowego znoszenia ograniczeń w handlu międzynarodowym.

Poprawka 86**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 4 a (nowy)***Tekst proponowany przez Komisję**Poprawka*

- (4a) **Zmienione wielostronne porozumienie WTO w sprawie zamówień publicznych (GPA) przewiduje jedynie ograniczony dostęp do rynku dla przedsiębiorstw z Unii w odniesieniu do rynków zamówień publicznych w krajach trzecich i ma zastosowanie jedynie do niektórych członków WTO, mianowicie do tych, którzy są stroną porozumienia w sprawie zamówień publicznych. W grudniu 2013 r. Unia ratyfikowała zmienione porozumienie w sprawie zamówień publicznych.**

Poprawka 5**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 5***Tekst proponowany przez Komisję**Poprawka*

- (5) W kontekście Światowej Organizacji Handlu oraz swoich stosunków dwustronnych Unia postuluje ambitne otwarcie międzynarodowych rynków zamówień publicznych Unii i jej partnerów handlowych, w oparciu o zasadę wzajemności i obopólnych korzyści.

- (5) W kontekście Światowej Organizacji Handlu oraz swoich stosunków dwustronnych Unia postuluje ambitne otwarcie międzynarodowych rynków zamówień publicznych **i koncesji** Unii i jej partnerów handlowych, w oparciu o zasadę wzajemności i obopólnych korzyści.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 6

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 5 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (5a) *Zamówienia publiczne stanowią istotną część produktu krajowego brutto UE, a zatem powinny zostać wykorzystane do umocnienia potencjału innowacji w UE oraz produkcji przemysłowej. W świetle zrównoważonej strategii polityki przemysłowej w Unii Europejskiej nieuczciwe przetargi obejmujące towary i/lub usługi pochodzące spoza Unii Europejskiej powinny zatem zostać wyłączone. Jednocześnie konieczne jest zapewnienie przemysłowi UE wzajemności i sprawiedliwych warunków dostępu do rynku.*

Poprawka 7

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 5 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (5b) *Polityka handlowa Unii Europejskiej powinna przyczynić się do ograniczania ubóstwa na całym świecie, a to poprzez dążenie do poprawy warunków pracy, ochrony pracowników i ochrony zdrowia, a także do wzmocnienia praw podstawowych.*

Poprawka 8

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 6

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (6) Wiele państw trzecich jest niechętnych otwarciu swoich rynków zamówień publicznych na międzynarodową konkurencję bądź większemu otwarciu tych rynków ponad to, co ma dotąd miejsce. W rezultacie unijni wykonawcy napotykać praktyki restrykcyjne w udzielaniu zamówień w przypadku wielu partnerów handlowych Unii. Te praktyki restrykcyjne w udzielaniu zamówień skutkują utratą istotnych możliwości handlowych.

- (6) Wiele państw trzecich jest niechętnych otwarciu swoich rynków zamówień publicznych **i koncesji** na międzynarodową konkurencję bądź większemu otwarciu tych rynków ponad to, co ma dotąd miejsce. W rezultacie unijni wykonawcy napotykać praktyki restrykcyjne w udzielaniu zamówień w przypadku wielu partnerów handlowych Unii. Te praktyki restrykcyjne w udzielaniu zamówień skutkują utratą istotnych możliwości handlowych.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 87**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 7**

Tekst proponowany przez Komisję

- (7) Dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych ⁽¹⁰⁾ oraz dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽¹¹⁾ zawierają jedynie kilka przepisów dotyczących zewnętrznego aspektu unijnej polityki zamówień publicznych, w szczególności art. 58 i 59 dyrektywy 2004/17/WE. Przepisy te **mają** jednak ograniczony zakres i z uwagi na brak wytycznych nie **są** szeroko stosowane przez podmioty zamawiające.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 1.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

Poprawka

- (7) Dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych ⁽¹⁰⁾ oraz dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽¹¹⁾ zawierają jedynie kilka przepisów dotyczących zewnętrznego aspektu unijnej polityki zamówień publicznych, w szczególności art. 58 i 59 dyrektywy 2004/17/WE. Przepisy te **miały** jednak ograniczony zakres i z uwagi na brak wytycznych nie **były** szeroko stosowane przez podmioty zamawiające, **wobec czego należy je zastąpić spójniejszymi przepisami.**

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 1.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

Poprawka 88**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 7 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (7a) **Oferentom z krajów trzecich dostęp do rynku zamówień publicznych w Unii należy umożliwić na podstawie następujących dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady: 2014/.../UE ⁽¹²⁾, 2014/.../UE ⁽¹³⁾ i 2014/.../UE ⁽¹⁴⁾.**

⁽¹²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/.../UE w sprawie zamówień publicznych z dnia ... (Dz.U. L ...).

⁽¹³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/.../UE w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych z dnia ... (Dz.U. L ...).

⁽¹⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/.../UE w sprawie udzielania koncesji z dnia ... (Dz.U. L ...).

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 9**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 8**

Tekst proponowany przez Komisję

- (8) Zgodnie z art. 207 TFUE wspólna polityka handlowa w dziedzinie zamówień publicznych powinna opierać się na jednolitych zasadach.

Poprawka

- (8) Zgodnie z art. 207 TFUE wspólna polityka handlowa w dziedzinie zamówień publicznych **i koncesji** powinna opierać się na jednolitych zasadach.

Poprawka 10**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 9**

Tekst proponowany przez Komisję

- (9) W interesie pewności prawa dla wykonawców i instytucji/podmiotów zamawiających z Unii oraz państw trzecich międzynarodowe zobowiązania dotyczące dostępu do rynku podjęte przez Unię wobec państw trzecich w dziedzinie zamówień publicznych powinny zostać odzwierciedlone w unijnym porządku prawnym, zapewniając tym samym ich skuteczne stosowanie. Komisja powinna wydać wytyczne na temat stosowania istniejących zobowiązań międzynarodowych Unii Europejskiej dotyczących dostępu do rynku. Wspomniane wytyczne powinny być regularnie aktualizowane i dostarczać łatwych w użyciu informacji.

Poprawka

- (9) W interesie pewności prawa dla wykonawców i instytucji/podmiotów zamawiających z Unii oraz państw trzecich międzynarodowe zobowiązania dotyczące dostępu do rynku podjęte przez Unię wobec państw trzecich w dziedzinie zamówień publicznych **i koncesji** powinny zostać odzwierciedlone w unijnym porządku prawnym, zapewniając tym samym ich skuteczne stosowanie. Komisja powinna wydać wytyczne na temat stosowania istniejących zobowiązań międzynarodowych Unii Europejskiej dotyczących dostępu do rynku. Wspomniane wytyczne powinny być regularnie aktualizowane i dostarczać łatwych w użyciu informacji.

Poprawka 11**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 9 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

- (9a) **Komisja Europejska powinna zagwarantować, że nie finansuje programów, w ramach których udzielanie i wykonywanie międzynarodowych zamówień publicznych byłoby sprzeczne z zasadami przewidzianymi w dyrektywach w sprawie zamówień publicznych (2011/0438(COD), 2011/0439(COD) oraz 2011/0437(COD)).**

Poprawka

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 12**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 10**

Tekst proponowany przez Komisję

- (10) Realizacja celów dotyczących poprawy dostępu wykonawców z UE do rynków zamówień publicznych określonych państw trzecich chronionych za pomocą środków restrykcyjnych w udzielaniu zamówień, a także zachowania równych warunków konkurencji w ramach jednolitego rynku europejskiego, wymaga ujednoczenia w całej Unii Europejskiej zasad traktowania towarów i usług nieobjętych międzynarodowymi zobowiązaniami Unii.

Poprawka

- (10) Realizacja celów dotyczących poprawy dostępu wykonawców z UE do rynków zamówień publicznych **i koncesji** określonych państw trzecich chronionych za pomocą środków restrykcyjnych w udzielaniu zamówień, a także zachowania równych warunków konkurencji w ramach jednolitego rynku europejskiego, wymaga ujednoczenia w całej Unii Europejskiej zasad traktowania towarów i usług nieobjętych międzynarodowymi zobowiązaniami Unii.

Poprawka 13**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 11**

Tekst proponowany przez Komisję

- (11) W tym celu należy ustalić reguły pochodzenia, tak aby instytucje/podmioty zamawiające wiedziały, czy dane towary i usługi są objęte międzynarodowymi zobowiązaniami Unii Europejskiej. Pochodzenie towaru należy ustalać zgodnie z art. 22-26 rozporządzenia (WE) nr 2913/1992 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny⁽¹²⁾. Zgodnie z tym rozporządzeniem towar należy uznać za towar unijny, jeżeli został w całości uzyskany lub wyprodukowany w Unii. Towar, w którego produkcję zaangażowane jest co najmniej jedno państwo trzecie, jest uznawany za pochodzący z państwa, w którym został poddany ostatniej istotnej, ekonomicznie uzasadnionej obróbce lub przetworzeniu, które spowodowało wytworzenie nowego produktu lub stanowiło istotny etap wytwarzania w przedsiębiorstwie przystosowanym do tego celu. Pochodzenie usługi należy ustalać na podstawie pochodzenia dostarczającej go osoby fizycznej lub prawnej. Wytyczne, o których mowa w motywie 9, powinny obejmować zastosowanie reguł pochodzenia w praktyce.

Poprawka

- (11) W tym celu należy ustalić reguły pochodzenia, tak aby instytucje/podmioty zamawiające wiedziały, czy dane towary i usługi są objęte międzynarodowymi zobowiązaniami Unii Europejskiej. Pochodzenie towaru należy ustalać zgodnie z art. 59-63 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/20132, w tym **dotychczasowych przepisów, które mają zostać przyjęte na podstawie art. 65 tego rozporządzenia**. Zgodnie z tym rozporządzeniem towar należy uznać za towar unijny, jeżeli został w całości uzyskany lub wyprodukowany w Unii. Towar, w którego produkcję zaangażowane jest co najmniej jedno państwo trzecie, jest uznawany za pochodzący z państwa, w którym został poddany ostatniej istotnej, ekonomicznie uzasadnionej obróbce lub przetworzeniu, które spowodowało wytworzenie nowego produktu lub stanowiło istotny etap wytwarzania w przedsiębiorstwie przystosowanym do tego celu. Pochodzenie usługi należy ustalać na podstawie pochodzenia dostarczającej go osoby fizycznej lub prawnej. **Ustalenia pochodzenia usługi należy dokonać zgodnie z zasadami Układu ogólnego w sprawie handlu usługami WTO (GATS). Postanowienia określające reguły pochodzenia usług powinny zapobiegać obchodzeniu ograniczeń w dostępie do unijnego rynku zamówień publicznych w drodze zakładania przedsiębiorstw działających na zasadzie „skrzynki pocztowej”**. Wytyczne, o których mowa w motywie 9, powinny obejmować zastosowanie reguł pochodzenia w praktyce.

⁽¹²⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawki 14 i 89
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 12

Tekst proponowany przez Komisję

- (12) Komisja powinna ocenić, czy wyrazić zgodę na to, by instytucje/podmioty zamawiające w rozumieniu dyrektyw [2004/17/WE i 2004/18/WE oraz dyrektywy [...] Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia [...]... w sprawie udzielania koncesji ⁽¹³⁾], w przypadku zamówień o szacunkowej wartości na poziomie lub powyżej 5 000 000 EUR, wykluczyły z postępowań o udzielenie zamówienia towary i usługi nieobjęte międzynarodowymi zobowiązaniami ze strony Unii Europejskiej.

⁽¹³⁾ Dz.U. L ...

Poprawka

- (12) **Jeżeli Komisja wszczyna zewnętrzne postępowanie wyjaśniające dotyczące zamówień publicznych, aby zbadać, czy w odniesieniu do dostępu do rynków zamówień publicznych w krajach trzecich występuje problem braku znaczącej wzajemności**, powinna ona ocenić, czy wyrazić zgodę na to, by instytucje/podmioty zamawiające w rozumieniu dyrektyw [2004/17/WE i 2004/18/WE oraz dyrektywy [...] Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia [...]...w sprawie udzielania koncesji ⁽¹³⁾], w przypadku **postępowań o udzielenie zamówień lub koncesji** o szacunkowej wartości na poziomie lub powyżej 5 000 000 EUR, wykluczyły z postępowań o udzielenie zamówienia **lub koncesji** towary i usługi nieobjęte międzynarodowymi zobowiązaniami ze strony Unii Europejskiej. **Powyższe nie dotyczy postępowań o udzielenie zamówień na towary i usługi pochodzące z państw należących do Europejskiego Obszaru Gospodarczego określone przez odpowiednie reguły pochodzenia, a także objętych zamówieniem towarów i usług pochodzących z krajów korzystających z ustaleń „wszystko oprócz broni” wymienionych w załączniku IV do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 ^(13a), jak również objętych zamówieniem towarów i usług pochodzących z krajów rozwijających się uznanych za podatne na zagrożenia z powodu braku dywersyfikacji i niewystarczającej integracji z międzynarodowym systemem handlu, określonych w załączniku VII do rozporządzenia (UE) nr 978/2012.**

⁽¹³⁾ Dz.U. L ...

^(13a) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 z dnia 25 października 2012 r. wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 (Dz.U. L 303 z 31.10.2012, s. 1).

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawki 15 i 90
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 13

Tekst proponowany przez Komisję

- (13) W interesie przejrzystości instytucje/podmioty zamawiające zamierzające skorzystać ze swoich uprawnień zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w zakresie wykluczenia z postępowania o udzielenie zamówienia ofert obejmujących towary lub usługi pochodzące spoza Unii Europejskiej, w których wartość towarów i usług nieobjętych zobowiązaniami przekracza 50 % całkowitej wartości danych towarów i usług, powinny poinformować o tym wykonawców w **ogłoszeniu o zamówieniu publikowanym w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej**.

Poprawka

- (13) W interesie przejrzystości instytucje/podmioty zamawiające zamierzające skorzystać ze swoich uprawnień zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w zakresie wykluczenia z postępowania o udzielenie zamówienia **lub koncesji** ofert obejmujących towary lub usługi pochodzące spoza Unii Europejskiej, w których wartość towarów i usług nieobjętych zobowiązaniami przekracza 50 % całkowitej wartości danych towarów i usług, powinny poinformować o tym wykonawców w **części wprowadzającej „specyfikacji technicznej” lub „dokumentu opisowego”, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 15 dyrektywy [2014/.../UE] w sprawie zamówień publicznych oraz w art. 2 pkt 15 dyrektywy [2014/.../UE] w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych lub w części wprowadzającej „wymagań technicznych i wymagań w zakresie funkcjonalności”, o których mowa w art. 2 ust. 13 dyrektywy [2014/.../UE] w sprawie udzielania koncesji**.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 16
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 15

Tekst proponowany przez Komisję

- (15) W przypadku zamówień o szacunkowej wartości na poziomie lub powyżej 5 000 000 EUR Komisja powinna wyrazić zgodę na planowane wykluczenie, jeżeli umowa międzynarodowa dotycząca dostępu do rynku w dziedzinie zamówień publicznych pomiędzy Unią a państwem, z którego pochodzą dane towary lub usługi, zawiera – w odniesieniu do towarów lub usług, których dotyczy proponowane wykluczenie – wyraźne zastrzeżenia dostępu do rynku ze strony Unii. W przypadku braku takiej umowy Komisja powinna wyrazić zgodę na wykluczenie, jeżeli państwo trzecie utrzymuje środki restrykcyjne w udzielaniu zamówień prowadzące do braku znaczącej wzajemności w otwarciu rynku między Unią a danym państwem trzecim. Należy domniemywać braku znaczącej wzajemności, jeżeli środki restrykcyjne w udzielaniu zamówień skutkują poważną i powtarzającą się dyskryminacją wykonawców, towarów i usług z UE.

Poprawka

- (15) W przypadku zamówień **i koncesji** o szacunkowej wartości na poziomie lub powyżej 5 000 000 EUR Komisja powinna wyrazić zgodę na planowane wykluczenie, jeżeli umowa międzynarodowa dotycząca dostępu do rynku w dziedzinie zamówień publicznych **i koncesji** pomiędzy Unią a państwem, z którego pochodzą dane towary lub usługi, zawiera – w odniesieniu do towarów lub usług, których dotyczy proponowane wykluczenie – wyraźne zastrzeżenia dostępu do rynku ze strony Unii. W przypadku braku takiej umowy Komisja powinna wyrazić zgodę na wykluczenie, jeżeli państwo trzecie utrzymuje środki restrykcyjne w udzielaniu zamówień **w ramach przetargów lub udzielania koncesji** prowadzące do braku znaczącej wzajemności w otwarciu rynku między Unią a danym państwem trzecim. Należy domniemywać braku znaczącej wzajemności, jeżeli środki restrykcyjne w udzielaniu zamówień **lub koncesji** skutkują poważną i powtarzającą się dyskryminacją wykonawców, towarów i usług z UE **lub jeżeli brak poszanowania przepisów międzynarodowego prawa pracy wymienionych w załączniku XI do dyrektywy w sprawie zamówień publicznych [...] z 2014 r. oraz w załączniku XIV do dyrektywy koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych [...] (2014 r.) przez organy publiczne spowodował poważne trudności wskazane Komisji, a napotkane przez przedsiębiorstwa europejskie, które ubiegały się o uzyskanie zamówień i koncesji w państwach trzecich.**

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 17

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 16

Tekst proponowany przez Komisję

- (16) Dokonując oceny, czy występuje brak znaczącej wzajemności, Komisja powinna badać, w jakim stopniu prawo zamówień publicznych danego państwa zapewnia przejrzystość zgodnie z międzynarodowymi standardami w dziedzinie zamówień publicznych oraz wyklucza możliwość dyskryminacji unijnych towarów, usług i wykonawców. Ponadto powinna ona badać, w jakim stopniu organy publiczne oraz/lub poszczególni zamawiający utrzymują bądź przyjmują praktyki dyskryminujące towary, usługi i wykonawców z Unii.

Poprawka

- (16) Dokonując oceny, czy występuje brak znaczącej wzajemności, Komisja powinna badać, w jakim stopniu prawo **dotyczące** zamówień publicznych **i koncesji** danego państwa zapewnia przejrzystość zgodnie z międzynarodowymi standardami w dziedzinie zamówień publicznych **i koncesji** oraz wyklucza możliwość dyskryminacji unijnych towarów, usług i wykonawców. Ponadto powinna ona badać, w jakim stopniu organy publiczne oraz/lub poszczególni zamawiający utrzymują bądź przyjmują praktyki dyskryminujące towary, usługi i wykonawców z Unii, **a także w jakim stopniu brak poszanowania przepisów międzynarodowego prawa pracy wymienionych w załączniku XI do dyrektywy w sprawie zamówień publicznych [...] z 2014 r. oraz w załączniku XIV do dyrektywy koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych [...] (2014 r.) przez organy publiczne spowodował poważne trudności wskazane Komisji, a napotkane przez przedsiębiorstwa europejskie, które ubiegały się o uzyskanie zamówień i koncesji w państwach trzecich.**

Poprawka 18

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 16 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (16a) **Przy dokonywaniu oceny ofert obejmujących towary lub usługi pochodzące spoza Unii Europejskiej instytucje zamawiające i Komisja Europejska powinny zapewnić zgodność z kryteriami sprawiedliwego handlu, jak również zgodność z prawem pracy i z normami ochrony środowiska przewidzianymi w art. 15 ust. 2 i załączniku 11 do dyrektywy w sprawie zamówień publicznych [...] (2014 r.) XXX.**

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 19

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 17

Tekst proponowany przez Komisję

- (17) Komisja powinna być w stanie zapobiegać ewentualnemu negatywnemu wpływowi planowanego wykluczenia na negocjacje handlowe prowadzone z danym państwem. W związku z tym Komisja powinna, w przypadku gdy dane państwo prowadzi z Unią istotne negocjacje dotyczące dostępu do rynku w dziedzinie zamówień publicznych, a Komisja uważa, że istnieje realna szansa usunięcia w bliskiej przyszłości praktyk restrykcyjnych w udzielaniu zamówień, mieć możliwość przyjęcia aktu wykonawczego stanowiącego, iż nie należy wykluczać towarów i usług pochodzących z tego państwa z postępowań o udzielenie zamówienia przez okres jednego roku.

Poprawka

- (17) Komisja powinna być w stanie zapobiegać ewentualnemu negatywnemu wpływowi planowanego wykluczenia na negocjacje handlowe prowadzone z danym państwem. W związku z tym Komisja powinna, w przypadku gdy dane państwo prowadzi z Unią istotne negocjacje dotyczące dostępu do rynku w dziedzinie zamówień publicznych **i/lub koncesji**, a Komisja uważa, że istnieje realna szansa usunięcia w bliskiej przyszłości praktyk restrykcyjnych w udzielaniu zamówień **i/lub koncesji**, mieć możliwość przyjęcia aktu wykonawczego stanowiącego, iż nie należy wykluczać towarów i usług pochodzących z tego państwa z postępowań o udzielenie zamówienia przez okres jednego roku.

Poprawka 20

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 18

Tekst proponowany przez Komisję

- (18) W świetle faktu, iż dostęp towarów i usług z państw trzecich do unijnego rynku zamówień publicznych wchodzi w zakres wspólnej polityki handlowej, państwa członkowskie lub ich instytucje/podmioty zamawiające nie powinny mieć możliwości ograniczania dostępu towarów lub usług z państw trzecich do swoich postępowań przetargowych za pomocą jakichkolwiek środków innych niż przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.

Poprawka

- (18) W świetle faktu, iż dostęp towarów i usług z państw trzecich do unijnego rynku zamówień publicznych **i koncesji** wchodzi w zakres wspólnej polityki handlowej, państwa członkowskie lub ich instytucje/podmioty zamawiające nie powinny mieć możliwości ograniczania dostępu towarów lub usług z państw trzecich do swoich postępowań przetargowych za pomocą jakichkolwiek środków innych niż przewidziane w niniejszym rozporządzeniu **lub w odpowiednich przepisach prawa UE**.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 21
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 19

Tekst proponowany przez Komisję

- (19) W świetle znaczących trudności instytucji/podmiotów zamawiających związanych z oceną wyjaśnień oferentów w kontekście ofert obejmujących towary lub usługi pochodzące spoza Unii Europejskiej, w których wartość towarów i usług nieobjętych zobowiązaniami przekracza 50 % całkowitej wartości danych towarów i usług, należy zapewnić większą przejrzystość w zakresie traktowania rażąco tanich ofert. Niezależnie od przepisów przewidzianych w art. 69 dyrektywy **w sprawie zamówień publicznych** oraz art. 79 dyrektywy **w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych**, instytucje/podmioty zamawiające, które zamierzają zaakceptować tego rodzaju rażąco tanią ofertę, powinny poinformować o tym pozostałych oferentów na piśmie, podając przy tym uzasadnienie rażąco niskiego poziomu ceny lub kosztów. Umożliwi to wspomnianym oferentom bardziej precyzyjną ocenę, czy zwycięski oferent jest w stanie zrealizować w pełni zamówienie na warunkach określonych w dokumentach przetargowych. Tym samym te dodatkowe informacje pozwolą zapewnić w większym stopniu równe warunki działania na rynku zamówień publicznych UE.

Poprawka

- (19) W świetle znaczących trudności instytucji/podmiotów zamawiających związanych z oceną wyjaśnień oferentów w kontekście ofert obejmujących towary lub usługi pochodzące spoza Unii Europejskiej, w których wartość towarów i usług nieobjętych zobowiązaniami przekracza 50 % całkowitej wartości danych towarów i usług, należy zapewnić większą przejrzystość w zakresie traktowania rażąco tanich ofert. **Oferty, które wydają się rażąco tanie w odniesieniu do robót budowlanych, dostaw lub usług, mogą opierać się na błędnych pod względem technicznym, ekonomicznym lub prawnym założeniach lub praktykach.** Niezależnie od przepisów przewidzianych w art. 69 dyrektywy **2014/XXX/UE Parlamentu Europejskiego i Rady**^(13a) oraz art. 79 dyrektywy **2014/XXX/UE Parlamentu Europejskiego i Rady**^(13b) instytucje/podmioty zamawiające, które zamierzają zaakceptować tego rodzaju rażąco tanią ofertę, powinny poinformować o tym pozostałych oferentów na piśmie, podając przy tym uzasadnienie rażąco niskiego poziomu ceny lub kosztów. **W przypadku gdy oferent nie jest w stanie przedstawić wystarczającego wyjaśnienia, instytucji zamawiającej powinno przysługiwać prawo do odrzucenia oferty.** Umożliwi to wspomnianym oferentom bardziej precyzyjną ocenę, czy zwycięski oferent jest w stanie zrealizować w pełni zamówienie na warunkach określonych w dokumentach przetargowych. Tym samym te dodatkowe informacje pozwolą zapewnić w większym stopniu równe warunki działania na rynku zamówień publicznych UE.

^(13a) Dyrektywa 2014/XXX/UE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zamówień publicznych (Dz.U. XXX) (2011/0438 (COD)).

^(13b) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/XXX/UE w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. XXX) (2011/0439(COD)).

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawki 22 i 91

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 20

Tekst proponowany przez Komisję

- (20) Komisja powinna mieć możliwość wszczęcia w dowolnym momencie, z własnej inicjatywy lub na wniosek zainteresowanych stron, zewnętrznego postępowania wyjaśniającego w sprawie praktyk restrykcyjnych w udzielaniu zamówień utrzymywanych rzekomo przez państwo trzecie. **W tym kontekście należy w szczególności uwzględnić fakt wyrażenia przez Komisję zgody na szereg planowanych wykluczeń dotyczących państwa trzeciego zgodnie z art. 6 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.** Tego rodzaju postępowania wyjaśniające powinny pozostawać bez uszczerbku dla rozporządzenia Rady (WE) nr 3286/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. ustanawiającego procedury wspólnotowe w zakresie wspólnej polityki handlowej w celu zapewnienia wykonania praw Wspólnoty zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego, w szczególności tymi ustanowionymi pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu ⁽¹⁴⁾.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. L 349 z 31.12.1994

Poprawka

- (20) Komisja powinna mieć możliwość wszczęcia w dowolnym momencie, z własnej inicjatywy lub na wniosek zainteresowanych stron, zewnętrznego postępowania wyjaśniającego w sprawie praktyk restrykcyjnych w udzielaniu zamówień **i koncesji** utrzymywanych rzekomo przez państwo trzecie. **W decyzji o wszczęciu zewnętrznego postępowania wyjaśniającego Komisja powinna uwzględnić liczbę wniosków złożonych przez instytucje/podmioty zamawiające lub państwa członkowskie.** Tego rodzaju postępowania wyjaśniające powinny pozostawać bez uszczerbku dla rozporządzenia Rady (WE) nr 3286/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. ustanawiającego procedury wspólnotowe w zakresie wspólnej polityki handlowej w celu zapewnienia wykonania praw Wspólnoty zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego, w szczególności tymi ustanowionymi pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu ⁽¹⁴⁾.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. L 349 z 31.12.1994

Poprawka 23

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 21

Tekst proponowany przez Komisję

- (21) Jeżeli Komisja, na podstawie dostępnych jej informacji, ma powód, aby uważać, iż państwo trzecie przyjęło lub utrzymuje praktykę restrykcyjną w udzielaniu zamówień, powinna mieć możliwość wszczęcia postępowania wyjaśniającego. Jeżeli istnienie praktyki restrykcyjnej w udzielaniu zamówień w państwie trzecim potwierdzi się, Komisja powinna zaprosić dane państwo do podjęcia konsultacji w celu poprawy możliwości przetargowych dla wykonawców, towarów i usług z UE w zamówieniach publicznych w tym państwie.

Poprawka

- (21) Jeżeli Komisja, na podstawie dostępnych jej informacji, ma powód, aby uważać, iż państwo trzecie przyjęło lub utrzymuje praktykę restrykcyjną w udzielaniu zamówień **i koncesji**, powinna mieć możliwość wszczęcia postępowania wyjaśniającego. Jeżeli istnienie praktyki restrykcyjnej w udzielaniu zamówień w państwie trzecim potwierdzi się, Komisja powinna zaprosić dane państwo do podjęcia konsultacji w celu poprawy możliwości przetargowych dla wykonawców, towarów i usług z UE w zamówieniach publicznych w tym państwie.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 24**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 22***Tekst proponowany przez Komisję*

- (22) Jeżeli konsultacje z danym państwem nie prowadzą do wystarczającej poprawy w zakresie możliwości przetargowych dla wykonawców, towarów i usług z UE, Komisja powinna podjąć odpowiednie środki restrykcyjne.

Poprawka

- (22) Jeżeli konsultacje z danym państwem nie prowadzą **w rozsądnym czasie** do wystarczającej poprawy w zakresie możliwości przetargowych dla wykonawców, towarów i usług z UE **lub jeżeli środki zaradcze/naprawcze przyjęte przez dane państwo trzecie uznaje się za niezadowalające**, Komisja powinna podjąć odpowiednie środki restrykcyjne.

Poprawka 25**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 23***Tekst proponowany przez Komisję*

- (23) Tego rodzaju środki mogą obejmować obowiązkowe wykluczanie towarów i usług z państwa trzeciego z postępowań o udzielenie zamówienia publicznego w Unii Europejskiej, bądź mogą poddawać oferty zawierające towary lub usługi pochodzące z tego państwa obowiązkowej karze cenowej. Aby zapobiec obchodzeniu tych środków, konieczne może być również wykluczenie określonych osób prawnych, mających siedzibę w Unii Europejskiej i kontrolowanych przez podmioty zagraniczne lub będących ich własnością, które nie prowadzą istotnej działalności gospodarczej bezpośrednio i skutecznie powiązanej z gospodarką danego państwa członkowskiego. Odpowiednie środki nie powinny być nieproporcjonalne do praktyk restrykcyjnych w udzielaniu zamówień, na które stanowią odpowiedź.

Poprawka

- (23) Tego rodzaju środki mogą obejmować obowiązkowe wykluczanie towarów i usług z państwa trzeciego z postępowań o udzielenie zamówienia publicznego **lub postępowań o przyznanie koncesji** w Unii Europejskiej, bądź mogą poddawać oferty zawierające towary lub usługi pochodzące z tego państwa obowiązkowej karze cenowej. Aby zapobiec obchodzeniu tych środków, konieczne może być również wykluczenie określonych osób prawnych, mających siedzibę w Unii Europejskiej i kontrolowanych przez podmioty zagraniczne lub będących ich własnością, które nie prowadzą istotnej działalności gospodarczej bezpośrednio i skutecznie powiązanej z gospodarką danego państwa członkowskiego. Odpowiednie środki nie powinny być nieproporcjonalne do praktyk restrykcyjnych w udzielaniu zamówień, na które stanowią odpowiedź, **i powinny być stosowane przez okres maksymalnie pięciu lat, który można przedłużyć o kolejne pięć lat.**

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 26

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 24 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (24a) *Konieczne jest również, aby w perspektywie należytego uwzględnienia wymogów ochrony środowiska, wymogów socjalnych i warunków pracy instytucje zamawiające podjęły właściwe środki w celu zapewnienia zgodności ze zobowiązaniami w dziedzinie prawa ochrony środowiska, prawa socjalnego i prawa pracy, które obowiązują w miejscu wykonywania robót budowlanych oraz które wynikają ze zobowiązań międzynarodowych, przepisów ustawowych i wykonawczych, dekretów i decyzji, zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym, jak również z układów zbiorowych.*

Poprawka 27

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 26

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (26) W kontekście **ogólnej** polityki Unii w **odniesieniu do państw najslabiej rozwiniętych, określonej, między innymi, w rozporządzeniu Rady (WE) nr 732/2008 z dnia 22 lipca 2008 r. wprowadzającym ogólny system preferencji taryfowych od dnia 1 stycznia 2009 r.**, właściwe jest zrównanie towarów i usług pochodzących z **tych** krajów z unijnymi towarami i usługami.

- (26) W kontekście **ogólnego celu** polityki Unii **polegającego na wspieraniu wzrostu gospodarczego państw rozwijających się oraz ich włączenia do globalnego łańcucha wartości, co stanowi podstawę ustanowienia przez Unię ogólnego systemu preferencji określonego w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012**, właściwe jest zrównanie towarów i usług pochodzących z krajów **najslabiej rozwiniętych korzystających z ustaleń „wszystko oprócz broni” oraz towarów i usług pochodzących z krajów rozwijających się uznanych za podatne na zagrożenia z powodu braku dywersyfikacji i niewystarczającej integracji z międzynarodowym systemem handlu, które zostały określone odpowiednio w załączniku IV i załączniku VII do rozporządzenia (UE) nr 978/2012**, z unijnymi towarami i usługami.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 28**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 27**

Tekst proponowany przez Komisję

- (27) Aby odzwierciedlić w unijnym porządku prawnym międzynarodowe zobowiązania dotyczące dostępu do rynku podjęte przez Unię w dziedzinie zamówień publicznych po przyjęciu niniejszego rozporządzenia, należy powierzyć Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zakresie zmiany wykazu umów międzynarodowych stanowiącego załącznik do niniejszego rozporządzenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Poprawka

- (27) Aby odzwierciedlić w unijnym porządku prawnym międzynarodowe zobowiązania dotyczące dostępu do rynku podjęte przez Unię w dziedzinie zamówień publicznych **i koncesji** po przyjęciu niniejszego rozporządzenia, należy powierzyć Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zakresie zmiany wykazu umów międzynarodowych stanowiącego załącznik do niniejszego rozporządzenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Poprawka 29**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 30**

Tekst proponowany przez Komisję

- (30) Komisja powinna składać co trzy lata sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia.

Poprawka

- (30) Komisja powinna składać co trzy lata sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia. **W sprawozdaniu Komisja powinna ocenić funkcjonowanie tego rozporządzenia oraz postępy w dochodzeniu do wzajemności, jeśli chodzi o otwieranie rynków zamówień publicznych. Wraz z drugim sprawozdaniem na temat stosowania niniejszego rozporządzenia, które powinno zostać sporządzone najpóźniej sześć lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, Komisja powinna przedłożyć wniosek w sprawie ulepszenia niniejszego rozporządzenia lub przedstawić powody, dla których w jej opinii nie ma potrzeby dokonywania zmian w rozporządzeniu. W przypadku gdy Komisja nie przedłoży wniosku ani nie przedstawi powodów, dla których nie ma potrzeby dokonywania zmian w rozporządzeniu, niniejsze rozporządzenie powinno przestać obowiązywać.**

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 30

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 31

Tekst proponowany przez Komisję

(31) Zgodnie z zasadą proporcjonalności, dla realizacji podstawowego celu dotyczącego ustanowienia wspólnej polityki zewnętrznej w dziedzinie zamówień publicznych konieczne i właściwe jest określenie zasad traktowania towarów i usług nieobjętych międzynarodowymi zobowiązaniami Unii Europejskiej. Niniejsze rozporządzenie w sprawie dostępu wykonawców, towarów i usług z państw trzecich nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia zamierzonych celów, zgodnie z art. 5 akapit trzeci Traktatu o Unii Europejskiej,

Poprawka

(31) Zgodnie z zasadą proporcjonalności, dla realizacji podstawowego celu dotyczącego ustanowienia wspólnej polityki zewnętrznej w dziedzinie zamówień publicznych **i koncesji** konieczne i właściwe jest określenie zasad traktowania towarów i usług nieobjętych międzynarodowymi zobowiązaniami Unii Europejskiej. Niniejsze rozporządzenie w sprawie dostępu wykonawców, towarów i usług z państw trzecich nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia zamierzonych celów, zgodnie z art. 5 akapit trzeci Traktatu o Unii Europejskiej,

Poprawka 31

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Niniejsze rozporządzenie określa zasady dostępu towarów i usług z państw trzecich do zamówień udzielanych na potrzeby realizacji robót budowlanych lub obiektu budowlanego, dostawy towarów i świadczenia usług przez instytucje/podmioty zamawiające z Unii, a także ustanawia procedury wspierające negocjacje dotyczące dostępu unijnych towarów i usług do rynków zamówień publicznych państw trzecich.

Poprawka

1. Niniejsze rozporządzenie określa zasady dostępu towarów i usług z państw trzecich do zamówień udzielanych na potrzeby realizacji robót budowlanych lub obiektu budowlanego, dostawy towarów i świadczenia usług przez instytucje/podmioty zamawiające z Unii, a także ustanawia procedury wspierające negocjacje dotyczące dostępu unijnych towarów i usług do rynków zamówień publicznych państw trzecich. **Państwa członkowskie lub ich instytucje/podmioty zamawiające mogą ograniczyć dostęp towarów lub usług z państw trzecich do postępowań o udzielenie zamówienia jedynie za pomocą środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu lub odpowiednich przepisów prawa UE.**

Poprawka 93

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp 2 – akapit drugi

Tekst proponowany przez Komisję

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do zamówień dotyczących towarów i usług zamawianych do celów rządowych, a nie w celu ich komercyjnej odsprzedaży ani w celu wykorzystania ich do produkcji towarów lub świadczenia usług w sprzedaży komercyjnej.

Poprawka

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do zamówień dotyczących towarów i usług zamawianych do celów rządowych **oraz do udzielania koncesji dotyczących usług i robót świadczonych do celów rządowych**, a nie w celu ich komercyjnej odsprzedaży ani w celu wykorzystania ich do produkcji towarów lub świadczenia usług w sprzedaży komercyjnej.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 33

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 1 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

- a) „**dostawca**” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, **która oferuje towary** na rynku;

Poprawka

- a) „**wykonawca**” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną **lub podmiot publiczny bądź grupę takich osób i/lub podmiotów, które oferują wykonanie robót budowlanych lub obiektu budowlanego, dostawy towarów lub świadczenie usług** na rynku;

Poprawka 34

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 1 – litera b

Tekst proponowany przez Komisję

- b) „**usługodawca**” oznacza **każdą osobę fizyczną lub prawną, która oferuje realizację robót budowlanych lub obiektu budowlanego bądź usług na rynku**;

Poprawka

- b) „**oferent**” oznacza **wykonawcę, który złożył ofertę**;

Poprawka 35

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 1 – litera d

Tekst proponowany przez Komisję

- d) „**towary lub usługi objęte zobowiązaniami**” oznaczają towary lub usługi pochodzące z państwa, z którym Unia zawarła umowę międzynarodową w dziedzinie zamówień publicznych zawierającą zobowiązania dotyczące dostępu do rynku, i w odniesieniu do których przedmiotowa umowa ma zastosowanie. Załącznik I do niniejszego rozporządzenia zawiera wykaz stosownych umów;

Poprawka

- d) „**towary lub usługi objęte zobowiązaniami**” oznaczają towary lub usługi pochodzące z państwa, z którym Unia zawarła umowę międzynarodową w dziedzinie zamówień publicznych **i koncesji** zawierającą zobowiązania dotyczące dostępu do rynku, i w odniesieniu do których przedmiotowa umowa ma zastosowanie. Załącznik I do niniejszego rozporządzenia zawiera wykaz stosownych umów;

(Powyższa zmiana ma zastosowanie do całości analizowanego tekstu ustawodawczego (dodanie odniesienia do koncesji tam, gdzie mowa o zamówieniach publicznych); jego przyjęcie wymaga zmian technicznych w całym tekście).

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 39

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 1 – litera g a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

ga) „brak znaczącej wzajemności” oznacza istnienie wszelkich środków, procedur lub praktyk ustawodawczych, regulacyjnych lub administracyjnych, przyjętych lub stosowanych przez władze publiczne lub indywidualne jednostki zamawiające w państwie trzecim, które to środki, procedury lub praktyki ograniczają dostęp do rynków zamówień publicznych lub koncesji, zwłaszcza ze względu na brak przejrzystości w porównaniu z międzynarodowymi standardami, dyskryminującymi przepisami prawnymi oraz praktykami administracyjnymi, co skutkuje poważnym i powtarzającym się dyskryminacyjnym traktowaniem wykonawców, towarów lub usług z Unii Europejskiej.

Należy domniemywać „braku znaczącej wzajemności”, jeżeli brak poszanowania przepisów międzynarodowego prawa pracy wymienionych w załączniku XI do dyrektywy w sprawie zamówień publicznych [...] z 2014 r. oraz w załączniku XIV do dyrektywy koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych [...] (2014 r.) przez organy publiczne spowodował trudności wskazane Komisji, a napotkane przez przedsiębiorstwa europejskie, które ubiegały się o uzyskanie zamówień i koncesji w państwach trzecich.

Poprawka 36

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 2 – litera b

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

b) termin „wykonawca” obejmuje w równym stopniu pojęcia dostawcy i usługodawcy;

skreślona

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 37

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 2 – litera c

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

c) **wykonawca, który złożył ofertę, oznaczany jest jako „oferent”;**

skreślona

Poprawka 38

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 2 – litera e

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

e) „obowiązkowa kara cenowa” odnosi się do obowiązku podmiotów zamawiających w zakresie podniesienia, z pewnymi wyjątkami, ceny usług lub towarów pochodzących z określonych państw trzecich, które zostały zaoferowane w postępowaniach o udzielenie zamówienia.

e) „obowiązkowa kara cenowa” odnosi się do obowiązku podmiotów zamawiających w zakresie podniesienia, z pewnymi wyjątkami, ceny usług lub towarów pochodzących z określonych państw trzecich, które zostały zaoferowane w postępowaniach o udzielenie zamówienia **lub przyznanie koncesji**.

(Powyższa zmiana ma zastosowanie do całości analizowanego tekstu ustawodawczego (dodanie odniesienia do koncesji tam, gdzie mowa o postępowaniach o udzielenie zamówienia, zarówno w liczbie pojedynczej, jak i w liczbie mnogiej); jego przyjęcie wymaga zmian technicznych w całym tekście).

Poprawka 40

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 3 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Pochodzenie towaru ustala się zgodnie z art. 22–26 rozporządzenia (WE) nr 2913/1992 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁸⁾.

1. Pochodzenie towaru ustala się zgodnie z art. 59–63 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013, w tym dodatkowych przepisów, które mają zostać przyjęte na podstawie art. 65 tego rozporządzenia.

⁽¹⁸⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 41

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 3 – ustęp 2 – akapit pierwszy – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

Pochodzenie usługi ustala się na podstawie pochodzenia dostarczającej ją osoby fizycznej lub prawnej. Za państwo pochodzenia **usługodawcy** uznaje się:

Poprawka

Pochodzenie usługi ustala się na podstawie pochodzenia dostarczającej ją osoby fizycznej lub prawnej. Za państwo pochodzenia **wykonawcy świadczącego usługę** uznaje się:

Poprawka 42

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 4

Tekst proponowany przez Komisję

Traktowanie towarów i usług objętych zobowiązaniami

Przy udzielaniu zamówień na potrzeby realizacji robót budowlanych lub obiektu budowlanego, dostawy towarów lub świadczenia usług, instytucje/podmioty zamawiające traktują towary i usługi objęte zobowiązaniami na równi z towarami i usługami pochodzącymi z UE.

Towary lub usługi pochodzące z państw najsłabiej rozwiniętych wymienionych w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 732/2008 traktuje się jak towary i usługi objęte zobowiązaniami.

Poprawka

Traktowanie towarów i usług objętych zobowiązaniami

Przy udzielaniu zamówień na potrzeby realizacji robót budowlanych lub obiektu budowlanego, dostawy towarów lub świadczenia usług **lub przy udzielaniu koncesji na potrzeby realizacji robót budowlanych lub świadczenia usług** instytucje/podmioty zamawiające traktują towary i usługi objęte zobowiązaniami na równi z towarami i usługami pochodzącymi z UE.

Towary lub usługi pochodzące z państw najsłabiej rozwiniętych wymienionych w załączniku IV do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 lub z krajów rozwijających się uznanych za podatne na zagrożenia ze względu na brak dywersyfikacji i niewystarczającą integrację z międzynarodowym systemem handlowym oraz światowym systemem gospodarczym określone w załączniku VII do rozporządzenia (UE) nr 978/2012, traktuje się jak towary i usługi objęte zobowiązaniami.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 43**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 6 – ustęp 1**

Tekst proponowany przez Komisję

1. Na wniosek instytucji zamawiającej/podmiotu zamawiającego, w przypadku zamówień o szacunkowej wartości na poziomie lub powyżej 5 000 000 EUR bez podatku od wartości dodanej (VAT), **Komisja ocenia, czy** wyrazić zgodę na wykluczenie z postępowania o udzielenie zamówienia oferty obejmującej towary lub usługi pochodzące spoza Unii, jeżeli wartość towarów lub usług nieobjętych zobowiązaniami przekracza 50 % całkowitej wartości towarów lub usług uwzględnionych w ofercie, na warunkach określonych poniżej.

Poprawka

1. **Jeżeli Komisja wszczyna zewnętrzne postępowanie wyjaśniające, jak przewiduje art. 8, Komisja** na wniosek instytucji zamawiającej/podmiotu zamawiającego **i po publikacji ogłoszenia o wszczęciu postępowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, ocenia, czy** w przypadku zamówień o szacunkowej wartości na poziomie lub powyżej 5 000 000 EUR bez podatku od wartości dodanej (VAT), wyrazić zgodę na wykluczenie z postępowania o udzielenie zamówienia oferty obejmującej towary lub usługi pochodzące spoza Unii, jeżeli wartość towarów lub usług nieobjętych zobowiązaniami przekracza 50 % całkowitej wartości towarów lub usług uwzględnionych w ofercie, na warunkach określonych poniżej.

Poprawka 44**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 6 – ustęp 2 – akapit pierwszy**

Tekst proponowany przez Komisję

Jeżeli instytucja zamawiająca/podmiot zamawiający zamierza złożyć wniosek o wykluczenie z postępowania o udzielenie zamówienia na podstawie ust. 1, wskazuje ten fakt w **ogłoszeniu o zamówieniu, które publikuje zgodnie** z art. 35 dyrektywy 2004/18/WE **lub zgodnie** z art. 42 dyrektywy 2004/17/WE **lub art. 26 dyrektywy** w sprawie udzielania koncesji.

Poprawka

Jeżeli instytucja zamawiająca/podmiot zamawiający zamierza złożyć wniosek o wykluczenie z postępowania o udzielenie zamówienia na podstawie ust. 1, **wyraźnie** wskazuje ten fakt **w części wprowadzającej „specyfikacji technicznej” lub „dokumencie opisowym”, o których mowa w art. 2 ust. 15 dyrektywy [2014/.../UE] w sprawie zamówień publicznych oraz dyrektywy [2014/.../UE] w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych lub w części wprowadzającej „wymagań technicznych i wymagań w zakresie funkcjonalności”, o których mowa w art. 2 ust. 13 dyrektywy [2014/.../UE] w sprawie udzielania koncesji.**

Poprawka 45**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 6 – ustęp 2 – akapit trzeci**

Tekst proponowany przez Komisję

Jeżeli instytucje/podmioty zamawiające otrzymują oferty spełniające warunki ust. 1, w odniesieniu do których zamierzają na tej podstawie złożyć wniosek o wykluczenie, przekazują powiadomienie do Komisji. W trakcie trwania procedury powiadomienia instytucja zamawiająca/podmiot zamawiający może kontynuować analizę ofert.

Poprawka

Jeżeli instytucje/podmioty zamawiające otrzymują oferty spełniające warunki ust. 1, w odniesieniu do których zamierzają na tej podstawie złożyć wniosek o wykluczenie, przekazują powiadomienie do Komisji **w ciągu ośmiu dni kalendarzowych**. W trakcie trwania procedury powiadomienia instytucja zamawiająca/podmiot zamawiający może kontynuować analizę ofert.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 46

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 6 – ustęp 2 – akapit czwarty – litera b

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

b) opis przedmiotu zamówienia;

b) opis przedmiotu zamówienia **lub koncesji**;

Poprawka 47

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 6 – ustęp 2 – akapit czwarty – litera d a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

da) w stosownych przypadkach wszelkie inne informacje uznane przez Komisję za przydatne.

Poprawka 48

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 6 – ustęp 2 – akapit piąty

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Komisja może poprosić instytucję zamawiającą/podmiot zamawiający o dodatkowe informacje.

skreślony

Poprawka 49

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 6 – ustęp 2 – akapit szósty

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Informacje te przekazuje się w terminie ośmiu dni **roboczych**, licząc od pierwszego dnia **roboczego** następującego po dniu otrzymania wniosku o udzielenie dodatkowych informacji. Jeżeli Komisja nie otrzyma informacji w tym terminie, termin określony w ust. 3 zawieszają się do czasu otrzymania przed Komisję wymaganych informacji.

Informacje te przekazuje się w terminie ośmiu dni **kalendaryzowanych**, licząc od pierwszego dnia **kalendaryzowanego** następującego po dniu otrzymania wniosku o udzielenie dodatkowych informacji. Jeżeli Komisja nie otrzyma informacji w tym terminie, termin określony w ust. 3 zawieszają się do czasu otrzymania przed Komisję wymaganych informacji.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 50

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 6 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. W odniesieniu do zamówień, o których mowa w ust. 1, Komisja przyjmuje akt wykonawczy **dotyczący zgody na planowane wykluczenie w terminie dwóch miesięcy, licząc od pierwszego dnia roboczego następującego po dniu otrzymania przez Komisję powiadomienia. Akty wykonawcze przyjmuje się** zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17 ust. 2. W należycie uzasadnionych przypadkach termin ten można przedłużyć jeden raz o maksymalnie **dwa miesiące**, szczególnie gdy informacje zawarte w powiadomieniu lub w załączonej dokumentacji są niepełne lub niedokładne, bądź jeżeli przytoczone fakty podlegają istotnym zmianom. Jeżeli – do końca wspomnianego **dwumiesięcznego** terminu bądź do końca przedłużonego terminu – Komisja nie przyjmie decyzji zezwalającej lub niezezwalającej na wykluczenie, uznaje się, że Komisja nie wyraziła zgody na wykluczenie.

Poprawka

3. **Jeśli w przypadku proponowanego wykluczenia towarów lub usług Komisja doszuka się braku znaczącej wzajemności, o której mowa w art. 2 ust. 1 lit. ga), to przyjmuje ona akt wykonawczy, który zezwala na wykluczenie ofert objętych postępowaniem wyjaśniającym** zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17 ust. 2. **Akt wykonawczy przyjmuje się w terminie jednego miesiąca, poczynwszy od pierwszego dnia kalendarzowego następującego po przedłożeniu wniosku, o którym mowa w ust. 1.** W należycie uzasadnionych przypadkach termin ten można przedłużyć jeden raz o maksymalnie **jeden miesiąc**, szczególnie gdy informacje zawarte w powiadomieniu lub w załączonej dokumentacji są niepełne lub niedokładne, bądź jeżeli przytoczone fakty podlegają istotnym zmianom. Jeżeli – do końca wspomnianego **jednomiesięcznego** terminu bądź do końca przedłużonego terminu – Komisja nie przyjmie decyzji zezwalającej lub niezezwalającej na wykluczenie, uznaje się, że Komisja nie wyraziła zgody na wykluczenie.

Takie wykluczenie ma charakter tymczasowy w oczekiwaniu na zakończenie zewnętrznego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 8, zakończenie procedury konsultacji przewidzianej w art. 9 oraz, w stosownych przypadkach, podjęcie wszelkich środków ograniczających dostęp towarów i usług nieobjętych zobowiązaniami do rynków zamówień publicznych Unii, o których mowa w art. 10.

Poprawka 51

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 6 – ustęp 4 – akapit pierwszy – litera b

Tekst proponowany przez Komisję

b) jeżeli umowa, o której mowa w lit. a), nie istnieje, a państwo trzecie utrzymuje środki restrykcyjne w udzielaniu zamówień prowadzące do braku znaczącej wzajemności w otwarciu rynku między Unią a danym państwem trzecim.

Poprawka

b) jeżeli umowa, o której mowa w lit. a), nie istnieje, a państwo trzecie utrzymuje środki restrykcyjne w udzielaniu zamówień **lub koncesji** prowadzące do braku znaczącej wzajemności w otwarciu rynku między Unią a danym państwem trzecim, **w szczególności jeżeli takie środki restrykcyjne są szkodliwe dla polityki przemysłowej UE.**

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 52

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 6 – ustęp 4 – akapit drugi

Tekst proponowany przez Komisję

Do celów lit. b) domniemywa się braku znaczącej wzajemności, jeżeli środki restrykcyjne w udzielaniu zamówień skutkują poważną i powtarzającą się dyskryminacją unijnych wykonawców, towarów i usług.

Poprawka

skreślony

Poprawka 53

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 6 – ustęp 5

Tekst proponowany przez Komisję

5. Dokonując oceny, czy występuje brak znaczącej wzajemności, Komisja bada następujące elementy:

a) w jakim stopniu prawo zamówień publicznych danego państwa zapewnia przejrzystość zgodnie z międzynarodowymi standardami w dziedzinie zamówień publicznych oraz wyklucza możliwość dyskryminacji unijnych towarów, usług i wykonawców;

b) w jakim stopniu organy publiczne lub poszczególni zamawiający utrzymują bądź przyjmują praktyki dyskryminujące towary, usługi i wykonawców z Unii.

Poprawka

skreślony

Poprawka 92

Artykuł 6 – ustęp 7

Tekst proponowany przez Komisję

7. Instytucje/podmioty zamawiające, **które wykluczyły oferty na podstawie ust. 1**, wskazują ten fakt w ogłoszeniu o udzieleniu zamówienia publikowanym przez nie zgodnie z art. 35 dyrektywy 2004/18/WE, art. 42 dyrektywy 2004/17/WE lub art. 27 dyrektywy w sprawie udzielania koncesji. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające standardowe formularze dla ogłoszeń o udzieleniu zamówienia. Akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 17 ust. 3.

Poprawka

7. **W przypadku wykluczenia ofert na podstawie ust. 3** instytucje/podmioty zamawiające wskazują ten fakt – **podając powody wykluczenia** – w ogłoszeniu o udzieleniu zamówienia publikowanym przez nie zgodnie z art. 35 dyrektywy 2004/18/WE, art. 42 dyrektywy 2004/17/WE lub art. 27 dyrektywy w sprawie udzielania koncesji. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające standardowe formularze dla ogłoszeń o udzieleniu zamówienia. Akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 17 ust. 3.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 55

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 6 – ustęp 8

Tekst proponowany przez Komisję

8. Ustęp 1 nie **ma** zastosowania, jeżeli Komisja przyjęła akt wykonawczy dotyczący dostępu towarów i usług z państwa, które prowadzi z Unią **istotne** negocjacje, jak określono w art. 9 ust. 4.

Poprawka

8. Ustęp 1 nie **może mieć** zastosowania, jeżeli Komisja przyjęła akt wykonawczy dotyczący **tymczasowego** dostępu towarów i usług z państwa, które prowadzi z Unią negocjacje, jak określono w art. 9 ust. 4. **Komisja w należyty sposób uzasadnia swoją odpowiednią decyzję przed podmiotem zamawiającym, który wystąpił z wnioskiem.**

Poprawka 56

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 7 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Jeżeli instytucja zamawiająca/podmiot zamawiający zamierza, zgodnie z art. 69 dyrektywy w sprawie zamówień publicznych lub zgodnie z art. 79 dyrektywy w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, po zweryfikowaniu wyjaśnień oferenta, zaakceptować rażąco tanią ofertę obejmującą towary lub usługi pochodzące spoza Unii Europejskiej, w których wartość towarów lub usług nieobjętych zobowiązaniami przekracza 50 % całkowitej wartości towarów lub usług uwzględnionych w ofercie, powiadamia o tym pozostałych oferentów na piśmie, podając przy tym uzasadnienie rażąco niskiego poziomu ceny lub kosztów.

Poprawka

Jeżeli instytucja zamawiająca/podmiot zamawiający zamierza, zgodnie z art. 69 dyrektywy w sprawie zamówień publicznych lub zgodnie z art. 79 dyrektywy w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, po zweryfikowaniu wyjaśnień oferenta, zaakceptować rażąco tanią ofertę obejmującą towary lub usługi pochodzące spoza Unii Europejskiej, w których wartość towarów lub usług nieobjętych zobowiązaniami przekracza 50 % całkowitej wartości towarów lub usług uwzględnionych w ofercie, powiadamia o tym pozostałych oferentów na piśmie, podając przy tym uzasadnienie rażąco niskiego poziomu ceny lub kosztów. **Państwa członkowskie podejmują stosowne środki służące zapewnieniu, by przy realizacji zamówień publicznych wykonawcy przestrzegali mających zastosowanie obowiązków w dziedzinie prawa ochrony środowiska, prawa socjalnego i prawa pracy, ustanowionych w przepisach unijnych, krajowych, układach zbiorowych bądź w przepisach międzynarodowego prawa ochrony środowiska, międzynarodowego prawa socjalnego i międzynarodowego prawa pracy wymienionych w załączniku XI do dyrektywy w sprawie zamówień publicznych [...] z 2013 r.**

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 57

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 7 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Instytucja zamawiająca/podmiot zamawiający może nie udzielić pewnych informacji, jeżeli stanowiłoby to przeszkodę w stosowaniu prawa, było niezgodne z interesem publicznym, stanowiłoby uszczerbek dla zasadniczych interesów handlowych prywatnych i państwowych podmiotów gospodarczych lub też zaburzało uczciwą konkurencję między nimi.

Poprawka

Po tym, jak instytucja zamawiająca/podmiot zamawiający poinformuje, że zamierza przyjąć rażąco tanią ofertę, pozostali oferenci mają możliwość przekazania instytucji zamawiającej/podmiotowi zamawiającemu, w rozsądnym terminie, odpowiednich informacji, aby umożliwić podmiotowi zamawiającemu/instytucji zamawiającej podjęcie decyzji o przyjęciu oferty z pełną znajomością potencjalnych czynników, które mogły wpłynąć na ocenę rażąco niskiego poziomu zaproponowanej ceny lub kosztów.

Poprawka 58

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 8 – ustęp 1 – akapit pierwszy

Tekst proponowany przez Komisję

Jeżeli Komisja uzna, iż leży to w interesie Unii, może w dowolnym momencie, z własnej inicjatywy lub na wniosek zainteresowanych stron bądź państwa członkowskiego, wszcząć zewnętrzne postępowanie wyjaśniające w sprawie rzekomych środków restrykcyjnych w udzielaniu zamówień.

Poprawka

Komisja może w dowolnym momencie, z własnej inicjatywy lub na wniosek zainteresowanych stron, *instytucji zamawiającej/podmiotu zamawiającego* bądź państwa członkowskiego, wszcząć zewnętrzne postępowanie wyjaśniające w sprawie rzekomych środków restrykcyjnych w udzielaniu zamówień. *W swojej decyzji dotyczącej wszczęcia zewnętrznego postępowania wyjaśniającego Komisja uwzględni liczbę wniosków złożonych przez instytucje zamawiające/podmioty zamawiające lub państwa członkowskie. Jeżeli Komisja odmówi wszczęcia postępowania wyjaśniającego musi w należyty sposób uzasadnić swoją decyzję przed państwem członkowskim, zainteresowaną stroną lub podmiotem zamawiającym, które wystąpiły z wnioskiem.*

Poprawka 59

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 8 – ustęp 1 – akapit drugi

Tekst proponowany przez Komisję

W szczególności Komisja bierze pod uwagę, czy wyrażono zgodę na większą liczbę planowanych wykluczeń na podstawie art. 6 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

Poprawka

skreślony

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 60
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Postępowanie wyjaśniające, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza się w oparciu o kryteria określone w art. 6.

Poprawka

2. Postępowanie wyjaśniające, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza się w oparciu o kryteria określone w art. **2 ust. 1 lit. ga).**

Poprawka 61
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Ocena, czy dane państwo trzecie utrzymuje środki restrykcyjne w udzielaniu zamówień, jest dokonywana przez Komisję na podstawie informacji dostarczonych przez zainteresowane strony i państwa członkowskie oraz/lub faktów zebranych przez Komisję w trakcie jej postępowania wyjaśniającego, i kończy się w terminie **dziewięciu** miesięcy od wszczęcia postępowania wyjaśniającego. W należycie uzasadnionych przypadkach termin ten może zostać przedłużony o **trzy miesiące**.

Poprawka

3. Ocena, czy dane państwo trzecie utrzymuje środki restrykcyjne w udzielaniu zamówień, jest dokonywana przez Komisję na podstawie informacji dostarczonych przez zainteresowane strony i państwa członkowskie oraz/lub faktów zebranych przez Komisję w trakcie jej postępowania wyjaśniającego **lub regularnych sprawozdań w sprawie przeszkód w handlu stosowanych przez państwa trzecie**, i kończy się w terminie **trzech** miesięcy od wszczęcia postępowania wyjaśniającego. W należycie uzasadnionych przypadkach termin ten może zostać przedłużony o **jeden miesiąc**.

Ocena dokonana przez Komisję uwzględni wnioski dotyczące postępowań złożone przez instytucje zamawiające/podmioty zamawiające zgodnie z art. 6 ust. 1 po rozpoczęciu procedury, o której mowa w tym art.

Poprawka 62
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 9 – ustęp 3 – akapit pierwszy

Tekst proponowany przez Komisję

Jeżeli, po rozpoczęciu konsultacji, dane państwo przyjmie zadowalające środki zaradcze/naprawcze, lecz bez podejmowania nowych zobowiązań dotyczących dostępu do rynku, Komisja może zawiesić lub zakończyć konsultacje.

Poprawka

Jeżeli, po rozpoczęciu konsultacji, dane państwo przyjmie zadowalające środki zaradcze/naprawcze, lecz bez podejmowania nowych zobowiązań dotyczących dostępu do rynku, Komisja może zawiesić lub zakończyć konsultacje **albo zaprosić zainteresowane państwa trzecie do udziału w negocjacjach na mocy art. 9 ust. 4.**

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 63

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 9 – ustęp 3 – akapit trzeci – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

Jeżeli środki zaradcze/naprawcze przyjęte przez dane państwo trzecie zostały uchylone, zawieszono lub niewłaściwie wykonane, Komisja **może**:

Poprawka

Jeżeli środki zaradcze/naprawcze przyjęte przez dane państwo trzecie zostały uchylone, zawieszono lub niewłaściwie wykonane, Komisja **działa zgodnie z art. 10 w celu przyjęcia aktów wykonawczych ograniczających dostęp towarów i usług pochodzących z państwa trzeciego.**

Poprawka 64

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 9 – ustęp 3 – akapit trzeci – podpunkt i

Tekst proponowany przez Komisję

(i) **wznović lub rozpocząć od nowa konsultacje z danym państwem trzecim; oraz/lub**

Poprawka

skreślony

Poprawka 65

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 9 – ustęp 3 – akapit trzeci – podpunkt ii

Tekst proponowany przez Komisję

(ii) **działając zgodnie z art. 10, przyjąć akty wykonawcze ograniczające dostęp towarów i usług pochodzących z państwa trzeciego.**

Poprawka

skreślony

Poprawka 66

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 9 – ustęp 4

Tekst proponowany przez Komisję

4. Jeżeli po rozpoczęciu konsultacji wydaje się, iż najbardziej właściwym sposobem wyeliminowania praktyki restrykcyjnej w udzielaniu zamówień jest zawarcie umowy międzynarodowej, negocjacje przeprowadza się zgodnie z przepisami art. 207 i 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Jeżeli dane państwo prowadzi z Unią **istotne** negocjacje dotyczące dostępu do rynku w dziedzinie zamówień publicznych, Komisja może przyjąć akt wykonawczy stanowiący, iż towary i usługi z tego państwa nie mogą być wykluczane z postępowań o udzielenie zamówienia na podstawie art. 6.

Poprawka

4. Jeżeli po rozpoczęciu konsultacji wydaje się, iż najbardziej właściwym sposobem wyeliminowania praktyki restrykcyjnej w udzielaniu zamówień jest zawarcie umowy międzynarodowej, negocjacje przeprowadza się zgodnie z przepisami art. 207 i 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Jeżeli dane państwo prowadzi z Unią negocjacje dotyczące dostępu do rynku w dziedzinie zamówień publicznych, Komisja może przyjąć akt wykonawczy stanowiący, iż towary i usługi z tego państwa nie mogą być wykluczane z postępowań o udzielenie zamówienia na podstawie art. 6. **Komisja w należyty sposób uzasadnia swoją odpowiednią decyzję przed państwem członkowskim, zainteresowaną stroną lub podmiotem zamawiającym, które wystąpiły z wnioskiem.**

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 67**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 9 – ustęp 5 – akapit pierwszy – część wprowadzająca**

Tekst proponowany przez Komisję

Komisja może zakończyć konsultacje, jeżeli dane państwo **podejmie międzynarodowe zobowiązania uzgodnione z Unią poprzez jedno z poniższych rozwiązań:**

Poprawka

Komisja może zakończyć konsultacje, jeżeli dane państwo **podjęło z Unią lub na skalę międzynarodową następujące działania:**

Poprawka 68**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 9 – ustęp 5 – akapit pierwszy – litera a (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

a) międzynarodowe zobowiązania zostały uzgodnione z Unią Europejską w ramach jednego z poniższych rozwiązań:

Poprawka 69**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 9 – ustęp 5 – akapit pierwszy – litera a iii**

Tekst proponowany przez Komisję

(iii) rozszerzenie swoich zobowiązań dotyczących dostępu do rynku wynikających z Porozumienia w sprawie zamówień rządowych w ramach WTO lub z umowy dwustronnej zawartej z Unią w tych ramach.

Poprawka

(iii) rozszerzenie swoich zobowiązań dotyczących dostępu do rynku wynikających z Porozumienia w sprawie zamówień rządowych w ramach WTO lub z umowy dwustronnej zawartej z Unią w tych ramach, **oraz**

Poprawka 70**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 9 – ustęp 5 – akapit pierwszy – litera b (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

b) dane państwo przyjęło środki zaradcze.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 71

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 9 – ustęp 6

Tekst proponowany przez Komisję

6. W przypadku gdy konsultacje z państwem trzecim nie doprowadzą do zadowalających rezultatów w terminie **15** miesięcy od **daty ich rozpoczęcia**, Komisja kończy konsultacje oraz rozważa podjęcie działań zgodnie z art. 10 w zakresie przyjęcia aktów wykonawczych ograniczających dostęp towarów i usług pochodzących z państwa trzeciego.

Poprawka

6. W przypadku gdy konsultacje z państwem trzecim nie doprowadzą do zadowalających rezultatów w terminie **12** miesięcy od **dnia kalendarzowego, w którym zostały rozpoczęte**, Komisja kończy konsultacje oraz rozważa podjęcie działań zgodnie z art. 10 w zakresie przyjęcia aktów wykonawczych ograniczających dostęp towarów i usług pochodzących z państwa trzeciego.

Poprawka 72

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 10 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Jeżeli w trakcie postępowania wyjaśniającego prowadzonego na podstawie art. 8, oraz po zastosowaniu procedury przewidzianej w art. 9, **stwierdzone** zostanie, **iż środki restrykcyjne w udzielaniu zamówień, przyjęte lub utrzymywane przez państwo trzecie, prowadzą do braku** znaczącej wzajemności w otwarciu rynku między Unią a danym państwem trzecim, jak określono w art. 6, Komisja może przyjąć akty wykonawcze tymczasowo ograniczające dostęp towarów i usług nieobjętych zobowiązaniami pochodzącymi z danego państwa trzeciego. Akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17 ust. 2.

Poprawka

1. Jeżeli w trakcie postępowania wyjaśniającego prowadzonego na podstawie art. 8, oraz po zastosowaniu procedury przewidzianej w art. 9, **stwierdzony** zostanie **brak** znaczącej wzajemności w otwarciu rynku między Unią a danym państwem trzecim, jak określono w art. 2 ust. 1 lit. ga), Komisja może przyjąć akty wykonawcze tymczasowo ograniczające dostęp towarów i usług nieobjętych zobowiązaniami pochodzącymi z danego państwa trzeciego **na okres do pięciu lat, z możliwością jego wydłużenia o kolejne pięć lat**. Akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17 ust. 2.

Poprawka 73

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 10 – ustęp 3 – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

Środki przyjęte na podstawie ust. 1 mogą w szczególności ograniczać się do:

Poprawka

Komisja nie wyraża zgody na planowane wykluczenie, jeżeli naruszyłyby to zobowiązania dotyczące dostępu do rynku podjęte przez Unię w jej umowach międzynarodowych. Środki przyjęte na podstawie ust. 1 mogą w szczególności ograniczać się do:

Poprawka 74

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 11 – ustęp 1 – akapit 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Środki przyjęte na mocy art. 9 ust. 4 i art. 10, jeżeli nie zostały wcześniej zawieszane lub uchylone, tracą moc po upływie pięciu lat od ich wejścia w życie.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 75**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 13 – ustęp 1 – wprowadzenie**

Tekst proponowany przez Komisję

1. Instytucje/podmioty zamawiające mogą **postanowić o niestosowaniu** środków przyjętych na podstawie art. 10 w odniesieniu do postępowania o udzielenie zamówienia, jeżeli:

Poprawka

1. Instytucje/podmioty zamawiające mogą **zwrócić się do Komisji o niestosowanie** środków przyjętych na podstawie art. 10 w odniesieniu do postępowania o udzielenie zamówienia, jeżeli:

Poprawka 76**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 13 – ustęp 1 – akapit drugi (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Jeżeli po upływie 15 dni kalendarzowych Komisja nie podejmie decyzji zatwierdzającej lub odrzucającej taki wniosek, wniosek ten uznaje się za odrzucony przez Komisję. W wyjątkowych okolicznościach termin ten może zostać przedłużony o maksymalnie pięć dni kalendarzowych.

Poprawka

Poprawka 77**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 13 – ustęp 2 – akapit pierwszy**

Tekst proponowany przez Komisję

W przypadku gdy instytucja zamawiająca/podmiot zamawiający zamierza nie stosować środków przyjętych na podstawie art. 10 lub przywróconych na podstawie art. 11 niniejszego rozporządzenia, wskazuje ten fakt w ogłoszeniu o zamówieniu, które publikuje zgodnie z art. 35 dyrektywy 2004/18/WE lub art. 42 dyrektywy 2004/17/WE. **Powiadamia o tym Komisję najpóźniej w terminie dziesięciu dni kalendarzowych od publikacji ogłoszenia o zamówieniu.**

Poprawka

W przypadku gdy instytucja zamawiająca/podmiot zamawiający zamierza nie stosować środków przyjętych na podstawie art. 10 lub przywróconych na podstawie art. 11 niniejszego rozporządzenia, wskazuje ten fakt w ogłoszeniu o zamówieniu, które publikuje zgodnie z art. 35 dyrektywy 2004/18/WE lub art. 42 dyrektywy 2004/17/WE.

Poprawka 78**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 13 – ustęp 2 – akapit drugi**

Tekst proponowany przez Komisję

Powiadomienie to przesyła się za pomocą środków elektronicznych z wykorzystaniem standardowego formularza. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające standardowe formularze dla ogłoszeń o zamówieniu **oraz powiadomień** zgodnie z procedurą doradcą, o której mowa w art. 17 ust. 3.

Poprawka

Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające standardowe formularze ogłoszeń o zamówieniu zgodnie z procedurą doradcą, o której mowa w art. 17 ust. 3.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 79

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 13 – ustęp 2 – akapit trzeci

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Powiadomienie zawiera następujące informacje:

skreślony

- a) nazwę i dane kontaktowe instytucji zamawiającej/podmiotu zamawiającego;
- b) opis przedmiotu zamówienia;
- c) informacje na temat pochodzenia wykonawców, towarów lub usług, które mają zostać dopuszczone;
- d) podstawę decyzji o niezastosowaniu środków restrykcyjnych oraz szczegółowe uzasadnienie skorzystania z wyjątku;
- e) w stosownych przypadkach, wszelkie inne informacje uznane za przydatne przez instytucję zamawiającą/podmiot zamawiający.

Poprawka 80

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 15 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 14, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 14, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia **kalendarzowego** po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 81
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 16 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 16a

Warunki udzielania zamówień w ramach programów finansowanych przez Unię w państwach trzecich

W ramach zamówień publicznych finansowanych przez Unię Europejską i jej państwa członkowskie Komisja Europejska powinna zapewnić wprowadzenie wiążących ram prawnych w celu uregulowania udzielania i wykonywania zamówień publicznych. W tym kontekście Unia Europejska powinna przyjąć jednolite przepisy dotyczące zapewnienia warunków sprawiedliwej konkurencji między wykonawcami w Unii Europejskiej i w państwach trzecich.

Poprawka 82
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 18 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Komisja, Rada, Parlament Europejski, państwa członkowskie ani też ich urzędnicy nie ujawniają żadnych informacji o poufnym charakterze uzyskanych na podstawie niniejszego rozporządzenia bez uzyskania wyraźnej zgody dostawcy tych informacji.

skreślony

Poprawka 83
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 18 – ustęp 4 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

4a. Informacje otrzymane na mocy niniejszego rozporządzenia i wskazane przez podmiot udzielający informacji jako poufne nie są w żadnym wypadku ujawniane, chyba że podmiot udzielający informacji udzieli wyraźnego zezwolenia.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 84

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 19

Tekst proponowany przez Komisję

Do dnia 1 stycznia 2017 r. oraz co trzy lata po wejściu niniejszego rozporządzenia w życie, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia oraz postępów w międzynarodowych negocjacjach dotyczących dostępu wykonawców z UE do postępowań o udzielenie zamówienia publicznego w państwach trzecich, podjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. W tym celu państwa członkowskie przekazują Komisji, na jej wniosek, odpowiednie informacje.

Poprawka

Nie rzadziej niż co trzy lata po wejściu niniejszego rozporządzenia w życie Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia oraz postępów w międzynarodowych negocjacjach dotyczących dostępu wykonawców z UE do postępowań o udzielenie zamówienia publicznego w państwach trzecich, podjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. W tym celu państwa członkowskie przekazują Komisji, na jej wniosek, odpowiednie informacje. **Wraz z drugim sprawozdaniem Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w sprawie zmiany rozporządzenia lub przedstawi powody, dla których w jej opinii nie ma potrzeby dokonywania zmian. Jeśli Komisja nie spełni tych obowiązków, rozporządzenie przestaje obowiązywać z końcem drugiego roku po przedłożeniu drugiego sprawozdania.**

Poprawka 85

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 20

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuły 58 i 59 dyrektywy 2004/17/WE **tracą moc** wraz z wejściem niniejszego rozporządzenia **w życie**.

Poprawka

Komisja dokonuje oceny, czy należy zachować art. 58 i 59 dyrektywy 2004/17/WE. **Na podstawie wniosków z tej oceny Komisja przedstawia wniosek ustawodawczy uchylający te artykuły** wraz z wejściem **w życie** niniejszego rozporządzenia.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0028

Miód *I**

Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 15 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 2001/110/WE odnoszącą się do miodu (COM(2012)0530 – C7-0304/2012 – 2012/0260(COD))⁽¹⁾

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 482/42)

Poprawka 17**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 1**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (1) W następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r. w sprawie C-442/09⁸ pyłek w miodzie należy uznać za składnik w rozumieniu dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych⁹. Wyrok Trybunału opierał się na rozważaniach opartych na przedstawionych mu faktach, zgodnie z którymi obecność pyłku w miodzie wynika głównie z odwirowywania dokonanego przez pszczelarza celem zebrania miodu. Tymczasem pyłek dostaje się do ula wyłącznie w wyniku działalności pszczół i występuje w miodzie w sposób naturalny niezależnie od odwirowywania dokonywanego przez pszczelarza celem zebrania miodu. Z tego powodu konieczne jest, by – bez uszczerbku dla stosowania rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy¹⁰ do zmodyfikowanego genetycznie pyłku w miodzie – uściślić, że w miodzie, który jest substancją naturalną nie zawierającą składników, pyłek jest komponentem, a nie składnikiem w rozumieniu dyrektywy 2000/13/WE. Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę Rady 2001/110/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnoszącą się do miodu⁽¹¹⁾.

- (1) Dyrektywa 2001/110/WE⁽¹⁾ definiuje miód jako naturalnie słodką substancję produkowaną przez pszczoły. Miód składa się zasadniczo z różnych cukrów, przeważnie fruktozy i glukozy, jak również innych substancji takich jak kwasy organiczne, enzymy oraz stałe cząstki pochodzące ze zbioru miodu. Dyrektywa 2001/110/WE zachowuje naturalną charakterystykę miodu poprzez ograniczenie ludzkich interwencji mogących zmienić skład miodu. Dyrektywa ta zabrania w szczególności dodawania do miodu jakichkolwiek składników żywności, w tym dodatków do żywności, oraz dodatków innych niż sam miód. Dyrektywa ta zabrania też usuwania jakichkolwiek komponentów szczególnych dla miodu, w tym pyłku, chyba że jest to nieuniknione podczas usuwania obcych substancji. Wymogi te są zgodne z normą dotyczącą miodu w Kodeksie żywnościowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 47.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 47.

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do właściwej komisji w celu ponownego rozpatrzenia zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi regulaminu (A7-0440/2013).

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 2**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 1 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (1a) Aby uwzględnić rosnące uwrażliwienie konsumentów na obecność genetycznie zmodyfikowanych organizmów w żywności, ich prawo do uzyskiwania informacji na ten temat i zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011, należy odpowiednio zmienić dyrektywę Rady 2001/110/WE (*).

- (*) Dyrektywa Rady 2001/110/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do miodu (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 47).

Poprawka 18**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 1 b (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (1b) Pyłek jest częścią kryteriów składu miodu, określonych w dyrektywie 2001/110/WE. Dostępne dowody – w tym dane empiryczne i naukowe – potwierdzają, że pszczoły miodne są powodem obecności pyłku w miodzie. Grudki pyłku wpadają do nektaru, który jest zbierany przez pszczoły miodne. Zebrany nektar zawierający grudki pyłku jest przetwarzany przez pszczoły w ulu w miód. Zgodnie z dostępnymi danymi pyłek w miodzie może pochodzić z pyłku na pszczelich włoskach, pyłku unoszącego się w powietrzu wewnątrz ula oraz z pyłku umieszczonego przez pszczoły w komórkach, które mogą przypadkowo otworzyć się podczas pozyskiwania miodu przez podmioty gospodarcze. W związku z tym pyłek dostaje się do ula wyłącznie w wyniku działalności pszczół i występuje w miodzie w sposób naturalny, niezależnie od zbierania miodu przez podmioty gospodarcze. Oznacza to, że podmioty gospodarcze nie dodają celowo pyłku do miodu, a tego rodzaju dodatki są zabronione na mocy dyrektywy nr 2001/110/WE.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 19
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 1 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (1c) *Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011⁽¹⁾ definiuje „składnik” jako każdą substancję użytą przy wytworzeniu lub przygotowywaniu środka spożywczego i nadal obecną w produkcie gotowym, nawet w zmienionej formie. Definicja ta implikuje celowe wykorzystanie danej substancji przy wytworzeniu lub przygotowaniu środka spożywczego. Uwzględniając naturalny charakter miodu, a zwłaszcza naturalne przyczyny obecności komponentów szczególnych dla miodu, w tym także pyłku, konieczne jest wyjaśnienie, że ani pyłek, ani żaden inny komponent szczególny dla miodu nie powinny być uznawane za „składniki” miodu w rozumieniu przepisów rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.*

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).

Poprawka 6
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 1 d (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (1d) *Ponieważ miód jest produktem naturalnym, nie powinien podlegać wymogowi etykietowania w postaci wykazu składników.*

Poprawka 23
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 1 e (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (1e) *Środki w zakresie współlistnienia upraw na szczeblu państw członkowskich ustanowione zgodnie z art. 26a dyrektywy 2001/18/WE powinny gwarantować brak konieczności przeprowadzania standardowych analiz miodu, między innymi poprzez wprowadzenie wymogów dotyczących minimalnej odległości.*

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 7

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 4

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (4) Załączniki do dyrektywy 2001/110/WE zawierają elementy techniczne, które będą być może musiały zostać dostosowane lub zaktualizowane dla uwzględnienia zmian w odpowiednich normach międzynarodowych. W dyrektywie tej nie powierza się Komisji odpowiednich uprawnień koniecznych do szybkiego dostosowania lub aktualizacji wspomnianych załączników, tak by uwzględniały one zmiany w normach międzynarodowych. Dlatego też, celem spójnego wykonania dyrektywy 2001/110/WE, Komisji należy ponadto powierzyć uprawnienie do dostosowania i aktualizacji załączników do tej dyrektywy celem uwzględnienia nie tylko postępu technicznego, ale także zmian w normach międzynarodowych.

skreślony

Poprawka 8

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 6

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (6) Dlatego, aby uwzględnić postęp techniczny i w stosownych przypadkach zmiany w normach międzynarodowych, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu celem dostosowania lub aktualizacji charakterystyki technicznej odnoszącej się do opisów i definicji produktów w załącznikach do dyrektywy 2001/110/WE.

skreślony

Poprawka 20

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – punkt 1

Dyrektywa 2001/110/WE

Artykuł 2 – punkt 5

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

5. Pyłku, który jest naturalnym komponentem szczególnym dla miodu, nie uznaje się za składnik, **w rozumieniu art. 6 ust. 4 dyrektywy 2000/13/WE**, produktów określonych w załączniku 1 do niniejszej dyrektywy.”;

5. Pyłku, który jest naturalnym komponentem szczególnym dla miodu, **w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. f) rozporządzenia (UE) nr 1169/2011**, nie uznaje się za składnik produktów określonych w załączniku 1 do niniejszej dyrektywy.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 12**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 3**

Dyrektywa 2001/110/WE

Artykuł 6

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 6**skreślony**

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 6a w celu zmiany charakterystyki technicznej w odniesieniu do nazw, opisów i definicji produktów w załączniku I oraz do kryteriów składu miodu w załączniku II, by uwzględnić postęp techniczny oraz, w stosownych przypadkach, zmiany w odpowiednich normach międzynarodowych.

Poprawka 13**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – punkt 3**

Dyrektywa 2001/110/WE

Artykuł 6a – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4 i 6, powierza się Komisji na **czas nieokreślony** od dnia (...) r. (Urząd Publikacji wprowadza datę wejścia w życie niniejszego aktu zmieniającego).

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4, powierza się Komisji na **okres pięciu lat** od dnia ... (*). **Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.**

(*) Data wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 14

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – punkt 3

Dyrektywa 2001/110/WE

Artykuł 6 a – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 4 i 6, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

Poprawka

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 4, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność **jakichkolwiek** już obowiązujących aktów delegowanych.

Poprawka 15

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – punkt 3

Dyrektywa 2001/110/WE

Artykuł 6 a – ustęp 5

Tekst proponowany przez Komisję

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4 i 6 wchodzi w życie, **tylko jeśli** Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie **Parlament Europejski, lub jeśli**, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Poprawka

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4 wchodzi w życie **tylko wtedy, kiedy** Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie **lub kiedy** przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 16**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 2 – ustęp 1 – akapit pierwszy***Tekst proponowany przez Komisję*

Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1 pkt 1 najpóźniej do dnia [...] r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Poprawka

Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1 pkt 1 najpóźniej do dnia ... (*). Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

(*) **12 miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej.**

Środa, 15 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0029

Program Herkules III i ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego programu Herkules III na rzecz wspierania działalności w dziedzinie ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej (COM(2011)0914 – C7-0513/2011 – 2011/0454(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 482/43)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0914),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 325 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0513/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Trybunału Obrachunkowego z dnia 15 maja 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 14 listopada 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej oraz opinię Komisji Budżetowej (A7-0385/2012),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0454

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 stycznia 2014 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego program na rzecz wspierania działalności w dziedzinie ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej (program Herkules III) i uchylającego decyzję nr 804/2004/WE

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 250/2014.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 201 z 7.7.2012, s. 1.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0030

**Dane statystyczne odnoszące się do handlu towarami między państwami członkowskimi
***I**

Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 15 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 638/2004 w sprawie danych statystycznych Wspólnoty odnoszących się do handlu towarami między państwami członkowskimi w odniesieniu do powierzenia Komisji uprawnień delegowanych i wykonawczych do przyjmowania niektórych środków, przekazywania informacji przez organy celne, wymiany poufnych danych między państwami członkowskimi i zdefiniowania wartości statystycznej (COM(2013)0578 – C7-0242/2013 – 2013/0278(COD)) ⁽¹⁾

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 482/44)

Poprawka 1**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 6**

Tekst proponowany przez Komisję

- (6) Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym konsultacje z ekspertami. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Poprawka

- (6) Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym konsultacje z ekspertami **na szczeblu gwarantującym najwyższy stopień skuteczności po uprzednim poinformowaniu państw członkowskich, z kim należy prowadzić konsultacje i w jaki sposób zagwarantowane zostanie przestrzeganie zasady bezstronności oraz uniknięcie ewentualnych konfliktów interesów**. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Poprawka 2**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 7**

Tekst proponowany przez Komisję

- (7) Komisja powinna dopilnować, by te akty delegowane nie nakładały znacznego dodatkowego obciążenia administracyjnego na państwa członkowskie ani na udzielające odpowiedzi jednostki organizacyjne.

Poprawka

- (7) Komisja powinna dopilnować, by te akty delegowane nie nakładały **istotnych dodatkowych kosztów ani** znacznego dodatkowego obciążenia administracyjnego na państwa członkowskie ani na udzielające odpowiedzi jednostki organizacyjne, **a także aby akty te pozostawały na jak najbardziej opłacalnym poziomie**.

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do właściwej komisji w celu ponownego rozpatrzenia zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi regulaminu (A7-0457/2013).

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 3**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 8**

Tekst proponowany przez Komisję

- (8) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania rozporządzenia (WE) nr 638/2004 należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze, które umożliwią jej przyjmowanie uzgodnień w zakresie gromadzenia informacji, w szczególności informacji dotyczących stosowanych kodów, przepisów technicznych dotyczących zestawiania rocznych statystyk handlu w podziale według charakterystyki działalności oraz wszelkich środków niezbędnych do zapewnienia jakości przekazywanych danych statystycznych zgodnie z kryteriami jakości. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011.

Poprawka

- (8) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania rozporządzenia (WE) nr 638/2004 należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze, które umożliwią jej przyjmowanie uzgodnień w zakresie gromadzenia informacji, w szczególności informacji dotyczących stosowanych kodów, przepisów technicznych dotyczących zestawiania rocznych statystyk handlu w podziale według charakterystyki działalności oraz wszelkich środków niezbędnych do zapewnienia jakości przekazywanych **bezpłatnych** danych statystycznych zgodnie z kryteriami jakości. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011.

Poprawka 4**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 10**

Tekst proponowany przez Komisję

- (10) W ramach strategii dotyczącej nowego Europejskiego Systemu Statystycznego (zwanego dalej „ESS”), której celem jest poprawa koordynacji i partnerstwa w ramach nowej przejrzystej struktury ESS opartej na zasadzie hierarchiczności, Komitet ds. Europejskiego Systemu Statystycznego (zwany dalej „Komitetem ds. ESS”) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej⁽⁹⁾ powinien pełnić rolę doradczą i wspierać Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych.

Poprawka

- (10) W ramach strategii dotyczącej nowego Europejskiego Systemu Statystycznego (zwanego dalej „ESS”), której celem jest poprawa koordynacji i partnerstwa w ramach nowej przejrzystej struktury ESS opartej na zasadzie hierarchiczności, Komitet ds. Europejskiego Systemu Statystycznego (zwany dalej „Komitetem ds. ESS”) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009⁽⁹⁾ powinien pełnić rolę doradczą i wspierać Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych. **Poprawa koordynacji między organami krajowymi a Komisją (Eurostatem) ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia wyższej jakości danych statystycznych w Unii.**

⁽⁹⁾ Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164.

⁽⁹⁾ **Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej** (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164).

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 5**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 11**

Tekst proponowany przez Komisję

- (11) W związku z tym należy zmienić rozporządzenie (WE) nr 638/2004, zastępując odniesienia do Komitetu Intrastat odniesieniami do Komitetu ds. ESS.

Poprawka

- (11) W związku z tym należy zmienić rozporządzenie (WE) nr 638/2004, zastępując odniesienia do Komitetu Intrastat odniesieniami do Komitetu ds. ESS. **Komitet ds. ESS powinien mieć tę samą strukturę co Komitet Intrastat, czyli w jego skład powinien wchodzić jeden przedstawiciel z każdego państwa członkowskiego.**

Poprawka 6**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 12**

Tekst proponowany przez Komisję

- (12) Uproszczenie systemów odprawy celnej spowodowało, że administracja celna nie dysponuje danymi statystycznymi dotyczącymi towarów przechodzących odprawę celną. Aby zagwarantować odpowiedni zakres statystyk, przepływ tych towarów powinien być rejestrowany w systemie Intrastat.

Poprawka

- (12) Uproszczenie systemów odprawy celnej spowodowało, że administracja celna nie dysponuje danymi statystycznymi dotyczącymi towarów przechodzących odprawę celną. Aby zagwarantować odpowiedni zakres statystyk, przepływ tych towarów powinien być rejestrowany w systemie Intrastat **przy jednoczesnym maksymalnym ograniczeniu wszelkich dodatkowych kosztów. Informacje powinny być zgodne z zasadą sprawozdawczości jednokierunkowej, a więc na tyle, na ile można zagwarantować jakość danych, dane powinny być gromadzone wyłącznie przez przedsiębiorstwa eksportujące.**

Poprawka 7**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 13**

Tekst proponowany przez Komisję

- (13) Wymiana poufnych danych odnoszących się do statystyk dotyczących handlu wewnątrzunijnego powinna być dozwolona między państwami członkowskimi w celu opracowywania, sporządzania i rozpowszechniania lub poprawy jakości tych statystyk.

Poprawka

- (13) Wymiana poufnych danych odnoszących się do statystyk dotyczących handlu wewnątrzunijnego powinna być dozwolona między państwami członkowskimi **i w razie konieczności bezpłatna w celu sprawniejszego** opracowywania, sporządzania i rozpowszechniania lub poprawy jakości tych statystyk. **Wymiana danych powinna odbywać się na zasadzie dobrowolności i powinna być możliwa w okresie przejściowym po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. Wymiana poufnych danych powinna być jednak traktowana z rozwagą i sama w sobie nie powinna wiązać się z większymi obciążeniami administracyjnymi dla przedsiębiorstw.**

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 8

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 14

Tekst proponowany przez Komisję

- (14) Należy doprecyzować definicję „wartości statystycznej” i dostosować ją do definicji tego elementu danych stosowanej w statystykach dotyczących handlu z krajami spoza UE.

Poprawka

- (14) Należy doprecyzować definicję „wartości statystycznej” i dostosować ją do definicji tego elementu danych stosowanej w statystykach dotyczących handlu z krajami spoza UE **w celu zagwarantowania lepszej porównywalności wewnątrzunijnych danych statystycznych dotyczących handlu z danymi handlowymi spoza UE. Jednolite definicje są istotne dla prawidłowo funkcjonującego i wolnego od zakłóceń handlu transgranicznego, a ponadto są one szczególnie ważne dla różnych organów krajowych jako warunek wstępny umożliwiający im dokonywanie zgodnych interpretacji zasad, które mają wpływ na transgraniczną działalność przedsiębiorstw.**

Poprawka 9

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 15

Tekst proponowany przez Komisję

- (15) Zgodnie z zasadą proporcjonalności konieczne i stosowne jest określenie zasad przekazywania informacji przez administrację celną i wymiany informacji poufnych między państwami członkowskimi oraz zdefiniowanie „wartości statystycznej” w dziedzinie statystyk dotyczących handlu wewnątrzunijnego. Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza zakres konieczny do osiągnięcia tego celu, zgodnie z art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej.

Poprawka

- (15) Zgodnie z zasadą proporcjonalności konieczne i stosowne jest określenie **zharmonizowanych** zasad przekazywania informacji przez administrację celną i wymiany informacji poufnych między państwami członkowskimi oraz zdefiniowanie „wartości statystycznej” w dziedzinie statystyk dotyczących handlu wewnątrzunijnego. Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza zakres konieczny do osiągnięcia tego celu, zgodnie z art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej.

Poprawka 10

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 15 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (15a) **Przekazywanie danych przez organy krajowe nie powinno wiązać się z ponoszeniem opłat przez państwa członkowskie oraz unijne instytucje i agencje.**

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 11**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 17 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (17a) *Z uwagi na sytuację gospodarczą państw członkowskich oraz wzmocnienie działań koordynacyjnych na szczeblu unijnym istnieje potrzeba opracowania zintegrowanego podejścia i jeszcze rzetelniejszych wskaźników statystycznych, aby skuteczniej wdrażać strategie polityczne.*

Poprawka 12**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 17 b (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (17b) *Po niedawnym ujawnieniu przypadków łamania zasad ochrony danych obywateli Unii i państw członkowskich należy poprawić bezpieczeństwo sposobów przekazywania danych statystycznych szczególnie chronionych, w tym danych gospodarczych.*

Poprawka 13**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 1 – punkt 2 – litera b**

Rozporządzenie (WE) nr 638/2004

Artykuł 5 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Informacje statystyczne dotyczące wysyłek i przywozów towarów, które są przedmiotem jednolitego dokumentu administracyjnego dla celów celnych i skarbowych, są przedstawiane organom krajowym bezpośrednio przez organy celne **przynajmniej** raz w miesiącu.

2. Informacje statystyczne dotyczące wysyłek i przywozów towarów, które są przedmiotem jednolitego dokumentu administracyjnego dla celów celnych i skarbowych, są przedstawiane organom krajowym bezpośrednio przez organy celne raz w miesiącu.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 14

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – punkt 5

Rozporządzenie (WE) nr 638/2004

Artykuł 9 a – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Wymiana poufnych danych, które zdefiniowano w art. 3 ust. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej (*), jest, wyłącznie do celów statystycznych, dozwolona między właściwymi organami krajowymi państw członkowskich, jeśli służy opracowywaniu, sporządzaniu i rozpowszechnianiu europejskich statystyk dotyczących wymiany handlowej między państwami członkowskimi lub poprawie jakości tych statystyk.

(*) (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164).

Poprawka

Bezpłatna wymiana poufnych danych, które zdefiniowano w art. 3 ust. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 (*), jest, wyłącznie do celów statystycznych, dozwolona między właściwymi organami krajowymi państw członkowskich, jeśli **dowiedziano, że** służy opracowywaniu, sporządzaniu i rozpowszechnianiu europejskich statystyk dotyczących wymiany handlowej między państwami członkowskimi lub **znaczcej** poprawie jakości tych statystyk. **Dodatkowe obciążenia administracyjne i koszty ponoszone przez państwa członkowskie należy ograniczyć do minimum. Tego rodzaju wymiana danych poufnych ma charakter dobrowolny do dnia ... (**).**

(*) **Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej** (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164).

(**) **Pięć lat od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.**

Poprawka 15

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – punkt 5

Rozporządzenie (WE) nr 638/2004

Artykuł 9 a – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Organy krajowe, które otrzymują poufne dane, zachowują poufność tych danych i wykorzystują je wyłącznie do celów statystycznych.

Poprawka

Organy krajowe, które otrzymują poufne dane, zachowują poufność tych danych i wykorzystują je wyłącznie do celów statystycznych. **Organy krajowe nie przekazują takich danych organizacjom międzynarodowym innym niż organizacje wskazane w niniejszym rozporządzeniu.**

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 16**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 1 – punkt 6 – litera c**

Rozporządzenie (WE) 638/2004

Artykuł 10 – ustęp 5

Tekst proponowany przez Komisję

5. Państwa członkowskie mogą – pod pewnymi warunkami spełniającymi wymagania jakościowe – uprościć informacje przekazywane w odniesieniu do małych pojedynczych transakcji. Komisja jest uprawniona do przyjęcia, zgodnie z art. 13a, aktów delegowanych w celu określenia tych warunków.

Poprawka

5. Państwa członkowskie mogą – pod pewnymi warunkami spełniającymi wymagania jakościowe – uprościć informacje przekazywane w odniesieniu do małych pojedynczych transakcji, **pod warunkiem że nie ma to szkodliwego wpływu na jakość danych statystycznych**. Komisja jest uprawniona do przyjęcia, zgodnie z art. 13a, aktów delegowanych w celu określenia tych warunków.

Poprawka 17**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 1 – punkt 6 a (nowy)**

Rozporządzenie (WE) nr 638/2004

Artykuł 11

Tekst obowiązujący

Artykuł 11

Poufność danych statystycznych

Organy krajowe podejmują decyzję, czy dane statystyczne, które mogą umożliwić identyfikację wspomnianych podmiotów, mają być rozpowszechniane, czy też mają zostać zmienione w taki sposób, aby ich rozpowszechnianie nie naruszało prawa do poufności danych statystycznych, tylko w przypadku gdy podmioty dostarczające informacje wystąpią z takim wnioskiem.

*Poprawka***6a) art. 11 otrzymuje brzmienie:**

„Artykuł 11

Poufność danych statystycznych

Organy krajowe podejmują decyzję, czy dane statystyczne, które mogą umożliwić identyfikację wspomnianych podmiotów, mają być rozpowszechniane, czy też mają zostać zmienione w taki sposób, aby ich rozpowszechnianie nie naruszało prawa do poufności danych statystycznych, tylko w przypadku gdy podmioty dostarczające informacje wystąpią z takim wnioskiem. **Organy krajowe dbają o to, aby korzyści statystyczne wyraźnie przeważały nad skutkami szkodliwymi dla strony lub stron przekazujących informacje.”.**

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 18

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – punkt 7 – litera c

Rozporządzenie (WE) nr 638/2004

Artykuł 12 – ustęp 4 – akapit trzeci

Tekst proponowany przez Komisję

Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych przepisy techniczne dotyczące zestawiania tych danych statystycznych.

Poprawka

Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych przepisy techniczne dotyczące **jak najbardziej ekonomicznego** zestawiania tych danych statystycznych.

Poprawka 19

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – punkt 8

Rozporządzenie (WE) nr 638/2004

Artykuł 13 – ustęp 4 – akapit pierwszy

Tekst proponowany przez Komisję

4. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych wszelkie środki niezbędne do zapewnienia jakości przekazywanych danych statystycznych zgodnie z kryteriami jakości.

Poprawka

4. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych wszelkie środki niezbędne do zapewnienia jakości przekazywanych danych statystycznych zgodnie z kryteriami jakości, **przy czym należy unikać nadmiernych kosztów ponoszonych przez organy krajowe.**

Poprawka 20

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – punkt 9

Rozporządzenie (WE) nr 638/2004

Artykuł 13 a – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Wykonując uprawnienia przekazane w art. 3 ust. 4, art. 6 ust. 2, art. 10 ust. 3, 4 i 5, art. 12 ust. 1 lit. a) oraz art. 12 ust. 2, Komisja dopilnuje, aby akty delegowane nie nakładały **znaczącego dodatkowego** obciążenia administracyjnego na państwa członkowskie ani na respondentów.

Poprawka

2. Wykonując uprawnienia przekazane w art. 3 ust. 4, art. 6 ust. 2, art. 10 ust. 3, 4 i 5, art. 12 ust. 1 lit. a) oraz art. 12 ust. 2, Komisja dopilnuje, aby akty delegowane nie nakładały **znaczących dodatkowych kosztów ani** obciążenia administracyjnego na państwa członkowskie ani na respondentów. **Komisja w miarę możliwości powinna dążyć do obniżenia kosztów i ograniczenia obciążeń administracyjnych. Ponadto Komisja powinna należycie uzasadniać działania określone w tych planowanych aktach delegowanych i przedstawiać – przy uwzględnieniu wkładu wkład państw członkowskich – informacje dotyczące odnośnych obciążeń i kosztów związanych z tworzeniem statystyk zgodnie z art. 14 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 223/2009.**

Środa, 15 stycznia 2014 r.

Poprawka 21**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 1 – punkt 9**

Rozporządzenie (WE) 638/2004

Artykuł 13 a – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 4, art. 6 ust. 2, art. 10 ust. 3, 4 i 5, art. 12 ust. 1 lit. a) oraz art. 12 ust. 2, powierza się Komisji na **czas nieokreślony** od dnia [(**Publication** office: please insert the exact date of the entry into force of the **amending Regulation**)].

Poprawka

3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 4, art. 6 ust. 2, art. 10 ust. 3, 4 i 5, art. 12 ust. 1 lit. a) oraz art. 12 ust. 2, powierza się Komisji na **okres pięciu lat** od dnia [(**Publication** office: please insert the exact date of the entry into force of the **amending Regulation**)]. **Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu wynoszącego pięć lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na okresy takiej samej długości, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż na trzy miesiące przed końcem każdego okresu.**

Poprawka 22**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 1 – punkt 9**

Rozporządzenie (WE) nr 638/2004

Artykuł 13 a – ustęp 6

Tekst proponowany przez Komisję

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 4, art. 6 ust. 2, art. 10 ust. 3, 4 i 5, art. 12 ust. 1 lit. a) oraz art. 12 ust. 2 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie **dwóch** miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o **dwa** miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Poprawka

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 4, art. 6 ust. 2, art. 10 ust. 3, 4 i 5, art. 12 ust. 1 lit. a) oraz art. 12 ust. 2 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie **trzech** miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o **trzy** miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0033

Mianowanie członka zarządu EBC (Sabine Lautenschläger)

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie zalecenia Rady dotyczącego powołania na stanowisko członka zarządu Europejskiego Banku Centralnego (N7-0002/2014 – C7-0010/2014 – 2014/0801(NLE))

(Konsultacja)

(2016/C 482/45)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 7 stycznia 2014 r. (N7-0002/2014) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 283 ust. 2 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada Europejska skonsultowała się z Parlamentem (C7-0010/2014),
 - uwzględniając art.109 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0023/2014),
- A. mając na uwadze, że pismem z dnia 8 stycznia 2014 r., otrzymanym dnia 9 stycznia 2014 r., Rada zasięgnęła opinii Parlamentu Europejskiego w sprawie powołania Sabine Lautenschläger na stanowisko członka zarządu Europejskiego Banku Centralnego (EBC) na okres ośmiu lat;
- B. mając na uwadze, że Komisja Gospodarcza i Monetarna Parlamentu Europejskiego następnie dokonała oceny kwalifikacji S. Lautenschläger, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 283 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz w świetle potrzeby zapewnienia pełnej niezależności EBC w dziedzinie polityki pieniężnej zgodnie z art. 130 TFUE, a także mając na uwadze, że w ramach procesu oceny komisja otrzymała życiorys S. Lautenschläger, jak również odpowiedzi na przedstawione jej pytania pisemne;
- C. mając na uwadze, że komisja odbyła następnie przesłuchanie S. Lautenschläger w dniu 13 stycznia 2014 r., podczas którego wygłosiła ona oświadczenie wstępne, a następnie udzieliła odpowiedzi na pytania członków komisji,
1. wydaje pozytywną opinię w sprawie zalecenia Rady dotyczącego mianowania Sabine Lautenschläger na członka Zarządu EBC;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przedłożenia niniejszej decyzji Radzie Europejskiej, Radzie, a także rządóm państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym.

Czwartek, 16 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0034

Upoważnienie Francji do stosowania obniżonej stawki niektórych podatków pośrednich na rum „tradycyjny” produkowany na Gwadelupie, w Gujanie Francuskiej, na Martynice i na Reunion *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady upoważniającej Francję do stosowania obniżonej stawki niektórych podatków pośrednich na rum „tradycyjny” produkowany na Gwadelupie, w Gujanie Francuskiej, na Martynice i na Reunion oraz zmieniającej decyzję 2007/659/WE (COM(2013)0839 – C7-0488/2013 – 2013/0413(CNS))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2016/C 482/46)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2013)0839),
 - uwzględniając art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0488/2013),
 - uwzględniając art. 55 oraz art. 46 ust.1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0013/2014),
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL